VĂN HỌC TRINH THÁM
DỮ LIỆU BẠCH KIM
Phương Chi dịch
HIGASHINO KEIGO
ĐINH TỊ BOOKS
NXB THANH NIÊN

HIGASHINO KEIGO

DỮ LIỆU BẠCH KIM

GROUPS / E-BOOK WE LOVE

Thiên tài toán học Tateshina Saki đã tạo ra một chương trình tổng hợp dữ liệu DNA của người dân để hỗ trợ cảnh sát trong việc kiểm soát, ngăn chặn và truy bắt tội phạm. Nhờ hệ thống dữ liệu này, tỷ lệ phá án của cảnh sát tăng vọt. Tuy nhiên, hung thủ của vụ án giết người liên hoàn NOT FOUND 13 vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Rốt cuộc, đối với hệ thống điều tra DNA, NOT FOUND 13 chỉ là vấn đề thiếu dữ liệu, hay chính là một lỗ hổng bí ẩn cần được giải đáp? Đâu là chìa khóa để mở ra kho “Dữ liệu bạch kim” bí ẩn?

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41

Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50

Chương 1

Thi thể mặc áo dây màu xanh da trời chói lọi. Bộ ngực đầy đặn ẩn sau lớp áo, nửa dưới cơ thể lộ ra do không mặc đồ lót, trên cổ đeo vòng choker màu xanh navy. Vùng da phía trên cái vòng thâm đen lại, đây là vết siết cổ bằng tay, vị thanh tra đã quen với điều này nên nhận ra trong tức khắc.

Asama Reiji cầm trên tay một thiết bị điện. Nó nối với hai sợi dây điện mảnh, ở đầu dây điện gắn một cái kẹp bằng kim loại. Anh đã thấy thiết bị này vài lần rồi.

“Lại là xung điện à?” Đàn em Tokura nhìn vào món đồ trên tay Asama. “Gần đây có nhiều vụ kiểu này quá!”

“Cái này có hiệu quả thật không nhỉ?”

“Nghe nói là hiệu quả đấy, nhưng tôi chưa dùng bao giờ.” Nói rồi Tokura thì thầm vào tai Asama. “Anh thử đi, thấy bảo dùng ít thì không có ảnh hưởng xấu tới cơ thể đâu.”

“Vậy thì mời cậu thử trước!”

Nghe Asama nói vậy, cậu đàn em nhún vai, gượng cười quay đi. Nhìn bóng cậu ta đi khuất rồi, Asama để thiết bị đó về chỗ cũ. Thứ này được đặt trên tủ đầu giường lúc thi thể được người ta phát hiện ra.

Việc khám nghiệm đang được thực hiện. Về nguyên tắc, trước khi tổ giám định khám nghiệm xong thì người của phòng Điều tra số 1 như Asama không được xuất hiện tại hiện trường, nhưng các thanh tra này lại nghĩ rằng nếu cứ khư khư tuân theo nguyên tắc đó thì chẳng thể điều tra sơ bộ hẳn hoi được.

Hiện trường vụ án là một căn phòng ở khách sạn tình yêu không xa Shibuya. Nhân viên khách sạn vào phòng để dọn vệ sinh thì phát hiện ra thi thể. Nạn nhân là một phụ nữ tầm hai mươi mốt đến hai mươi ba tuổi, nằm trên giường. Có dấu vết cho thấy nạn nhân đã quan hệ tình dục, nhưng không tìm thấy tinh dịch trong cơ thể nạn nhân, cũng như không thấy bao cao su sử dụng lúc quan hệ. Có lẽ hung thủ đã lấy hết đồ đạc trong túi xách của nạn nhân, bởi vì ví tiền và điện thoại trong túi đều biến mất, chẳng sót lại thứ gì để xác minh danh tính nạn nhân.

Lại một vụ vô vị như bao vụ khác, Asama nghĩ. Gã đàn ông và người phụ nữ ngu ngốc gặp nhau, bắt sóng nhau thấy hợp ý rồi lôi nhau đến khách sạn. Cả hai đều chán với kiểu quan hệ bình thường nên chọn cách vui vẻ bằng "xung điện" mà một trong hai người mang theo. "Xung điện" là món đồ kích thích não, rất thịnh hành trong giới trẻ hiện nay. Khi gắn điện cực vào hai tai rồi cắm điện, thì xung điện yếu ớt sẽ truyền đến não, giúp người dùng nếm trải sự kích thích khác với chất kích thích thông thường.

Đương nhiên món đồ này không được nhà nước cấp phép. Kẻ nào đó ở một đất nước nào đó đã sáng chế ra nó, rồi tuồn ra chợ đen để bán. Thời gian gần đây xuất hiện rất nhiều thứ đồ lạ lùng kiểu như vậy. "Xung điện" là cách gọi tắt của bộ xung điện, nhưng đó không phải tên gọi chính thức, mà chẳng ai biết tên gọi chính thức của nó là gì, có lẽ kẻ tạo ra nó cũng không biết.

Hai người vào khách sạn, bật xung điện để tạo ảo giác rồi quan hệ tình dục. Xung điện mang đến cho người dùng khoái cảm mà cách quan hệ thông thường không thể mang lại, đó là điều Asama biết được khi thẩm vấn một thanh niên trong vụ án gần đây. Đặc biệt, với người có xu hướng khổ dâm và bạo dâm thì không thể thỏa mãn với cách quan hệ thông thường.

"Tôi suýt thì giết chết bạn gái đấy." Thanh niên đó vui vẻ nói.

Asama phán đoán vụ án này là hệ quả của cách chơi điên khùng đó. Sau khi bóp cổ khiến nạn nhân tử vong, gã đàn ông biết mình lỡ tay, mới bừng tỉnh, và hốt hoảng bỏ trốn. Chắc hẳn hắn ta có kiến

thức nên đã dọn dẹp sạch sẽ tội ác của mình, bởi ở hiện trường không còn sót lại bất cứ đồ vật gì để xác minh danh tính nạn nhân, tổ giám định cũng không tìm thấy dấu vân tay nào để tìm ra hung thủ. Nói là vô vị, nhưng nghĩ đến vụ án không thể hoàn thành ngay khiến Asama thấy chán nản. Riêng việc tìm hiểu, hỏi thăm những gã đàn ông bạo dâm, chuyên đi tán tỉnh phụ nữ trên đất nước này cũng mất hàng trăm năm.

Nắm được tình hình rồi, Asama rời hiện trường. Anh thấy bóng dáng nhân viên giám định ở hành lang. Chắc việc kinh doanh của khách sạn sẽ xuống dốc trong khoảng thời gian này.

Đang đứng đợi thang máy, Asama nghe có tiếng gọi từ đằng sau. Giám định viên Tashiro đang tiến lại gần anh, trên tay anh ta cầm một cái hộp nhỏ.

"Nhờ anh mang cái này đến Sở cảnh sát thành phố giúp tôi."

"Tôi mang á? Đây là cái gì vậy?"

"Lông đấy." Tashiro khẽ cười.

"Lông gì?"

"Một sợi tóc trên gối, hai sợi lông trên sàn. Đây là lông vùng kín. Không cái nào là của nạn nhân hết."

"Sao tôi lại phải mang thứ này về Sở hả?"

"Một thanh tra kỳ cựu như anh có thể bất mãn, nhưng đây là lệnh của Trưởng phòng Nasu. Ông ấy chỉ định đích danh anh mang nó về trụ sở."

Gương mặt gầy gò, hay căng thẳng của Nasu hiện lên trong đầu Asama. Anh có dự cảm xấu, rằng ông ta lại nghĩ ra ý tưởng kỳ quặc gì chăng? Hai năm trước ông ta nói muốn xếp loại năng lực lấy tin của điều tra viên, may là đến giờ việc đó vẫn chưa được thực hiện.

Nhận cái hộp nhựa rồi, Asama rời khỏi khách sạn. Anh bắt taxi đến Sở cảnh sát. Dù cái hộp đậy nắp kín, rồi bỏ vào trong túi quần, nhưng nghĩ đến sợi lông ở bên trong, anh vẫn thấy gai người.

Tới Sở cảnh sát, anh đi thẳng đến phòng của Trưởng phòng Điều tra số 1, gõ cửa. Nghe câu "mời vào" vọng ra từ trong căn phòng, anh mở cửa. Trong phòng có một cái bàn nhìn thẳng ra cửa, Nasu đang

ngồi ở phía bên kia cái bàn. Đứng bên cạnh là Kiba, cấp trên trực tiếp của Asama. Mang tiếng cấp trên, nhưng anh không kính trọng hay định dựa dẫm gì anh ta. Trong mắt Asama, anh ta chỉ là người truyền lệnh của trưởng phòng thôi. Nhưng hôm nay Nasu không truyền lệnh cho anh ta, mà chỉ thị trực tiếp cho anh. Anh đoán Nasu có tính toán đặc biệt gì đó.

"Tôi được lệnh mang chỗ lông này về Sở, nên đã mang đến đây rồi." Asama chìa cái hộp ra.

Nhưng Nasu chẳng buồn cầm lấy, chỉ đưa mắt ra hiệu với Kiba.

Kiba lấy ra một tờ giấy. Trên tờ giấy có in hình bản đồ.

"Anh cầm tờ giấy này, mang món đồ đó đến địa điểm ghi trong tờ giấy này giúp tôi."

"Gì cơ?" Asama nhìn gương mặt tròn xoe của Đội trưởng. "Anh thiếu người vận chuyển ư? Vậy tôi sẽ giới thiệu cho anh dịch vụ chuyển phát bằng xe máy."

Kiba bực bội nhìn anh chằm chằm.

"Đây là nhiệm vụ tuyệt mật." Nasu nói khẽ. "Thế nên không thể giao cho dịch vụ chuyển phát. Đến cảnh sát mới tôi còn không dám nhờ. Sau khi bàn bạc với anh Kiba, tôi cho rằng giao nhiệm vụ này cho anh là thích hợp nhất."

Asama nhìn mặt Trưởng phòng rồi nhìn sang gương mặt Đội trưởng, cuối cùng mới nhìn xuống tấm bản đồ. Là chỗ đánh dấu X này nhỉ…

"Ariake à… Chỗ này có gì sao?"

"Trong này ghi là "Nhà kho Tokyo của Tổng cục cảnh sát quốc gia"." Nasu đáp.

"Nhà kho à? Trong đó có gì vậy?"

"Chuyện đó anh phải đi một chuyến mới biết được. À không, có khi đến đó rồi vẫn chưa biết được đâu. Trước hết, tôi muốn anh phán đoán bằng đôi mắt của mình đã, vì thế tôi mới chọn anh. Kiểu của anh là với những cái không chứng kiến tận mắt thì có nghe bao nhiêu lời giải thích cũng không chịu hiểu mà."

Rõ ràng họ đang cười nhạo anh. Trước khi lộ ra sự khó chịu trên

gương mặt, anh đã nhìn thấu mấy ông trí thức này đang suy tính điều gì đó.

Asama với tay lấy tấm bản đồ. “Tôi chỉ cần mang thứ này đến đó là được đúng không? Sau đó thì sao?”

“Anh chỉ cần mang đến đó thôi. Giao cho bên đó rồi có thể về, dù sao cũng không có kết quả ngay đâu.” Nasu vừa cười vừa lắc lư cơ thể gầy gò.

“Nói đến kết quả thì…” Asama nhìn cái hộp đang cầm trên tay. “Cái này có giúp thêm thông tin gì cho vụ án không?”

“Thế nên tôi mới bảo có giải thích ở đây cũng vô ích thôi. Không cần vội thế đâu, vài ngày nữa anh sẽ biết câu trả lời.”

“Anh đi nhanh đi!” Kiba nói. “Đi taxi cũng được. Biên lai taxi thì giao cho phòng Kế toán.”

“Tôi sẽ tự trả.” Asama quay gót, đi về phía cửa.

Địa điểm ghi trên bản đồ có vài nhà kho. Xuống taxi, Asama cuốc bộ đi tìm, mất bao công sức mới tìm thấy tòa nhà cần đến. Tấm biển “Nhà kho Tokyo của Tổng cục cảnh sát quốc gia” nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của anh.

Tòa nhà đó được bao quanh bởi hàng rào màu xám. Bên cạnh cái cọc rào bằng sắt có thể mở ra đóng vào lắp máy bộ đàm. Asama ấn nút trên chiếc bộ đàm đó.

“Xin hỏi ai đấy ạ?” Giọng nói đàn ông vang lên từ trong bộ đàm.

“Tôi đến từ Sở cảnh sát thành phố.”

“Xin anh cho biết tên!”

“Tôi là Asama.”

“Tôi hiểu rồi. Phiền anh chờ một lát!” Tiếng bộ đàm tắt phụt.

Lúc Asama đứng chờ, cánh cổng nhỏ ở ngay bên cạnh mở ra, một người đàn ông có vẻ là bảo vệ xuất hiện. Thân hình anh ta cao lớn nên bước qua cánh cửa khá chật vật.

“Mời anh xuất trình giấy tờ tùy thân!” Giọng nói của người đàn ông giống với giọng trong bộ đàm.

Asama xuất trình phù hiệu của Sở cảnh sát, bảo vệ mới gật đầu chấp thuận. “Mời anh đi đằng này!”

Theo sự hướng dẫn của bảo vệ, anh bước qua cánh cổng. Băng qua hông bãi đỗ xe, cuối cùng cũng đến gần tòa nhà. Anh ta mở cửa ra vào rồi bước vào. Asama theo sau, bước trên con đường hơi tối, đến trước thang máy. Thang to đến mức có thể chở được một cái xe ô tô nhỏ. Bảo vệ mở cửa thang máy, mời anh bước vào.

Asama đoán sẽ đi xuống hầm. Từ bên ngoài anh đã xác định rằng tòa nhà này không cao lắm.

Thang máy dừng lại, cửa mở ra. Một người đàn ông đang đứng sẵn ở đó. Anh ta tầm bốn mươi tuổi, mặc quần áo màu trắng, gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt nhỏ xếch lên, mái tóc đen nhánh chải hất ngược ra đằng sau.

“Đây là anh Asama đến từ Sở cảnh sát thành phố.” Bảo vệ nói.

“Vất vả cho anh quá!” Người đàn ông cúi đầu nói với Asama, rồi nhìn sang bảo vệ. “Anh quay lại vị trí của mình đi!”

Bảo vệ gật đầu, bước vào thang máy. Chờ cho cửa thang máy đóng lại rồi, người đàn ông mới quay sang Asama.

“Anh nhận lệnh của Trưởng phòng Nasu mang mẫu vật phân tích đến đây nhỉ?”

“Mẫu vật phân tích là cái này à?” Asama lấy cái hộp nhựa từ trong túi ra.

Người đàn ông gật đầu. “Tôi nghe nói là lông và tóc.”

“... Lông vùng kín.”

“Được rồi, vậy mời anh qua đây.” Người đàn ông bắt đầu bước đi.

“Anh không nhận sao?”

Người đàn ông dừng bước, quay đầu nhìn Asama. “Tôi không thể nhận bàn giao từ anh. Ở đây có quy định riêng, anh phải trao tận tay người nhận.”

“Giao cho ai mới được chứ?”

Người đàn ông mỉm cười, “Anh sẽ biết ngay thôi.”

“Trưởng phòng tôi đã đành, đến anh cũng thế, cứ làm quá mọi chuyện lên. Lại còn bảo ở đây có quy định riêng, thế chỗ này rốt cuộc là chỗ nào, rồi anh là ai, tôi còn chưa biết cả tên anh.”

Người đàn ông hếch cằm tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh ta chọc tay vào túi quần, lấy ra danh thiếp. “Xin lỗi! Tôi cứ tưởng Trưởng phòng Nasu nói với anh rồi. Đây là danh thiếp của tôi.”

Trên danh thiếp có ghi “Viện trưởng Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt thuộc Tổng cục cảnh sát quốc gia - Shiga Takashi”.

“Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt ư? Chỗ này làm gì vậy?”

“Giống như những gì anh đọc, nghiên cứu và phân tích những thứ đặc biệt.” Shiga nói và cất bước đi tiếp.

Shiga bước đi trên hành lang trắng lạnh lẽo, rồi dừng lại trước một cánh cửa. Căn phòng không có biển tên. Shiga áp tay trái lên tấm bảng gắn dọc trên cửa, rồi nhẹ nhàng trượt cánh cửa sang bên cạnh. Chắc đây là hệ thống nhận dạng tĩnh mạch.

Bước chân vào trong phòng, Asama căng mắt nhìn. Rất nhiều máy móc, thiết bị điện tử đặt trong căn phòng này. Anh bị thu hút bởi cái máy đặt giữa phòng, chiều cao máy ngang với chiều cao của con người.

“Các anh định lên vũ trụ chắc?”

Shiga bật cười với câu nói của Asama. “Cỗ máy này nghiên cứu những điều thần bí hơn cả vũ trụ ấy chứ.”

Asama nhún vai.

Shiga đi sâu vào trong. Ở đó có một cánh cửa. Anh ta ngẫu hứng mở cánh cửa ra.

“Đừng mở cửa!” Giọng nói chói tai vang lên ở bên kia căn phòng. “Ý tôi là phải gõ cửa chứ!”

“Xin thứ lỗi!” Shiga xin lỗi. “Có một điều tra viên từ Sở cảnh sát thành phố tới đây.”

“Chờ năm phút nữa tôi mới ra được.”

“Tôi hiểu rồi.” Shiga nhẹ nhàng đóng cửa, bất giác thở dài.

“Người ở trong phòng là ai vậy?” Asama hỏi.

Shiga thoáng phân vân rồi cười khắc khổ. “Khó giải thích lắm, mà anh cũng không cần biết đâu.”

“Vậy tôi sẽ đưa cái này cho người đó à?” Asama giơ cái hộp lên.

“Không phải người này, người nhận là một người khác.” “Ra

vậy.” Asama gật đầu. Ra là còn có người khác nữa.

Asama lại nhìn khắp căn phòng. Anh không đoán được họ làm gì ở đây. Dù đã mường tượng rằng họ sẽ sử dụng tóc và lông mình mang đến, nhưng không hiểu cụ thể họ làm thế nào.

“Chỗ này không phải Viện nghiên cứu khoa học à?” Asama hỏi. Đó là cách gọi tắt của “Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát”, là cơ quan nghiên cứu về khoa học điều tra, do Tổng cục cảnh sát quốc gia quản lý.

“Nơi này trực thuộc Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát, nhưng cơ bản là hoạt động độc lập. Trực thuộc nhà nước chẳng hay ho gì.”

“Ồ, các anh có bí mật lớn nhỉ!” Asama vừa buông lời châm chọc thì cánh cửa bên trong mở ra, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi với gương mặt săn chắc, mái tóc dài bước ra.

“Để xem nào…” Shiga ngập ngừng mở miệng.

“Nếu anh muốn hỏi anh ấy thì anh ấy đi rồi.” Anh ta nói rồi nhìn Asama. “Vị này là…”

“Tôi là Asama, trợ lý thanh tra của Sở cảnh sát thành phố. Tôi mang mẫu vật tình nghi của hung thủ trong vụ án giết người tới đây để phân tích.”

Người đàn ông gật đầu, mở cánh cửa rộng thêm ra. “Phòng ốc không được sạch sẽ lắm, mời anh vào!”

Phía sau cánh cửa là căn phòng rộng chừng ba mươi mét vuông. Giữa phòng đặt một cái bàn họp. Dọc bức tường có giá sách, tủ tài liệu, máy tính. Thoạt nhìn những vật dụng này sẽ có cảm nhận đây là một văn phòng bình thường, nhưng cái giá vẽ để ở góc phòng đã thay đổi hoàn toàn cảm nhận đó. Trên giá vẽ căng tấm vải canvas, trên đó vẽ đôi bàn tay người. Nét vẽ trong bức tranh khá tỉ mỉ, đôi tay dường như đang ôm trọn thứ gì đó.

“Ban nãy tôi lỡ làm phiền anh ấy nên bị anh ấy mắng cho.” Shiga nói.

“Hình như là vậy. Anh ấy để lại lời nhắn rồi.” Người đàn ông khẽ cười rồi đưa danh thiếp cho Asama. “Xin gửi anh danh thiếp của tôi.”

“Kagura Ryuhei… nhân viên phân tích chính à?” Asama nhận

danh thiếp và nhìn quanh.

“Có chuyện gì sao?”

“Không, nhưng mà “anh ấy” là ai?”

Kagura nhìn Shiga, cong môi xuống đầy ẩn ý, rồi mới quay lại nhìn Asama.

“Anh ấy đi rồi. Anh không cần bận tâm đâu.”

“Ý anh ta là anh không cần biết cũng được.” Shiga nói chen vào.

“Thật tình tôi cũng không muốn biết đâu, chỉ là thấy tò mò thôi. Rõ ràng căn phòng này không có lối ra nào ngoài chỗ này, vậy người đó đi ra từ lối nào được nhỉ?”

Nghe vậy, Kagura cọ ngón tay đeo cái nhẫn bạc vào dưới mũi.

“Anh Asama nhỉ? Hẳn anh đã trải qua nhiều rắc rối mới đến được đây. Nhưng anh không nghĩ chuyện căn phòng này có lối thoát bí mật mới lạ lùng sao?”

“Lối thoát bí mật đấy.”

Asama thật muốn đấm vào khuôn mặt đẹp đẽ của Kagura. Anh biết rõ họ đang cười nhạo mình.

“Chuyện phiếm đến đây thôi, giờ vào việc chính thôi chứ!” Kagura kéo ra một cái ghế chỗ bàn họp, ngồi xuống. “Anh đã mang mẫu vật đến đây nhỉ?”

“Anh hãy đưa món đồ đó cho cậu ấy.” Shiga nói. .

Asama đưa cái hộp cho Kagura

“Để tôi xem.” Anh ta nói rồi cầm lấy cái hộp. Mở cái hộp ra, bên trong có túi ni lông, trong túi có tóc và hai sợi lông.

“Vậy là xong rồi đúng không? Tôi chỉ được lệnh mang đến đây thôi.”

Kagura xoay tròn cái ghế, mở ngăn kéo tủ tài liệu ở đằng sau, lấy ra một tờ giấy, dùng bút chì viết gì đó lên rồi đưa Asama. Ra là giấy biên nhận, trong này có chữ ký của Kagura.

“Phân tích mất bao lâu nhỉ?” Shiga hỏi Kagura.

“Chắc một ngày là xong, thong thả ra thì mất hai ngày.”

Shiga gật đầu, nhìn sang Asama. “Hai ngày sau tôi sẽ liên hệ với Trưởng phòng Nasu, nhờ anh chuyển lời cho ông ấy.”

“Đợi đã. Đừng có coi tôi như trẻ con thế! Còn tóc và lông đó sẽ thế nào? Không nhận được câu trả lời thì tôi không về đâu. Anh giải thích rõ ràng đi!” Asama nhìn chằm chằm Shiga rồi lại nhìn Kagura.

Kagura cúi đầu như thể phó mặc hết cho Shiga.

Shiga khịt khịt mũi. “Đành vậy, đằng nào anh cũng biết, vậy tôi nói luôn. Chúng tôi sẽ tìm hiểu DNA trên lông tóc này. Tìm hiểu rồi phân tích, quy trình là vậy đó.”

“DNA. Giám định DNA ư?”

“Nếu cách gọi đó khiến anh thấy dễ hiểu hơn, thì tôi cũng không phiền.”

Asama bật cười ngớ ngẩn.

“Qua một loạt quy trình rắc rối quá mức cần thiết thế này, tôi lại tưởng có chuyện gì khủng khiếp lắm cơ, thế mà chỉ là giám định DNA thôi ư? Cái đó thì học sinh tiểu học cũng biết. Lạ thật!” Asama nói khi nhìn thấy Kagura cúi đầu cười nhăn nhở.

“Trợ lý thanh tra Asama, anh chẳng hiểu gì về DNA cả.” Shiga nói. “DNA là kho báu chứa thông tin đấy.”

“Cái đó thì tôi biết.”

“Không, anh không hiểu. Giám định DNA mà anh biết là lấy tóc hay máu để xác minh thứ đó là của ai. Nhưng anh thử nghĩ xem, trong vụ án lần này có bất cứ nghi phạm nào không? Các anh chưa tìm ra nhân vật đó nhỉ? Thế thì anh giám định DNA thế nào? Anh có thể đối chiếu với DNA của ai?”

Asama bối rối. Anh ta nói đúng. Hiện giờ chẳng có đối tượng nào để giám định DNA cả. “Vậy các anh sẽ làm gì?”

“Thì tôi đã nói là sẽ phân tích mà.” Kagura bực bội đáp.

“Anh Kagura.” Shiga lắc đầu như thể nhắc nhở, rồi quay sang cười với Asama. “Chúng tôi sẽ làm rất nhiều việc. Từ một sợi tóc này thôi có thể phát hiện ra nhiều thứ lắm.”

“Anh ví dụ xem nào!”

“Hai ngày nữa anh sẽ biết thôi.”

“Chúng ta hãy gặp nhau ở cuộc họp điều tra nhé, trợ lý thanh tra Asama.” Kagura ngước mắt lên nhìn.

Asama định đáp lại rồi thôi, chỉ cắn chặt môi.

“Tôi sẽ chờ đến lúc đó.” Anh nói rồi đứng dậy.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 2

Đã chín ngày trôi qua từ hôm xảy ra vụ án ở Shibuya. Tiến độ điều tra không diễn ra như mong đợi. Dù đã xác minh được danh tính nạn nhân nhưng không tìm ra chút manh mối nào cả. Cảnh sát nắm được nạn nhân là sinh viên đại học, hay chơi bời ở Shibuya, và đã điều tra cặn kẽ mọi mối quan hệ bạn bè của nạn nhân mà vẫn không tìm được đối tượng tình nghi. Kể ra thì cũng có mấy kẻ khả nghi, nhưng ai nấy đều có chứng cứ ngoại phạm.

Suy đoán của Asama rằng nạn nhân đến khách sạn với một người đàn ông mới quen có vẻ đúng. Khách sạn lắp camera nhưng lại không hoạt động, do camera bị hỏng.

Trong lúc tìm kiếm thông tin nhân chứng, chiếc điện thoại trong túi Asama đổ chuông. Là Đội trưởng Kiba gọi. Anh ta lệnh cho anh quay về để tham gia cuộc họp điều tra tại Sở cảnh sát thành phố.

“Sở cảnh sát thành phố? Chứ không phải đồn Shibuya à?” Asama hỏi. Đội điều tra vụ án lần này đặt ở đồn Shibuya.

“Lần này là trường hợp đặc biệt. Anh cứ thực hiện theo lệnh đi. Nhớ đừng đến muộn đấy!” Kiba nói vậy rồi cúp máy.

Asama cất điện thoại vào túi, trong đầu anh hiện lên gương mặt của Shiga và Kagura.

Quay về Sở cảnh sát, bước vào căn phòng mà Đội trưởng chỉ thị, Asama ngạc nhiên tột độ. Ngoài Nasu thì chánh văn phòng và tổng thanh tra cũng tham gia cuộc họp, chuyện này nằm ngoài dự tính của anh. Lại thêm cả trưởng phòng hình sự lẫn cảnh sát trưởng Shibuya cũng ở đây khiến cho bầu không khí trở nên ngột ngạt. Kiba ngồi lọt

thỏm ở hàng ghế đầu tiên.

Asama chào lấy lệ rồi ngồi xuống bên cạnh Kiba. Trên mỗi chỗ ngồi đều có lắp màn hình.

“Ngoài tôi ra còn ai khác phụ trách hiện trường vụ án này không?” Asama khẽ hỏi Kiba.

“Vụ này chỉ có chúng ta thôi, thế nên anh hãy hỏi nhiều vào.”

“Tôi hỏi ư? Chuyện gì sắp diễn ra vậy?”

“Anh sẽ biết ngay thôi.”

Kiba vừa dứt lời thì có tiếng mở cửa. Asama quay lại nhìn, đúng lúc Shiga và Kagura bước vào. Kagura đang ôm cái máy tính xách tay. Dù chạm mắt với Asama trong thoáng chốc nhưng anh ta không hề thay đổi biểu cảm trên gương mặt.

Hai người họ ngồi xuống ghế trống cạnh nhau. Shiga bắt đầu nói: “Tôi là Shiga, đến từ Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt thuộc Tổng cục cảnh sát quốc gia. Về vụ án nữ sinh viên đại học bị giết hại tại khách sạn tình yêu hôm trước, chúng tôi đã có kết quả phân tích mẫu lông tóc lấy từ hiện trường, xin phép được báo cáo tại đây.”

Ngồi bên cạnh, Kagura đang thao tác trên máy tính. Khoảnh khắc tiếp theo, trên màn hình đặt trước mặt Asama hiện lên đoạn văn bản. Liếc qua nội dung đó, Asama bỗng mở to mắt ra nhìn. Những tiếng ngạc nhiên ô, ôi cũng thốt ra từ những người khác.

Kagura ngẩng mặt lên.

“Tôi là Kagura, nhân viên phân tích chính. Kết quả phân tích là tài liệu trên màn hình trước mặt quý vị. Tôi xin phép đọc qua.” Anh ta ngừng một hơi rồi tiếp tục. “Giới tính: nam. Tuổi tác: bốn mươi tuổi cộng trừ mười. Nhóm máu: 0. RH+. Chiều cao: một mét bảy mươi đến một mét tám mươi. Thể trạng dễ tăng cân. Vai xuôi. Kích cỡ bàn tay: trên dưới hai mươi centimet. Kích cỡ bàn chân: trên hai mươi sáu centimet. Da ngăm đen. Đặc điểm trên mặt: lông mày, lông cơ thể rậm. Mũi to, tẹt. Miệng rộng. Môi mỏng. Răng lợi khỏe, nhưng dễ sâu răng. Cằm bạnh. Giọng trầm. Yết hầu nhô cao hơn người bình thường. Tóc mềm, màu nâu sáng, xoăn tự nhiên. Mắt nâu nhạt, khả năng cao bị cận thị. Không có bệnh bẩm sinh. Ngoài ra, những chi

tiết khác ghi ở trang sau.”

Asama lướt sang trang thứ hai của tập tài liệu. Trong đó ghi “Móng tay chân: nhỏ. Ngón giữa bàn chân có thể dài hơn ngón cái”.

“Cái gì thế này?” Asama buột miệng hỏi.

“Hồ sơ cá nhân.” Kagura giải thích. “Đây gọi là hồ sơ DNA cá nhân, bên Mỹ đã thực hiện hồ sơ này từ vài năm trước. Đó là một đất nước đa chủng tộc, nên chỉ cần xác định được nghi phạm thuộc chủng tộc nào là đã giúp ích cho việc điều tra rồi.”

“Nghe đến đoạn này thì tôi hiểu rồi, nhưng mà…” Trưởng phòng hình sự cảm thán. “Cái này có chính xác không?”

“Đương nhiên là chính xác rồi.” Shiga trả lời. “Đặc điểm của cơ thể người do DNA quy định, không ai đi ngược lại được điều này.”

“Cận thị cũng là đặc điểm cơ thể nhỉ?” Nasu gật gù.

“Có những người thể trạng dễ cận thị.” Kagura đáp. “Lấy ví dụ hình dạng của nhãn cầu. Nhãn cầu càng méo thì thủy tinh thể càng khó điều tiết. Dù lúc bé có điều tiết được thì đến lúc nào đó cũng sẽ trở nên khó điều tiết, không lâu sau thì bị cận thị hay viễn thị.”

“Ra là vậy.” Nasu gật đầu thán phục.

Dần dà, những người khác cũng dồn dập đặt câu hỏi. Shiga và Kagura trả lời lưu loát hết thảy những câu hỏi đó. Ngồi nghe đoạn đối thoại ấy, Asama cuối cùng cũng hiểu. Thì ra đây là buổi phát biểu về phương pháp điều tra mới. Có vẻ lãnh đạo cấp cao trong giới cảnh sát muốn biết Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt thuộc Tổng cục cảnh sát quốc gia có thể làm những gì, và nhờ việc họ làm, tiến trình điều tra thay đổi ra sao.

“Dựa trên kết quả hồ sơ cá nhân này, chúng tôi đã tạo hình ảnh diện mạo hung thủ, có thể gọi là ảnh dựng DNA. Bức hình đó đây.”

Kagura vừa nhấn bàn phím, một gương mặt đàn ông vuông vức đã hiện lên trên tất cả màn hình. “Ồ!” Tiếng cảm thán vang lên. Người đàn ông có lông mày rậm, mũi to, miệng rộng, như giải thích ban đầu. Anh ta đeo kính, tóc cắt ngắn.

“Về kiểu tóc của đối tượng, ngoài chất tóc, chúng tôi còn tính toán kiểu tóc phù hợp với gương mặt, xét trên độ tuổi, xu hướng để

lựa chọn kiểu này. Đương nhiên có khả năng đối tượng để kiểu tóc khác." Shiga bổ sung thêm.

"Hay thật! Trông như ảnh thật ấy nhỉ!" Trưởng phòng hình sự nhìn sang Kiba ở bên cạnh tìm kiếm sự đồng tình.

"Đúng vậy." Nasu đồng tình.

Asama thấy không thể im lặng được nữa. "Ảnh dựng tốt đấy, nhưng nếu hình ảnh bị ấn định thì sao?"

Mọi người đổ dồn sự chú ý vào phát ngôn đó. Kiba huých khuỷu tay vào anh.

Kagura cũng nhìn anh với ánh mắt thù địch. "Có vấn đề gì sao?"

"Con người một khi thấy gương mặt rõ như trong bức ảnh này, sẽ khó phản ứng với gương mặt khác. Người ta ngừng dùng ảnh dựng, chú trọng chân dung phác họa hơn là vì lẽ đó. Để hình ảnh mập mờ thì tốt hơn. Đó là kiến thức tối thiểu."

Asama vừa dứt lời, Kagura đã bật cười.

"Đừng đánh đồng ảnh dựng được tạo ra bằng cách kết hợp các bộ phận trên gương mặt dựa theo ký ức của con người với hồ sơ DNA. Bức ảnh này chính là ảnh hung thủ. Có được ảnh nghi phạm rồi, các anh có thể dùng để truy nã mà."

Asama lắc đầu. "Tôi không tin cái này."

"Không phải tôi không hiểu điều anh nói." Trưởng phòng hình sự nhìn sang phía Asama. "Nhưng hiện tại chúng tôi không định công khai bức ảnh này. Tuy nhiên nếu nó chính xác thì sẽ là vũ khí thế mạnh của chúng tôi."

"Đấy là nếu nó chính xác nhé…"

Trưởng phòng hình sự nhếch miệng cười.

"Trước tiên các anh cần nhanh chóng bắt hung thủ, như thế sẽ tự khắc chứng minh được bức ảnh này có ích."

"Đúng như ông nói, chỉ có chừng này tư liệu mà bảo đi bắt hung thủ khác nào mò kim đáy bể." Asama hất cằm về phía màn hình.

"Anh đừng nôn nóng!" Kagura nói. "Chúng tôi còn chưa nói xong mà."

"Còn gì nữa sao?"

“Phần chính bắt đầu từ đây.” Shiga nhìn một lượt khắp mọi người trong phòng. “Mọi người cùng nghe kết quả nghiên cứu của chúng tôi nào. Anh Kagura, đưa thông tin đó ra.”

Kagura ấn bàn phím, một dòng chữ hiển thị trên màn hình. Đó là địa chỉ và họ tên.

“Hung thủ có mối quan hệ huyết thống ba đời với người phụ nữ tên Yamashita Ikue sống tại phường Koto, quận Tokyo. Ngoài ra, dữ liệu này để tham khảo thôi. Hung thủ có tính cách dè dặt, hèn nhát, bản năng phòng vệ mạnh mẽ, sức chịu đựng kém, tức là dễ cáu giận. Mức độ chống đối xã hội xếp loại bốn trên bảy.”

Giọng Kagura sang sảng, mọi người yên lặng một hồi lâu.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 3

Asama mở cửa kính ô tô rồi châm lửa hút thuốc. Anh nghiêng người phả ra làn khói màu xám, sẵn tiện ngước lên nhìn bầu trời đêm. Trời không mây, vậy mà cũng không thấy nổi một ngôi sao.

Lần gần nhất anh ngắm sao ở Tokyo là từ vài năm trước.

“Hút thuốc khi theo dõi tội phạm là điều cấm kị đấy, anh Asama.” Tokura ở bên cạnh cười nhạt.

Asama kẹp điếu thuốc vào ngón tay, cong môi.

“Lại câu cửa miệng của Đội trưởng đúng không? Thời nay chỉ có cảnh sát hút thuốc thôi, xã hội đen giờ giữ gìn sức khỏe lắm, vả lại hút thuốc rồi nhả khói ra khác nào báo hiệu rằng ở đây có cảnh sát.”

“Đội trưởng nói có lý mà.”

“Ờ thì đúng vậy. Nhưng mà giờ chỗ nào chẳng cấm hút thuốc, tòa nhà công cộng không cho hút, đi trên đường không được hút, vậy chỉ có thể hút thuốc trong xe thôi.”

“Thế thì anh bỏ thuốc đi. Hút cái nhựa thuốc lá có không phẩy ba milimet thì bỏ đi còn hơn.”

“Không phải tôi thích hút thứ này đâu. Mà ngày càng nhiều chỗ nói là cho hút thuốc nhưng lại cấm nhựa trên một milimet.”

“Cái này có vị thuốc lá không?”

“Có làm sao được. Nicotin có không phẩy ba milimet thôi.” Tokura cười nhăn nhở, đúng lúc ấy điện thoại của Asama đổ chuông, là thanh tra đồng nghiệp gọi.

“Lúc nãy Kuwabara vừa gọi đến quán. Có vẻ hắn ta đến đây ngay đấy.”

“Đợi hắn vào trong tòa nhà rồi, chúng tôi sẽ chặn ở cửa. Hắn bước vào quán thì anh bắt luôn nhé!”

Dập máy rồi, Asama nhìn chằm chằm tòa nhà trước mặt rồi dập điếu thuốc.

Trong tòa nhà này có vài quán rượu. Kuwabara Yuta chắc chắn sẽ đến một trong số quán đó, bởi người phụ nữ hắn ta thích làm việc ở đó.

“Vậy đúng Kuwabara là thủ phạm nhỉ?” Tokura nói không chút hồ nghi.

“Chắc vậy. DNA trùng khớp mà.”

Kuwabara Yuta không có chỗ ở cố định, nhưng hắn sống chung với một cô tiếp viên làm việc tại Ikebukuro cho đến dạo gần đây. Trong nhà cô gái đó vẫn còn cái lược chải đầu mà hắn từng dùng. Đem tóc trên cái lược đi phân tích thì phát hiện DNA trùng khớp với tóc và lông thu được trong vụ án nữ sinh viên đại học bị giết hại tại khách sạn tình yêu ở Shibuya.

“Nhưng sao tôi cứ cảm thấy mọi chuyện quá đơn giản.” Tokura nghiêng đầu.

“Ừ nhỉ!” Asama chỉ biết đáp lại như vậy.

Tokura thấy nghi hoặc là đương nhiên. Quá trình hướng sự chú ý của cảnh sát đến nhân vật Kuwabara Yuta quả thật quá đơn giản.

Dựa trên thông tin của đám người Kagura, họ đã điều tra mối quan hệ huyết thống của cặp vợ chồng Yamashita Ikue trú tại phường Koto, gia đình ba thế hệ có tám người đàn ông, gồm bố, con trai, anh trai, hai cháu trai, anh trai của bố, anh trai của mẹ, em trai của mẹ.

Xét thêm điều kiện trùng khớp với nhóm máu O thì còn lại ba người trong số đó. Nếu vậy chỉ cần lần lượt phân tích DNA của từng người là xong. Kết quả cháu của Yamashita Ikue là Kuwabara Yuta trùng khớp. Hắn ba mươi hai tuổi, tự xưng là nhà sản xuất âm nhạc, nhưng thực tế thì làm nghề tay trái là môi giới gái đến quán rượu hay quán đèn mờ để kiếm thu nhập hằng ngày. Hắn ta là kẻ khá chơi bời, cô tiếp viên sống chung với hắn khai như vậy.

Đến đây là kết luận được rồi, Asama nghĩ. Dù vậy vẫn có điểm khiến anh canh cánh trong lòng, nhưng không phải đơn thuần là không thấy thỏa mãn vì mọi thứ quá đơn giản như lời Tokura nói, bởi điều tra càng đơn giản càng tốt chứ sao. Chỉ là anh vẫn thấy nghi hoặc, sợ phương pháp này sai sót ở đâu đó. Không phải chuyện bắt nhầm người, vì có thể khẳng định việc đó chẳng là gì đối với xã hội loài người.

"Này, có phải gã đó không nhỉ?" Tokura nói.

Người đàn ông mặc áo da màu đen, rảo bước nhẹ nhàng, tóc ngắn, mặt vuông vức. Hắn ta không dừng bước lấy một lần mà mất hút bên trong tòa nhà.

"Anh có nhìn thấy không? Hắn ta giống hệt bức ảnh trên máy tính đó." Tokura nói bằng giọng phấn khích.

"Vậy thì hãy thông báo cho người của chúng ta ở bên trong!" Asama bước xuống xe, nháy mắt ra hiệu với điều tra viên khác đang đứng phục xung quanh.

Các điều tra viên đứng chặn ở lối vào tòa nhà. Asama và Tokura đợi ở sảnh chính. Anh cho tay vào trong túi áo khoác, chạm tay vào khẩu súng, có thể Kuwabara mang vũ khí.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay. Năm phút trôi qua kể từ lúc Kuwabara bước vào tòa nhà.

Asama lần nữa sờ tay vào khẩu súng, thì nghe thấy tiếng hét "Đừng chạy" vọng ra trên cầu thang. Là giọng của đồng nghiệp anh. Ngay sau đó, Kuwabara đã thay đổi hình dạng chạy xuống. Hắn không mặc áo da nữa. Hắn lao vào tấn công lại khi thấy Tokura muốn bắt mình. Tokura ngã văng ra rồi, sự hung hãn của Kuwabara mới dừng lại. Asama tóm chặt tay Kuwabara đúng lúc hắn toan chạy thoát.

"Thả tôi ra!" Kuwabara hét lên.

Asama vặn tay, đá vào bụng Kuwabara rồi ngáng chân hắn khi hắn đang quằn quại gào rú. Tiếp đó, anh nhảy lên lưng Kuwabara đã ngã nhào trên đất, nhanh nhẹn còng tay hắn lại. Anh bắt đầu cởi giày của hắn ra.

“Asama, anh tính làm gì vậy?” Tokura chạy đến hỏi.

“Đừng bận tâm. Hãy giữ chặt tay hắn cho tôi.”

Asama cởi giày của Kuwabara ra. Anh cầm cổ chân hắn, nhìn xuống ngón chân.

“Lạ lùng thật…” Anh lẩm nhẩm.

Ngón chân giữa của Kuwabara dài hơn ngón cái.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 4

“Trên đây là kết quả điều tra của vụ án nữ sinh viên đại học bị giết hại tại khách sạn tình yêu thuộc địa phận Shibuya. Hung thủ đã thừa nhận hành vi phạm tội, chúng tôi sẽ chuyển vụ án sang bên công tố viên để khởi kiện.” Giọng nói căng thẳng của Kiba vang vọng trong phòng họp.

Cuộc họp diễn ra ở một căn phòng trong Sở cảnh sát thành phố. Ngồi quanh bàn tròn như thường lệ là trưởng phòng hình sự, các vị quản lý của phòng Điều tra số 1, các vị lãnh đạo của đồn Shibuya. Phụ trách hiện trường chỉ có Kiba và Asama. Shiga và Kagura của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt thuộc Tổng cục cảnh sát quốc gia cũng có mặt. Từ đầu tới giờ, Shiga vẫn giữ nguyên nụ cười trên gương mặt. Hẳn anh ta mãn nguyện lắm khi thấy kết quả phân tích của mình lại giúp vụ án được giải quyết nhanh gọn đến vậy. Còn Kagura, chắc do mọi chuyện đúng như dự tính nên gương mặt chỉ hiện lên sự lãnh đạm.

“Quá giỏi nhỉ!” Trưởng phòng hình sự cười toe toét tìm sự đồng tình của Nasu ngồi bên cạnh.

Nasu gật đầu thật mạnh.

“Đúng vậy. Có thể khoanh vùng nghi phạm chỉ dựa vào DNA thì tỉ lệ phá án sẽ tăng vượt bậc. Hơn nữa, không chỉ lông, tóc, máu, mà chỉ một lượng nhỏ nước bọt là có thể lấy mẫu xét nghiệm được rồi.”

“Ngoài ra, có thể xét nghiệm cả niêm mạc, bã nhờn, ráy tai.” Shiga lập tức bổ sung thêm.

Nasu nở nụ cười mãn nguyện.

“Công nghệ này không chỉ hiệu quả với án mạng, mà còn có hiệu quả với những vụ hành hung phụ nữ, trộm cắp. Có điều với vụ án lần này, nếu công bố tiến trình điều tra ra ngoài thì không hay cho lắm.”

“Bên công tố nói gì à?” Trưởng phòng hình sự hỏi.

“Hồ sơ cá nhân và giám định DNA lần cuối thì không có vấn đề gì, nhưng quá trình khoanh vùng nghi phạm ban đầu hơi có vấn đề…”

“Vì dự luật DNA này vẫn chưa được thông qua nhỉ? Thế anh tính sao?”

Nasu nhìn về phía Kiba. Kiba ho khan một tiếng.

“Một nguồn tin báo đến đồn cảnh sát Shibuya là trong thấy đối tượng được cho là Kuwabara ở quanh hiện trường vào buổi tối hôm xảy ra vụ án. Dựa trên thông tin đó, cảnh sát điều tra thông tin cá nhân, cuối cùng giám định DNA. Câu chuyện như thế thì sao?”

Trưởng phòng hình sự gật gù tán đồng.

“Nếu thế thì ổn đấy, không cần dựng lên nhân chứng. Được đó, cứ làm như vậy đi.”

“Tôi hiểu rồi.” Kiba đáp.

“Chờ đã. Thế là thế nào vậy?” Asama hỏi.

Trưởng phòng hình sự và Nasu cùng lúc nhìn Asama như muốn hỏi có chuyện gì.

Asama nhìn họ rồi nói tiếp: “Tại sao không thể công khai đúng như sự thật, mà lại phải dựng lên chuyện có người nhìn thấy?”

Nasu nhíu mày.

“Vì chưa thể công bố sự tồn tại của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt chứ sao! Anh đã hiểu ngay từ khi tham gia cuộc họp đầu tiên phải không? Việc điều tra lần này là thử nghiệm.”

“Nhưng làm thế này thì…”

“Anh Asama!” Trưởng phòng hình sự lên tiếng. “Chúng tôi đánh giá cao cách làm việc của anh trong vụ án này. Thế là được rồi chứ? Anh không cần phải quan tâm tới điều gì khác nữa.”

Câu trả lời khiến Asama bực bội. Nụ cười thoáng qua trên gương

mặt nãy giờ vẫn trầm ngâm của Kagura lọt vào mắt anh.

Sau khi cuộc họp kết thúc, thấy Kagura đi đằng trước, Asama cất tiếng gọi. Shiga thì đã biến đi đâu đó cùng với trưởng phòng hình sự.

"Tôi có điều muốn hỏi. Anh đi với tôi một lát được không?"

Kagura nhìn chằm chằm Asama. "Chẳng phải ban nãy thanh tra hình sự nói anh đừng nghĩ đến mấy chuyện vô nghĩa nữa à!"

"Không phải chuyện vô nghĩa, mà là chuyện quan trọng. Tóm lại anh hãy đi với tôi, chỉ cần thế thôi."

"Hết cách rồi. Thôi được, nhưng năm phút thôi đấy."

Cả hai đi thang máy xuống tầng hầm, đến bãi đỗ xe.

"Việc đó là sao? Tại sao phải ngụy tạo tiến trình điều tra chứ?"

Asama thọc ngón tay vào mái tóc dài, gãi đầu.

"Xin lỗi, tôi không thể nói với anh được đâu, vì anh chỉ là trợ lý thanh tra."

"Vậy hãy nghe lời tôi nói nhé, đây chỉ là suy đoán của tôi thôi."

"Tôi không rảnh đến mức thế đâu, mà thôi nghe cũng được. Anh nói đi!"

Asama nhìn gương mặt cân đối của Kagura, hít sâu một hơi.

"Từ buổi họp đầu tiên tôi đã chú ý một điều. Hồ sơ cá nhân hay ảnh dựng tạo ra từ DNA các anh đều làm rất tốt. Tôi cảm phục vì khoa học không ngừng phát triển. Nhưng thông tin anh bổ sung vào phút cuối thì tôi không tài nào hiểu được. Anh đã nói thế này: Hung thủ có quan hệ huyết thống ba đời với người phụ nữ tên Yamashita Ikue sống tại phường Koto, quận Tokyo. Chúng tôi đã dựa trên thông tin đó, tìm thấy Kuwabara và bắt giữ hắn."

"Chuyện đó tôi biết. Vậy ra anh muốn khoe chiến tích à?"

"Tôi đã điều tra người phụ nữ Yamashita Ikue này. Bà ta không có tiền án tiền sự, cho đến thời điểm đó cũng chưa từng là nghi can của vụ án nào, thế thì tại sao các anh lại có thông tin DNA của người phụ nữ đó? Và sao biết thủ phạm có quan hệ huyết thống ba đời với bà ta?"

Kagura vẫn cười, nhưng trong mắt ánh lên một tia sắc lạnh.

"Rồi sao? Anh suy đoán như thế nào?"

“Ba tháng trước Yamashita Ikue đã đến bệnh viện trong thành phố và khám tại khoa sản. Ngoài lần đó ra, có vẻ mấy năm gần đây bà ta không đến bệnh viện lớn. Đương nhiên bản thân bà ta cũng nói rằng chưa từng kiểm tra DNA.”

“Vậy thì sao?”

“Suy đoán của tôi từ đoạn này. Bệnh viện chỗ bà ta khám đã tự tiện đưa mẫu DNA cho Viện nghiên cứu của các anh. Và không chỉ bệnh viện đó, có khả năng nhiều bệnh viện khác cũng thực hiện điều tương tự. Nếu đúng như vậy thì ở chỗ các anh chứa một lượng dữ liệu DNA khổng lồ. Nhưng xét cho cùng đây là hành vi phạm pháp. Cuộc điều tra dựa trên thông tin này cũng là phạm pháp. Thế nên Trưởng phòng Nasu mới nói rằng quá trình khoanh vùng nghi phạm ban đầu hơi có vấn đề. Anh thấy suy đoán của tôi thế nào?”

Nụ cười đã biến mất trên gương mặt Kagura. Anh ta có vào dưới mũi, thở dài một tiếng.

“Một suy đoán thú vị. Nếu nó là sự thật thì hay, nhưng mà…”

“Mấy ông lãnh đạo nghĩ gì vậy? Việc dùng phương pháp này mà bị lộ ra thì hậu quả kinh khủng thế nào?” Asama giận dữ nói.

Nhưng Kagura chỉ nghiêng đầu vẻ khó hiểu. “Tại sao chứ?”

“Đương nhiên rồi. Dùng DNA của người khác trái phép là hành động không thể tha thứ được.”

“Không phải trái phép. Lãnh đạo cấp cao của nhà nước đã phê duyệt. Nói đúng hơn là chúng tôi làm việc theo chỉ thị của họ.”

“Nhưng không có sự đồng ý của người bị lấy mẫu DNA.”

“Chuyện nhà nước sử dụng dữ liệu cá nhân trái phép chẳng phải đầy rẫy sao? Nếu không làm thế thì sao thu được thuế.”

“Chuyện đó và chuyện này khác nhau.”

“Giống nhau cả thôi.” Kagura thản nhiên nói. “Chẳng có gì khác nhau cả, chỉ là chưa được công nhận chính thức nên tạm thời không công bố ra bên ngoài, nhưng trong tương lai gần tình hình sẽ thay đổi thôi. Trưởng phòng hình sự đã nói rồi, nếu dự luật được quốc hội thông qua, chúng tôi có thể quang minh chính đại mà điều tra DNA.”

“Dự luật ư?”

“Dự luật liên quan đến thông tin cá nhân đấy. Bổ sung thông tin DNA vào danh sách những thông tin cảnh sát được phép sử dụng để điều tra. Nếu dự luật được thông qua, có thể quản lý thông tin DNA của tất cả tù nhân. Ngoài ra, Tổng cục cảnh sát quốc gia cũng sẽ kêu gọi người dân đăng ký thông tin DNA để phòng chống tội phạm.”

“Làm gì có chuyện dự luật đó được thông qua.”

Kagura khuỳnh hai tay ra. “Tại sao lại không? Chính phủ vốn dĩ muốn quản lý thông tin DNA của người dân nên mới phân bổ ngân sách vào chỗ chúng tôi. Đảng đối lập cũng đã đi đến kết luận rồi.”

“Nhà nước muốn quản lý DNA cá nhân đã đành, nhưng người dân sẽ chẳng bao giờ đồng tình với việc đó.”

Kagura há hốc miệng ngạc nhiên, rồi lại bật cười không thành tiếng. “Người dân không đồng tình ư? Này anh Asama, người dân thì có thể làm được gì? Dù có biểu tình hay diễn thuyết thì giới chính trị cũng sẽ lần lượt thông qua các dự luật mà họ muốn thông qua. Từ trước đến nay đều như vậy. Họ không quan tâm đến phản ứng của người dân. Hơn nữa, dù dự luật vô lý được thông qua thì người dân cũng chỉ bất bình lúc đầu thôi, họ sẽ lập tức quen với hoàn cảnh. Việc lần này cũng giống như vậy. Đến cuối cùng thì mọi người sẽ nghĩ bị quản lý DNA cũng chẳng có gì là xấu.”

Quan sát gương mặt ưa nhìn của Kagura khi nói chuyện, Asama cảm nhận rõ sự khác biệt của nhân loại. Con người phải sống thế nào để có cách suy nghĩ mỉa mai thế này.

“Thế thì phải ép buộc đăng ký thông tin DNA à? Vì chẳng có ai hợp tác đâu.”

“Không cần ép buộc, chính phủ nhất định sẽ đưa ra nhiều đặc quyền, như giảm thuế cho người đăng ký chẳng hạn. Nếu hiểu được việc đăng ký DNA có ích thế nào thì đến một lúc nào đó mọi người đều sẽ đăng ký thôi.”

“Không bao giờ thuận lợi như thế đâu.”

“Sao lại không chứ? Vụ án lần này cũng được giải quyết mau lẹ nhờ DNA đó thôi.” Kagura nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Tưởng năm

phút thôi mà nói đến gần mười phút rồi. Tôi đang vội nên xin phép. Mà nhắc mới nhớ, người còng tay hung thủ của vụ án lần này là anh Asama nhỉ? Anh đã lập công rồi. Từ nay về sau hãy hợp tác với chúng tôi để lập công nhiều hơn nữa nhé!"

Asama nhìn theo Kagura sải chân bước đi, anh bỗng thấy khó chịu, mà đúng hơn là bồn chồn trong lòng, cảm giác như nhìn thấy quả bom đặt trong núi tuyết sắp lở.

Không lâu sau đó, lời dự đoán của Kagura đã trở thành hiện thực. Dự luật liên quan đến việc sử dụng thông tin cá nhân với mục đích phòng chống tội phạm, gọi tắt là dự luật DNA đã được trình lên quốc hội. Nếu vậy, thông tin DNA lấy được sau khi có sự cho phép của người dân sẽ được cơ quan điều tra sử dụng lúc cần thiết dưới sự giám sát của nhà nước.

Nghị viên đảng đối lập đặt câu hỏi rằng nguy cơ rò rỉ hay xâm phạm thông tin cá nhân thì sao? Phản bác câu hỏi đó, chủ tịch Ủy ban an ninh quốc gia trả lời như sau: "Thông tin sẽ được quản lý nghiêm ngặt, không kết nối với mạng internet, tuyệt đối không sử dụng cho mục đích nào khác ngoài điều tra tội phạm. Chừng nào người cùng huyết thống không phạm tội thì thông tin của người đăng ký sẽ được giữ kín suốt đời. Tôi cho rằng việc vận hành hệ thống này không chỉ giúp phát huy sức mạnh trong điều tra tội phạm, mà còn chặn đứng ý định phạm tội của những kẻ có nguy cơ phạm tội."

Trên ti vi, báo đài, mạng internet đều dậy sóng với dự luật này. Theo những gì anh biết thì quá nửa người dân phản đối dự luật. Hơn nữa lý do liên quan đến mặt sinh học, rằng mọi người sợ hãi khi thông tin di truyền của mình bị nhà nước nắm được.

Kết quả là, quy trình của Quốc hội diễn ra đúng như những gì Kagura khẳng định. Ngay cả đảng đối lập, những ý kiến phản đối lúc ban đầu giờ chỉ còn là những tiếng nói yếu ớt, cuối cùng cũng gần như đồng lòng tán thành. Dù biết việc phê chuẩn không ngoài dự tính vì đảng cầm quyền chiếm quá bán, nhưng Asama vẫn vô cùng bất ngờ với kết cục này. Lời Kagura nói: "Đảng đối lập đã đi đến kết luận rồi", chính là việc thông qua dự luật này.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 5

Anh chuyển kênh trên điện thoại, gương mặt nhợt nhạt của Shiga Takashi hiện lên trên màn hình tinh thể lỏng, vẫn mái tóc đen nhánh chải hất ngược ra đằng sau trông như đang đội mũ.

Bên phải màn hình hiện dòng chữ: Người đàn ông đặt nền móng điều tra khoa học.

Người đàn ông phỏng vấn bắt đầu đặt câu hỏi.

“Trong vụ cướp xảy ra tại Osaka mấy hôm trước, các anh đã lần ra thủ phạm nhờ đầu mẩu thuốc lá rơi ở hiện trường, cụ thể như thế nào ạ?”

Shiga mở miệng nói với vẻ mặt không cảm xúc: “Không phải ở hiện trường, mà là đầu mẩu thuốc lá được tìm thấy con đường bên cạnh căn nhà bị cướp. Nó mới bị vứt lại, lại thêm chỗ đó bình thường hiếm người qua lại, nên chúng tôi nghĩ có khả năng cao là hung thủ trốn ở đó, và đã phân tích đầu mẩu thuốc đó ở chỗ chúng tôi.”

“Nhờ đó các anh đã biết được điều gì?”

“Từ DNA có thể làm rõ nhiều thứ. Biết được hầu hết những thứ liên quan đến hình dạng bên ngoài như cấu trúc gương mặt, khung xương, hình dáng cơ thể. Nếu người đó có bệnh bẩm sinh thì chúng tôi cũng biết.”

“Nhưng nếu chỉ có như vậy thì không thể xác định được ai đã vứt đầu mẩu thuốc lá đó đúng không?”

“Song song với việc đó, chúng tôi tra cứu xem DNA đó có khớp với DNA mà chúng tôi lưu trữ hay không. Vì chúng tôi nắm giữ hầu

hết DNA của những người có tiền án tiền sự trong quá khứ, nên có thể xác định ngay lập tức nếu là trường hợp tái phạm tội."

"Nhưng hung thủ trong vụ này phạm tội lần đầu đúng không ạ?"

"Từ dữ liệu đã đăng ký, chúng tôi tìm thấy người có quan hệ huyết thống với người vứt đầu mẩu thuốc lá. Sự linh hoạt đó là đặc trưng của hệ thống điều tra DNA này. Chúng tôi điều tra dựa trên thông tin đó, kết quả là xuất hiện một người. Chuyện sau đó thì như mọi người đã biết, tại nhà của người này, chúng tôi tìm thấy tờ tiền có vân tay của hung thủ, nên việc bắt giữ được thực hiện nhanh chóng."

"Tôi thật sự cảm phục sự xuất sắc của các anh. Hiện có bao nhiêu DNA được đăng ký tại Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt?"

"Xin thứ lỗi, đó là chuyện tối mật nên tôi không thể trả lời được."

"Theo một giả thuyết, việc tra cứu DNA để điều tra thực ra đã được thử nghiệm từ trước khi dự luật DNA được thành lập."

"Chúng tôi đã lập hồ sơ cá nhân. Việc tra cứu được thực thi trong khuôn khổ pháp luật tại thời điểm đó."

"Nhưng có tin đồn rằng việc thu thập DNA của người bình thường được thực hiện trái phép."

"Tin đồn đó hoàn toàn không có căn cứ."

Nhìn gương mặt không chút dao động của Shiga, Asama tặc lưỡi. Anh thầm nghĩ rằng lần nào anh ta cũng nói thế được.

Tokura ngồi bên cạnh cũng nhòm sang màn hình. "Giám đốc Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt à? Gần đây hay thấy xuất hiện trên ti vi lắm."

"PR rõ ràng mà. Mục đích của anh ta là quảng cáo DNA có ích thế nào trong phòng chống tội phạm, nhằm tăng số người đăng ký DNA lên."

Trên màn hình, những câu hỏi cứ đến dồn dập.

"Anh có nghĩ sẽ tăng thêm dữ liệu trong tương lai không?"

"Hiển nhiên rồi. Mắt lưới càng chặt thì con mồi càng khó thoát."

"Có nhiều ý kiến phủ định đối với việc cảnh sát quản lý gen di truyền, do liên quan đến vấn đề riêng tư, đạo đức nên chẳng phải

cần tranh luận nhiều hơn sao?"

"Tôi xin nói rõ để mọi người không hiểu lầm, cảnh sát không quản lý DNA mà là nhà nước quản lý. Cũng giống như quản lý hộ khẩu và ghi chép thuế. Cảnh sát chỉ sử dụng DNA khi được nhà nước cấp phép. Tất nhiên vẫn nên tranh luận tiếp, có điều mọi người đừng quên nhờ có điều tra DNA mà tỉ lệ bắt tội phạm đã tăng vượt bậc. Rõ ràng việc điều tra DNA có khả năng trấn áp tội phạm. Nếu như anh không muốn trong họ hàng mình có tội phạm, thì anh hãy đăng ký DNA. Biết đâu trong họ hàng anh lại có người nung nấu ý định phạm tội thì sao, làm như vậy thì có thể tiêu diệt mầm mống tội ác của người đó. Vì DNA không bao che, gen di truyền không nói dối."

Asama bấm nút tắt, gương mặt tự tin của Shiga biến mất.

Anh vất vả rồi, Asama lẩm nhẩm rồi nhìn máy tính trên bàn. Bài báo cáo dở dang hiện trên màn hình máy tính. Dạo gần đây anh chỉ toàn làm việc ở văn phòng.

Lời Shiga nói không phải khoe khoang. Trên thực tế, tỉ lệ bắt giữ tội phạm đang tăng lên. Trường hợp thu được lông tóc, dịch cơ thể, máu, nước bọt từ hiện trường, chắc chắn sẽ khoanh vùng được nghi phạm. Cảnh sát cũng ít phải chạy đôn chạy đáo để tìm nhân chứng.

Nhưng Asama không sao nghĩ được hệ thống này mang lại hạnh phúc cho con người. Anh nhớ lại cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng mình từng đọc hồi nhỏ, nói về việc tất cả dân chúng bị cấy chíp IC vào người, nhà nước có thể kiểm tra kĩ càng ai đó đang làm gì, ở nơi nào… Anh thấy đó là câu chuyện ghê rợn. Việc nhà nước quản lý thông tin DNA cá nhân thế này có giống với câu chuyện đó không?

Không chút hào hứng, Asama định làm tiếp bản báo cáo thì âm thanh cảnh báo vang lên. Màn hình máy tính đột ngột chuyển hướng, hiện lên tấm bản đồ và nội dung vụ án. Đây là thông tin mà trung tâm liên lạc gửi đến, có vẻ là một vụ án mạng. Đội Kiba được chỉ định phụ trách vụ này.

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên căng thẳng. Asama thao tác trên máy tính, chuyển thông tin vào điện thoại của mình, sau

đó lấy áo khoác rồi đứng dậy.

“Tokura, có ô tô không?”

“Có một chiếc dùng cho trường hợp khẩn cấp ở tầng hầm.” Tokura đã sửa soạn xong.

“Tốt rồi, vậy đi luôn đi.”

Mấy thanh tra khác mà bảo cho đi cùng xe thì phiền toái lắm. Asama đẩy lưng Tokura chạy nhanh ra khỏi văn phòng.

Thi thể được phát hiện ở con đê bên cạnh Senju Shinbashi. Ngay dưới đê có con sông Arakawa chảy qua. Vào lúc chiều tối, một tình nguyện viên gom rác tìm thấy thi thể được phủ lớp bạt lên.

Nạn nhân là một phụ nữ trẻ. Túi xách bị vứt lại ở bên cạnh, trong túi còn nguyên ví, giấy tờ tùy thân, từ đó có thể xác minh danh tính của nạn nhân. Đó là một học sinh trường nghề ở Ikebukuro, hai mươi hai tuổi, sống một mình tại căn hộ chung cư ở Kawaguchi tỉnh Saitama. Nhiều khả năng nạn nhân bị bắn bằng súng có đường kính nòng nhỏ và tử vong ngay sau đó. Ngoài ra có dấu tích nạn nhân bị hành hung rõ ràng. Ngạc nhiên hơn là trong cơ thể nạn nhân có tinh dịch.

Đương nhiên tinh dịch này đã được chuyển đến Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt.

“Vụ này giống với vụ ở Hachioji nhỉ?” Tokura nói khi nhìn thi thể được chuyển đi. “Cách thức giết hại giống nhau, điểm tinh dịch có trong cơ thể nạn nhân cũng giống nhau nữa. Không thể tin là lúc việc điều tra DNA thu hút sự chú ý đến mức này mà lại có kẻ không đeo bao cao su khi gây án.”

Asama im lặng gật đầu, vì anh cũng nghĩ như vậy.

Ngay cả vụ án xảy ra ở Hachioji năm ngày trước cũng thế. Nạn nhân là một nữ sinh cấp ba, cũng bị súng bắn vào đầu. Như Tokura nói, tinh dịch còn sót lại trong thi thể. Đội Asama và một đội khác cùng nhau hành động nhưng chẳng có tiến triển gì. Nghĩa là ngay cả Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt cũng không phân tích ra được thông tin nào hữu ích.

“Tôi có linh cảm không hay.” Asama lẩm nhẩm.

Chiều hôm sau, buổi họp báo cáo của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt diễn ra tại đồn cảnh sát Senju. Thành viên tham gia cuộc họp hầu hết là cán bộ cấp cao trong hàng ngũ cảnh sát. Tổng cục cảnh sát quốc gia có ra công văn về những cuộc họp liên quan đến điều tra DNA chỉ thực hiện với số người tham gia tối thiểu.

"Tôi xin phép phát biểu trước." Kagura nói. "Mẫu vật mang đến trung tâm chúng tôi trong vụ án này và mẫu vật phân tích trong vụ án ở Hachioji là hoàn toàn giống nhau, như vậy có thể khẳng định là hai nạn nhân trong hai vụ án đều có quan hệ tình dục với cùng một người đàn ông."

"Vậy ra là cùng một hung thủ." Nasu đập bàn.

"Tôi chỉ nói là mẫu tinh dịch khớp nhau thôi, chưa thể khẳng định người có quan hệ với hai cô gái là hung thủ."

Vòng vo làm gì không biết, Asama rủa thầm trong bụng.

"Vậy là đã có kết quả phân tích rồi nhỉ?" Kiba nói với Kagura.

"Có kết quả rồi. Chúng tôi đã báo cáo cho đội điều tra Hachioji, và sẽ báo cáo lại ở đây. Đầu tiên là về hồ sơ cá nhân." Kagura phát tài liệu đặt bên cạnh. Trong này có một số điểm như: nhóm máu A Rh+, chiều cao một mét sáu mươi lăm cộng trừ năm centimet, có khuynh hướng béo phì.

"Ảnh dựng thì sao?" Kiba thúc giục.

Kagura ấn bàn phím máy tính, xoay màn hình ra cho mọi người nhìn thấy. Một gương mặt tròn xoe với đôi mắt sưng tấy hiện ra.

"Lát nữa tôi sẽ in cho mọi người." Kagura nói.

Nhìn tập tài liệu, Nasu thở dài.

"Vậy chỉ còn cách hợp tác với đội điều tra vụ Hachioji. Bằng mọi cách phải tìm ra người đàn ông trong bức ảnh này. Từ tình hình hiện tại, tôi cho rằng hiện trường vụ án là chỗ khác. Hung thủ giết nạn nhân ở nơi khác rồi dùng xe vận chuyển xác để vứt đi. Việc điều tra sẽ phải tiến hành trên diện rộng, nên sẽ xin hỗ trợ của những đồn cảnh sát khu vực khác."

"Xin hỏi..." Kiba ngập ngừng. "Đây là toàn bộ kết quả phân tích à? Không đối chiếu với cơ sở dữ liệu à?"

Nasu nhăn mặt.

“À đúng rồi, tôi đã nghe báo cáo vụ Hachioji rồi. Các anh vẫn chưa biết. Anh Kagura, hãy nói cho mọi người về vụ đó.”

“Vâng.” Kagura đáp rồi nhìn mọi người. “Tiếc là chúng tôi không tìm thấy DNA nào có tỉ lệ tương thích cao với mẫu lần này trong cơ sở dữ liệu hiện tại. Ở Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt, chúng tôi đã đăng ký mẫu với tên gọi “NF13”.”

“NF ư?” Asama bất giác hỏi.

“Viết tắt của “NOT FOUND”. Tính đến hiện tại, có mười hai vụ không tìm thấy DNA tương thích giống với vụ này. Vụ lần này là vụ thứ mười ba.”

“Vậy mà tôi tưởng hệ thống này hữu ích lắm.”

“Tám trong số mười hai vụ trên đã được giải quyết nhờ tăng cơ sở dữ liệu. Ngay cả NF13, để làm rõ danh tính chỉ là vấn đề thời gian nhỉ?”

Asama nghiêng đầu. “Vậy sẽ làm gì với dữ liệu này?”

“Có điều gì khiến anh bận tâm à?” Kagura hỏi.

“Thủ phạm ra tay theo cách này hầu hết từng phạm tội về tình dục trong quá khứ. Nếu tra cứu thông tin DNA của những người từng có tiền án thì chắc chắn sẽ tìm thấy DNA tương thích. Nếu không tìm thấy thì tức là đã bỏ sót khâu nào đó.”

Kagura vừa cười vừa lắc đầu.

“Hiểu rõ nhất sự đáng sợ của việc điều tra DNA là những người có tiền án tiền sự. Những người đó không đời nào để lại tinh dịch đâu. Hung thủ vụ này là người phạm tội lần đầu, chắc chắn là như vậy.”

“Nếu hệ thống có khiếm khuyết thì sao?”

Câu hỏi của Asama khiến nụ cười vụt tắt trên gương mặt Kagura.

“Này Asama!” Nasu chen ngang. “Đừng nói mấy câu thừa thãi nữa.”

“Không thể có khiếm khuyết được. Hệ thống này hoàn hảo.” Kagura trợn trừng mắt nhìn Asama.

“Vậy sao? Hôm trước, một nhà toán học đã phát biểu trên mạng

thế này: Việc đăng ký DNA của tất cả người dân và quản lý chúng một cách hoàn hảo trên máy tính, xét về mặt kỹ thuật là bất khả thi. Không nơi nào trên thế giới có cái máy tính đó cả."

"Chúng tôi đã phát triển một chương trình đặc biệt, đó là chương trình mà nhà toán học tầm thường không thể nào nghĩ ra. Mà thôi, có nói anh cũng không hiểu được đâu." Kagura gập máy tính lại rồi đứng dậy, nhìn một lượt tất cả mọi người. "Báo cáo của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt đến đây là kết thúc. Tương lai chúng tôi sẽ cố gắng để mở rộng cơ sở dữ liệu và dốc sức để làm sáng tỏ chân tướng của NF13."

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 6

Vừa đặt chân đến khuôn viên bệnh viện Đại học Shinseiki, Kagura ngước lên nhìn tòa nhà của bệnh viện. Tòa nhà lấp lánh màu bạc, những ô cửa sổ lớn ở các phòng trông như giăng kính kín tòa nhà góp phần tạo nên vẻ ngoài ấy. Nghe đâu người sáng lập bệnh viện này cho rằng tắm nắng đúng phương pháp là bí quyết để duy trì sức khỏe. Người ta cũng nói thiết kế chịu động đất ở đây hoàn hảo, chưa từng xảy ra chuyện kính vỡ và rơi xuống dưới, cho nên bệnh nhân ở đây không hề sợ hãi với những nguy cơ rình rập từ bên ngoài dù phải ở nhiều ngày trong bệnh viện.

Mỗi khi ngước nhìn tòa nhà này, Kagura đều nghĩ rằng, trong thời đại mà ta không tài nào biết được ai đó, vào lúc nào đó sẽ trở thành hung thủ giết người thì thiết kế của tòa nhà này quả là thiếu an toàn.

Anh đi vào tòa nhà từ cửa chính, dừng bước khi đang băng qua phòng chờ. Những người đàn ông mặc quần áo trắng đang ngồi trước cái bàn dài trong góc phòng. Bức tường sau lưng họ giăng đầy áp phích, trên đó ghi: “Mong bạn hợp tác đăng ký DNA”.

Kagura gật gù. Bệnh viện nhận lời Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt nên đang tiến hành thu thập thông tin DNA của người dân. Ở những bệnh viện khác cũng đang diễn ra hoạt động tương tự. Nhờ họ mà số lượng DNA chuyển đến chỗ Kagura có lúc đạt hơn mười nghìn mẫu một ngày.

Kagura tiến lại gần chỗ họ. Một nhân viên đang ra sức thuyết phục người phụ nữ có vẻ là bà nội trợ đăng ký DNA.

“… Vì thế, từ sau khi việc điều tra DNA này được triển khai, tỉ lệ

tội phạm bị bắt giữ đã tăng vượt bậc. Mong chị hiểu cho lợi ích đó."

"Chuyện đó thì tôi hiểu." Người phụ nữ có vẻ không thiết tha gì. Cô ta bồn chồn nhìn xung quanh, chắc muốn tìm cái cớ nào đó để thoái thác.

"Mong chị hãy đăng ký giúp chúng tôi ạ!" Ánh mắt anh ta như van nài.

Không cần phải quy lụy đến thế, Kagura nghĩ. Đứng bên cạnh nhìn thôi cũng đủ khiến anh sốt ruột.

"Giả sử trong họ hàng nhà tôi có tội phạm, mà người đó có quan hệ huyết thống với tôi, thì chẳng phải mọi người xung quanh sẽ biết hết hay sao? Tôi e ngại chuyện đó. Đấy là xâm phạm quyền riêng tư còn gì?"

"Cái này đã được quốc hội phê chuẩn…" Anh nhân viên vẫn lắp bắp.

Kagura đánh bạo tiến lại gần.

"Vậy chỉ cần không có tội phạm trong họ hàng mình là được. Chỉ cần thế thôi."

Nghe câu nói đó, người phụ nữ chột dạ ngước nhìn lên.

"Anh là ai?" Anh nhân viên hỏi.

"Tôi là người phụ trách việc điều tra DNA." Kagura gật đầu với anh ta rồi quay sang nhìn người phụ nữ. "Có vẻ chị đang hiểu lầm về mục đích thật sự của việc đăng ký DNA, mục đích lớn nhất không phải để bắt tội phạm mà là dập tắt ý định phạm tội của kẻ muốn phạm tội."

"Nhưng có những trường hợp phạm tội do nhất thời bột phát hay bốc đồng mà."

"Ý chị là sẽ làm ngơ cho những kẻ đó ư?"

"Tôi không nói vậy, chỉ là…"

"Như lời chị nói, dù có điều tra DNA đi chăng nữa thì tội phạm vẫn sẽ ra tay. Có nhiều kẻ thiển cận dù biết chắc sẽ bị bắt nhưng vẫn hành động mà không nghĩ đến hậu quả. Vì phút bốc đồng mà ra tay, như những vụ thảm sát người qua đường đã xảy ra. Cái tôi muốn chị nghĩ đến ở đây là cảm giác của nạn nhân, hoặc suy nghĩ của gia đình

nạn nhân. Bằng cách này hay cách khác, họ đều muốn ngăn chặn hung thủ đúng không? Điều tra DNA là chỗ dựa lớn nhất của họ. Trong lòng tôi luôn mong số người đăng ký DNA ngày càng tăng để bắt được nhiều tội phạm hơn nữa."

"Tôi hiểu điều đó, nhưng mà…"

"Tôi sợ sự đàm tiếu của thiên hạ nếu hung thủ vụ thảm sát là họ hàng của mình, nên sẽ không hợp tác điều tra, chị có thể nói thế trước mặt gia quyến nạn nhân không?"

Bà nội trợ cúi đầu lảng tránh câu hỏi của Kagura. Rõ ràng cô ta bất mãn khi chỉ có bản thân mình bị chỉ trích.

"Chị yên tâm." Kagura dịu giọng. "Nếu trong họ hàng chị không có tội phạm, thì DNA này tuyệt đối không được sử dụng. Dữ liệu này được nhà nước đích thân quản lý cẩn thận. Hay chị vẫn sợ trong gia đình mình có tội phạm sao?"

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Kagura.

"Không có chuyện đó phải không?" Kagura cười.

"Vậy chị có thể hợp tác với chúng tôi, góp sức cho việc đảm bảo trật tự, an ninh của đất nước không? Nếu chị đăng ký thì sẽ trở thành tấm gương ở đây, để những người khác noi theo. Tôi khẩn khoản đề nghị là vì nghĩ chị ít nhiều quan tâm tới vấn đề này. Nếu chị hoàn toàn không quan tâm thì đã rời ghế từ ban nãy rồi, mà không, có khi từ đầu chị đã không ngồi vào cái ghế này."

Vẻ mặt cô ta thay đổi. Cô ta bắt đầu để ý ánh mắt của mọi người xung quanh. Kỳ thực do giọng nói sang sảng của Kagura mà sự chú ý của những người trong phòng chờ đều đổ dồn về phía này.

"Vậy có thể phiền chị đăng ký không ạ?" Kagura hỏi lại cho chắc.

Người phụ nữ thở dài. "Vậy tôi cần làm gì?"

Nghe thấy vậy, Kagura nhìn anh nhân viên đang lắng nghe cuộc trò chuyện ở bên cạnh. "Nhờ anh giải thích quy trình cho chị đây."

Anh nhân viên mở to mắt như bừng tỉnh. "À vâng. Mời chị viết tên và thông tin liên hệ vào đây, rồi lấy niêm mạc miệng là được."

"Đơn giản hơn nhiều so với kiểm tra nhóm máu nhỉ?" Kagura mỉm cười với người phụ nữ, rồi rời khỏi đó.

Tại các bệnh viện trên khắp cả nước đang diễn ra hoạt động này, nhưng không thể khẳng định việc thu thập thông tin tiến triển thuận lợi. Cứ cho là một ngày thu thập được mười nghìn mẫu DNA, thì để thu thập toàn bộ DNA của người dân cả nước cũng phải mất tới bốn mươi năm, vậy nên việc biến hệ thống điều tra DNA thành hệ thống phòng chống tội phạm hoàn hảo vẫn là câu chuyện xa vời tương lai.

Giống như người phụ nữ ban nãy, nhiều người dân thể hiện sự phản đối với việc cung cấp thông tin DNA. Có thể thấy nỗi sợ của họ là do không hiểu rõ bản chất của vấn đề, nhưng truyền thông cũng có lỗi nặng khi đưa tin một cách vô trách nhiệm.

Nhờ có điều tra DNA mà tỉ lệ bắt giữ tội phạm đã tăng vượt bậc, nhưng đồng thời thông tin của họ hàng tội phạm cũng bị công khai là sự thật không thể chối cãi. Lấy DNA làm cơ sở điều tra khiến cho tất cả những người có chung mối quan hệ huyết thống đều trở thành nghi phạm, và khó mà tránh được việc thông tin đó lộ ra với những người xung quanh trong quá trình điều tra. Truyền thông không ngớt đưa tin về vấn đề này, rằng với thủ phạm thì chẳng sao, nhưng làm thế chẳng phải là gây ra sự phân biệt đối xử với những người chung huyết thống với tội phạm hay sao?

Như thế thì cũng có sao đâu, thật lòng Kagura nghĩ vậy. Nếu không muốn bị những người xung quanh kỳ thị thì chỉ cần không có tội phạm trong họ hàng mình là xong. Việc miễn cưỡng trở thành tội phạm, hay bất đắc dĩ kẻ phạm tội xuất hiện trong họ hàng mình là điều thật khó tin, bởi hai điều này đều có thể ngăn chặn được chỉ bằng ý muốn của bản thân chúng ta. Và hậu quả của những kẻ không chịu làm điều đó là phải chịu sự phán xét của người đời.

Anh mong việc đăng ký này sẽ trở thành nghĩa vụ càng sớm càng tốt. Thực tế, đảng cầm quyền đang thảo luận dự luật bắt buộc. Nhưng theo báo cáo của người hiểu rõ dự luật này thì thời điểm hiện tại nó còn chưa được đưa vào kiến nghị.

Băng qua phòng chờ, Kagura bước đi trên hành lang nối với khu bệnh xá ở bên cạnh. Đó là khu bệnh xá của khoa Thần kinh - não. Khoa Thần kinh - não của bệnh viện Đại học Shinseiki được xếp vào

hàng bậc nhất thế giới.

Kagura bước vào thang máy ở cuối hành lang, ấn nút lên tầng trên cùng. Trên tầng này có ba phòng bệnh VIP, nhưng giờ cả ba phòng đều do một bệnh nhân chiếm giữ. Nói đúng hơn là một bệnh nhân và anh của mình. Dĩ nhiên việc này tiêu tốn một khoản phí khổng lồ, nhưng mà không sao, vì tất cả viện phí đều do Tổng cục cảnh sát quốc gia chi trả.

Thang máy đã đến tầng trên cùng. Ngay đằng trước có cái cửa, bên cạnh cửa có một tấm bảng nhận diện tĩnh mạch. Kagura áp tay phải lên đó, cửa khẽ mở ra.

Kagura bước trên hành lang ở sau cánh cửa. Anh dừng lại trước cánh cửa màu nâu cháy mang dáng vẻ trang nghiêm. Dọc trên cửa treo tấm biển không phận sự miễn vào. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, thấy mình đến sớm hơn giờ hẹn một phút thì mới ấn vào nút trên bộ đàm.

Sớm ngần này thì không sao cả, nhưng đến muộn thì tuyệt đối không được. Bữa trước chỉ vì đến muộn hai phút mà khiến đối phương phật lòng.

“Vâng!” Một giọng đàn ông vang lên, là giọng của Tateshina Kosaku.

“Là tôi đây.” Kagura nói.

Nhưng đối phương không trả lời ngay. Giây lát sau, đối phương cất tiếng hỏi: “Xin hỏi ai đấy ạ?”

Kagura nhún vai. Camera lắp chếch phía trên nên chắc chắn thu được hình ảnh của anh vào màn hình ở bên trong phòng. Việc không mở cửa nếu người bên ngoài không xưng tên chắc không phải do cái tính cố chấp của Tateshina Kosaku, mà do em gái anh ta không cho phép.

“Kagura đây.”

Giọng nói sang sảng của Kagura vừa dứt thì khóa cửa được mở.

Cửa mở. Tateshina ló mặt ra, quanh miệng anh ta vẫn là bộ râu lởm chởm.

“Anh khỏe không?” Kagura hỏi.

“Cũng tạm thôi.” Tateshina trả lời mà vẫn quay mặt vào trong, không buồn nhìn Kagura.

“Không có ai đi theo tôi đâu. Anh thấy trên camera rồi đúng không? Anh lo lắng thái quá rồi.”

Tateshina không nở nụ cười, chỉ nói “mời vào” rồi mở to cánh cửa ra.

Kagura bước vào, đúng lúc người phụ nữ đi vào phòng bên trong. Cô ta to béo, từ đằng sau trông như quả trứng khổng lồ. Cánh cửa đóng lại, anh thoáng thấy gương mặt nghiêng của cô ta. Từ má phải đến gáy cô ta có vết bớt màu tím, vì vết bớt này mà từ hồi nhỏ, cô ta bị đặt cho biệt danh là “Bản đồ thế giới”. Kagura biết được điều đó từ Tateshina.

Kagura nhìn xung quanh. Có khoảng mười thiết bị đầu cuối[1], tất cả đều đang hoạt động. Siêu máy tính là máy chủ điều khiển những thiết bị này đặt ở phòng khác. Mặc dù trong bệnh viện nhưng không gian này khó có thể gọi là phòng bệnh.

Trong phòng chỉ có hai cái ghế gắn bánh xe. Anh em nhà Tateshina dồn dập di chuyển để thao tác trên thiết bị đầu cuối.

“Anh đang bàn chuyện với em gái mình à?” Kagura nhìn lên bàn và hỏi. Trên bàn đặt hộp sữa chua, bên cạnh có túi kẻ sọc xanh trắng. “Sô cô la à?” Anh nghĩ.

“Chỉ xả hơi chút thôi.” Tateshina cầm hộp sữa chua ném vào thùng rác bên cạnh.

“Thế thì tốt. Thi thoảng anh phải nghỉ ngơi, cứ ở lì xung quanh công thức và chương trình này thì đầu óc thành bất thường mất.”

Kagura chỉ buột miệng thôi, mà Tateshina đã bặm chặt môi nhìn lại. Nhờ thế mà Kagura sực nhớ ra chỗ này là phòng bệnh của khoa Thần kinh - não. Anh nhăn mặt, tạo dáng giơ hai tay lên trời.

“Đừng làm vẻ mặt đó, anh thừa biết tôi không có ý xấu mà. Nếu khiến anh khó chịu thì tôi xin lỗi.”

Tateshina lắc đầu, thở dài.

“Chuyện đó thì sao cũng được. Quan trọng hơn, tôi có chuyện cần nói với anh.”

“Ừ. Hiếm khi anh nói là muốn gặp tôi. Thế có chuyện gì vậy?”

“Phải làm sao với hệ thống bây giờ?”

“Hệ thống bị làm sao ư?”

“Anh có thấy nó gặp vấn đề gì không?”

Kagura cười. “Nhắc đến hệ thống điều tra DNA thì tôi sẽ đáp rằng cực kỳ thuận lợi. Giám đốc Sở cảnh sát thành phố nhận chức đúng thời điểm thật. Cứ đà này, có lẽ tỉ lệ bắt tội phạm sẽ quay về như thời Showa [2] ”

Tateshina lập tức dừng cọ tay vào nhau, ngước mắt lên nhìn Kagura. “Thuận lợi thật chứ?”

Trong ánh nhìn đó ẩn chứa ý đồ gì chăng? Kagura quay lại vẻ nghiêm túc. “Nói thật thì tôi cảm thấy thiếu dữ liệu. Có những trường hợp gặp trở ngại trên hệ thống tra cứu. Ban nãy tôi mới thuyết phục một bà chần chừ mãi mới đăng ký đấy.”

“NF13 đúng không?”

Kagura bất giác nhìn chằm chằm vào gương mặt đối phương. “Anh biết rồi à?”

“Báo cáo của Viện trưởng Shiga cũng được gửi đến chỗ tôi. Chuyện tôi muốn nói với anh chính là chuyện đó.”

“NF13 có chuyện gì sao?”

Tateshina lộ rõ sự phân vân trước câu hỏi của Kagura, rồi khẽ gật đầu. “Tôi muốn thong thả nói chuyện, vì nội dung khá phức tạp. Lát nữa anh phải đi khám bệnh với Giáo sư Minakami đúng không?”

Kagura cong môi. “Không phải khám bệnh, mà là nghiên cứu. Hãy nghĩ là tôi hợp tác nghiên cứu với Giáo sư đi.”

“Đằng nào anh cũng gặp Giáo sư nhỉ? Sau đó anh có thời gian không?”

Kagura mường tượng lịch trình hôm nay trong đầu rồi mới gật đầu.

“Được thôi.”

“‘Anh ấy’ thì sao? Mà giờ cũng không hỏi ý kiến được nhỉ?”

“Không sao đâu. “Anh ấy” không dùng nhiều thời gian thế đâu, nhiều lắm cũng chỉ bốn, năm giờ thôi.”

“Vậy sau khi xong việc anh có thể quay lại đây không?”

“Tôi hiểu rồi.”

Rời khỏi phòng bệnh của anh em Tateshina, Kagura lại đi vào thang máy. Lần này anh xuống tầng bốn. Trên tấm bảng thả từ trần nhà xuống có dòng chữ “Phòng nghiên cứu phân tích thần kinh”.

Anh bước trên hành lang, dừng lại trước cánh cửa đầu tiên, rồi gõ cửa.

“Mời vào!” Giọng nói trầm ấm vang lên. Kagura nhẹ nhàng mở cửa.

Trong phòng có bàn họp và ghế trông như hai con người đối diện nhau. Đằng sau đó là cái bàn lớn, một người mặc áo màu trắng đứng cạnh đó. Người đó đang ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, nhưng nhanh chóng quay lại nhìn Kagura. Mũi khoằm, hốc mắt sâu, gò má cao, ngoại hình này khiến cho ông ta hay bị nhầm lẫn là người lai, nhưng theo đối phương thì ông ta thuần Nhật.

“Cậu gặp anh em Tateshina rồi mới xuống đây à?” Minakami Yojiro ôn tồn hỏi.

“Vâng, Kosaku gọi tôi đến.”

“Cậu ấy gọi ư? Lạ đấy.”

“Tôi cũng thấy lạ nên đã tới gặp anh ấy trước khi đến đây. Nhưng chuyện có vẻ dài, nên anh ấy nói tôi cứ xong việc với Giáo sư Minakami đi đã. Giáo sư có biết là chuyện gì không?”

“Tôi không biết.” Minakami kéo ghế rồi ngồi xuống. “Thần kinh của họ hoàn toàn ổn định trong suốt thời gian đây. Cậu cũng gặp cô em rồi chứ?”

“Không, tôi vừa đến thì cô ấy đã biến vào phòng trong.” Kagura thở dài. “Lúc nào cũng vậy, cô ấy không chịu mở lòng với tôi.”

Minakami đặt hai khuỷu tay lên bàn, tay chống cằm. “Vậy thì có vấn đề gì với cậu không?”

“Ý ông là sao?”

“Là muốn hỏi cậu thấy cô ấy thế nào?”

“Thì là một nhà toán học, một lập trình viên thiên tài.”

“Chỉ thế thôi à?”

Kagura nhún vai. “Không được sao? Ông nói tôi phải thấy thế nào? Vì bản thân cô ấy như vậy nên tôi có hứng thú. Dù Tateshina Saki có bị bệnh thần kinh nghiêm trọng thì cũng không liên quan đến tôi. Trước đó tôi từng nói rồi, tôi đến bệnh viện này vì hai lý do, lý do thứ hai là để gặp Giáo sư, lý do thứ nhất là gặp anh em họ. Không có công sức của họ thì hệ thống điều tra DNA không thể hoàn thành.”

Minakami lắc đầu ra vẻ đồng cảm, rồi cười nhăn nhở. “Trong đầu cậu hình như chỉ có chuyện hệ thống thôi nhỉ? À nhắc mới nhớ, mấy hôm trước tôi thấy Viện trưởng Shiga của các cậu xuất hiện trên ti vi. Anh ta tuyên truyền về điều tra DNA với phong thái tự tin lắm.”

“Ban đầu anh ta cũng chần chừ, không muốn xuất hiện, mà đẩy cho tôi đi. Vì việc tuyên truyền rất quan trọng để xã hội thấu hiểu và công nhận.”

“Số lượng đăng ký không tăng như dự kiến khiến các cậu sốt ruột nhỉ?” Minakami cười nham hiểm.

“Giáo sư có vẻ vui nhỉ! Ông muốn công việc của chúng tôi giậm chân tại chỗ sao?”

“Tôi không xấu tính vậy đâu, chỉ là lâu lắm mới thấy dáng vẻ sốt sắng của cậu.”

“Tôi không sốt sắng, chỉ nóng ruột chút thôi. Đảng cầm quyền cứ gấp rút đưa ra dự luật bắt buộc là xong.”

Minakami ngạc nhiên lắc đầu. “Không gượng ép thế được. Làm vậy, nhìn thì tưởng suôn sẻ, nhưng sẽ khiến mọi chuyện hỏng bét. Riêng cái ý tưởng quản lý thông tin DNA còn đang bị phản đối dữ dội mà.”

“Vấn đề ở chỗ đó. Tôi không hiểu lý do mọi người phản đối nữa. Muốn quản lý, bảo vệ người dân thì nắm được gen di truyền là cách làm hiệu quả nhất. Ghét bị quản lý là suy nghĩ của trẻ con. Bản thân mình bị quản lý nhưng người khác cũng bị như thế mà. Nghĩa là việc quản lý này sẽ làm giảm nguy cơ bị người khác hại. Tại sao mọi người không nhận ra ưu điểm đó?”

“Vấn đề không nằm ở logic mà ở cảm tính.”

“Bằng cảm tính thì chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Cấu trúc

xã hội là một loại chương trình. Khiến chương trình đó trở nên hợp lý chỉ là lý thuyết."

Minakami lại cười rồi đứng dậy, trên tay ông ta cầm một cái hộp nhỏ.

"Gen di truyền là chương trình quyết định cuộc đời, đó là quan điểm của cậu phải không?"

"Tôi nghĩ gen di truyền tạo ra cốt lõi của chương trình mang tên cuộc đời. Con người trong quá trình sống sẽ được cung cấp rất nhiều thông tin, thi thoảng thông tin được sửa chữa, nhưng vận dụng thông tin nào, loại bỏ thông tin nào trong cuộc đời, xét cho cùng lại phụ thuộc vào chương trình được cấp cho người đó từ ban đầu."

"Đó là gen di truyền."

"Đúng vậy."

Minakami nghiêng đầu, ngồi xuống cái ghế ở trước mặt Kagura. Ông ta giơ tay ra hiệu mời Kagura ngồi. Kagura nói "xin phép" và ngồi xuống.

"Tôi tán thành quan điểm của cậu, rằng trái tim của con người cũng được quyết định bởi gen di truyền."

"Tôi không nói mọi trái tim đều như vậy, nhưng tôi nghĩ hoạt động của trái tim có thể dẫn đến tội ác. Tội phạm nào cũng mang bệnh về thần kinh, và có nhiều luận văn khẳng định bệnh thần kinh có liên quan đến gen di truyền."

"Nói thế chẳng phải đánh đồng người bị bệnh thần kinh với tội phạm sao?"

"Vậy nên tôi muốn làm rõ cơ chế đó. Mà Giáo sư này, tôi không có nhiều thời gian, nên chúng ta có thể bắt đầu sớm không? Lúc nãy tôi nói rồi, xong việc ở đây tôi phải đi gặp Tateshina Kosaku."

Minakami nhìn Kagura chăm chú.

"Nói chuyện thế này cũng là một phần của việc điều trị đó."

"Điều trị ư? Tôi tưởng đây là nghiên cứu."

"Nghiên cứu để làm rõ mối liên quan giữa gen di truyền và trái tim nhi?"

"Đúng vậy."

“Việc cậu định làm có thể giải mã những bí ẩn trong trái tim con người, tuy nhiên phải sử dụng cơ thể và trái tim của cậu. Tôi không nghĩ điều đó tốt cho cậu.”

“Tôi hành động theo niềm tin của bản thân. Ông sẽ thấy hứng thú nếu gặp trường hợp gen di truyền của một người tạo ra trái tim khác thường. Tôi nghĩ việc nghiên cứu này đem lại lợi ích to lớn cho Giáo sư đấy.”

Minakami rụt cằm, ngước lên nhìn. “Tôi gặp cậu thế này vì tôi nghĩ cậu là bệnh nhân, và cậu có vấn đề gì đó cần giải quyết.”

“Không sao cả. Nhưng khác với người bệnh thông thường, tôi không quan tâm mình có khỏi bệnh hay không. Tôi chỉ muốn biết thôi.”

“Tôi thì không nghĩ cần phải biết hết.”

“Nhưng đảm bảo thông tin là rất quan trọng. Ông không biết việc nghiên cứu này bao giờ thì hoàn thành đúng không? Giả sử có tìm thấy ca bệnh tương tự thì cũng chẳng có gì đảm bảo là người bệnh đó sẽ hợp tác với ông để điều trị.”

“Nói cho cậu biết, “anh ấy” - Ryu không phải loại dễ dàng hợp tác đâu.”

Kagura bất giác méo miệng, lần nào nghe đến cái tên Ryu, anh cũng sởn gai ốc.

“Có vẻ như vậy. Nhưng “anh ấy” đã vẽ tranh rồi mà. Giáo sư sẽ phân tích bức tranh đó. Tôi chỉ cần dữ liệu phân tích đó là đủ. Hay ông định nói sẽ không đưa dữ liệu đó ra. Yêu cầu kết quả phân tích thần kinh của mình là quyền lợi chính đáng của mọi bệnh nhân mà.”

“Anh ấy sẽ hào hứng đến đâu với ý kiến của cậu?”

Minakami mở nắp cái hộp trên tay, trong đó có khoảng mười điếu thuốc, và chìa ra phía Kagura.

“Hãy cho tôi biết cảm nhận của cậu. Tôi rất có hứng thú.”

Kagura với tay vào cái hộp, cầm một điếu thuốc, tay còn lại lấy bật lửa trong túi quần ra, châm lửa.

“Vậy tôi sẽ nói sau.” Kagura nói với Minakami rồi rít sâu một hơi.

Anh cảm thấy khói thuốc đã vào đến phổi. Ngay sau đó, hình ảnh

Minakami trước mắt anh trở nên méo mó, quang cảnh xung quanh bỗng chốc hỗn độn.

Sâu bên trong não như bị tê liệt, chẳng mấy chốc cảm giác đó nhạt nhòa đi, ý thức của anh nhanh chóng lùi xa.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 7

Anh thấy gió phả lên gò má. Nói là gió, nhưng chỉ là chút dao động của không khí, chắc là gió điều hòa, anh nghĩ. Tiếng động gì đó vang bên tai anh. Tiếng gì vậy nhỉ? Là tiếng ô tô chạy ở đằng xa. Ryu nhận ra mình đã tỉnh lại.

Anh mở mắt, nhìn thấy cái bàn màu trắng, là cái bàn quen thuộc mọi khi, cái bàn ở trong phòng của Giáo sư Minakami. Trên bàn đặt cái gạt tàn, trong đó có một đầu mẩu thuốc lá, nói vậy nhưng anh biết đó không phải thuốc lá bình thường, cũng biết người dập điếu thuốc là Giáo sư Minakami. “Anh ấy” - Kagura đã bất tỉnh ngay sau khi hút điếu thuốc này. Trước khi điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay kịp rơi xuống sàn, Giáo sư đã cầm lấy nó.

Ryu ngẩng mặt lên. Minakami chăm chú nhìn, ánh mắt như đang quan sát.

“Cậu thấy ổn không?” Minakami hỏi.

“Cũng tàm tạm.”

“Hình như Kagura rất có hứng thú với cậu.”

Ryu cười không thành tiếng. Người anh chao đảo trên ghế.

“Anh ấy cứ mặc kệ tôi cũng được mà, nhưng mà khó nhỉ? Từ góc độ của anh ấy mà nói, tôi có khác nào ký sinh trùng sống trong đầu.”

“Cậu đói rồi phải không?”

“Chuyện ăn uống tôi giao hết cho Kagura rồi, cả việc tiểu tiện, đại tiện cũng thế, có khi cả việc quan hệ tình dục cũng…”

“Nhưng cậu từng bảo là hầu như không có nhu cầu sinh lý mà.”

“Không phải hoàn toàn không có nhu cầu, chỉ là tôi tiếc thời gian

dành cho chuyện đó. Dù sao cuộc đời tôi cũng ngắn ngủi. Nửa đời người dành để ngủ rồi. Ngắn ngủi đến thế nên tôi chỉ muốn làm việc mình thích thôi."

"Tôi hiểu mà, nên cậu yêu cầu được vẽ tranh à?"

"Đúng vậy. Vì Giáo sư chỉ đưa cho Kagura một ít thuốc hoán đổi, nên tôi chẳng có cơ hội vẽ tranh ở chỗ nào khác ngoài chỗ này."

"Vì tôi sợ tùy tiện dùng thuốc hoán đổi sẽ gây ảnh hưởng đến tính cách."

"Tôi hiểu, nên tôi vẫn đang cố chịu đựng đây."

Minakami đặt một chiếc chìa khóa lên bàn.

Ryu nói cảm ơn rồi cầm chìa khóa lên. Anh đứng dậy, đi về phía cửa, nhưng lại quay lại trước khi cửa mở ra.

"Tôi có một việc muốn hỏi ông từ lâu rồi."

"Việc gì vậy?"

"Giáo sư Minakami có thể chữa khỏi chứng bệnh của chúng tôi không? Chứng bệnh hiếm gặp này có chữa được không?"

Minakami thoáng chốc phân vân, rồi gật đầu hai, ba lần. "Tôi nghĩ chắc chắn sẽ chữa được. Chí ít nó dễ dàng hơn so với việc Kagura định làm."

"Đây quả là lời nói đáng tin cậy."

"Cậu lo à?"

"Không, tôi chỉ tò mò thôi."

"Về điều gì?"

"Giả sử chứng bệnh này được chữa khỏi, thì ai sẽ biến mất?"

"Biến mất ư?"

"Là việc đó ấy. Hiện giờ nhân cách của Kagura và tôi cùng sống với nhau, nhưng khi chứng bệnh này được chữa khỏi thì nhân cách của Kagura và tôi, một trong hai sẽ không thể tồn tại nữa, không phải vậy sao?"

Minakami khẽ chớp mắt rồi gật đầu. "Tôi không biết nữa, đợi đến lúc đó mới biết được. Nhưng hiện tại, chẳng phải hai nhân cách đang chung sống hòa bình với nhau sao?"

"Chung sống hòa bình ư? Chỉ là tôi có cảm giác mọi chuyện sẽ

phiền phức hơn bây giờ nhiều. Mà thôi, sao cũng được, tôi chỉ hỏi thử cho biết thôi, bản thân tôi có biến mất cũng không sao cả. Vậy tôi mượn phòng nhé!"

"Cậu cứ thoải mái."

Bỏ lại giọng nói của Minakami sau lưng, Ryu bước ra khỏi căn phòng. Anh bước vào thang máy, đi lên tầng trên. Hành lang yên ắng. Trước đó, tầng này là nơi nghiên cứu và phân tích gen người. Khi nghiên cứu đó kết thúc, máy móc được chuyển đi hết, tầng này được sử dụng làm kho chứa đồ của các khoa.

Ryu đi sâu vào trong, dừng lại trước một cánh cửa. Anh nhét chìa khóa mượn của Minakami vào ổ. Dù là phòng trống nhưng nó vẫn được khóa cẩn thận.

Anh mở cửa, bật đèn. Trong phòng này có rất nhiều tranh, tất cả đều do anh vẽ. Anh đi xung quanh nhìn ngắm từng bức tranh một. Phần lớn trong số đó là tranh vẽ bàn tay. Bức tranh bàn tay trái và tay phải như đang ôm lấy thứ gì đó.

Giữa căn phòng đặt một cái giá vẽ, trên đó căng tấm vải canvas trắng trơn. Chắc là Minakami chuẩn bị đây. Chiếc bàn nhỏ bên cạnh đó để dụng cụ vẽ.

Ryu cầm bút vẽ, hít một hơi thật sâu. Đúng lúc ấy, anh nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh bất giác mỉm cười, không hề thấy phiền phức với tiếng gõ cửa đó, vì anh biết người ghé đến là ai rồi, nói đúng hơn là anh đang đợi người đó tới.

Anh mở cửa. Một cô gái tóc dài đang đứng ngoài cửa, trông có khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Dáng người cô mảnh khảnh nhưng khuôn mặt thì tròn trịa. Sau khi chớp đôi mắt hai mí, cô ngước nhìn Ryu, nhoẻn miệng cười.

"Chào anh ạ!" Cô nói.

"Chào em!" Ryu đáp lại.

Cô gái bước vào phòng thản nhiên như thể đã quen với việc này rồi. Nhìn thấy tấm vải canvas trắng trơn, cô mới quay về phía Ryu.

"Đây là quà cho anh." Cô nói rồi chia ra lon nước cam.

"Cảm ơn em!" Anh đáp.

“Anh này, hôm nay anh đã nghĩ ra sẽ vẽ gì chưa?” Cô hỏi.

Cầm chặt lon nước cam trên tay, Ryu chần chừ một chút mới trả lời. “Đương nhiên là anh nghĩ ra rồi.”

Cô gái lại cười. Trên gương mặt tròn trịa đó, đôi mắt cô bỗng nhiên nhỏ xíu.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 8

Hành lang tối trải dài về phía trước. Một khung cảnh vừa hoài niệm lại vừa đáng sợ.

Anh thong thả bước trên hành lang ấy. Hai bên hành lang, cửa trượt xếp thành dãy, cánh cửa nào cũng giống nhau. Đi mãi, đi mãi vẫn không hết hành lang. Đi đến đâu cũng thấy những cái cửa. Anh sợ hãi, không dám mở những cái cửa đó ra, nên cứ tiếp tục bước. Anh hy vọng đến một lúc nào đó, mình sẽ đến đích ở một nơi nào đó. Anh thầm mong những cái cửa trượt sẽ biến mất, nhưng hành lang vẫn cứ dài vô tận, dài vĩnh viễn đến hết cuộc đời này. Còn những cái cửa trượt, đi đến đâu cũng thấy nó xuất hiện, dường như không có hồi kết, bất tận đến tuyệt vọng. Chẳng mấy chốc, trong sự mệt mỏi rã rời ấy, một tia hy vọng nào đó lại nảy sinh trong anh. Lối thoát mà anh hằng mong mỏi, chẳng phải ở sau những cánh cửa này sao? Biết đâu mở cánh cửa này ra rồi, một thế giới khác sẽ xuất hiện?

Niềm hy vọng đó cứ lớn dần lên. Dù biết mình chỉ bịa ra câu trả lời để an ủi bản thân đang một lòng muốn thoát ra khỏi tình cảnh này, nhưng anh vẫn đặt tay lên cánh cửa.

“Dừng lại đi!” Có ai đó hét lên. Anh không biết đó là giọng nói của ai. Người đó lại nói tiếp. “Mở cánh cửa đó ra rồi thì không cứu vãn được nữa đâu.”

Trong lòng anh thầm đáp trả lại người đó: “Vậy tôi phải làm gì?” Tiếp tục bước đi trên cái hành lang tối tăm dài vô tận này ư? Làm thế thì có ý nghĩa gì không? Quá đủ rồi! Tôi muốn thoát khỏi nơi này.

Mặc kệ ai đó đang hét “Dừng lại đi!”, anh vẫn đặt tay lên cánh

cửa, rồi dứt khoát mở nó ra.

Ai đó đang đứng trước mặt anh. Cái bóng màu đen kéo dài trên và dưới, nhìn kĩ lại thì không phải đang đứng mà là bị treo.

Toàn thân co giật, Kagura mở mắt. Anh ngờ ngợ, hình như trước đó mình vừa phát ra âm thanh, nhưng không phải tiếng gào thét hay la hét. Toàn thân anh đẫm mồ hôi.

Anh lăn xuống sàn, lần nào cũng vậy, sàn nhà của căn phòng mà "anh ấy" vẽ tranh.

Sau khi "anh ấy chìm vào giấc ngủ, Kagura thức dậy. Những lúc ấy, anh luôn mơ một giấc mơ giống nhau. Giấc mơ Có cái hành lang và những cánh cửa trượt kéo dài vô tận.

Lần này cũng thế, anh không thể cử động ngay, đầu anh nhói đau như thể có làn khói ngập trong não, anh cần một chút thời gian để làn khói đó bay mất.

Anh ngước lên nhìn cái giá vẽ đặt bên cạnh. Trên tấm vải canvas vẽ một cô gái. Cô có mái tóc dài, mặc váy liền màu trắng, đang quay mặt về phía này và nở nụ cười. Trong đôi mắt cô gái không vận chút cảm xúc tiêu cực thường thấy ở con người. Dù anh không hề biết cô nhưng vẫn bị hút vào ánh mắt thuần khiết đó trong phút chốc.

Ngay dưới giá vẽ đặt ngay ngắn hai lon nước trái cây, hình như hai lon đều rỗng. "Anh ấy sẽ không bao giờ mua thứ này, chắc là cô gái mang đến. Rốt cuộc cô gái này là ai? Từ đâu tới? Từ lúc nào mà thân thiết với Ryu như vậy?

Kagura từ từ ngồi dậy, nhưng anh vẫn chưa đủ sức để đứng lên, đành dựa vào tường. Giữ tư thế đó, anh nhìn quanh căn phòng. Rất nhiều tranh được treo trên tường nhiều trong số đó vẽ bàn tay người.

Căn phòng Giáo sư Minakami cho mượn có thể gọi là phòng tranh của Ryu. Đồng thời, đối với Kagura mà nói, đây là kho báu cất giữ những tư liệu để giải mã bí ẩn của trái tim con người. Tại sao Ryu lại vẽ tranh? Trong những bức tranh này ẩn chứa thông điệp gì? Mà không, vốn dĩ Ryu là ai? Tại sao anh ấy lại tồn tại? Phải giải thích những điều đó từ những bức tranh ở đây.

Anh nhìn bức tranh cô gái một lần nữa, thấy nó thật đẹp, bản

thân anh không thể nào sẽ được như thế.

Chỉ là Kagura hoàn toàn không biết những bức tranh này có giá trị nghệ thuật gì không? Ngay cả ý nghĩa của từ nghệ thuật anh còn không rõ. Với anh, hai chữ "nghệ thuật" chỉ là một tấm rèm trắng, cứ tưởng thấy rõ mà thật ra chẳng thấy gì bên kia tấm rèm. Nhưng có thật là không thấy gì không? Mối hoài nghi đó luôn thường trực đâu đó trong đầu anh.

Tiếng nói của người nào đó văng vẳng bên tai Kagura: "Nghệ thuật không phải do tác giả ý thức và tạo ra, ngược lại, nghệ thuật dẫn dắt tác giả, tác phẩm được sinh ra trong cuộc đời. Tác giả là nô lệ của nghệ thuật."

Người nói câu này chính là bố anh.

Kagura Shogo được gọi là nghệ nhân gốm cô độc. Trong thời kỳ mà kỹ thuật mới, nguyên liệu mới thịnh hành, bố anh vẫn làm ra những tác phẩm độc đáo mà không ai có thể bắt chước bằng những phương pháp từ xa xưa. Không sản xuất tràn lan, chỉ làm ra những cái mình muốn, thái độ làm việc đó được đánh giá cao về tính nghệ thuật. Dĩ nhiên tác phẩm của ông được ưa chuộng và xếp hạng gần như cao nhất. Nếu mở triển lãm cá nhân, chắc chắn sẽ bán hết kể cả những món đồ đắt đỏ. Nhưng ông không phải người đàn ông của gia đình. Kết hôn do mai mối, người vợ chán ghét cuộc sống hà khắc nên đã bỏ lại chồng con và ra đi. Lúc đó Kagura năm tuổi.

Kagura rất yêu bố mình. Nhìn hình ảnh ông nhào nặn đất cho đến khi đạt được tác phẩm ưng ý, anh nghĩ mình sẽ hạnh phúc biết bao nếu có thể sống như thế. Từ nơi sâu thẳm lòng mình, anh ngưỡng mộ tài năng có thể tạo ra những tác phẩm mà không ai bắt chước được của bố.

Đến một thời điểm, những tác phẩm của Kagura Shogo bỗng nhiên được mua đi bán lại trong giới sưu tầm. Tính thế nào cũng thấy không khớp với lượng sản xuất ra. Hiệp hội điều tra tác phẩm nghệ thuật đã bắt tay với cảnh sát để tìm ra chân tướng. Kết quả là có những tác phẩm giả được bán trên thị trường với số lượng lớn. Cảnh sát xác nhận rất nhiều tác phẩm có thiết kế giống hệt nhau, mà

không chỉ thiết kế, chất liệu, cách nung cũng trùng khớp, trong khi Kagura Shogo vốn nổi tiếng với việc không tạo ra một tác phẩm hai lần.

Việc hàng giả xuất hiện không dừng lại ở mỗi tác phẩm của Kagura Shogo. Tác phẩm của những nghệ nhân gốm khác được đánh giá cao trong giới cũng bị sao chép hàng loạt, khiến cho thị trường lũng đoạn.

Không lâu sau đó, băng nhóm chuyên làm giả tác phẩm bị phát hiện. Những điều tra viên tra ra căn cứ bí mật của bọn họ và sửng sốt khi nhìn thấy những thứ có ở đó.

Đó là cánh tay robot.

Bằng sự tiến bộ của công nghệ và việc phát minh ra chất liệu mới, ngành robot cũng phát triển vượt bậc. Trong đó, việc cánh tay robot có thể tái hiện trung thực cử động tay của con người đã đạt được tiến bộ có tính cách mạng. Trong cơ thể người, đầu ngón tay cần những cử động phức tạp nhất. Việc tái hiện một trăm phần trăm cử động đó đã mở ra ứng dụng trên nhiều phương diện. Đó là kỹ thuật từ xa. Nếu bác sĩ ở phòng kỹ thuật đeo đôi găng tay đặc biệt và cử động ngón tay, thì cánh tay robot đặt ở phòng phẫu thuật có thể mô phỏng y hệt cử động tay của bác y sĩ. Bác sĩ nhìn vào hình ảnh bệnh nhân trên màn hình và phẫu thuật như bình thường là được. Nhờ kỹ thuật này, các bệnh nhân có thể được bác sĩ ở khắp nơi trên thế giới phẫu thuật.

Thật ngạc nhiên, thứ đặt ở căn cứ của bọn làm hàng giả chính là cánh tay robot dùng trong phẫu thuật, nhưng điều khiển robot đó không phải con người mà là máy tính. Bọn chúng đã phân tích kĩ lưỡng tác phẩm của những nghệ nhân gốm hàng đầu, lập trình các yếu tố tạo thành tác phẩm. Nếu máy tính chỉ thị giống như được lập trình thì cánh tay robot có thể tái hiện chính xác tay nghề của các nghệ nhân gốm.

Nhưng nếu chỉ có vậy thì đây đơn thuần chỉ là sao chép tinh vi thôi. Trên thực tế, tội phạm đã lên kế hoạch cho việc tạo ra các tác phẩm gốc chưa tồn tại trong giới. Đương nhiên, nếu tạo ra tác phẩm

dưới tên tác giả vô danh nào đó thì sẽ không bán được. Nhóm tội phạm này sử dụng máy tính và robot, tạo ra tác phẩm gốc mang phong cách của nghệ nhân gốm để bán cho giới sưu tầm.

Nghệ nhân gốm và giới chuyên môn nở nụ cười khinh bỉ. Dù có thể lừa khách hàng, nhưng những sản phẩm sao chép được tạo ra bằng máy tính đó không được coi là tác phẩm nghệ thuật.

Phản bác quan điểm đó, không ai khác ngoài kẻ cầm đầu băng nhóm sao chép - người đàn ông gọi là K.

“Nếu vậy hãy đưa những sản phẩm chúng tôi tạo ra và sản phẩm chưa công bố của nghệ nhân gốm cho giới chuyên môn xem, nếu họ phân biệt được cái nào là do robot làm thì tôi nhận thua.”

Lạ lùng thay, sự khiêu chiến từ trong nhà lao đó được tòa án ủng hộ. Làm giả là phạm tội, điều đó không cần bàn cãi, nhưng mức độ tội nặng hay nhẹ sẽ thay đổi tùy theo mức độ tinh vi của hành vi làm giả. Nếu đến giới chuyên môn còn không phân biệt được thì mức độ phạm tội quá nghiêm trọng rồi. Tức là K cũng sợ rằng thử nghiệm đó là tự tay bóp cổ mình, anh ta lường trước được điều đó nhưng vẫn kiên định thực hiện.

Thực ra trước đây K là một nhà khoa học giỏi về robot. Thời còn làm nhân viên công ty, anh ta được cấp nhiều bằng sáng chế. Tuy nhiên robot anh ta làm ra lúc đó gây ra sự cố khiến anh ta bị quy hết trách nhiệm và đuổi khỏi công ty. Bản thân anh ta không thể ngờ rằng mình bị tống cổ đi trong khi đã tạo ra nhiều lợi nhuận cho công ty đến thế, rồi bất bình với toàn giới kỹ thuật đã từng đánh giá cao tài năng của mình.

Việc làm giả tác phẩm nghệ thuật bắt nguồn từ sự oán hận đó, thế nên việc chứng minh mình có thể tạo ra những tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo bằng robot là rất cần thiết với anh ta, cho dù lường trước được kết cục phải chịu hình phạt nặng đến đâu.

Vài nhà chuyên môn đã đứng lên chấp nhận lời khiêu chiến này. Trước sự dõi theo của cảnh sát, giới truyền thông, tòa án, một buổi thẩm định chưa từng có tiền lệ đã được thực hiện.

Mười tác phẩm do K tạo ra và mười tác phẩm chưa công bố của

các nghệ nhân gốm bày trước mặt các chuyên gia. Họ cầm món đồ trên tay, quan sát kĩ càng và chọn cái nào là do robot tạo ra.

Kết quả khi ấy lập tức được công bố trên mạng internet. Đến giờ Kagura vẫn còn nhớ dòng chữ xuất hiện trên màn hình lúc đó.

Tỉ lệ đoán đúng của bồi thẩm đoàn khi đó là bốn mươi tám phần trăm.

Vì hàng thật và hàng giả mỗi thứ chiếm một nửa, nên nhắm mắt cũng biết xác suất đoán trúng là năm mươi phần trăm. Vậy nên kết quả này chẳng khác nào tuyên bố rằng không thể giám định được.

Những nhà chuyên môn tham gia vào buổi thẩm định này đẩy hết trách nhiệm cho nghệ nhân gốm.

“Nghệ nhân gốm bây giờ không có chất riêng. Tuy làm ra những sản phẩm đẹp đẽ nhưng không cảm nhận được cái hồn trong đó. Với tác phẩm thế này thì bị làm giả cũng đành chịu thôi. Những tác phẩm của nghệ nhân gốm ngày xưa làm ra có chất riêng không thể bắt chước được. Chúng tôi lấy làm tiếc về kết quả lần này, nhưng chỉ còn cách thành thật chấp nhận.” Đó là lời nói của một nhà buôn nghệ thuật luôn hãnh diện với kinh nghiệm bốn mươi năm.

“Robot quả là ưu việt, mà nói đúng hơn là con người đang tiến lại gần robot. Lần này lại khiến tôi có cảm nhận như vậy.” Cũng có người thể hiện như thế.

Một phần giới truyền thông truyền đạt lời nói của K: “Đương nhiên kết quả là như vậy. Tôi chẳng ngạc nhiên gì hết.”

Kết quả này khiến cho giới nghệ thuật chao đảo, bởi nó đã chứng minh ngay cả giới chuyên môn cũng không thể nhìn ra được hàng giả do robot tạo ra, khiến niềm tin dành cho gốm nghệ thuật bỗng rơi xuống đất. Hiện tượng đó không bao lâu sau thổi tàn lửa sang những mặt hàng thủ công mỹ nghệ khác. Giá trị của các tác phẩm đột nhiên sụt giảm. Một họa sĩ sốt sắng phát ngôn rằng: “Khác với những thứ có thể tạo ra bằng máy móc như đồ thủ công mỹ nghệ, tranh gắn chặt với hình ảnh của người họa sĩ, nên robot không thể làm giả được”, khiến cho các nghệ nhân nóng mắt.

Kagura Shogo rất phẫn nộ với tình cảnh đó. Sự phẫn nộ đối với

những nhà thẩm định thất bại.

“Thật đáng hổ thẹn. Không phân biệt nổi thứ do máy móc tạo ra và thứ mà con người dồn tâm huyết để làm. Bảo sao bị người hâm mộ quay lưng.”

Shogo đánh giá hành vi của bè lũ K là xúc phạm những trái tim yêu nghệ thuật.

“Nghệ thuật chính là thứ kết tinh trong trái tim con người khi chạm đến tác phẩm. Tại sao lại thấy cảm động nó lay động trái tim mình ở chỗ nào, bản thân người đó không thể giải thích nổi. Vậy nên nghệ thuật mới quý giá, làm cho tâm hồn con người phong phú hơn. Thế nhưng khi những thứ làm cho giống nghệ thuật xuất hiện, thì khả năng kết tinh nghệ thuật chân thật dần biến mất trong trái tim con người. Đây là một tội ác nghiêm trọng, tuyệt đối không thể tha thứ.”

Shogo thông qua giới truyền thông đã đánh đòn mạnh vào lời khiêu chiến của K. Ông tuyên bố cho dù được bắt chước tinh vi cỡ nào, ông vẫn có thể nhận ra tác phẩm của mình.

Đáp lại điều này, câu trả lời của K là “Không cần nữa”. Có vẻ anh ta mãn nguyện vì đã chứng minh được kỹ thuật của mình ở trận đấu đó. Ngay phía tòa án cũng không thấy trận đấu có ý nghĩa gì nên không hợp tác với Shogo.

Đài truyền hình đã tiếp cận Shogo đang tột cùng căm phẫn đó, nói rằng chỗ chúng tôi có vài món đồ gốm được cho là của Kagura Shogo làm ra, ông có thể tự mình giám định món nào là đồ thật, món nào là đồ giả.

Shogo thấy khó nghĩ với lời đề nghị này. Ông lo nếu kế hoạch của nhà đài không thể thuyết phục được khán giả thì sao, và cũng sợ mọi người nghi ngờ mình được nhà đài tiết lộ đáp án trước.

“Kẻ nghi ngờ người khác thì dù người ta có làm gì cũng vẫn sẽ nghi ngờ thôi.” Nhà sản xuất ở đài truyền hình nói. “Chúng tôi sẽ thận trọng tiến hành. Ngài đừng nghĩ ngợi gì cả, chỉ tập trung vào việc giám định thôi. Khán giả không ngốc đến thế đâu, nếu đấu nghiêm túc thì khán giả sẽ hiểu.”

Cuối cùng Shogo quyết tâm tham gia sau khi nghe câu nói đó.

Đó là mùa hè lúc Kagura học lớp năm. Từ khi ra đời, đây là lần đầu tiên anh đặt chân đến trường quay của đài truyền hình. Bình thường, có lẽ anh sẽ hiếu kỳ chạy lăng xăng khắp nơi, nhưng ngày hôm đó anh chỉ ở bên cạnh bố mình. Ôm niềm hy vọng và nỗi bất an trong lòng, anh im lặng như đang theo dõi trận đấu tranh chức vô địch boxing.

Cuối cùng chương trình cũng bắt đầu. Chương trình được phát sóng trực tiếp. Người dẫn chương trình thực hiện y như lúc diễn tập. Từ góc khán đài, Kagura chăm chú nhìn bố quyết đấu.

Ba cái hộp xếp phía trước gương mặt đang căng thẳng của Shogo, ông sẽ chọn xem món nào là đồ giả trong ba chiếc hộp này. Tuy nhiên, việc có mấy món đồ giả lại không được chỉ rõ. Ông cũng nói là không cần biết điều đó.

Trong ba cái hộp có bát, đĩa, bình. Dưới con mắt của Kagura thì cái nào cũng là tác phẩm của bố anh, nhưng chắc do nhìn từ xa nên mới thành vậy.

Shogo không mất nhiều thời gian để giám định ba tác phẩm. Thấy rõ sự tự tin của ông dù ngồi xa, Kagura thở phào nhẹ nhõm. Anh có niềm tin rằng bố mình sẽ thắng.

“Vậy xin mời ông phát biểu! Tác phẩm nào là đồ thật, tác phẩm nào là đồ giả ạ?” Người dẫn chương trình hỏi Shogo.

Shogo nhìn thẳng phía trước, trả lời: “Không cần phải nhìn lâu, chỉ nhìn qua tôi cũng biết câu trả lời. Phía nhà đài mong tôi trả lời sai nên đã sắp đặt những tác phẩm này. Ba tác phẩm này đều là của tôi. Không có gì phải nghi ngờ, đây chắc chắn là tác phẩm của Kagura Shogo.”

Một câu trả lời dõng dạc. Nhìn hình ảnh bố, Kagura cảm thấy tự hào. Anh muốn hét lên cho những người xung quanh biết mình là con trai ông.

“Vâng, vậy là trong này không có đồ giả phải không ạ?” Người dẫn chương trình gượng cười giấu đi sự phân vẫn trên gương mặt.

“Đúng vậy.” Shogo gật đầu. “Tất cả đều là đồ thật.”

“Ông có thay đổi kết luận không? Vẫn còn thời gian, nên ông có thể kiểm tra một lần nữa.”

“Không cần đâu. Những tác phẩm của tôi, tôi đều nhớ rõ cả hoàn cảnh khi làm ra nó, chắc chắn không nhầm được.”

“Vậy à?” Người dẫn chương trình liếc mắt nhìn nhân viên.

“Ông ta làm trò gì đây?” Kagura bực bội nghĩ. Shogo đã nói rằng không cần kiểm tra lại nữa, nên cứ đưa ra đáp án là được rồi. Anh tưởng tượng phía sản xuất chương trình thất vọng ra sao khi thấy bố mình đưa ra đáp án đúng dễ dàng như vậy.

“Các người làm sao biết đáp án!” Kagura cười nhạo trong lòng.

“Tôi hiểu rồi. Nếu ông tự tin đến vậy thì chúng tôi chần chừ cũng chẳng để làm gì. Tôi xin phép công bố câu trả lời.” Người dẫn chương trình sẵn sàng, nụ cười biến mất trên gương mặt ông ta. Sau khi liếm môi, thở nhẹ một hơi, ông ta nói. “Thưa ngài Kagura, có lẽ ngài sẽ ngạc nhiên, nhưng ba tác phẩm ở đây đều là đồ giả. Không có món đồ thật nào.”

Trường quay bỗng chốc im lặng, rồi sau đó ồ lên ngạc nhiên. Điều đó cũng thể hiện suy nghĩ của Kagura. Trong đầu anh trắng xóa, rồi bắt đầu hỗn loạn.

“Dối trá!” Anh lẩm bẩm.

Nhưng chắc chắn Shogo còn hỗn loạn hơn anh. Ông đứng như trời trồng, đôi mắt mở to, nhìn từ xa cũng thấy đôi mắt đó đang xung huyết.

“Sao lại… ngớ ngẩn thế này?” Ông nói như gào lên. “Không thể có chuyện đó.”

“Ngài Shogo, đây là sự thực. Đúng như ngài nói, chúng tôi đã đặt ra một câu hỏi hóc búa, thay vì trộn lẫn đồ thật và đồ giả, thì sắp đặt tất cả giống nhau mới khó. Thứ mà chúng tôi chọn đều là đồ giả, những câu trả lời của ngài hoàn toàn ngược lại đáp án.”

Giọng điệu của người dẫn chương trình nghe như cảm thông với Shogo. Kagura nghe rõ sự thương xót, điều đó lại càng khiến anh thấy đáng thương.

Shogo đột nhiên lại gần tác phẩm. Ông cầm cái bát trên tay, lắc

đầu.

“Không thể tin được! Không thể có chuyện đó. Đây là thứ do tôi tạo ra, là tác phẩm được tạo ra dưới bàn tay tôi.”

“Không phải vậy.” Người dẫn chương trình nói, lần này giọng nói ấy nghe sao lạnh lùng. “Tôi hiểu là ông không muốn tin, nhưng đây không phải tác phẩm của ông, mà đều là đồ giả, do băng nhóm làm giả tạo ra bằng robot.”

“Nếu đây là đồ giả thì…” Ánh mắt Shogo đằng đằng sát khí. Ông giơ cái bát đang cầm trong tay lên.

Thấy mùi nguy hiểm, nhân viên nhanh chóng lại gần, ngăn ông lại từ đằng sau.

“Để tôi đập vỡ nó. Nếu không đập ra thì tôi không tin được.”

Nhiều nhân viên phải ngăn Shogo đang gào lên vùng vẫy.

Shogo và Kagura trở về nhà bằng chiếc xe đài truyền hình chuẩn bị. Ngồi trong xe, Shogo không nói lời nào, ông chỉ nhíu mày, nhắm mắt im lặng. Kagura không dám bắt chuyện với bố.

Nhà của bố con Kagura ở Nishitama. Bố anh mua lại căn nhà kiểu Nhật xây từ thời Showa và cải tạo lại.

Trở về nhà, Shogo đến xưởng gốm. Kagura không đi theo. Tấm lưng bố dường như cũng muốn nói anh đừng đi theo. Không bao lâu sau anh nghe thấy tiếng thét giận dữ của bố, rồi tiếng đập phá thứ gì đó.

Kagura biết Shogo đang phá hủy tác phẩm của mình.

Anh không thể ngăn ông làm việc đó. Anh kéo cái chăn trong tủ, trùm kín người, không rõ mất bao nhiêu thời gian, đến khi anh nhận ra thì đã không còn nghe thấy tiếng động gì nữa. Anh chui ra khỏi chăn, đến chỗ bố làm việc.

Bước đi trên hành lang mờ tối, đứng trước xưởng gốm. Lối vào là một cánh cửa trượt, anh mở nó ra.

Trên sàn vương vãi các mảnh gốm vỡ khiến anh liên tưởng đến những xác chết nằm rải rác trên chiến trường. Trên bàn thao tác ở giữa phòng cũng có mảnh vỡ như thế.

Và rồi… anh thấy hình ảnh Shogo ở trên bàn thao tác. Trong giây

lát, anh tưởng bố đang đứng, nhưng không phải vậy, chân bố lơ lửng phía trên chiếc bàn.

Có thứ âm thanh chát chúa nào đó ở bên ngoài khiến Kagura ngẩng mặt lên. Có lẽ bố đang được đưa đi cấp cứu. Đương nhiên, đó chẳng phải điều gì kỳ lạ. Đây là bệnh viện.

Anh lắc đầu. Cơn đau đầu hình như đã đỡ hơn một chút.

"Mình lại nhớ đến mấy chuyện không vui rồi." Anh cười khổ sở. Lúc nào cũng vậy, mỗi khi lấy lại ý thức từ Ryu, anh lại gặp giấc mơ có cái hành lang với cái cửa trượt ấy.

Nhưng giấc mơ ấy không có đoạn kết. Có lẽ bởi anh không có ký ức nào ngay sau khi thấy cảnh bố treo cổ. Lúc nhận ra thì anh đã thấy mình đang ngủ trên giường bệnh. Sau đó có nghe người ta nói rằng anh ngủ ở xưởng gốm của Shogo. Anh trùm chăn kín người, nép mình trong góc.

Một cảnh sát chạy đến hiện trường đã tìm thấy Kagura, dù lay, gọi thế nào anh cũng không tỉnh nên đã liên hệ với bệnh viện.

Còn tại sao cảnh sát lại đến đó? Thì là vì có tin báo rằng bố cháu đã treo cổ tự sát tại nhà.

Chỉ từ nội dung này mà biết người gọi điện là Kagura. Thực tế, theo ghi chép của phòng thông tin liên lạc thì người báo tin là Kagura Ryuhei, nhưng Kagura hoàn toàn không có ký ức đó. Cả khi cảnh sát hỏi anh đã làm gì sau khi phát hiện thi thể, anh cũng không trả lời được.

Việc anh làm lúc mất ký ức thật ra không chỉ có cuộc gọi này. Khi cảnh sát đến thì xưởng gốm, sàn nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ. Những mảnh gốm vỡ mà Kagura nhìn thấy đã được dọn đi hết. Chỉ có thể nghĩ rằng bản thân anh làm việc đó.

Bác sĩ giải thích rằng có lẽ cú sốc lớn khiến cho thần kinh của anh bị hoảng loạn, rồi chuyện không nhớ gì về khoảng thời gian đó cũng là bình thường, nhưng lạ lùng thay, trong khoảng thời gian đó, Kagura không làm điều gì kỳ lạ mà trái lại, còn bình tĩnh hành động theo trình tự chính xác. Đến người nhận tin báo cũng thấy cảm phục vì cách truyền đạt logic hiếm thấy ở học sinh tiểu học.

Đến bây giờ Kagura vẫn cho rằng đó là lần đầu tiên Ryu xuất hiện, nhưng ở tuổi đó anh không hiểu gì, chỉ tin lời bác sĩ nói rằng "chuyện không có gì đáng bận tâm cả".

Hơn bất cứ điều gì khác, Kagura của lúc ấy với nỗi đau vô hạn vì mất bố, không có thời gian để nghĩ ngợi điều gì khác. Anh được gửi đến nhà họ hàng của Shogo, nhưng hầu như chẳng hé miệng nói chuyện với ai, cũng không đến trường, cứ giam mình trong phòng như thế đến mấy ngày liền.

Ban đầu, mỗi ngày anh đều buồn bã, dần dà những ngày sau đó thì chuyển sang giận dữ. Anh nguyền rủa những tên làm hàng giả khiến bố anh tổn thương lòng tự trọng đến mức phải kết liễu cuộc đời. Anh luôn canh cánh trong lòng việc làm thế nào để trả thù cho bố.

Khi những cung bậc cảm xúc đó qua đi, khoảng thời gian trống rỗng lại kéo đến. Khoảnh khắc anh chấp nhận sự thật rằng những tác phẩm được tôn trọng của bố anh có thể được sao chép bằng máy móc, thì tất cả những quan điểm, cách nhìn nhận trước đó đồng loạt thay đổi.

Anh bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc con người và máy móc khác nhau ở đâu? Hẳn phải có điểm khác nhau căn bản ngoài sự khác biệt về vật chất cấu thành. Phải chăng đó là trái tim? Vậy thì trái tim là gì? Chẳng qua cũng chỉ là một chương trình do vật chất mang tên bộ não tạo ra và điều khiển hoạt động. Bằng chứng là nếu não gặp trở ngại gì thì tinh thần cũng bị ảnh hưởng. Vì việc có thể cải thiện bệnh trầm cảm bằng cách bổ sung vật chất trong não vốn được biết đến rộng rãi.

Kagura nhìn chằm chằm vào đôi tay mình. Anh cứ nhìn mãi như thế trong vài giờ, vài ngày, nghĩ đến nội tạng, não bộ, máu… Chẳng bao lâu sau, đối tượng anh suy ngẫm chuyển sang tế bào.

Chẳng mấy chốc anh đã tới đích. Đó chính là gen di truyền.

Vào trung tâm bảo trợ xã hội, anh cố gắng học hành mong giải đáp được bí ẩn của gen di truyền. Lên đại học, anh học chuyên ngành công nghệ di truyền và công nghệ sinh học. Câu hỏi "con người và

máy móc khác nhau ở chỗ nào" luôn thường trực trong đầu anh.

Mùa hè năm hai mươi mốt tuổi, Kagura đã đi đến một kết luận. Trái tim của con người được quyết định bởi gen di truyền, đây là tiền đề của kết luận: về bản chất, con người và máy móc không khác nhau.

Những việc kỳ quái xảy ra đúng khoảng thời gian này. Vì một nguyên do nào đó mà anh thường xuyên bất tỉnh, nhưng lạ lùng thay, những người xung quanh không hề nhận ra điều đó. Anh càng lo lắng khi mình không có chút ký ức nào trong khoảng thời gian bất tỉnh đó.

Bản thân Kagura cũng không biết khi nào mình sẽ bất tỉnh. Anh sợ cứ đà này, đến lúc nào đó sẽ gây ra chuyện gì nghiêm trọng.

Không lâu sau, Kagura nhận ra có một hiện tượng xảy ra mỗi khi anh bất tỉnh, đó là lần nào cũng có những bức tranh để đâu đó xung quanh. Ban đầu chỉ là những bức tranh vẽ linh tinh, dần dần biến thành bức tranh khéo léo.

Người cho anh biết ai vẽ bức tranh đó là cô đồng nghiệp làm cùng phòng nghiên cứu.

"Tôi đi trên hành lang định ra về, thấy phòng nghiên cứu còn sáng đèn mới ngó vào xem thử, thì thấy anh Kagura ngồi ở bàn, đang say mê chuyển động cái bút. Gần đây hiếm có người nào viết bằng tay nên tôi cũng tò mò không biết anh đang viết gì, liền ngó đầu vào nhìn, ra là anh đang dùng bút chì vẽ tranh. Tôi lấy làm ngạc nhiên khi biết anh Kagura có sở thích đó. Nghĩ mình sẽ làm phiền anh nên tôi không nói gì mà ra khỏi phòng, vậy ra anh có sở thích vẽ tranh từ xưa rồi à?"

Kagura sửng sốt khi nghe lời cô đồng nghiệp nói, vì thời điểm cô ấy nhìn thấy anh là lúc anh bất tỉnh.

Kagura đọc tài liệu nghiên cứu về chứng đa nhân cách, rồi quyết định đi gặp một nhân vật. Đó chính là Minakami Yojiro. Minakami là người đứng đầu trong giới nghiên cứu đa nhân cách.

Khi khám cho Kagura, Minakami lập tức nhìn thẳng vào đôi mắt anh. "Phán đoán của cậu đúng rồi. Bên trong cậu tồn tại một nhân cách nữa, có nghĩa cậu là người hai nhân cách."

Tiếng gõ cửa làm cho Kagura quay trở về thực tại. Ai đó đang đập mạnh cái cửa.

“Kagura, cậu dậy chưa? Hay là Ryu đang ở đó?” Là giọng của Minakami.

Kagura đứng dậy đi mở cửa. Gương mặt nhợt nhạt của Minakami hiện ra trước mắt anh.

“Có chuyện gì vậy?”

Minakami chớp mắt rồi chuyển động khuôn miệng. “Có chuyện nghiêm trọng rồi.”

“Chuyện gì thế?”

Minakami hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh rồi nhìn chằm chằm vào mắt Kagura. “Bọn họ… Anh em Tateshina đã bị giết.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 9

Asama nhận cuộc gọi của Kiba khi ngồi trên chiếc xe do Takura lái. Hai người đang trên đường trở về sau khi đi thu thập tin tức. Họ vẫn chưa thu được manh mối nào liên quan đến NF13.

Kiba bảo họ đến bệnh viện Đại học Shinseiki.

“Ở đó có chuyện gì sao?” Asama hỏi. Tên của bệnh viện đó không hề xuất hiện trong quá trình điều tra NF13.

“Có một vụ án. Là án mạng.”

“Hung khí là gì?”

“Súng ngắn. Hai bệnh nhân nằm viện bị giết. À mà không phải, là bệnh nhân và anh trai của mình mới đúng.” Có vẻ như Kiba vừa nhìn mẩu giấy ghi chú trên tay vừa nói.

“Vậy có khả năng hung thủ là NF13 à?”

“Chuyện đó tôi không biết. Còn chưa rõ khẩu súng lần này có trùng khớp với khẩu súng trong các vụ án trước hay không.”

Vẫn cầm điện thoại trên tay, Asama nhăn nhó nhìn Tokura ngồi bên cạnh.

“Vậy thì tôi nghĩ chúng ta chưa cần đến đó. Trước tiên cứ giao cho cảnh sát khu vực, nếu thấy liên quan đến NF13 thì mới kết hợp điều tra chẳng phải tốt hơn sao?”

“Không làm thế được.”

“Tại sao?”

“Vụ án này không thể giao cho cảnh sát khu vực, kể cả phòng Điều tra số 1 của Sở cảnh sát thành phố cũng không được. Trước tiên chỉ những người biết rõ nội tình mới được xử lý.”

“Nội tình gì vậy?”

“Không có thời gian giải thích đâu, tóm lại anh hãy đến bệnh viện đi. Tôi cũng sẽ đến đó luôn. Tùy theo tình hình mà Trưởng phòng Nasu có thể cũng đến.”

“Trưởng phòng Điều tra số 1 cũng đến ư? Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Đã nói là chuyện không đơn giản, không có thời gian thảnh thơi nói chuyện đâu. Anh đến ngay bệnh viện Đại học Shinseiki giùm tôi.” Nói rồi Kiba dập máy.

Asama lắc lư cái đầu, báo địa chỉ cho Tokura.

“Bệnh viện Đại học Shinseiki à? Đó là bệnh viện đa khoa nổi tiếng trong điều trị bằng công nghệ tiên tiến. Sao đó lại xảy ra án mạng được nhỉ?”

“Thấy bảo bệnh nhân bị giết hại. Theo lời Đội trưởng nói thì chưa biết hung thủ là ai. Ai có thể thản nhiên ra vào một bệnh viện lớn như thế mà không bị tra hỏi, rồi bắn chết người được?”

Asama mở điện thoại xem tin nhanh, nhưng không tìm thấy thông tin nào về vụ án này.

“Có thấy đăng tin gì không?” Tokura vừa lái xe vừa hỏi.

“Chẳng có gì cả. Chắc là thông tin bị kiểm soát.”

Asama tắt điện thoại. Thời gian gần đây, nếu không kiểm soát thông tin thì ngay tại thời điểm cảnh sát nhận tin báo, nội dung vụ án đã được đăng đầy trên mạng internet rồi.

Khoảng mười lăm phút sau, chiếc xe chở hai người đã đi vào bãi đỗ xe của bệnh viện Đại học Shinseiki. Tại đây, Asama cảm thấy bầu không khí khác hẳn hiện trường những vụ án thông thường. Bình thường, xe cảnh sát sẽ xếp thành dãy trên đường hay ở bãi đất trống quanh hiện trường, mà hôm nay không có lấy một chiếc. Những chiếc xe cảnh sát quen thuộc đều bắt để ở bãi đỗ xe. Đương nhiên, những người ngoài cuộc sẽ không biết có xe cảnh sát ở đây. Có vẻ phía bệnh viện và Sở cảnh sát đều muốn che giấu vụ án, Asama suy đoán.

Ra khỏi bãi đỗ xe, anh gọi điện cho Kiba. Có vẻ Kiba đã đến hiện

trường rồi.

“Anh vào từ sảnh chính rồi đến khu bệnh xá của khoa Thần kinh - não. Ở sảnh chờ thang máy có người canh gác, anh hãy xuất trình giấy tờ rồi một mình đi lên tầng thượng.”

“Một mình tôi ư? Còn Tokura thì sao?”

“Để anh ta chờ ở dưới.” Sau khi nói vậy thì Kiba cúp máy.

Chuyển lời lại cho Tokura, thanh tra đàn em nhún vai.

“Có vẻ là một vụ án phiền phức. Tôi cũng không muốn dính dáng đâu.”

“Vậy người bị chỉ định đích danh từ đầu như tôi phải làm sao?”

“Thôi anh cố gắng đi, tôi chỉ có thể nói vậy.”

Tặc lưỡi xong, Asama đi về phía tòa nhà.

Đến sảnh chờ thang máy của khu bệnh xá khoa Thần kinh - não như chỉ dẫn, anh thấy viên cảnh sát mặc thường phục đeo bằng tay ghi chữ “bảo vệ” đứng đó. Đó là người Asama biết mặt nên anh chẳng buồn xuất trình giấy tờ.

“Làm gì mà canh chừng nghiêm ngặt vậy?” Asama nói với anh cảnh sát đứng canh gác. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Chẳng phải chỉ là án mạng thôi sao?”

“Chi tiết tôi cũng không được biết.” Anh cảnh sát trẻ tuổi nghiêng đầu. “Cảnh sát khu vực cũng không đến. Lần đầu tiên tôi thấy chuyện kiểu này.”

“Ở tầng trên cùng à?”

“Tầng cho bệnh nhân VIP.”

Bước vào thang máy, Asama đi lên trên. Tầng bảy là tầng cao nhất.

Thang máy dừng lại, cửa mở ra, đột nhiên tấm lưng tròn lẳn xuất hiện ngay trước mắt anh. Chỉ nhìn thân thể ục ịch đó, anh đã biết là ai. Người đàn ông đó quay mặt lại.

“Ồ, cuối cùng anh cũng đến.” Kiba nói nghe chừng bất mãn.

“Tôi cũng vội vàng đến đây đấy. Hiện trường ở đâu?”

“Ở đằng này, anh hãy đi theo tôi. Đừng quên đeo găng tay.”

Cánh cửa ngay phía trước mở toang, Kiba đi qua cánh cửa đó. Bên

cạnh cửa có lắp hệ thống nhận dạng tĩnh mạch. Vậy là bình thường, ngoài những người liên quan thì không ai vào được đây.

Trên hành lang phủ linoleum [3] màu trắng, việc giám định đang được thực hiện. Asama chưa từng nhìn thấy bộ đồng phục mà những người giám định đó mặc trên người.

“Họ là ai vậy?” Anh khẽ hỏi Kiba đi đằng trước.

“Lát nữa tôi sẽ nói.”

Giữa hành lang được ngăn bằng hai dải băng dính, Kiba đi vào chỗ bị ngăn đó. Asama đi theo sau.

Đầu hành lang có cánh cửa màu nâu cháy, trên đó có gắn bộ đàm, Kiba đeo găng tay vào rồi nhấn nút.

Cánh cửa lập tức được mở ra từ bên trong. Một người đàn ông Asama không quen đã mở cái cửa đó. Ông ta có khuôn mặt rõ nét, gầy gò, đoán chừng trên dưới năm mươi tuổi. Vì đối phương mặc quần áo màu trắng nên anh đoán ông ta là bác sĩ ở bệnh viện này.

“Đây là cấp dưới của tôi, Asama.” Kiba giới thiệu.

Người đàn ông gật đầu, giới thiệu bản thân. Ông ta là giáo sư khoa Thần kinh - não tên Minakami Yojiro.

Nghe Minakami giục, Asama bước vào trong phòng. Trưởng phòng Điều tra số 1 Nasu và tổng thanh tra trẻ đã trong đó, nhưng điều khiến Asama ngạc nhiên hơn là đồ đạc trong căn phòng. Màn hình máy tính xếp thành dãy dọc bức tường, ngoài ra chỉ có bàn lớn, ghế, xô pha.

“Nơi này là gì vậy? Không phải bệnh viện ư?” Asama hỏi.

“Đây là bệnh viện.” Minakami đáp. “Vì là phòng VIP nên được bài trí theo nguyện vọng của bệnh nhân, miễn là không gây ảnh hưởng xấu đến quá trình điều trị.”

“Bệnh nhân đó là người thế nào vậy?”

“Việc đó tôi không thể giải thích cho cậu được.”

Asama thở dài, nhìn Nasu, vì ông ta là người chịu trách nhiệm lớn nhất ở đây.

“Giải thích thì dài dòng lắm.” Nasu nói. “Nói gọn bằng một câu thì đó là một nhân vật cực kỳ quan trọng đối với cả chính phủ lẫn

cảnh sát.”

“Ra vậy, thế nên mới là VIP à?” Asama nhìn xuống hai hình người màu trắng được vẽ trên sàn. Một người bị bắn trên xô pha, người còn lại bị bắn bên cạnh bàn lớn. Quanh hình vẽ nào cũng vương vãi vết máu.

“Chưa được chạm vào đâu.” Nasu nói. “Thi thể mới được chuyển ra ngoài thôi, việc khám nghiệm chính thức giờ mới bắt đầu.”

“Nhắc mới nhớ, mấy người đang tác nghiệp bên ngoài kia là nhân viên giám định ở đâu vậy?”

Anh nhìn đúng chỗ cần nhìn đấy, Nasu gật đầu với gương mặt như muốn nói vậy.

“Một tổ đặc biệt do Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát cử tới.”

“Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát ư? Có quan trọng hóa vấn đề quá không?”

Có vẻ không chỉ Sở cảnh sát thành phố mà Tổng cục cảnh sát quốc gia cũng muốn che đậy vụ án này.

“Thi thể đang được giải phẫu à?”

“Đúng vậy. Đang giải phẫu ở một phòng bệnh khác.”

“Bệnh nhân bị giết hại là đàn ông ư?”

“Bệnh nhân là phụ nữ. Anh trai bệnh nhân cũng bị giết hại.”

Kiba đưa bức ảnh ra. Đây là bức ảnh chụp căn phòng. Nằm gục trên xô pha là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, quanh miệng anh ta để râu. Anh ta bị bắn vào vùng đầu, ngay giữa trán có một lỗ đạn màu đen.

Bên cạnh bàn có thi thể của một người phụ nữ béo. Người này bị bắn vào ngực.

“Có dấu tích nạn nhân nữ bị hành hung không?” Asama hỏi.

“Hình như không có. Có vẻ ai đó đột ngột bắn vào họ lúc họ đang ở trong phòng, vì không có dấu tích họ bỏ chạy.”

Asama gãi đầu. “Tôi hỏi một câu được không?”

“Tôi không phiền, nhưng đừng làm rơi vãi tóc xuống hiện trường, sẽ ảnh hưởng tới việc khám nghiệm.”

“Vậy điều tra sơ bộ thế nào? Hình như không báo cho cảnh sát

khu vực, đội điều tra lưu động cũng không tới, thế này thì có thể thu thập thông tin nhân chứng không?"

"Anh không cần phải lo lắng chuyện đó. Tôi đã trao đổi với trưởng phòng hình sự, chúng ta tránh việc điều tra thu thập thông tin trên diện rộng. Tôi không cho là cách điều tra đó có hiệu quả. Vụ lần này chủ trương dùng ít người nhưng tinh nhuệ. Việc chỉ huy sẽ giao cho Đội trưởng Kiba, phụ trách hiện trường thực tế sẽ chỉ định anh."

"Tôi ư?"

"Anh có gì không hài lòng sao?"

"Hình như ông quên rồi, hiện tôi đang thực hiện một nhiệm vụ quan trọng là vụ án hành hung và giết hại phụ nữ liên hoàn. Như những gì tôi nghe nãy giờ thì vụ án này chẳng liên quan gì đến NF13 cả, vậy tại sao lại để tôi phụ trách?"

Nasu khẽ xếch gò má lên cười như thể đã đoán trước được câu hỏi của Asama.

"Chúng tôi đã thảo luận rồi, vụ đó sẽ giao cho người khác phụ trách. Tôi muốn anh chuyên tâm vào vụ án này thôi."

"Tại sao lại là tôi? Những việc can hệ đến chính phủ thì có đầy người thích hợp hơn tôi."

"Để tránh thông tin bị phát tán." Một giọng nói khác đột nhiên cất lên. Cánh cửa trong góc phòng mở ra. Bước ra từ đó là người đàn ông mà Asama biết. Đôi mắt xếch trên gương mặt nhợt nhạt, vầng trán rộng, chính là Shiga của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt.

Asama nhếch miệng lộ rõ sự chán nản.

"Ra là các anh cũng được gọi đến đây. Toàn những gương mặt cốt cán tập trung lại khi VIP bị giết hại nhỉ?"

"Không phải rồi. Tôi là người vào căn phòng này trước cả người của Sở cảnh sát, và tôi cũng liên lạc với Trưởng phòng Nasu, vì vậy không phải tôi được gọi đến đây mà là tôi gọi mọi người đến."

Thấy Asama nhăn nhó không hiểu lời mình nói, Shiga quay sang nhìn Nasu.

"Ông không ngại nếu tôi giải thích về nạn nhân chứ?"

"Vậy nhờ anh." Nasu nói. "Chúng tôi cũng vừa mới nghe tin ban

nãy thôi.”

Asama ngạc nhiên khi nghe đoạn hội thoại của hai người.

“Nạn nhân có liên quan đến Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt à?”

Shiga gật đầu, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khó chịu.

“Đúng vậy, mà không chỉ ở mức độ người liên quan. Nạn nhân là người tạo ra bộ não của hệ thống mà chúng ta đang sử dụng. Gọi nạn nhân là bộ não của hệ thống thì cũng không quá lời đâu.”

“Bộ não ư?” Nghe đến đó, Asama bỗng thấy hoài nghi với những nhân vật có mặt ở đây. Nếu là chuyện có liên quan đến Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt thì người đàn ông đó phải xuất hiện chứ. Anh nói với Shiga. “Tôi không thấy cộng sự của anh, có chuyện gì sao?”

“Anh ấy cũng đến, nhưng giờ chưa thể nói chuyện được.”

“Ý anh là sao?”

Shiga im lặng, nhìn về phía cánh cửa mà mình vừa bước ra.

Asama bước tới, mở cửa ra. Trong đó là phòng ngủ, hai cái giường đặt cạnh nhau, chắc hai anh em nạn nhân dùng giường này.

Một người đàn ông nằm trên một cái giường. Có lẽ vì nhắm mắt nên sự u ám thường trực trên gương mặt anh ta biến mất, đó không phải ai khác ngoài Kagura Ryuhei.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 10

Tổ giám định đặc biệt bắt tay vào khám nghiệm hiện trường, Asama và mọi người phải di chuyển ra chỗ khác. Tại khu bệnh xá ở tầng bốn có phòng Nghiên cứu phân tích thần kinh do Minakami quản lý, mọi người đã đến phòng tiếp khách ở đó để nói chuyện tiếp.

"Ngất xỉu à? Ra là anh Kagura đang bất tỉnh do nhìn thấy thi thể." Asama nhìn Minakami.

"Đúng vậy. Khi tôi báo tin anh em Tateshina bị giết hại, cậu ấy đã chạy ngay đến phòng họ. Mở cửa, nhìn thấy hai người đó ngã gục thì cậu ấy ngất tại chỗ."

Asama nhún vai. "Người tự tin như anh ta mà thần kinh yếu nhỉ?"

"Thần kinh của cậu ấy rất nhạy cảm." Minakami nghiêm túc nói. "Hơn thế còn rất phức tạp, đến mức người bình thường không thể tưởng tượng nổi."

Lời nói ấy thốt ra có vẻ không chỉ để bênh vực Kagura. Asama nhìn thẳng vào gương mặt của Minakami. "Ý ông là sao?"

"Về điều đó thì…" Shiga nói chen vào. "Bây giờ không nhất thiết phải nói chuyện đó. Dù sao cũng không liên quan đến vụ án này. Tôi chỉ nói một câu thế này, nạn nhân cực kỳ quan trọng đối với Kagura, nên anh ấy ngất khi biết tin họ bị giết hại cũng chẳng có gì lạ."

"Đừng vòng vo nữa, nói qua cho tôi thì sao? Anh em Tateshina bị giết hại rốt cuộc là người như thế nào? Anh nói họ làm ra bộ não của hệ thống, việc đó là sao?" Asama sốt sắng hỏi.

Shiga gật đầu, với tay lấy tập tài liệu đặt bên cạnh, lấy từ trong

đó ra một tờ tài liệu, đặt trước mặt Asama. Hình như đó là bài báo đăng trên internet được in ra. Trong bài báo đăng ảnh gương mặt một cô gái mập mạp, mí mắt cô trùng xuống do mỡ nặng trên hai gò má chảy xệ có mụn trứng cá. Có lẽ cô cố tình không nhìn thẳng vào máy ảnh, gương mặt trông vô hồn. Dưới bức ảnh đó ghi tên Tateshina Saki.

"Đây là nạn nhân của vụ án này sao?" Asama hỏi.

"Đúng vậy, nhưng đây là ảnh lúc cô ấy mười bốn tuổi, tức là từ chín năm trước." Shiga đáp. "Không rõ anh có biết không, cô gái này được Đại học Shinseiki cho phép học vượt cấp. Tateshina Saki khi còn đang học trung học đã lấy được bằng tiến sĩ toán học. Đây là bài báo viết vào thời điểm đó."

"Ờ, tôi cũng có nghe chuyện đó từ khá lâu rồi. Đại loại là một cô gái thiên tài toán học xuất hiện."

Asama cầm lấy tài liệu. Nội dung trong đó giới thiệu luận văn tiến sĩ của Tateshina Saki. Đương nhiên anh chẳng hiểu câu chữ được xếp đặt trong đó.

"Nói vậy, nhưng lấy ảnh từ thời trung học thì có tác dụng gì. Không có bức ảnh nào chụp gần đây sao?"

Shiga lắc đầu. "Không có bức ảnh nào nữa, vì Tateshina Saki nhất quyết không cho chụp ảnh. Ngay cả bức ảnh trong bài báo này cũng là phóng viên chụp lén mới có. Phía trường đại học đã khiếu nại nên bức ảnh ngay lập tức bị xóa khỏi bài báo. Bức ảnh này là trường đại học lưu lại để làm tài liệu khiếu nại."

"Cô ta ghét chụp ảnh nhỉ?"

"Nói đúng hơn là ghét bị người khác nhìn thấy." Minakami nói. "Sợ bị người khác nhìn thấy thì đúng hơn."

"Nghĩa là sao?"

"Trên bức ảnh này thì không thấy, nhưng bên phải gương mặt cô ấy có vết bớt với diện tích rộng, kéo dài từ má xuống gáy, lại thêm màu tím đậm nữa nên trang điểm cũng không che được. Nếu phẫu thuật sớm thì có lẽ không nghiêm trọng đến vậy, nhưng bố mẹ cô ấy không dư dả tiền bạc đến thế."

Nghe Minakami nói xong, Asama lại nhìn bức ảnh. Dù không biết bị chụp lén nhưng Tateshina Saki vẫn nghiêng đầu sang như muốn giấu đi phần gương mặt bên phải. Có lẽ cô ấy vốn không muốn bị phóng viên nhìn thấy.

Thời nay, đến học sinh tiểu học còn mang theo đồ trang điểm, mà cô gái trong bức ảnh này lại có vẻ thờ ơ, hẳn là cô buộc phải làm như vậy.

“Vì vết bớt đó, từ nhỏ Tateshina Saki đã luôn tránh né tiếp xúc với người khác. Cô ấy không thấy ý nghĩa của việc mình tồn tại trên đời, rồi chán ghét bản thân cực độ khiến cô đánh mất trái tim mình. Có lẽ không phải cô ấy không để tâm tới việc mẹ chết khi sinh ra mình, hay bố bỏ bê gia đình. Cô ấy được dẫn đến bệnh viện này lúc mười một tuổi.” Minakami từ tốn nói.

“Vậy ra là một người bị trầm cảm à?”

Minakami nghiêng đầu.

“Tôi muốn tránh sử dụng từ đó một cách tùy tiện, vì ý nghĩa của nó mập mờ lắm. Tuy nhiên trường hợp của cô ấy, có thể sử dụng cách diễn đạt này. Sự sang chấn tâm lý nặng đã gây ra tổn thương thần kinh trong não. Sự tổn thương này xảy ra ở giai đoạn cực kỳ sớm nên xuất hiện những triệu chứng tương tự rối loạn chức năng não bẩm sinh. Điểm đó có thể nói là giống bệnh tự kỷ. Về bản chất, bệnh tự kỷ không xảy ra do yếu tố bên ngoài như môi trường. Có lẽ với Tateshina Saki, bệnh vốn dĩ bắt nguồn từ yếu tố di truyền.”

Asama ậm ừ, khoanh tay, nhìn sang Nasu đang nghe bên cạnh.

“Tôi vẫn chưa hiểu mục đích của ông khi kể ra chuyện này. Tôi có cần phải nắm rõ bệnh sử của nạn nhân không?”

“Rất cần là đằng khác.” Người trả lời là Shiga. “Đúng là Giáo sư Minakami đã nói về bệnh sử của Tateshina Saki, tuy nhiên bệnh sử này cũng là lý lịch làm việc của cô ấy, lý lịch của một thiên tài toán học.”

“Bệnh sử đồng thời là lý lịch làm việc ư?”

“Giả sử Tateshina Saki chỉ là một cô gái mắc bệnh tự kỷ thì sao?” Minakami khơi lại câu chuyện. “Chúng tôi sẽ đối xử với cô ấy giống

như những bệnh nhân khác. Chí ít cô ấy sẽ không thể vào hệ sơ cấp của Đại học Shinseiki, không được dùng phòng bệnh đặc biệt, rồi nhận hỗ trợ học phí và chi phí sinh hoạt."

"Vậy cô ấy là thiên tài từ lúc đó sao?"

Minakami gật đầu thật mạnh. "Trong số trẻ bị tự kỷ, có những trường hợp thể hiện một dạng tài năng thiên bẩm được gọi là hội chứng bác học. Trường hợp của Tateshina Saki, không phải dạng tự kỷ với ý nghĩa chính xác như tôi vừa nói, nên ngay từ đầu, chúng tôi không có ý định tìm hiểu về phương diện đó. Thay vào đó, chúng tôi tìm kiếm những điều mà cô ấy có hứng thú để làm sao mở được trái tim khép kín của cô ấy. Và ngạc nhiên là cô ấy quan tâm đặc biệt với một thứ. Người cho chúng tôi biết điều đó là anh trai của cô ấy."

Theo lời Minakami, anh trai Tateshina Saki là Kosaku bày tỏ "em gái tôi có niềm yêu thích đặc biệt với toán học". Thay cho việc tránh né mối quan hệ với người khác, cô ấy say mê tìm đọc sách về toán học, bản thân cũng thử thách với nhiều câu đố hóc búa.

"Vì thế, thay vì tư vấn tâm lý, chúng tôi thử để cô ấy tranh luận với giáo sư toán học. Dù ghét việc tiếp xúc với người khác, nhưng khi biết đối phương là nhà toán học thì cô ấy đồng ý ngay. Và như thế, chúng tôi đã có những phát hiện kịch tính." Có vẻ như việc hồi tưởng lại chuyện thời đó khiến giọng điệu của Minakami trở nên nhiệt huyết.

"Phát hiện ư?".

"Phát hiện ra bộ não thiên tài của cô ấy. Vị giáo sư tranh luận với Tateshina Saki thấy cô ấy có khả năng nhận thức ngang với giáo sư đại học, và khả năng đó vẫn còn phát triển lên nữa, thế nên vị giáo sư ấy đã lập tức báo cho các lãnh đạo trường đại học. Không lâu sau đó, nhà trường quyết định mời cô ấy vào học với tư cách sinh viên nhận học bổng. Về mặt hình thức, cô ấy chuyển lên lớp sơ cấp của trường đại học, nhưng thực chất là chuyên tâm nghiên cứu ở đại học. Ba năm sau, cô ấy lấy được bằng giáo sư khiến cho cả thế giới kinh ngạc, nhưng với chúng tôi, những người đã chứng kiến từ những ngày đầu, thì kết quả đó là hiển nhiên."

“Cô gái mới học trung học nhỉ?” Asama lắc đầu, anh cảm thấy câu chuyện này thật khó tin. “Vậy cô gái thiên tài ấy có liên quan gì đến Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt?”

“Từ chỗ này thì để tôi nói.” Shiga tiếp lời. “Thu thập DNA người dân, chuyển thành dữ liệu, với một vài manh mối ít ỏi mà có thể tìm ra hung thủ - việc xây dựng hệ thống điều tra DNA chính thức bắt đầu từ hơn mười năm trước. Dự án này do tôi và một nhà nghiên cứu ưu tú của khoa Phân tích gen di truyền đứng đầu thực hiện. Tên của nhà nghiên cứu đó chắc trợ lý thanh tra Asama đây biết rõ.”

Asama đứng hình mất vài giây, nhưng khi nhìn đôi mắt như mắt cáo của Shiga, anh chợt nghĩ đến một người. “Ông anh ngất khi nhìn thấy thi thể ư?”

“Như anh đã biết, hệ thống điều tra DNA được tạo thành bởi hệ thống hồ sơ cá nhân và hệ thống tra cứu. Với hồ sơ cá nhân, việc nghiên cứu tiến triển rất thuận lợi nhờ sự tận lực của anh Kagura. Nhưng cả hệ thống tra cứu đó quả là khó nhằn. Trong DNA chứa đựng vô số thông tin, đã vậy, tương lai có thể quản lý DNA của một trăm triệu người, à không, có thể còn nhiều hơn thế, thế nên phải tổng hợp tất cả DNA đó thành dữ liệu, để tra cứu và đối chiếu khi cần thiết. Nói đơn giản, chỉ riêng việc phân định quan hệ bố mẹ, con cái đã cần đến kỹ thuật thành thục, chưa kể đến việc để máy tính đọc số liệu rồi đưa ra phán đoán chính xác, nhưng lại không được mất quá nhiều thời gian, mà lại không được viện cớ đó để xảy ra phán đoán sai. Rồi điều quan trọng nhất là nền tảng dữ liệu phải được chuyển thành ký hiệu hoàn toàn. “Hoàn toàn” nghĩa là khả năng giải mã bằng không. Vậy làm sao để giải được bài toán khó này đây? Chúng tôi tưởng đã mất phương hướng, và nghĩ phải sửa chữa lại hệ thống điều tra DNA.”

Các người cứ bế tắc như thế thì tốt biết bao, Asama nghĩ thầm.

“Khi đó, anh Kagura gặp Tateshina Saki. Đọc luận văn nghiên cứu cô ấy định phát biểu, anh ấy bị ấn tượng mạnh, và tin rằng nếu vận dụng lý luận toán học này thì có thể xử lý được một khối lượng thông tin DNA khổng lồ trên máy tính, đồng thời sử dụng dữ liệu đó

ở trạng thái mã hóa hoàn toàn. Và mọi việc bắt đầu từ đó. Nhờ hợp tác với anh em Tateshina, ý tưởng của chúng tôi tưởng chừng chỉ là lý thuyết suông đột nhiên biến thành hiện thực. Trong phòng bệnh đó, anh em Tateshina đã tạo ra tất cả chương trình mà chúng tôi cần. Chuyện sau đó thì trợ lý thanh tra Asama biết rồi. Hệ thống điều tra DNA được hiện thực hóa, trở thành một phần không thể thiếu trong quá trình truy bắt tội phạm hiện nay."

"Nhưng cũng có những trường hợp như NF13 đúng không?" Asama mở rộng hai tay. "Thế nên sáng nay chúng tôi vẫn phải chạy khắp nơi để thu thập thông tin đấy, và giữa chừng còn bị gọi đến đây thế này."

"NF13 là do không đủ dữ liệu, chứ không phải lỗi ở hệ thống. Nói cách khác là người dân chưa hiểu rõ về hệ thống." Giọng Shiga đều đều, biểu cảm không thay đổi.

"Thôi, chuyện đó sao cũng được. Tôi đã hiểu sự tình rồi. Ra vậy, một nhân vật cực kỳ quan trọng đối với chính phủ và cảnh sát bị giết hại."

"Vậy anh đã hiểu lý do mình được chỉ định điều tra vụ này rồi chứ?" Nasu nói. "Việc bệnh viện này có liên quan mật thiết đến hệ thống điều tra DNA chỉ có một số người được biết. Vụ án sẽ không được công bố. Bề ngoài sẽ xử lý như một vụ tai nạn đơn thuần. Có thể sẽ lập nhóm điều tra, nhưng anh em Tateshina làm gì ở đây thì không được cho các điều tra viên biết."

"Chờ đã! Với cách làm đó thì sao có thể điều tra cho hẳn hoi được?"

"Người đánh giá được hay không không phải là anh. Anh chỉ cần làm theo đúng chỉ thị của tôi là được."

Asama thở ra một hơi thật dài, cố ý để cho cấp trên nghe thấy.

"Vậy trước tiên tôi cần làm gì? Sẽ bắt đầu từ đâu?"

"Chỉ cần anh hiểu sự tình, còn sau đó cứ theo cách làm mọi khi." Nasu nói. "Điều tra hiện trường, hỏi thông tin những người liên quan, xem kết quả khám nghiệm, báo cáo… Không có gì thay đổi cả."

"Một mình tôi làm sao?"

“Tôi đã nói là lập nhóm mà. Anh cần bao nhiêu quân cũng được, cũng đừng bận tâm đến kinh phí. Hãy trao đổi với anh Kiba đi.”

“Thật đúng là lời vàng ý ngọc, nhưng tôi cho rằng đã không biết sự tình thì dù có bao nhiêu người cũng chẳng có ích.”

“Asama!” Kiba bên cạnh cất giọng cộc cằn.

“Thôi thôi!” Nasu làm cử chỉ can ngăn.

“Tôi biết việc điều tra sẽ khó khăn, vì vậy mới giao cho anh. Hơn nữa, ở đâu có người làm tốt hơn anh? Nếu biết thì bảo tôi.”

Vừa phải thôi chứ, Asama lườm cấp trên. Lý do họ chọn Asama chắc chắn là vì anh biết chuyện về hệ thống điều tra DNA.

“Vì còn phải báo cáo với trưởng phòng hình sự nên tôi xin phép.” Nasu nhìn đồng hồ rồi đứng dậy, nhưng trước khi rời đi, ông ta nhìn Asama một lần nữa. “Nếu biết điều gì thì báo luôn cho tôi nhé! Cứ coi phòng tôi là trụ sở điều tra.”

Sau khi Nasu cùng với tổng thanh tra đi rồi, Kiba tiến đến hỏi: “Anh có yêu cầu gì đối với thành viên nhóm điều tra không?”

“Nhờ anh sắp xếp.”

“Vậy tôi sẽ tự quyết định. Quyết định xong thì sẽ để họ bắt đầu điều tra phần không can dự đến những việc tối mật. Anh cũng tìm hiểu thông tin những người liên quan đi! Giáo sư Minakami có lẽ sẽ giúp đỡ chúng ta. Việc khám nghiệm hiện trường thực tế đã có tổ giám định đặc biệt. Rất mong anh không kể về vụ án cho người ngoài, nếu không thì không chỉ anh mà cả tôi hay Trưởng phòng đều sẽ bị đuổi cổ ngay.” Kiba nói vậy rồi đứng lên, bỏ lại căn phòng sau lưng.

“Tôi sẽ quay lại Viện nghiên cứu.” Shiga nói. “Nếu có chuyện gì hãy gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Hai người đó đi rồi, Asama cho tay vào túi áo khoác lấy điếu thuốc rồi lại cất đi ngay, hình như ở đây cấm hút thuốc.

Nhưng Minakami đã đứng lên với cái gạt tàn thủy tinh. “Mời cậu!”

Asama tròn mắt. “Có được không?”

“Đương nhiên là được.” Minakami nói.

“Đây là nơi cứu giúp tinh thần của bệnh nhân. Để mở trái tim của họ, chúng tôi cần cung cấp những gì họ cần, miễn là không phạm pháp. Có thể là thuốc lá hay toán học.”

Asam lẩm nhẩm: “May quá”, rồi ngậm điếu thuốc trong miệng.

“Cậu bị giao cho công việc khó nhằn nhỉ! Nếu tôi có thể làm gì giúp thì cứ bảo tôi nhé!”

Nghe đề nghị của Minakami, Asama phả ra làn khói thuốc rồi gật đầu.

“Cảm ơn Giáo sư. Ông cũng liên quan đến hệ thống điều tra DNA nhỉ?”

“Không, tôi làm gì có vinh hạnh đó. Tôi chỉ là bác sĩ của Tateshina Saki, tư vấn tâm lý cho cô ấy. Nói cách khác, tôi chỉ là người chuyện trò thôi.”

“Giáo sư là người phát hiện ra thi thể à?”

“Không, là nhân viên bảo vệ tìm thấy thi thể. Bảo vệ đó phụ trách khu bệnh xá này.”

“Người đó có kín miệng không?” Asama nghiêng đầu.

“Có lẽ ổn thôi.”

“Làm sao ông biết được?”

“Anh ta được Shiga dẫn đến đây khi việc anh em Tateshina hợp tác với Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt được quyết định, nên chắc chắn anh ta hiểu nội tình.”

“Ra vậy.”

Họ đã sắp đặt tỉ mỉ mọi mặt, Asama nghĩ.

Phòng nghỉ của bảo vệ ở tầng một, ngay bên cạnh lối vào dùng trong trường hợp khẩn cấp. Phòng đó có cửa sổ, Minakami không mở cửa đó mà mở cái cửa bên cạnh ra.

Anh bảo vệ trẻ tuổi mặc đồng phục đang ngồi bên bàn viết gì đó.

“Vị này là bảo vệ.” Minakami giới thiệu với Asama.

“Về vụ ban nãy, tôi muốn nghe anh Toyama giải thích. Bây giờ tôi vào được không?”

“Được thôi.” Anh bảo vệ trẻ nói.

Bên trong có một cái cửa nữa. Sau khi Minakami gõ cửa thì cánh

cửa ấy mở ra.

“Mời vào!” Tiếng nói vọng ra từ bên trong.

Minakami gật đầu với Asama.

Bên kia cái cửa là một không gian hẹp khoảng chừng bốn chiếu [4] rưỡi. Các màn hình xếp thành hàng, ngồi trước màn hình là người đàn ông mặc đồng phục tầm trên dưới bốn mươi tuổi. Minakami đã nói với Asama tên anh ta là Toyama trước khi đến đây.

Có hai cái ghế gấp nên Asama và Minakami cùng nhau ngồi xuống.

“Nhờ anh giải thích lại tình huống lúc anh phát hiện ra thi thể.” Minakami nói.

Toyama gật đầu, nhìn sang Asama. “Camera ở tầng bảy đột nhiên gặp sự cố.”

“Camera ư?”

“Đúng vậy.” Toyama quay lại nhìn màn hình.

“Về cơ bản thì tại đây, chúng tôi có thể kiểm tra được mọi chỗ từ hành lang đến thang máy trong tòa nhà bằng camera an ninh. Nếu có đối tượng khả nghi bước vào tòa nhà, chúng tôi có thể đi kiểm tra tình hình ngay tức khắc, đó là quy định chung ở đây.”

Asama nhìn vào màn hình. Ra vậy, hình ảnh từ bên trong thang máy đến hành lang các tầng đều được hiển thị trên màn hình này. Hình ảnh rõ nét, thời gian cũng được hiển thị.

“Các anh có ghi hình không?”.

“Đương nhiên là có. Chúng tôi ghi hình trên ổ cứng máy tính hai mươi tư giờ một ngày.”

“Vậy còn màn hình của camera ở tầng bảy gặp sự cố thì sao?”

“Là cái màn hình này.” Toyama chỉ vào màn hình hàng trên cùng bên phải. Bây giờ nó vẫn không hiển thị thứ gì cả. “Vốn dĩ nó sẽ hiển thị hình ảnh ở hành lang tầng bảy. Trên tầng đó, ra khỏi thang máy là có lối vào phòng VIP, nên người ra vào phòng VIP chắc chắn sẽ xuất hiện trên màn hình này.”

“Vậy đột nhiên màn hình bị tối đen à?”

“Đúng vậy. Chỉ hiển thị thời gian thôi, tôi đã ghi lại rồi.” Toyama

với tay lấy mảnh giấy đặt trên bàn bên cạnh. “Lúc đó là sáu giờ mười hai phút tối.”

“Còn sau đó thì sao?”

“Lúc đầu tôi tưởng màn hình bị hỏng nên chỉnh hết cái này đến cái kia, sau đó phán đoán không phải do màn hình nên đến tận nơi để xem. Tuy nhiên tôi chỉnh màn hình có hai, ba phút thôi.”

Lời nói của Toyama ẩn chứa tâm lý phòng bị, sợ bị khiển trách vì phản ứng chậm.

“Vậy anh đã đi xem tình hình à?”

“Đúng vậy. Lúc tôi đi xem thì bảo vệ ngồi bên ngoài kia thay tôi theo dõi màn hình.”

“Anh dùng thang máy để lên tầng bảy à?”

“Đúng vậy.”

“Camera có gì bất thường không?”

“Chưa xem trực tiếp thì tôi không biết. Tóm lại tôi để tâm đến phòng VIP nên đi về đằng đó.”

“Ở lối vào phòng VIP được khóa tự động bằng hệ thống nhận dạng tĩnh mạch, anh có thấy gì bất thường ở đó không?”

“Tôi nghĩ là không. Trong số các bảo vệ, chỉ có tôi được đăng ký ra vào đó, nên tôi đã vào trong như trình tự bình thường. Rồi tôi tiến sâu vào trong, gọi qua bộ đàm của phòng VIP nữa, nhưng không thấy ai trả lời. Để chắc chắn hơn, tôi đã gõ cửa, nhưng vẫn vậy. Tôi thử xoay tay nắm cửa thì thấy không khóa.” Toyama ngưng một chút, liếm môi rồi tiếp tục. “Mở cửa ra, tôi phát hiện thi thể của hai người đó như thế.”

“Sau đó anh báo cảnh sát ngay chứ?”

Toyama lắc đầu. “Quy định là bất cứ chuyện gì liên quan tới anh em Tateshina thì đều phải liên lạc với Viện trưởng Shiga của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt đầu tiên, nên tôi đã làm theo quy định đó. Và tôi chắc chắn Viện trưởng Shiga sẽ liên lạc với Sở cảnh sát thành phố.”

Asama và Minakami nhìn nhau, gật đầu. Nhắc mới nhớ, Shiga nói rằng mình đến hiện trường trước cả người của Sở cảnh sát.

“Quay lại câu chuyện ban đầu nhé!” Asama nói. “Anh quan sát tất cả màn hình ngay trước khi màn hình tầng bảy tắt, vậy những màn hình khác có gì lạ không? Có xuất hiện đối tượng nào khả nghi trong những màn hình đó không?”

Toyama hơi dãn gò má ra. “Nếu có thì tôi đã hành động ngay lúc đó rồi.”

Đúng là vậy, Asama đồng tình.

“Nhưng một người quan sát nhiều màn hình thế này, tôi nghĩ sẽ có lúc bỏ sót.”

“Dù hằng ngày chúng tôi luôn chú ý để không xảy ra việc đó, nhưng cũng không tránh được sai sót.” Toyama thành thực thừa nhận. “Vì lẽ đó nên từ nãy tới giờ tôi đang xem lại bằng ghi hình, đúng là không có gì bất thường. Các anh có muốn xem không?”

“Tôi xem luôn được không?”

“Đương nhiên là được.”

Toyama quay về phía màn hình, di chuyển công tắc và cần gạt ở trên bảng điều khiển trước mặt. Nhiều màn hình cùng lúc trở thành ảnh tĩnh, rồi bắt đầu phát ngược. Không lâu sau, trên màn hình hiển thị tầng bảy trước đó tối đen cũng bắt đầu xuất hiện hình ảnh. Toyama tạm dừng hình ảnh ở đó.

“Như hai anh thấy, đây là mười tám giờ hai mươi phút.” Anh ta chỉ tay vào góc phải màn hình và nói. “Ngay sau lúc này thì hình ảnh biến mất.”

Asama gật đầu, kiểm tra những màn hình khác. Ở tầng khác có người, nhưng xem kĩ thì không có gì khác lạ. Lúc đó cũng không có ai sử dụng thang máy.

“Quay ngược lại một chút giúp tôi được không?”

“Được chứ, chỉ cần gạt cái cần này là được, nên anh cứ quay lại tùy ý.” Nói rồi Toyama chỉ vào bảng điều khiển.

Asama chăm chú nhìn màn hình, đồng thời thận trọng xoay cần gạt, nhưng không thấy ai lên phòng VIP ở tầng bảy bằng thang máy cả. Những người xuất hiện trên các màn hình cũng chỉ đi xuống từ tầng bốn, từ tầng năm trở lên tuyệt nhiên không một bóng người.

“Tầng năm và tầng sáu có được sử dụng không?” Asama hỏi Minakami.

“Tầng sáu là phòng máy tính và phòng tư liệu. Phòng của anh em Tateshina có thiết bị đầu cuối, thiết bị đó nối với tầng sáu bằng dây cáp.”

“Tầng năm thì sao?”

“Trước đây dùng làm phòng nghiên cứu.” Toyama đáp. “Trước đây là sao?”

“Nhóm nghiên cứu hệ gen người sử dụng.” Minakami đáp. “Việc nghiên cứu kết thúc nên nhóm đó chuyển đến địa điểm khác. Tầng năm có một nhóm khác sử dụng lúc nào họ thấy tiện. Nói đơn giản là dùng làm kho chứa đồ.”

“Kho chứa đồ này tốn nhiều chi phí nhỉ?”

“Đương nhiên cậu có thể mỉa mai, bởi vì anh em Tateshina ở tầng trên nên phía bệnh viện buộc phải thận trọng.

“Ý ông là họ tách biệt phòng VIP hết mức có thể à?”

“Đúng vậy.” Minakami gật đầu.

Asama nhìn lại màn hình, tiếp tục quay cần gạt. Thời gian hiển thị trên màn hình là hơn bốn tiếng trước lúc phát hiện thi thể.

Lúc anh tưởng tua lại xem cũng không có ý nghĩa gì thì tầng năm trước đó không một bóng người lại đột nhiên có người xuất hiện.

“Ồ...”

Asama tua lại băng ghi hình. Một người đàn ông đi ra khỏi thang máy, bước đi trên hành lang. Người đó dừng bước trước cánh cửa bên trong, vặn khóa rồi đi vào.

Anh tua lại, dừng hình sao cho nhìn thấy gương mặt nghiêng.

“Đây là…” Asama bất giác kêu lên. Anh biết gương mặt đó.

“Là Kagura.” Minakami nói. “Tôi nói là sử dụng tầng năm với mục đích khác ngoài kho chứa đồ, là cậu ấy dùng.”

“Anh ta… anh ta làm gì ở tầng năm vậy?”

Minakami nhún vai. “Tôi không tiện nói cụ thể, vì chuyện đó liên quan đến quyền riêng tư của bệnh nhân.”

“Bệnh nhân ư?”

“Cậu ấy là bệnh nhân của tôi, đến đây định kỳ để điều trị. Hôm nay cũng vậy.”

“Giáo sư làm ở khoa Thần kinh - não nhỉ?” Asama nhìn chằm chằm vào cái mũi khoằm của Minakami.

“Trường hợp của Kagura, không phải não cậu ấy có tổn thương vật lý, chỉ là ở trong hệ thần kinh có những đặc điểm khác với bình thường. Trường hợp ấy, nắm được biểu hiện bệnh quan trọng hơn bất cứ điều gì. Cậu ấy lên tầng năm vì mục đích đó. Có thể gọi đó là căn phòng để phân tích trạng thái thần kinh của cậu ấy.”

“Ngoài anh ta ra, còn có ai ở căn phòng đó không?”

“Không có ai cả, chỉ có mình cậu ấy. Sau khi cậu ấy ra khỏi đó, tôi sẽ phân tích những thứ cậu ấy để lại.”

“Những thứ để lại ư? Đó là thứ gì?”

Minakami chau mày khó hiểu trước câu hỏi của Asama. “Điều đó có liên quan gì đến vụ án này không?”

“Chuyện đó tôi không biết, nhưng tôi đang muốn hỏi đây.”

Minakami khẽ lắc đầu. Gương mặt ông ta trở nên đăm chiêu. “Tôi không thấy bệnh tình của cậu ấy liên quan gì đến vụ án này. Trừ trường hợp tôi đánh giá rằng cần phải nói, thì như đã nói ban nãy, tôi không thể tiết lộ chuyện của bệnh nhân.”

Có thể nói đó là phản ứng thông thường của bác sĩ, Asama chỉ có thể gật đầu. Bản thân anh cũng không nghĩ bệnh tật của Kagura liên quan đến vụ án này, chỉ là anh tò mò muốn biết thôi.

“Nhắc mới nhớ, lúc nãy Giáo sư đã nói, thần kinh của anh ta cực kỳ nhạy cảm, hơn nữa còn phức tạp đến mức người thường không tưởng tượng nổi.”

“Đúng là tôi đã nói vậy.”

“Những mô tả đó là về bệnh của anh sao?”

Minakami né tránh ánh mắt anh, có lẽ ông ta đang phân vân có nên trả lời không.

“Nếu cậu nghĩ vậy thì tôi cũng không phiền đâu, nhưng bản thân cậu ấy không mong bị gọi đó là bệnh đâu.”

“Không mong ư? Nhưng chẳng phải anh ta tự biết bệnh của mình

nên mới đến đây để điều trị ư?"

"Nếu để cậu ấy nói thì sẽ là "nghiên cứu". Nghiên cứu một cách thần bí bằng cách sử dụng bản thân mình. Mà thôi, dừng tại đây thôi, nói tiếp nữa chỉ kích thích sự hiếu kỳ của cậu thôi." Minakami xua tay.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 11

Mở mắt ra, Kagura chưa định hình được mình đang ở đâu. Giường này không phải cái trong căn phòng anh hay sử dụng. Ánh sáng leo lét khiến cho căn phòng mờ tối. Anh cũng chưa từng nhìn thấy bức tường màu trắng mờ ảo không họa tiết trang trí.

À không, không hẳn là chưa từng thấy. Anh từng thấy bức tường giống như vậy ở đâu đó rồi. Ở đâu nhỉ…

Ngay bên cạnh có tiếng động, Kagura ngoảnh đầu lại. Một cô gái mặc đồng phục y tá đứng quay lưng về phía y anh đang làm gì đó.

“Xin hỏi…” Anh nói bằng giọng khô khốc.

Cô gái giật mình quay lại. Trông cô chừng ba mươi tuổi, gương mặt tròn xoe, đôi mắt to tròn, trên đôi môi hơi mỏng nở nụ cười. Đằng trước cô là cái máy tạo độ ẩm, hình như cô đang chỉnh cái máy đó.

“Anh tỉnh rồi à? Tôi sẽ gọi bác sĩ ngay.”

“Xin hỏi tại sao tôi lại ở đây?”

Cô thoáng phân vân rồi nhanh chóng quay lại vẻ dịu dàng ban đầu. “Cụ thể bác sĩ sẽ nói cho anh sau ạ!” Cô nói vậy rồi rời phòng.

Nhìn cánh cửa mà cô ấy bước qua, anh nhận ra chỗ này là phòng bệnh. Tại sao mình lại ở phòng bệnh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Kagura đặt tay lên trán, cố lục tìm ký ức.

Nhưng không cần nữa, vì khoảnh khắc tiếp theo, hàng loạt thông tin như trào ra từ não anh.

Ký ức đầu tiên ùa về là khung cảnh thê lương. Hai thi thể nằm đó, cả hai đều bị bắn bằng súng, máu chảy lênh láng trên sàn. Bên

cạnh thi thể, nhiều thiết bị đầu cuối máy tính đang lặp đi lặp lại các phép toán không phút ngơi nghỉ.

Cùng với khung cảnh đó, anh nghe thấy giọng nói của Minakami: "Anh em Tateshina bị giết hại rồi…"

Kagura ngồi dậy trên giường, hai tay anh ôm đầu. Ra vậy, thi thể đó là bọn họ. Anh em Tateshina đã bị giết. Không phải mơ, cũng không phải ảo ảnh. Nghe Minakami báo tin, anh vội vàng đi lên tầng bảy, chạy thục mạng qua hành lang, phi vào phòng của hai người họ. Và rồi anh nhìn thấy, tận mắt chứng kiến họ gục ở đó với thân thể đầy máu.

Rồi trước mắt anh là một màn trắng xóa. Khi tỉnh lại thì anh đang nằm trên chiếc giường này.

Kagura nhìn xung quanh. Bên gối đặt những vật dụng tùy thân. Anh với tay lấy điện thoại ở đằng trước, nhanh chóng gọi cho Shiga.

"Kagura à? Có vẻ anh tỉnh rồi?" Shiga nói khi vừa nhấc máy lên, giọng điệu nghe như đã biết sự tình rồi.

"Anh em Tateshina thế nào rồi?"

Có vẻ Shiga đang hít một hơi thật sâu. "Nếu anh muốn hỏi thăm sự an nguy của họ với câu hỏi đó, thì tôi chỉ có thể đáp lại một cách tuyệt vọng thôi. Họ chết ngay lúc đó rồi, cả hai người họ."

Đột nhiên ý thức của anh trở nên mơ hồ, rồi bằng cách nào đó anh gắng gượng nắm chặt điện thoại.

"Họ bị ai giết hại vậy?"

"Chuyện đó giờ mới điều tra."

"Nhưng nếu công bố vụ án thì đồng nghĩa với việc thông báo cho cả thế giới biết phần đầu não của hệ thống nằm ở đây."

"Vì vậy tôi đã thỉnh cầu Sở cảnh sát thành phố phải hành động bí mật. Chúng ta cũng tận lực làm những việc chúng ta có thể. Khi cơ thể anh hồi phục, tôi muốn anh tham gia điều tra ngay."

"Tôi có thể hỗ trợ ngay bây giờ."

"Anh nghĩ bây giờ là mấy giờ? Tối nay thì thôi. Hãy thả lỏng cơ thể và đầu óc đi."

Kagura nhìn đồng hồ đeo tay, sắp mười hai giờ đêm rồi.

“Ngày mai anh có dự định gì không?”

“Chín giờ tôi có cuộc họp ở Tổng cục cảnh sát quốc gia, chủ yếu là nghe báo cáo của tổ giám định của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát.”

“Vậy hẹn anh chín giờ ở Tổng cục cảnh sát quốc gia nhé!”

“Đừng cố quá. Mà dù tôi nói vậy thì anh cũng không thể ngồi nhìn đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng mà rốt cuộc ai đã làm vậy với anh em họ…”

“Tôi không biết, nhưng có một điều tôi chắc chắn.”

“Điều gì vậy?”

“Tateshina Saki chết rồi nhưng chương trình của hệ thống điều tra DNA không cần phát triển trong vòng năm mươi năm tới.”

“Đúng vậy nhỉ!”

“Mà không chỉ năm mươi năm, dù có một trăm năm nữa thì hệ thống này cũng không cần phát triển thêm, bởi chương trình do Tateshina Saki làm ra quá hoàn hảo. Nghĩa là vụ án lần này chẳng gây ảnh hưởng gì đến hệ thống điều tra DNA của chúng ta cả. Đúng không?”

“Nói vậy cũng đúng.”

“Người đồng sáng lập là anh mà yếu đuối như vậy thì gay đấy. Vậy hẹn mai gặp nhé!” Shiga nói rồi cúp máy.

Ném điện thoại đi, Kagura lại nằm xuống. Đầu anh đau như búa bổ, tưởng như những luồng suy nghĩ đều bị đứt đoạn.

Anh vẫn chưa có cảm giác rằng anh em Tateshina đã mất nên chẳng thấy đau buồn. Kagura đoán, cho dù anh có cảm giác đó thì có lẽ thứ anh cảm nhận không phải đau buồn, mà là sự mất mát chăng? Sao lại nói như vậy? Vì với Kagura mà nói, anh em Tateshina chẳng qua chỉ là cỗ máy sản xuất ra phần mềm ưu việt. Tateshina Saki không có ý định mở lòng với Kagura, anh trai Kosaku của cô cũng chỉ chuyên tâm vào việc làm trung gian giữa em gái và nhóm của Kagura, mà thực tế Kagura cũng chỉ coi anh ta như vậy.

Dù Shiga lạc quan đến thế thì Kagura cũng không tài nào nghĩ rằng mất đi anh em họ là tổn thất không đáng kể. Có khi nào những

rắc rối ngớ ngẩn sẽ xảy ra, và sức mạnh của bọn họ không đủ để giải quyết những rắc rối ấy. Dù chẳng có cơ sở nào để nghĩ vậy, Kagura vẫn thấy bất an.

Nhắc mới nhớ…

Tateshina Kosaku đã nói là có chuyện cần nói với anh. Hiếm khi anh ta đề cập như thế. Vả lại là chuyện liên quan đến NF13. Kagura nhớ lại biểu hiện phức tạp khi đó. NF13 là từ khóa chỉ hung thủ vụ án hành hung và giết hại phụ nữ liên hoàn. Dù có nhiều vật sót lại ở hiện trường nhưng tra cứu trên hệ thống điều tra DNA bao nhiêu cũng không tìm ra người tương thích hay người xung quanh hung thủ. Nguyên nhân do thiếu dữ liệu là quan điểm của Kagura và Shiga.

Chuyện Tateshina Kosaku định nói là gì nhỉ? Có cách nào để biết không? Nghĩ đến đây, anh thấy sốt ruột, toàn thân nóng rực lên.

Khi ấy, bỗng có tiếng gõ cửa. “Mời vào!” Kagura trả lời theo phản xạ.

Cửa mở ra, một người mặc quần áo trắng xuất hiện. Phòng tối khiến anh không nhìn rõ mặt người đó, từ hình dáng anh đoán là Minakami.

“Tôi bật đèn được không?”

“Nhờ ông vậy. Đúng lúc tôi cũng đang định bật đèn lên.”

Minakami bật công tắc trên tường, đèn trên trần nhà vụt sáng, màu trắng trên tường thật chói mắt.

“Tâm trạng cậu thế nào rồi?” Minakami lạ gần cái giường.

“Nếu nói về thể xác thì không sao cả.”

“Vậy chắc chắn là tinh thần không ổn rồi, vì chẳng có ai cảm thấy sự tồn tại của anh em họ quan trọng như cậu đâu. Cậu ngất xỉu cũng không có gì lạ.”

Kagura lắc đầu. “Để ông thấy bộ dạng khó coi rồi. Không hiểu sao tôi đã nhìn quen bao nhiêu thi thể mà vẫn ngất như thế.”

“Choáng ngất không hẳn do sợ hãi hay phấn khích. Bộ não con người phức tạp hơn nhiều.”

“Dù sao cũng đã làm phiền ông.”

“Cậu đừng bận tâm. Tôi không phải gọi cấp cứu, cậu cũng không

cần điều trị gì, tôi chỉ sợ cậu bị đập đầu vào đâu lúc ngất thôi, may là không có chuyện đó.”

“Tôi chỉ ngất thôi sao?”

Từ “Tôi cũng nghĩ cậu sẽ lo ngại chuyện này. Yên tâm đi, cậu chỉ ngất thôi. Để cậu ngủ trong phòng anh em Tateshina một lúc, rồi chúng tôi chuyển cậu đến phòng bệnh này. Nhưng không có vẻ gì là cậu sẽ tỉnh lại, nên tôi khá lo lắng.”

“Vậy thì tốt, chỉ sợ lúc tôi bất tỉnh, “anh ấy” lại tự ý chạy lung tung thì sau đó tôi lại mất công giải thích với mọi người.”

“Thuốc hoán đổi là để dự phòng trường hợp đó. May mà hiệu quả của nó được công nhận.”

“Đúng vậy.” Kagura gật đầu.

Thuốc hoán đổi do Minakami phát minh ra, với tên gọi chính thức là “Thuốc hạn chế nhân cách khác xuất hiện”. Nó được cấp phát cho những người có nhiều nhân cách, để dẫn dụ ra nhân cách khác xuất hiện một cách có chủ đích. Loại thuốc này không chỉ giúp bác sĩ thuận lợi giao tiếp với nhân cách khác, mà còn cản trở nhân cách khác của bệnh nhân xuất hiện bất ngờ.

Ngay sau khi biết mình có hai nhân cách, Kagura vẫn có thể miệt mài nghiên cứu mà không gặp trở ngại gì trong cuộc sống là nhờ thuốc hoán đổi này. Có thể nói gặp được Minakami ngay trong lần đầu tiên đi khám là may mắn của anh.

“Rốt cuộc ai đã làm chuyện đó nhỉ?” Kagura gãi đầu.

“Tôi không biết nữa, cũng không nghĩ ra ai được lợi khi giết anh em họ. Nói vậy nhưng việc họ bị ai đó thù ghét cũng là chuyện không thể nào xảy ra, vì vốn dĩ họ sống tách biệt với xã hội mà.”

“Nói một cách gượng ép thì có lẽ vấn đề nằm ở phía Tateshina Kosaku nhỉ? Anh ta vẫn có mối liên hệ với người khác.”

Nhưng Minakami nghiêng đầu. “Tateshina Kosaku có mối liên hệ thế nào với người khác tôi đều nắm được. Có một điểm chung trong số những người tiếp cận cậu ta là họ cần Tateshina Saki. Cậu cũng vậy phải không?”

Kagura thở dài. “Có vẻ Viện trưởng Shiga nghĩ rằng hệ thống điều

tra DNA vẫn ổn mà không lường trước được mức độ tổn thất khi mất đi anh em họ. Không phải cường điệu, đó chính là sự tổn thất ở cấp quốc gia. Tôi chẳng biết người nào ngoài Tateshina Saki có thể giải phương trình trường Einstein chỉ bằng tính toán trong đầu cả."

Minakami cau mặt. "Cái chết của cô ấy đã được báo cáo với trưởng phòng khoa học tự nhiên và hiệu trưởng rồi, hình như hai vị đó đều chán nản. Gì thì gì Tateshina Saki cũng được coi là viên ngọc trong giới toán học. Hiệu trưởng cũng là viện trưởng của bệnh viện này lại càng đau đầu hơn. Có vẻ vụ này sẽ được công bố là tử vong do tai nạn, và chắc chắn cách thức quản lý của bệnh viện sẽ hứng chịu chỉ trích từ những người liên quan đến toán học trên toàn thế giới, rằng tại sao không phòng tránh được tai nạn đó."

Tateshina Saki không chỉ hợp tác trong dự án của nhóm Kagura mà còn độc lập thực hiện nhiều nghiên cứu khác. Thành quả đó đã được Tateshina Kosaku công bố cho thế giới. Với người bình thường, có thể cô ấy chẳng là ai, chẳng phải người nổi tiếng, nhưng trong giới toán học lại là ngôi sao sáng.

"Họp báo sẽ được tổ chức chứ?"

"Hình như tổ chức tại trường đại học vào chiều mai." Minakami nhìn đồng hồ. "Hiệu trưởng sẽ phát biểu, tôi cũng phải tham dự với tư cách bác sĩ điều trị chính của Tateshina Saki. Việc báo cáo cô ấy gặp tai nạn thế nào, tôi cần thảo luận với cảnh sát rồi mới quyết định. Có vẻ sẽ là một ngày mệt mỏi đây. Hiển nhiên với các cậu cũng thế nhỉ?"

"Đúng như lời Giáo sư nói."

"Về điều gì?"

"Rằng không ai hưởng lợi khi anh em họ chết cả."

Minakami nhún vai, cười nhạt. "Tóm lại, tối nay hãy thong thả nghỉ ngơi, không ngủ được thì uống thuốc ngủ vào."

"Tôi ổn mà. Cảm ơn ông!"

"Chúc ngủ ngon." Minakami nói rồi đi về phía cửa, nhưng đang đi thì dừng bước, quay lại. "Cô gái đó là ai vậy?"

"Cô gái ư?"

“Cô gái được vẽ trên tấm vải canvas, mặc váy màu trắng ấy.”

“À!” Kagura gật đầu. Ý Minakami là tranh của “anh ấy”. “Tôi cũng không biết. Đang nghĩ xem đó là ai.”

“Là sản phẩm của trí tưởng tượng hay nhân vật nào đó trong ký ức nhỉ?” Minakami nghiêng đầu.

“Ông không nghĩ “anh ấy” lén dẫn bạn gái đến chứ?”

“Không thể có chuyện đó. Lúc nãy tôi đã xem camera an ninh ở phòng bảo vệ. Cậu, à không, “cậu ấy” sau khi đi vào phòng tranh thì không ai đến tầng năm cả.”

“Nếu thế thì đó là nhân vật tồn tại trong đầu “anh ấy” thôi nhỉ?”

“Lần tới tôi sẽ thử hỏi “cậu ấy”, nhưng không biết “cậu ấy” có nói không.” Minakami nói vậy rồi rời đi.

Lần tới mà ông ta nói là tuần sau. Hiện anh dùng thuốc đảo ngược một tuần một lần.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 12

Phụ trách Tổ giám định đặc biệt do Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát cử đến là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi tên Hodaka. Dáng người nhỏ nhắn, lưng thẳng trông thật đĩnh đạc, cái cằm hơi xếch lên khi nói chuyện làm cho gương mặt toát lên phong thái tự tin.

“Chúng tôi phán đoán hình ảnh trên camera an ninh tầng bảy biến mất là do dây cáp bị cắt. Vị trí dây đứt là ở trong bảng điều khiển cạnh phòng bảo vệ tầng một. Đứt đoạn ở đây không phải là đứt do dao cắt, mà là sử dụng thiết bị đặc biệt nào đó để ngắt tín hiệu truyền qua dây cáp. Đây là thứ giống thiết bị đó.” Hodaka đặt một cái hộp nhỏ màu đen lên bàn. “Nếu kẻ trộm nhắm vào một nhà nào đó có camera an ninh thì sẽ lắp thứ này trước khi đột nhập vào nhà đó. Chúng sẽ chỉnh giờ để làm gián đoạn tín hiệu vào thời điểm mình mong muốn, cũng có thể thao tác từ xa. Thứ này rất thịnh hành trên internet.”

“Là do mấy thứ vớ vẩn lưu hành đấy.” Nasu làu bàu.

“Đến lúc này rồi mà còn nói thế!” Asama thật muốn giễu cợt. Việc tội phạm sử dụng mạng internet hiệu quả vượt xa cảnh sát đã rõ ràng từ vài chục năm trước.

Chuyện cuộc họp được tổ chức tại Tổng cục cảnh sát quốc gia thì anh mới biết sáng nay thôi. Về thành phần tham dự, phía Sở cảnh sát thành phố chỉ gồm năm người, đó là ba vị quản lý dẫn đầu là Nasu, và Kiba, Asama. Còn phía Tổng cục cảnh sát quốc gia thì có hơn mười người từ Cục hình sự, Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát, Viện

nghiên cứu phân tích đặc biệt. Có vẻ vụ này do Tổng cục cảnh sát quốc gia nắm quyền lãnh đạo.

Hodaka tiếp tục nói: "Khi phân tích những hình ảnh ở màn hình quan sát trong phòng bảo vệ, khoảng thời gian hình ảnh trên màn hình tầng bảy biến mất, chỉ có mình bảo vệ Toyama đi thang máy lên tầng bảy. Thang máy đưa bảo vệ Toyama lên tầng bảy lúc mười tám giờ mười bảy phút. Tức là thời gian để hung thủ ra tay chỉ có năm phút."

"Năm phút mà có thể sao?" Shiga khoanh tay.

"Thành công mà không tốn chút công sức nào nhỉ?" Asama nói. "Rõ ràng là nạn nhân không đề phòng. Cửa phòng VIP vừa mở ra, hung thủ bắn chết hai người rồi chạy thoát, suy nghĩ thế là bình thường. Có lẽ hung thủ khá quen với việc dùng súng, hoặc ít nhất đã từng giết người."

"Theo phân tích của chúng tôi…" Hodaka vừa đảo mắt nhìn tài liệu vừa nói. "Từ góc độ và hình dạng của vết bắn trên hai thi thể, chúng tôi suy đoán hung thủ đứng ở lối vào phòng VIP, bắn vào ngực của Tateshina Saki lúc đó đang đứng, tiếp theo thì đi tầm hai, ba bước nữa rồi bắn vào đầu Tateshina Kosaku ngồi trên ghế. Có thể chứng minh giả thuyết của trợ lý thanh tra Asama."

"Hung thủ chạy thoát bằng cách nào?" Nasu hỏi.

"Chúng tôi cho rằng lúc hung thủ đột nhập hay chạy thoát đều sử dụng cầu thang thoát hiểm." Hodaka tức khắc trả lời. "Việc hắn ta không dùng thang máy đã có camera an ninh chứng minh. Ngoài ra, cánh cửa ra lối cầu thang thoát hiểm bình thường sẽ được khóa từ bên trong, nhưng sau khi vụ án xảy ra lại không khóa. Thêm nữa, không lấy được dấu vân tay trên tay nắm cửa."

"Nếu cửa đó khóa hằng ngày thì làm sao đột nhập vào được?" Nasu chau mày.

"Mở khóa từ trước là được. Hoặc hung thủ có chìa khóa dự phòng."

Gương mặt Nasu trở nên đăm chiêu trước lời nói của Asama.

"Giả thuyết như vậy thì hung thủ phải là người của bệnh viện

đấy.”

“Hoặc người của bệnh viện tiếp tay cho hung thủ.”

Asama vừa dứt lời thì cánh cửa mở ra, một người đàn ông bước vào. Anh ta đi đến chỗ Hodaka, vừa đưa tài liệu vừa thì thầm vào tai điều gì đó. Mặt Hodaka bỗng biến sắc.

“Có phần quan trọng cần báo cáo.” Hodaka đứng dậy. “Liên quan đến khẩu súng trong vụ án này. Từ vết bắn trên cơ thể nạn nhân, chúng tôi đã xác định được khẩu súng. Súng Mỹ có đường kính nòng ba mươi hai, từ đặc trưng của viên đạn trên thi thể, chúng tôi cho rằng giống với khẩu súng được sử dụng trong vụ án mà Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt gọi là NF13 - vụ án hành hung và giết hại phụ nữ liên hoàn đang được Sở cảnh sát thành phố điều tra.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 13

Sau khi cuộc họp tại Tổng cục cảnh sát quốc gia kết thúc, Kagura quay lại Viện nghiên cứu ở Ariake trước Shiga một bước. Shiga trở lại đó sau Kagura khoảng một giờ. Hai người ngồi đối diện nhau ở bàn họp.

Shiga đặt cái hộp thủy tinh lên bàn, trong đó có một sợi tóc. Kagura lấy cái hộp, chăm chú nhìn bên trong.

“Đây là…”

“Tổ giám định đặc biệt nộp lên đấy. Có vẻ nó dính trên quần áo của Tateshina Saki, có lẽ là ở vùng ngực. Nhìn từ bên ngoài cũng biết đây không phải tóc của cô ấy, cũng không phải của Tateshina Kosaku.”

“Vậy là của hung thủ ư?”

“Vào lúc này thì khả năng đó là lớn nhất. Quần áo Tateshina Saki mặc trên người được bảo vệ chuyển đến sau khi lấy từ cửa hàng giặt là, hai tiếng trước khi vụ án xảy ra. Sau đó không có ai đến phòng họ cả. Sau khi bắn Tateshina Saki, có thể hung thủ đã tiến lại gần để kiểm tra xem cô ấy chết hẳn chưa nên mới làm rơi tóc, đó là suy đoán của Tổ giám định đặc biệt.”

“Thế nếu dính phải tóc rơi trên sàn từ trước đó thì sao?”

Shiga lắc đầu. “Không thể có chuyện ấy. Tateshina Saki chết trong tư thế nằm ngửa, và gần như chết ngay tức khắc nên không thể lật người được. Mà hẳn anh cũng biết là Tateshina Saki dọn dẹp căn phòng đó hằng ngày, nên hầu như không có khả năng tóc của ai ngoài anh em họ rơi vãi đó. Trên thực tế, Tổ giám định đặc biệt đã

phân tích tất cả tóc thu được ở căn phòng đó và kết luận đều là của anh em họ, nên bỏ qua khả năng đó đi.”

Kagura đặt cái hộp lên bàn.

“Vậy anh nói tôi sẽ phân tích DNA của sợi tóc này?”

Shiga gật đầu, tựa lưng vào ghế. Anh ta thở khẽ.

“Chẳng phải thế là vụ án đi đến hồi kết sao? Dù là động cơ hay cách thức phạm tội, nghe từ miệng hung thủ là nhanh nhất.”

Giọng điệu tưởng như đã bắt được hung thủ.

“Chuyện sáng nay anh nghĩ sao?” Kagura hỏi.

“Chuyện nào nhỉ?”

“Chuyện Hodaka của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát nói rằng khẩu súng dùng trong vụ này khớp với khẩu súng trong vụ NF13.”

“Chuyện đó thì ngạc nhiên thật.”

“Vậy hung thủ vụ này và vụ NF13 là cùng một người à?”

“Suy nghĩ thông thường thì sẽ là như vậy.”

Kagura nghiêng đầu.

“NF13 là kẻ tình nghi trong vụ án hành hung và giết hại phụ nữ liên hoàn. Tại sao hắn phải vượt qua sự canh gác nghiêm ngặt để giết hại anh em Tateshina? Mà Tateshina Saki lại không bị hành hung.”

Shiga ngửa cổ ra đằng sau như muốn nói đó không phải vấn đề lớn. “Vậy nên để hung thủ tự khai báo cho chúng ta chẳng phải hơn sao? Tóm lại, anh khẩn trương phân tích cái này cho tôi. Nếu trùng khớp với NF13 thì chẳng còn gì để tranh luận nữa.”

Kagura gật đầu, dù mọi thứ còn chưa rõ ràng những lời Shiga nói rất có lý.

“Còn một điều nữa…” Shiga dựng ngón tay trỏ lên. “Việc này không được đưa ra trong cuộc họp sáng nay, theo Tổ giám định đặc biệt, lúc họ kiểm tra thiết bị đầu cuối trên máy tính mà Tateshina Saki sử dụng, thì phát hiện dấu vết cô ấy đã tạo ra một chương trình mới.”

“Chương trình mới ư? Có liên quan đến thứ gì?”

“Họ không biết, chỉ là dấu vết thôi, chương trình đó không còn trên máy tính nữa. Tên của chương trình đó là “Mogul”.”

“Mogul á? Trong trượt tuyết à?”

“Tôi không nghĩ Tateshina Saki nghiên cứu về trượt tuyết. Anh có biết gì không?”

Kagura lắc đầu. “Tôi chưa nghe bao giờ. Hay đó là chương trình cô ấy nghiên cứu cá nhân, không liên quan đến hệ thống điều tra DNA?”

“Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng anh lưu tâm một chút.”

“Tôi biết rồi.”

“Phân tích tóc mất bao nhiêu thời gian nhỉ?”

Kagura nhìn đồng hồ đeo tay, hơn một giờ chiều rồi.

“Giờ đưa luôn cho tổ phân tích thì đến chiều tối sẽ có trình tự axit nucleic. Sau đó nhập lên hệ thống, nhanh thì mười giờ tối có kết quả.”

“Ra vậy, nghĩa là anh rảnh từ giờ đến lúc hệ thống cho ra kết quả lúc mười giờ nhi?”

“Thì đúng vậy. Có chuyện gì à?”

Gương mặt Shiga bỗng dãn ra. “Thi thoảng chúng ta cùng ăn một bữa thì sao? Anh cũng chưa có dự định gì đúng không?”

“Tôi không có… Nhưng hai người chúng ta à?”

Shiga rung vai cười sằng sặc. “Hai người đàn ông đi ăn thì có gì vui chứ? Thật ra có một người tôi muốn giới thiệu với anh, tất nhiên đó là phụ nữ. Tôi đảm bảo cô ấy trẻ, à mà còn xinh đẹp nữa.”

“Phụ nữ sao?” Kagura bỗng nhăn mặt.

Shiga liếc mắt nhìn Kagura với vẻ mặt khó hiểu. “Chắc anh không biết, từ hồi ở Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát, anh được các nhân viên nữ yêu thích số một. Nhưng người quan trọng như anh lại chẳng lúc nào có bóng dáng phụ nữ bên cạnh. Hay là anh không có hứng thú với phụ nữ chăng?”

“Tôi hoàn toàn bình thường với chuyện yêu đương. Tuy là tôi chưa kể với Viện trưởng nhưng tôi từng hẹn hò với phụ nữ rồi. Chỉ là tôi không biết phải đối xử ra sao với phụ nữ trong lần đầu gặp mặt, nên luôn thấy nặng nề. Mà lại đi ăn cùng nhau thì…” Kagura thở dài. “Đồ ăn sẽ chẳng còn mùi vị gì nữa.”

“Tóm lại là căng thẳng. Nhưng đừng lo, tôi đi cùng mà. Rồi sẽ có lúc anh gắn bó mật thiết với cô ấy thôi, trên phương diện công việc.”

“Công việc ư? Người đó là ai vậy?”

“Cho đến vài hôm trước, cô ấy vẫn đang nghiên cứu về hồ sơ DNA tại Mỹ. Cô ấy lớn lên tại Mỹ, nhưng được xem là người Nhật, đương nhiên nói được tiếng Nhật. Cô ấy sẽ làm việc tại trung tâm chúng ta một thời gian để học về kỹ thuật trong hệ thống điều tra DNA.”

“Lần đầu tiên tôi được nghe đấy.”

“Vì chuyện của anh em Tateshina mà chuyện này bị lỡ mất, nhưng mà phải nhanh chóng quyết định thôi, vì chuyện của NF13 mà anh cũng cần người trợ giúp nữa.”

“Một mình tôi cũng…”

Kagura vừa định nói, Shiga đã giơ tay ngắn lại.

“Đây là mệnh lệnh của Viện trưởng, anh định chống lại sao?”

“… Tôi hiểu rồi.” Kagura nói lí nhí.

“Tôi đã hẹn gặp cô ấy lúc bảy giờ ở Aoyama. Khi nào gần đến đó thì anh gọi cho tôi.” Shiga nói rồi đi ra khỏi phòng.

Kagura nhún vai, cong môi. Anh lại cầm cái hộp trên tay.

Lúc gặp Tateshina Kosaku lần cuối, anh ta bảo muốn nói chuyện với Kagura về NF13, còn nói thêm rằng nội dung rất phức tạp. Phải chăng Tateshina Kosaku biết điều gì đó về NF13. Nếu vì lý do đó mà bị giết hại thì cũng hợp lý đấy, nhưng rốt cuộc anh ta biết điều gì nhỉ? Anh luôn cho rằng việc không tìm ra được NF13 đơn thuần là do thiếu dữ liệu, nhưng sự thực có phải thế không?

Kagura lắc đầu, ngồi xuống ghế. Anh nghĩ tất cả sẽ sáng tỏ sau khi phân tích DNA của manh mối này.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 14

Mời mắt khỏi màn hình, Asama lấy hai tay mát xa mắt. Cứ tua đi tua lại để xem liên tục trong hai mươi tư tiếng thì có mắt nào không mệt.

Anh kéo cái lon rỗng thay cho gạt tàn về phía mình, với tay lấy bao thuốc lá, rõ là mới mua mà giờ đã vơi hơn nửa.

“Anh nghiện thuốc lá nặng nhỉ?” Toyama bên cạnh sửng sốt.

“À, xin lỗi anh nhé!”

Asama vừa định cất điếu thuốc vào bao thì Toyama vội vàng xua tay. “Anh đừng bận tâm, không phải tôi mỉa mai gì đâu, chỉ là tôi nghĩ hút thuốc lá nhiều thì hại người lắm.”

“Chuyện đó tôi biết từ lúc ba mươi tuổi rồi, nhưng không tài nào bỏ được.”

“Trong số bạn tôi có một anh này, dù đi đâu cũng tìm hiểu trước xem ở đó có chỗ hút thuốc không. Anh cứ tự nhiên. Nếu nhịn hút thuốc khiến anh căng thẳng thì lại ảnh hưởng đến hiệu suất phá án.”

“Xin lỗi nhé! Vậy tôi xin phép.” Rốt cuộc Asama lại rút ra điếu thuốc khác. Phòng bảo vệ này vốn dĩ cấm hút thuốc, nhưng anh đã được Toyama cho phép.

Nhả khói thuốc, Asama lại nhìn màn hình. “Xem thế nào cũng không thấy ai lại gần nhỉ?”

“Lại gần tầng bảy à?” Toyama ở bên cạnh nhìn sang.

“Lại gần chỗ cửa thoát hiểm cơ. Có vài người lên tầng bảy nhưng không ai đến gần cửa thoát hiểm.”

Người duy nhất đến đó là anh bảo vệ trẻ tuổi, vào khoảng mười giờ của buổi tối trước hôm xảy ra vụ án.

“Lúc đi tuần à?”

“Đúng vậy. Tôi đã hỏi anh ta, thời điểm đó cửa thoát hiểm chắc chắn vẫn được khóa. Đấy là nếu anh ta không phải hung thủ.” Toyama cười bằng giọng trầm ấm. “Tôi nghĩ có thể tin anh ta.”

“Không nghi ngờ anh ta được nhỉ? Khi vụ án xảy ra, anh ta đang ở nhà ngủ. Tuần này hình như anh ta làm ca đêm.”

“Chế độ ca luân phiên hai tuần.”

“Vất vả nhỉ? Vậy là thời điểm mười giờ tối trước hôm xảy ra vụ án, cửa thoát hiểm vẫn được khóa. Sau đó, không ai lại gần cửa thoát hiểm cho đến khi vụ án xảy ra. Giả sử hung thủ thoát thân bằng cửa thoát hiểm, thì hắn ta mở khóa bằng cách nào?” Asama gãi đầu. “Tôi hỏi mấy lần rồi nhưng vẫn muốn hỏi lại, chìa khóa cửa thoát hiểm tầng bảy thật sự có ba chiếc thôi đúng không?”

“Đúng vậy. Một chiếc ở phòng hành chính của bệnh viện, một chiếc ở đây, một chiếc ở công ty bảo dưỡng tòa nhà này. Ít nhất thì đó là những gì tôi nghe được.”

Asama vẫn ngậm điếu thuốc và gật đầu. Sự thực đó anh cũng nghe được từ người phụ trách công ty xây dựng đã xây tòa nhà này. Nhưng chuyện gì cũng có hai mặt, lỡ đâu Toyama biết gì đó nên anh cứ hỏi thử cho chắc.

Đến chuyện ba chiếc chìa khóa ở đâu, anh cũng đã kiểm tra. Chúng đều được cất giữ ở những nơi mà Toyama nói. Đương nhiên không có dấu hiệu nào cho thấy chìa khóa bị lấy đi. Ngoài ra, chìa khóa có cấu tạo đặc biệt và gắn PC ở bên trong nên không thể đánh chìa khóa phụ được.

Nếu thế thì chỉ có một cách để mở cửa thoát hiểm, đó là có người mở khóa từ bên trong. Nhưng mà không có ai lại gần cửa thoát hiểm cả, thế là sao nhỉ?

Hình ảnh tầng bảy ngay trước khi vụ án xảy ra đang hiện trên màn hình. Con số tự động hiển thị là mười tám giờ mười một phút. Chẳng bao lâu sau, khi con số đó chuyển sang mười tám giờ mười hai phút thì màn hình trở nên tối đen.

“Tôi nói mấy lần rồi mà, hai, ba phút sau lúc này tôi đã đi lên

tầng bảy.” Toyama nói.

“Tôi biết mà. Camera quan sát thang máy đã chứng minh điều đó. Anh lên tầng bảy lúc mười tám giờ mười bảy phút.” Asama gạt tàn thuốc lá vào cái lon rỗng.

Khoảng thời gian năm phút từ lúc mười tám giờ mười hai phút đến mười tám giờ mười bảy phút là khoảng thời gian hung thủ tùy ý sử dụng. Trong khoảng thời gian đó, hung thủ đột nhập vào tầng bảy từ cửa thoát hiểm, sau khi bắn chết anh em Tateshina thì cũng chạy thoát bằng cửa thoát hiểm.

Vậy thì hung thủ mở khóa cửa thoát hiểm không phải lúc đó, nhưng đã xác nhận được rằng từ lúc hình ảnh trên màn hình biến mất đến lúc thang máy lên tầng bảy chỉ có Toyama, tức là thời điểm đó hung thủ phải ở sẵn trên tầng bảy rồi.

Đang dựa người vào ghế, Asama bỗng ngồi bật dậy, dập điếu thuốc trong lon rỗng.

Còn một khả năng nữa. Một trong hai anh em Tateshina, hoặc cả hai người là đồng phạm.

Mà không, cách diễn đạt đó không phù hợp. Suy luận rằng họ mở cửa mời ai đó vào mà không biết mình sẽ bị giết thì hợp lý hơn. Vậy tại sao không để kẻ đó dùng thang máy? Hay vì họ không muốn người khác biết kẻ đó đến phòng mình? Nhưng có camera an ninh mà? Dù ai đó đến phòng họ từ cửa thoát hiểm thì ở phòng bảo vệ cũng sẽ nhìn thấy.

Hay một trong hai anh em Tateshina đã biết trước chuyện camera không hoạt động? Nhưng nếu vậy, họ nhất định biết bảo vệ sẽ chạy đến ngay. Vậy họ định để kẻ đột nhập đó chạy thoát trước lúc bảo vệ đến ư? Rốt cuộc họ mời ai đến mà phải tốn công làm những việc như thế, hơn nữa còn trong khoảng thời gian ngắn ngủi?

“Anh có sao không?” Toyama lo lắng hỏi, chắc vì thấy Asama đột nhiên trầm ngâm.

“Không có chuyện gì đâu.” Asama quay lại điệu cười vui vẻ, định với tay lấy bao thuốc lá, nhưng lập tức thấy cắn rứt, bèn rụt tay lại.

Anh có cảm giác trong một khoảnh khắc đã thấy được ánh sáng,

nhưng rồi lại vụt tắt như pháo bông. Tóm lại vụ án này khó xử lý đây, có quá nhiều điều chưa rõ về nạn nhân.

"Xin lỗi vì làm phiền công việc của anh!" Asama nói rồi đứng dậy.

"Có vẻ không giúp ích được cho anh." Toyama nói với vẻ nuối tiếc.

"Không phải vậy đâu." Asama xua tay.

"Nhờ có những đoạn băng ghi hình này mà tôi xác định được hành động của hung thủ. Vấn đề ở đoạn không hiện trên màn hình, chúng tôi phải làm rõ đoạn đó, nhưng lại chẳng có cách nào cả. Thật thảm hại đúng không?"

"Đừng than thở như vậy, hãy tranh thủ từng giây từng phút để bắt thủ phạm. Dù không tiếp xúc nhiều nhưng tôi rất quý anh em họ. Hai người đó rất chân thật, tới mức tôi đã nghĩ thời này mà còn người trẻ như thế sao.

"Có điều gì để lại ấn tượng cho anh không?"

"Nhiều lắm, gần đây thì có chuyện này. Tôi được người quen cho hộp sô cô la, mà lại không ăn được nên mang đến cho anh em họ. Cô em thì ở phòng bên trong. Ngày hôm sau người anh nói cảm ơn tôi, rằng cô em rất vui. Tôi hỏi cô ấy thích sô cô la à, thì không phải, cô ấy thích cái túi."

"Cái túi ư?"

"Đúng là số cô la đó đựng trong cái túi khá đẹp, có kẻ sọc màu xanh da trời, gắn thêm ruy băng nhỏ. Theo lời người anh thì cô em rất thích mấy thứ dễ thương kiểu như vậy, nhưng mỗi khi mặc vào người hay cầm theo đều bị mọi người cười cợt nên chưa từng mua."

"Sao lại bị cười cợt nhỉ?"

"Là tại vì…" Toyama ngập ngừng rồi nói tiếp. "Là vì bận tâm đến vết bớt trên gương mặt. Có vẻ cô ấy nghĩ người như mình mà thích mấy thứ dễ thương sẽ là sự châm biếm trong mắt mọi người. Có lẽ hồi nhỏ cô ấy từng gặp phải cảnh ấy chăng? Nghĩ đến đó tôi lại thấy cô ấy thật đáng thương."

Asama nhớ lại câu chuyện Minakami kể. Vì vết bớt trên gương mặt mà cô ấy trở nên khép kín, điều đó đã nuôi dưỡng một thiên tài

xuất chúng.

“Vì thế, một cái túi thô kệch với người thường lại là thứ quan trọng với cô ấy. Thực tế, sau này khi tôi đến căn phòng đó thì thấy cái túi ấy được gập rất đẹp đẽ. Lúc đó tôi hơi xúc động.”

Asama gật đầu. Nếu không biết chuyện của nạn nhân thì nghe cứ như một chương trong truyện cổ tích cho bé gái. Đương nhiên cũng phải thán phục sự tinh tế khi nhận ra những điều nhỏ nhặt của Toyama.

“Tôi không than thở đâu. Nhất định tôi sẽ bắt được hung thủ.” Asama quả quyết. “Tôi sẽ còn hỏi anh nhiều chuyện nữa, lúc đó nhờ anh giúp đỡ.”

“Vâng, lúc nào cũng được.” Toyama làm tư thế đứng bất động.

Rời phòng bảo vệ, Asama nghĩ thầm, phải tìm hiểu thêm về nạn nhân.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 15

Kagura đến Aoyama đúng bảy giờ tối. Từ vỉa hè dọc phố Aoyama, anh gọi điện cho Shiga. Shiga chọn nhà hàng Nhật cách chỗ này vài phút đi bộ.

Dưới con dốc nhỏ có một quán ăn kiểu phòng trà. Bước vào trong, anh được dẫn đến phòng riêng. Shiga đang ngồi đối diện một cô gái trẻ và chờ anh.

“Xin lỗi vì để mọi người chờ.” Kagura cúi đầu.

“Để tôi giới thiệu nhé! Đây là cô Shiratori mà tôi nhắc đến hồi trưa.”

“Tôi là Shiratori.” Cô nói với Kagura rồi chỉnh lại dáng ngồi ngay ngắn, đưa ra danh thiếp. Hàng chữ Shiratori Risa viết trên tấm danh thiếp.

Kagura cũng đưa danh thiếp của mình ra, rồi lại nhìn cô gái. Gương mặt kiểu Nhật, mái tóc đen dài ngang vai, đôi mắt một mí nhưng đuôi mắt hơi xếch lên khiến cho ánh nhìn toát lên vẻ mạnh mẽ.

Kagura ngồi bên cạnh Shiga. Căn phòng trải chiếu, chỗ để chân kiểu bàn sưởi.

“Vụ sợi tóc đó thế nào rồi?” Shiga hỏi.

“Đã xong trình tự axit nucleic đúng như dự định, hiện đang đối chiếu đồng thời với hồ sơ cá nhân và cơ sở dữ liệu. Sớm thì hai tiếng đồng hồ nữa có kết quả. Tôi đã cài đặt để khi đối chiếu xong, kết quả tóm tắt sẽ tự động gửi về điện thoại của tôi.”

Shiga gật đầu hài lòng rồi quay mặt về phía Shiratori Risa.

“Anh Kagura đây tham gia từ giai đoạn phát triển hệ thống điều tra DNA. Có thể coi anh ấy là người am hiểu về hệ thống hơn bất cứ ai. Nếu có chuyện gì không hiểu, cô cứ hỏi anh ấy.”

Shiratori Risa mỉm cười, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Kagura.

“Không chỉ CIA hay FBI, tất cả các tổ chức ở Mỹ đều hứng thú với hệ thống điều tra DNA của Nhật. Đặc biệt, họ cực kỳ quan tâm đến hệ thống tra cứu. Nguyện vọng của tôi là học những kiến thức ở khía cạnh đó. Mong anh giúp đỡ.”

“Tôi sẵn lòng. Nếu là chuyện tôi có thể giúp thì tôi không nề hà gì cả… Nhưng liên quan đến vấn đề quyền sở hữu trí tuệ, nên cần xin chỉ thị của cấp trên.”

Shiga lập tức nghiêng đầu.

“Về chuyện cấp phép, tôi đã trao đổi xong rồi. Sau này Nhật sẽ hợp tác với Mỹ để xây dựng hệ thống. Trong tương lai, chúng tôi dự định xây dựng hệ thống chia sẻ nền tảng dữ liệu giữa hai nước. Dù chuyện còn ở tương lai xa vời nhưng chúng tôi mong lúc nào đó sẽ quản lý thông tin DNA của nhân loại trên toàn thế giới, để vụ án xảy ra ở đâu cũng ngay lập tức đối chiếu được. Đó là chuyện tôi đã nói với anh trước đây. Chúng ta đang tiến thêm một bước để đến gần giấc mơ đó.”

“Thật tuyệt vời!” Shiratori Risa thán phục. “Nếu thực hiện được điều đó, có thể xây dựng một thế giới không có tội ác. Đương nhiên đó là câu chuyện ở tương lai xa. Riêng việc thu thập thông tin DNA của nhân loại trên thế giới cũng chưa biết sẽ mất bao nhiêu năm.”

“Đó cũng là vấn đề chúng tôi luôn trăn trở. Anh Kagura đây cũng đang rất cố gắng nhưng thật khó để người bình thường thấu hiểu. Có vẻ họ sợ hãi với việc bị xã hội quản lý.”

“Ở Mỹ, thời điểm bắt đầu triển khai hồ sơ cá nhân DNA cũng có nhiều ý kiến phản bác. Đặc biệt, nhiều người dân phản kháng với việc xác định chủng tộc của nghi phạm. Nhưng hiện giờ tôi nghĩ mọi người đã hiểu. Quan trọng là phải cho họ thấy kết quả.”

Khi Shiratori Risa thốt ra những lời đầy tự tin, tấm cửa trong phòng được kéo ra, người phục vụ bước vào. Nhìn món ăn được bày

biện đẹp mắt trên bàn, Shiratori Risa trầm trồ.

Bia cũng được chuyển đến. Shiga rót vào cốc cho Shiratori Risa rồi quay chai bia về phía Kagura. Kagura lấy tay che miệng cốc.

“Xin phép! . Ăn xong tôi còn đi làm nữa.”

“Tôi biết, nhưng mãi mới có dịp thế này, anh cũng nể mặt cạn ly đi chứ!”

“Cạn ly à?” Kagura nhìn xuống.

“Đúng vậy. Anh có gì không vừa ý sao?”

“Không phải vậy, chỉ là tôi nghĩ vụ án đó vừa mới xảy ra mà chúng ta lại có tâm trạng cạn ly thế này…”

Shiga vẫn cầm chai bia trên tay, làm điệu bộ nhăn nhó. “Đây là cạn ly để chào đón cô Shiratori. Đừng nói mấy câu cứng nhắc nữa.”

“Viện trưởng Shiga, tôi thấy anh Kagura nói có lý. Tôi rất vui vì mọi người chu đáo với mình, nhưng hôm nay thì thôi. Khi nào giải quyết xong vụ án, chúng ta thong thả uống cũng được mà. Hôm nay tôi cũng không định đụng đến bia rượu.”

Kagura chớp mắt kinh ngạc. “Cô không cần làm thế đâu. Mời cô uống tự nhiên!”

“Tôi không uống được. Tôi định bắt đầu vai trò hỗ trợ anh từ hôm nay. Chừng nào anh không uống thì tôi cũng không thể uống.” Dù nụ cười vẫn nở trên môi nhưng ánh mắt cô sắc lẹm.

Shiga vẫn cầm chai bia, nhăn trán. “Tôi xin hàng, vậy là chúng ta có tiệc chào mừng không bia rượu nhỉ?”

“Xin mời, Viện trưởng Shiga cứ uống đi ạ!” Shiratori Risa lấy chai bia, đưa nó về phía Shiga. “Tiệc chào mừng kiêm họp bàn kế hoạch tác chiến được không ạ? Anh Kagura nhỉ?”

“Vậy tôi xin nhận.” Shiga cầm cốc.

Bữa ăn không có cạn ly cuối cùng cũng bắt đầu. Mỗi lần đưa đồ ăn đến miệng, biểu cảm trên gương mặt Shiratori Risa lại thay đổi rõ rệt, rồi thốt ra những câu cảm thán có thể nói là cường điệu.

Kagura tham gia vào cuộc trò chuyện nhưng chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay. Thời điểm hệ thống gửi kết quả sắp đến rồi.

“Quả nhiên anh vẫn bận tâm chuyện công việc nhỉ?” Shiratori

Risa nói.

"Không phải thế đâu."

"Tôi nghĩ anh bận tâm cũng đúng thôi. Dù sao đó cũng không phải vụ án thông thường." Vẻ mặt cô nghiêm túc. "Cô Tateshina Saki nổi tiếng cả ở Mỹ nên cô ấy mất không chỉ là tổn thất của nước Nhật mà là của toàn thế giới."

"Tôi đã nói qua sự tình với cô ấy." Shiga nói với Kagura. "Cũng như giải thích rằng vụ án phải được giữ bí mật trong phạm vi những người có liên quan."

"Tôi rất bất ngờ. Lúc định học về hệ thống điều tra DNA thì người được coi là cha đẻ của hệ thống lại bị giết hại, tôi không biết phải nói sao nữa." Shiratori Risa cúi đầu, ánh mắt buồn bã. "Đó lại trở thành vụ án đầu tiên mà tôi hỗ trợ anh Kagura, thật mỉa mai làm sao!"

Kagura ngạc nhiên nhìn Shiga. "Tôi sẽ làm một mình nốt vụ án này."

Shiga vẩy đôi đũa trước mặt. "Cô ấy đã đến đây rồi thì để cô ấy giúp anh không được sao? Hay có vấn đề gì à?"

"Không phải như thế."

"Lúc nãy tôi đã nói rồi. Từ tối nay tôi sẽ làm trợ thủ cho anh Kagura, nên mong anh chiếu cố." Shiratori Risa lại cúi gập đầu.

Hết cách từ chối, Kagura đành đáp cụt lủn: "Cũng mong cô giúp đỡ."

Shiga bắt đầu giải thích cho Shiratori Risa về anh em Tateshina, giọng điệu như thể chính mình là người phát hiện ra tài năng của Tateshina Saki. Kagura chẳng có chỗ mà nói chen vào.

Khi đồ ăn chuẩn bị lên tiếp thì điện thoại của Kagura báo có tin nhắn. Anh lấy điện thoại trong túi áo khoác ra. Đương nhiên Shiga và Shiratori Risa cũng ngừng nói chuyện, ánh mắt đổ dồn về phía anh.

"Hệ thống có thông báo gì không?" Shiga hỏi.

"Có vẻ đã ra được hồ sơ cá nhân. Nam giới, nhóm máu AB Rh+, chiều cao một mét bảy lăm cộng trừ năm centimet." Đọc đến đây, đột nhiên Kagura ngẩng lên. "Không phải."

“Không phải cái gì?” Shiratori Risa hỏi.

“Không phải NF13. Trong hồ sơ của NF13 từ trước đến nay thì là nhóm máu A, chiều cao dự tính cũng thấp hơn.” Kagura nhìn lại màn hình điện thoại. “Thể trạng và màu tóc cũng khác.”

“Vậy là kẻ giết anh em Tateshina không phải NF13, nhưng tại sao khẩu súng lại trùng khớp? Chẳng lẽ hai người khác nhau dùng chung khẩu súng?” Shiga khoanh tay.

“Anh không nghĩ là có đồng phạm sao?” Shiratori Risa hỏi.

“Có thể suy luận như vậy.” Kagura gật đầu. Cách thức phạm tội của NF13 và hung thủ trong vụ án này khác nhau về bản chất. Bọn họ có mối liên hệ nào đó, lại dùng cùng một khẩu súng để giết người với mục đích khác nhau, lập luận này là hợp lý nhất.”

“Còn đáp án từ hệ thống tra cứu thì sao?”

“Hình như chưa có.”

“Chà chà, có vẻ cuộc họp ngày mai sẽ là một mớ lộn xộn đây.” Shiga bắt đầu di chuyển đôi đũa xem chừng chán nản.

Kagura trượt màn hình điện thoại. Không phải anh nhớ hết thông tin về NF13, nhưng ngoài nhóm máu, thể trạng, màu tóc thì còn có vài chỗ khác khiến anh có thể khẳng định chắc chắn hồ sơ cá nhân của hung thủ trong vụ án lần này khác với NF13.

Cuối cùng, gương mặt được dự đoán bởi DNA hiện lên trên màn hình điện thoại. Kagura không tin vào mắt mình. Anh nín thở.

“Có chuyện gì sao?” Shiratori Risa hỏi, có vẻ cô lén nhìn biểu hiện của anh trong lúc ăn.

“Không có chuyện gì đâu.” Kagura cất điện thoại vào túi. “Có chuyện gì khiến anh băn khoăn à?” Shiga cũng buông đũa.

“Không hẳn vậy. Thông tin được gửi đến điện thoại của tôi chỉ là một phần của hồ sơ cá nhân, muốn biết chi tiết thì phải quay lại Viện nghiên cứu.”

“Anh hãy tổng hợp xong trước cuộc họp ngày mai, để cho đám người cứng đầu của Sở cảnh sát thành phố cũng hiểu được nhé!”

“Tôi hiểu rồi.”

“Người của Sở cảnh sát bảo thủ lắm sao?” Shiratori Risa hỏi

Shiga.

Shiga đột nhiên thở ra một hơi từ mũi. “Nhóm người làm văn phòng thì không như thế, nhưng đám đi lên từ hiện trường, không ít người đến giờ này vẫn có niềm tin rằng đi mòn đế giày mới là điều tra. Mà cũng phải đào tạo họ dần.”

“Xin lỗi, thưa Viện trưởng…” Kagura nói xen vào. “Tôi xin phép về trước được không? Chắc cũng đến lúc hệ thống tra cứu cho ra kết quả rồi, nếu được thì tôi muốn bắt tay vào việc ngay.”

“Gì vậy? Đợi chút cũng được mà. Món chính bây giờ mới được mang lên.”

“Thú thực là lúc chiều tôi đã ăn một chút rồi, nên bụng vẫn no căng đây này, nhưng được dịp anh mời nên tôi không muốn bỏ phí.”

“Ờ…” Shiga có vẻ khó hiểu.

Shiratori Risa thì ngờ vực nhìn Kagura.

“Hai người cứ thong thả ăn uống đi. Tôi thành thật xin lỗi. Tôi xin phép.”

Không để hai người đó kịp hỏi, Kagura đã cúi đầu đứng dậy. Anh mở tấm vách che, rời phòng, đi ngang qua người phục vụ.

“Thưa quý khách, nếu quý khách muốn rửa tay thì ở đằng này.”

Mặc kệ lời người phục vụ nói, anh đi đến sảnh. Rời nhà hàng, anh lên taxi, sau khi nói với tài xế: “Cho tôi đến Ariake”, thì lấy điện thoại ra, mở hình ban nãy. Gương mặt một người đàn ông hiện lên.

Sao lại thế này?

Gương mặt trên ảnh dạng giống hệt Kagura.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 16

Sau khi đến phòng nghiên cứu, Kagura vẫn đứng để thao tác trên thiết bị đầu cuối của hệ thống. Đầu tiên, anh cho kết quả hồ sơ DNA hiển thị trên màn hình. Những đặc điểm về ngoại hình ghi trên đó trùng khớp với bản thân anh. Tiếp theo, ảnh dựng hiện lên.

Dù kiểu tóc có khác nhưng gương mặt đàn ông đang nhìn thẳng không ai khác ngoài Kagura. Hình được dựng 3D nên có thể thay đổi góc độ. Anh ngắm nhìn bức ảnh dựng từ nhiều góc độ, nhìn thế nào cũng ra gương mặt mình.

Anh tiếp tục khởi động hệ thống tra cứu DNA, chắc chắn có kết quả rồi. Ngón tay anh run lên khi thao tác trên bàn phím.

Chẳng mấy chốc, kết quả hiện lên trên màn hình như sau: RYUHEI KAGURA, tỉ lệ tương thích chín mươi chín phẩy chín phần trăm.

Anh hoa mắt, ngồi xuống ghế, bắt đầu cảm thấy những cơn đau đầu nhẹ. Không nghi ngờ gì nữa, sợi tóc thu được hiện trường là của Kagura. Sao lại thành ra thế này? Anh gắng sức suy nghĩ.

Kagura lục lọi lại ký ức. Anh đã ghé phòng anh em Tateshina trước khi vụ án xảy ra, hay tóc anh rơi vào lúc đó? Vì lý do gì mà tóc đó lại dính trên quần áo của Tateshina Saki?

Không phải, anh lắc đầu.

Kagura ở trong phòng chỉ chừng một, hai phút, hơn nữa chỉ đặt một bàn chân vào lúc mở cửa thôi, giả sử tóc có rơi xuống lúc đó thì cũng không thể nào dính vào quần áo của Tateshina Saki được. Hơn nữa Shiga có nói quần áo của Tateshina Saki mặc được chuyển đến

đó hai tiếng trước khi vụ án xảy ra.

Vậy do sai sót của tổ giám định khiến tóc của Kagura lẫn vào mẫu vật thu được thì sao? Nhưng họ đều là những người ưu tú, không thể nào mắc lỗi sơ đẳng như vậy được.

Khi anh ôm đầu không hiểu sự tình thì cái đèn trên tay sáng lên. Ai đó vừa mở cửa phòng nghiên cứu. Nhưng người có thể tùy ý ra vào đây, ngoài Kagura thì chỉ có Shiga. Vậy Shiga quay lại rồi sao?

Anh nín thở, lắng nghe.

“Kagura, anh có trong đó không?” Là giọng của Shiratori Risa.

Kagura hoảng hốt. Không thể để cô ta thấy hồ sơ cá nhân và kết quả đối chiếu được. Cửa phòng này đã khóa rồi. Anh vội vàng ấn bàn phím.

“Anh Kagura!” Giọng nói đã ở ngay bên kia cánh cửa. “Anh ở trong này à?”

“Vâng, ai đó?” Kagura nói to.

“Giọng nói đó là anh Kagura phải không? Tôi là Shiratori vừa gặp anh ban nãy.”

“Cô chờ chút. Tôi đang dở tay.”

Cánh cửa nhỏ ngay trên bàn phím thao tác mở ra, tấm thép mỏng hình vuông cạnh mười centimet được đẩy ra, trình tự axit nucleic DNA đã được mã hóa và lưu trữ trong này. Đội Kagura gọi đây là D plate.

Sau khi cho D plate đó vào trong túi áo, Kagura chạy đến cửa, mở hé cửa ra. Shiratori Risa đang đứng đó mỉm cười.

“May quá! Bên trong tòa nhà này quả là phức tạp, khiến tôi bị nhầm đường mất một lát, mặc dù Viện trưởng Shiga đã giải thích cặn kẽ trước đó.”

“Sao cô lại đến đây?”

Cô cười, rồi chớp mắt ngạc nhiên trước câu hỏi của Kagura. “Vì anh đang làm việc đúng không? Thế thì hãy để tôi giúp. Tôi không lặn lội từ Mỹ tới đây chỉ để được mời cơm đâu.”

“Thế Viện trưởng Shiga đâu?”

“Tôi đã được Viện trưởng cho phép. Anh ấy cũng cho tôi mật

khẩu để mở cửa.”

Cô làm tư thế chuẩn bị bước vào phòng. Kagura giơ tay ra ngăn lại. “Tôi rất cảm kích khi được cô giúp, nhưng hôm nay đủ rồi, tôi sẽ làm một mình. Cô vừa đến chắc còn mệt, bắt đầu công việc từ ngày mai cũng được.”

“Không được, anh đang phân tích về hung thủ giết hại anh em Tateshina đúng không? Hãy để tôi tham gia vụ án quan trọng nhường này từ giai đoạn đầu.” Đôi mắt Shiratori Risa sáng lấp lánh.

Kagura cố nhịn để không buông ra câu “cô thật phiền phức”.

“Xin lỗi, nhưng hôm nay cô hãy nhẫn nại đi, vì tôi muốn làm một mình.”

“Vậy thì cho tôi xem thôi cũng được.”

“Mong cô thứ lỗi! Tôi xin phép từ chối yêu cầu đó. Cô ở đây thì tôi không tập trung được.”

Đến lúc này, nụ cười đã biến mất trên gương mặt Shiratori Risa. Đôi mắt một mí sắc lẹm trợn trừng nhìn Kagura. “Chuyện tôi học tập về kỹ thuật của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt đã được chính phủ Mỹ và Nhật thống nhất. Vốn dĩ anh không có quyền khước từ. Nhưng tôi vẫn lịch sự yêu cầu anh thế này là vì tôn trọng kỹ thuật tuyệt vời của anh. Nếu anh vẫn không cho tôi vào xem, tôi sẽ gọi điện cho Viện trưởng Shiga ngay lập tức.”

Kagura lắc đầu. Cô ta mà gọi Shiga thì xong đời.

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ nói sự thật.” Anh mở to cánh cửa, mời cô vào trong phòng.

Nhìn một lượt khắp căn phòng với những thiết bị điện tử cồng kềnh xếp thành dãy, cô nhún vai một cách cường điệu. “Nơi này là sự kết tinh trí tuệ của anh nhỉ? Tôi có cảm giác lạ lùng lắm. Dù chỉ bị bao quanh bởi những cỗ máy vô trị nhưng vẫn thấy cái gì đó thần bí.”

“Cô quá khen. Như lời cô nói, ở đây đơn thuần chỉ có máy móc, thế nên cũng có lúc hỏng.”

“Hỏng ư?” Shiratori Risa chau đôi chân mày được tỉa đẹp đẽ. Dù làm ra vẻ nhăn nhó nhưng dung mạo xinh đẹp đó không hề thay đổi.

“Thật ra hệ thống đang gặp sự cố, nên hôm nay cô không giúp tôi được đâu.”

“Sự cố gì vậy?”

“Nói về hiện tượng thì hệ thống tra cứu không hoạt động, xuất hiện lỗi.”

“Anh thao tác thử đi.”

“Tôi thử một lần rồi.”

“Tôi muốn nhìn tận mắt.” Shiratori Risa đứng trước bàn phím chính, quay lại nhìn Kagura. “Nhanh lên!”

Kagura thở dài, đứng bên cạnh cô, mở ngăn kéo ở bên cạnh đó lấy ra một tấm D plate.

Shiratori Risa căng mắt ra nhìn. “Đó là D plate trong lời đồn đúng không? Thông tin DNA được định dạng sao cho máy tính dễ xử lý, và đây là một trong những thành tựu xuất sắc của anh. Thông tin DNA của hung thủ giết hại anh em Tateshina ở trong tấm thẻ này sao?”

“Đúng vậy.”

Dĩ nhiên là Kagura nói dối. Tấm thẻ anh cầm trên tay là sản phẩm lỗi chứa thông tin DNA của nhiều người. Đó là một lỗi sơ đẳng do người thu thập mẫu làm lẫn lộn bã nhờn của mình vào mẫu khi thu thập mẫu.

Kagura nhét tấm thẻ giả vào máy, thao tác bàn phím như trình tự thông thường. Shiratori Risa ở bên cạnh vừa xem vừa gật đầu, vẻ mặt như thể đã hiểu kha khá về cách sử dụng.

“Bình thường cần hai tiếng từ bước này cho đến khi có kết quả tra cứu.”

“Tôi không ngại đâu, cho dù có mất đến mười tiếng đi chăng nữa.”

“Cô thật đáng tin cậy, nhưng hôm nay lại không cần đến sự kiên quyết đó.”

“Ý anh là sao?”

“Cô sẽ hiểu khi thấy thôi.” Kagura mời Shiratori Risa ngồi xuống ghế xoay. “Cô ngồi đi, không cần đến mười tiếng đâu, cô chỉ cần đợi mười phút.”

“Mười phút ư?” Cô vừa nghiêng đầu vừa ngồi xuống ghế. Kagura cũng ngồi xuống ghế. Anh cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng vẫn không ngăn được sự dao động trong lòng.

Shiratori Risa lấy sổ tay từ trong túi ra, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía máy móc, có vẻ bắt đầu viết gì đó.

“Cô nhiệt huyết với công việc thật đấy.”

“Vậy ư? Tôi chỉ làm việc được giao phó thôi.” Cô trả lời, quay nghiêng mặt về phía Kagura.

Đường nét trên gương mặt không sắc sảo nhưng sống mũi cao thật khác với người Nhật. Cô chỉ trang điểm nhẹ nhưng làn da trắng căng bóng như sứ. Dung mạo khiến người ta nghĩ rằng cô được coi là mỹ nhân dù ở nơi có toàn người Âu Mỹ.

“Tại sao cô lựa chọn công việc này?” Kagura bất giác hỏi.

“Người như tôi không được làm công việc này sao?”

“Ngược lại. Chỉ là tôi nghĩ cô có thể chọn bất cứ công việc gì. Thế giới này còn đầy công việc hay ho hơn, có thể phù hợp với cô hơn.”

Shiratori Risa ngưng viết, nhìn Kagura bằng ánh mắt thật lạnh lùng.

“Nếu anh đang nói đến ngoại hình thì phát ngôn của anh có vấn đề đấy.”

“Sự thật là có những người do ngoại hình mà bị hạn chế khi lựa chọn công việc còn gì? Ví dụ Tateshina Saki, nếu không có vết bớt trên mặt thì có khi đã không trở thành nhà toán học. Cũng giống như thế, tôi không tìm thấy lý do để cô phải lựa chọn công việc này nên muốn hỏi thử. Nếu cô thấy phiền thì có thể không trả lời.”

“Cũng không phải phiền phức gì. Lý do rất đơn giản, nếu để bị cai trị thì thà trở thành kẻ cai trị người khác còn hơn.”

“Cai trị ư?”

“Dùng từ quản lý thì anh thấy dễ hiểu hơn không? Thời điểm hồ sơ cá nhân DNA được sử dụng lần đầu tiên tại Mỹ, tôi có suy nghĩ rất trẻ con, rằng sau này chắc chắn mình sẽ bị quản lý. Rồi thẻ giả, tên giả, hộ chiếu giả, dù có làm bao nhiêu thứ giả mạo đó cũng không có ý nghĩa gì. Chừng nào còn sống thì gen di truyền không giả mạo

được. Việc nhà nước quản lý DNA giống như việc cai trị loài người. Từ "tự do" cũng mất đi ý nghĩa của nó."

"Nếu thế thì tham gia vào phe phản đối chẳng phải tốt hơn sao?"

Shiratori Risa đột nhiên bật cười. "Thế lực phản đối là điển hình của việc thay đổi phương châm của nhà nước. Trong quá khứ đã có bao nhiêu trường hợp như vậy? Nhà nước quản lý DNA của người dân là xu hướng của thế giới, không ai có thể ngăn cản được. Tôi không muốn lãng phí cuộc đời mình vì thứ vô ích đó."

"Thế nên cô chạy về phe cai trị sao?"

"Đã sang phe này rồi, nhưng việc bị cai trị không thay đổi, điều đó tôi biết, chỉ là tôi muốn phân tích dữ liệu để biết được mặt trái của nó. Có thế thì dù xảy ra chuyện gì, tôi vẫn thuyết phục bản thân mình có trách nhiệm."

"Tôi hiểu rồi."

Khi Kagura gật đầu, trên màn hình có thay đổi. Nhiều dữ liệu chạy ra như dòng chảy, sau cùng là dòng chữ lỗi và mã số lỗi hiện lên.

"Như cô thấy đó…" Kagura nói với Shiratori Risa. "Lý do hệ thống không tra cứu được là dữ liệu có vấn đề hay hệ thống gặp sự cố, một trong hai thứ đó."

"Còn việc NF13 hiện vẫn chưa tìm thấy trên hệ thống tra cứu thì sao?"

"Nếu dữ liệu này là NF13 thì màn hình sẽ hiển thị "NOT FOUND No.13". Dữ liệu của NF13 đã nhập sẵn trong này. Dù không biết đó là ai nhưng vẫn biết được dữ liệu trùng khớp."

Shiratori Risa khoanh tay. "Nếu hệ thống gặp sự cố thì nguyên nhân là gì? Trước đó đã xảy ra chuyện tương tự chưa?"

"Nguyên nhân khiến hệ thống máy tính bị lỗi thì nhiều vô kể, đương nhiên đến bây giờ thì có nhiều sự cố rồi. Trước hết tôi sẽ xem lại toàn bộ hệ thống, có lẽ cần nhập lại hồ sơ cá nhân. Nếu vậy chắc phải mất mấy ngày."

"Vất vả nhỉ! Nhưng đương nhiên tôi sẽ giúp anh. Xử lý sự cố là một kinh nghiệm quý báu để hiểu về hệ thống."

“Cảm ơn cô, nhưng tối nay đủ rồi. Tôi cũng muốn nghe báo cáo của tổ phân tích đã chiết xuất DNA từ sợi tóc. Khi bắt tay vào kiểm tra hệ thống, tôi nhất định sẽ liên hệ với cô. Tôi muốn cô chờ đến lúc đó.”

Gò má Shiratori Risa xếch lên xem chừng bất mãn với yêu cầu của Kagura, nhưng sau đó lại cười ngay. “Tôi hiểu rồi. Vậy bao giờ thì xử lý?”

“Tôi chưa dám khẳng định, nhưng sẽ liên lạc với cô trong hai, ba ngày tới.” Nói rồi Kagura bắt đầu thao tác tắt hệ thống, tấm D plate giả lúc nãy bị đẩy ra.

“Vậy ngày mai làm thế nào?” Shiratori Risa hỏi.

“Ngày mai à?”

“Tôi nghe là có cuộc họp với bên cảnh sát vào ngày mai, và anh dự kiến báo cáo kết quả phân tích ở đó.”

Kagura tặc lưỡi. Có cả chuyện đó nhỉ?

“Tình hình này thì báo cáo thế nào được! Tôi sẽ giải thích với Viện trưởng Shiga.”

“Anh sẽ tham dự cuộc họp chứ?”

“Tùy vào tình hình, nhưng trước mắt tôi cũng có dự định đó.”

“Hình như Viện trưởng Shiga đã sắp xếp để tôi tham gia cuộc họp.”

Kagura nhìn Shiratori Risa, gật đầu thở dài. “Vậy hẹn gặp cô ngày mai ở phòng họp của Tổng cục cảnh sát quốc gia.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy hẹn anh ngày mai!” Shiratori Risa nhìn chằm chằm Kagura, rụt cái cằm lại.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 17

Rời viện nghiên cứu, Kagura lên một xe taxi khác với Shiratori Risa. Anh sờ tay vào tấm thẻ nhét trong túi áo.

Có lẽ cô ta sẽ nói với Shiga chuyện tối nay. Shiga hẳn sẽ thấy lạ lùng. Nếu ở giai đoạn đầu thì không nói làm gì, còn dạo gần đây hệ thống chưa lần nào gặp sự cố, nhưng chưa chắc anh ta sẽ nghi ngờ Kagura ngay.

Kagura nghĩ xem mình còn lại bao nhiêu thời gian. Nếu trót lọt thì có lẽ an toàn vượt qua nốt ngày mai, nhưng mong chờ hơn thế thì khó. Tấm D plate thật đang ở trong ở tay anh, nhưng làm một thứ giống thế này quá đơn giản.

Hai mươi tư giờ ư, đó là thời gian được trao cho Kagura. Trong khoảng thời gian đó anh phải tìm cho ra chân tướng sự việc.

Kagura xuống taxi bên cạnh tòa chung cư nhìn ra vịnh Tokyo. Đó là nơi anh ở. Anh sống ở đây từ lúc bắt đầu làm việc tại Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt.

Căn hộ trên tầng hai có một phòng, bao quanh bởi các ô cửa sổ kính. Anh không chọn căn này, mà là Viện nghiên cứu bố trí, nên ngẫu nhiên vớ trúng căn này. Có vẻ nó bán được là nhờ có tầm nhìn đẹp, nhưng anh luôn đóng rèm cả ngày.

Một căn phòng vô vị, chẳng có gì ngoài đồ gia dụng và nội thất tối thiểu. Kagura lấy giấy và bút trên bàn, ngồi xuống chiếc xô pha dành cho hai người.

Nhìn tờ giấy một lúc lâu, anh hít sâu một hơi. Cầm bút trên tay, anh bắt đầu viết.

Gửi người tự xưng là Ryu!

Có lẽ anh ấy không thích tên gọi đó, hết cách thì đành dùng từ "anh ấy", nhưng nếu không ghi rõ bức thư này gửi cho ai thì "anh ấy" sẽ bối rối lắm.

Tại sao tóc của Kagura lại dính trên quần áo của Tateshina Saki? Giả sử cảnh sát hỏi thì anh cũng không trả lời được, là bởi anh mất ý thức lúc anh em Tateshina bị giết hại. Nếu đơn thuần chỉ là bất tỉnh thì không sao, đằng này anh lại ở vào tình thế đặc biệt. Gọi là mất ý thức, nhưng không phải cơ thể anh không làm gì, mà vẫn có thể hoạt động chính xác. Nhưng người điều khiển cơ thể đó không phải anh, mà là "anh ấy".

Thế nên "anh ấy" chắc chắn biết điều gì đó về sợi tóc. Theo lời của Minakami, Kagura không biết gì lúc ý thức của "anh ấy" hoạt động, nhưng "anh ấy" lại nhìn thấy hành động của Kagura, và nắm được chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình. Nếu thế hẳn "anh ấy" biết sự hoảng loạn của Kagura hiện tại.

Kagura lại di chuyển cái bút.

Bỏ qua chào hỏi nhé! Chắc tôi không cần giải thích lý do viết bức thư này nữa. Có một chuyện tôi nhất định phải hỏi anh. Đương nhiên là chuyện của Tateshina Saki.

Viết đến đây, anh dừng tay. Đọc lại nội dung mình vừa viết, anh chợt nhận ra mình đã từng thấy văn phong này đâu đó.

Thật ra trước đó có một lần Kagura viết thư cho "anh ấy" rồi. Bức thư đó, Minakami giục anh viết khi chuyện có một nhân cách nữa trong anh được làm sáng tỏ.

"Ryu đang nhìn những hành động của cậu, nhưng không thể nhìn thấu nội tâm cậu. Bây giờ cậu hãy truyền đạt thật trung thực cảm giác của mình cho "cậu ấy", rằng cậu cảm thấy thế nào khi chấp nhận việc mình có một nhân cách nữa. Tương lai hai người còn rất nhiều năm nên phải thấu hiểu nhau, đôi khi phớt lờ nhau để sống. Chuyện nào cũng quan trọng ở khởi đầu. Không cần phải văn vẻ, cứ viết thật đúng suy nghĩ của mình."

Nội dung bức thư đề tên người nhận là "anh ấy". Đến bây giờ

Kagura vẫn nhớ chính xác từng câu chữ. Nội dung đó như sau:

Bắt đầu bằng "Hân hạnh được biết anh!" nghe có vẻ buồn cười nhỉ? Anh không biết về tôi đã đành, ngay cả tôi cũng hoàn toàn không biết gì về anh, thế nên đầu thư tôi vẫn viết: "Hân hạnh được biết anh!"

Biết được bên trong mình có một nhân cách nữa tồn tại, tôi vô cùng sửng sốt. Tại sao chuyện lại thành thế này, bản thân tôi cũng không hiểu. Từ giờ Giáo sư Minakami sẽ giúp tôi tìm hiểu chuyện này, nhưng nếu anh biết điều gì đó thì hãy cho tôi biết. Hình như anh xuất hiện lúc bố mất, nếu anh giải thích chuyện xảy ra lúc đó, biết đâu tôi sẽ hiểu mọi chuyện.

Hiện giờ tôi bối rối lắm. Tôi cũng không biết phải sống cùng anh thế nào. Nói thật lòng, tôi muốn thoát khỏi tình cảnh này, nghĩa là tôi mong anh biến mất.

Tôi viết điều này có lẽ sẽ khiến anh khó chịu, nhưng Giáo sư Minakami bảo phải viết thật lòng mình. Chỉ có bắt đầu bằng sự thành thật mới mở ra con đường cho hai ta sống hòa thuận với nhau, vì Giáo sư cũng không biết tình trạng này sẽ kéo dài đến bao giờ, có thể cả đời chúng ta sẽ thế này, thế nên tôi nghĩ ngay từ đầu chúng ta cần trao đổi thẳng thắn với nhau.

Chính vì chưa thể thoát khỏi cảnh này ngay lập tức nên chúng ta phải suy nghĩ thực tế, nghĩa là phải làm sao để cả hai không gặp bất lợi gì trong cuộc sống.

Trước tiên tôi sẽ viết nguyện vọng và ý kiến của tôi.

Đầu tiên, về nguyên tắc, tôi muốn giữ bí mật về sự tồn tại của anh với mọi người xung quanh. Đương nhiên ở thời điểm hiện tại, ngoài Giáo sư Minakami thì không ai biết về hoàn cảnh của chúng ta. Thứ mọi người biết chỉ là nhân cách của tôi. Tôi tin rằng đó là tất cả những điều mà mọi người biết. Tôi cũng không thấy lợi ích nào khi lật ngược điều đó cả. Nhưng có lẽ anh không đồng tình nhỉ? Là bởi nhân cách mà mọi người xung quanh chấp nhận là Kagura Ryuhei của tôi, những khi anh điều khiển cơ thể này, thì anh cũng phải đóng vai nhân cách của tôi. Chúng ta cần trao đổi với nhau về điểm đó.

Thứ hai, là chúng ta không can thiệp, làm phiền cuộc sống của nhau. Tôi muốn sống đúng những gì mình muốn, hẳn anh cũng vậy đúng không? Có điều chúng ta chỉ có một cơ thể, nên tôi nghĩ có vài chuyện cần nhượng bộ nhau. Từ giờ anh muốn sống thế nào, không cần giấu giếm, hãy nói thẳng cho tôi biết.

Thứ ba, có lẽ đây là vấn đề quan trọng nhất, là về việc điều trị của chúng ta. Chấp nhận để Giáo sư Minakami điều trị, nếu chứng bệnh này được chữa khỏi, nghĩa là một trong hai ta hoặc cả hai ta biến mất. Dù vậy tôi đã chuẩn bị tinh thần để điều trị rồi, còn anh nghĩ sao về điều này?

Viết thư gửi cho mình đúng là một việc làm kỳ quặc, nhưng tôi định sẽ đối xử với anh như một người bình thường. Đừng ngại ngần, hãy viết ra suy nghĩ của anh nhé!

Sau đó, bức thư được trao cho "anh ấy" thông qua Minakami. Theo lời Minakami, "anh ấy" đã đọc hết bức thư mà sắc mặt không thay đổi. Ngẫm nghĩ thì điều đó là đương nhiên mà, vì trong lúc Kagura viết thư, "anh ấy" vẫn tỉnh và nhìn thấy nội dung bức thư qua con mắt của Kagura.

Đọc xong bức thư, "anh ấy" lật ngược tờ giấy, viết câu trả lời vào đó. Kagura nhớ như in nội dung ấy, vì anh đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần.

Bức thư hồi âm được bắt đầu bằng câu "Lỗi không phải tại tôi".

Lỗi không phải tại tôi. Có vẻ sự tồn tại của tôi gây phiền phức cho anh, nhưng tôi không biết tại sao lại thế này.

Tôi xin trả lời câu hỏi.

Điều thứ nhất, tôi đồng tình. Tôi không muốn người khác biết mình tồn tại. Tôi cũng không định tiếp xúc với ai, nên anh sẽ không gặp vấn đề gì đâu.

Điều thứ hai, tôi cũng đồng tình. Tôi không có hứng thú với cuộc sống của anh.

Điều thứ ba, tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn dành thời gian mình

có làm những điều mình muốn. Xin hết.

Kagura vẫn nhớ nỗi tức giận của mình khi đọc những dòng trả lời ấy. Anh đã viết lịch sự hết mức có thể, vậy mà lại nhận được sự thiếu tôn trọng đến nhường này là sao? Bút tích khác hẳn với Kagura, nét chữ nguệch ngoạc và cẩu thả.

Sau đó chẳng có sự trao đổi thư từ nào, họ chỉ thông qua Minakami để truyền đạt suy nghĩ của nhau. Kết quả là có một vài quy định được đưa ra.

Đầu tiên là tên gọi. "Anh ấy" xưng tên là Ryu để phân biệt với Kagura. Biết được "anh ấy" muốn như thế, Kagura liền nghĩ anh ấy đúng là tỏ vẻ quan trọng.

Yêu cầu của Ryu là chỉ cần không gian để vẽ tranh. Giáo sư đã chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh, vải canvas, phòng để vẽ tranh như được yêu cầu, kèm thêm điều kiện không ai được tự tiện vào căn phòng đó.

Kagura cũng đưa ra nguyện vọng về chu kỳ hoán đổi nhân cách là hai tuần một lần. Đáp lại nguyện vọng đó, Ryu nói mỗi lần nhân cách của mình sẽ duy trì mười tiếng đồng hồ trở lên. Theo kinh nghiệm của Giáo sư từ trước đến nay thì thuốc hoán đổi chỉ có tác dụng trong năm tiếng. Sau khi bàn bạc với cả Kagura và Ryu, Giáo sư quyết định chu kỳ hoán đổi nhân cách là một tuần một lần.

Cam kết này chưa từng bị phá vỡ cho đến hôm đó. May thay sự tồn tại của Ryu chỉ có vài người biết đến. Kagura không bị anh ấy gây rắc rối gì, anh cũng không nhớ mình có gây rắc rối gì cho anh ấy hay không.

Với Kagura, Ryu chỉ là một người hoàn toàn xa lạ có thú vui duy nhất là vẽ tranh ở đâu đó trong thế giới này. Vì hai người chưa từng gặp nhau nên không khó để phớt lờ anh ấy. Anh chỉ biết anh ấy tồn tại những khi nghiên cứu về mệnh đề gen di truyền và trái tim.

Kagura lại nhìn xuống tờ giấy viết thư. Văn phong của anh lộn xộn thế này phải chăng do ảnh hưởng của câu trả lời khi đó. Anh vô thức nghĩ nếu đằng đó có thái độ như vậy thì mình cũng chẳng cần

ngại ngần gì nữa.

Anh tiếp tục viết.

Tôi nghĩ là anh biết rồi. Tóc của tôi dính trên quần áo của Tateshina Saki. Tôi nghĩ mãi mà không ra, nên nguyên nhân là anh rồi. Vậy chuyện là thế nào, tôi muốn anh giải thích ngay. Tôi phải nói rõ, ở đây không có dụng cụ vẽ tranh. Có thể anh thấy chán, nhưng hãy cố chịu. Tôi đợi câu trả lời.

Sau khi đọc lại nội dung một lượt, Kagura đứng lên, mở ngăn kéo bàn, lấy ra một cái hộp giống bao thuốc lá rồi quay lại xô pha.

Anh lấy gạt tàn, rồi rút ra thuốc hoán đổi giống hệt điếu thuốc lá từ trong hộp. Sau khi điều hòa hơi thở, anh ngậm thuốc lên miệng rồi với tay lấy bật lửa. Châm lửa, hít đầy khói vào phổi rồi thở ra, anh lặp đi lặp lại vài lần như thế.

Anh chạy đến chỗ bức tường, chiếc đồng hồ thạch anh với bộ dao động điện tử vang lên âm thanh lạch cạch.

Kagura nhíu mày, bỏ thuốc ra khỏi miệng, nhìn trừng trừng. Lạ thật, bình thường tầm này anh đã bất tỉnh rồi, thậm chí chẳng cần mất nhiều thời gian đến thế, nhưng hôm nay đầu óc anh vẫn tỉnh táo, không có vẻ gì là mơ hồ.

Anh dập tàn thuốc hoán đổi vừa hút vào gạt tàn. Chần chừ một lát rồi lấy một điếu thuốc hoán đổi khác, ngậm trong miệng. Anh châm lửa, rít mạnh giống ban nãy, rồi nhắm mắt, cố làm cho mình bình tĩnh. Nhưng chẳng bao lâu sau anh lại mở mắt, hối hả rít vào rồi nhả khói ra, sau đó lại nhanh chóng dập điếu thuốc hoán đổi ngắn ngủn vào gạt tàn.

Đầu anh hơi đau, chỉ có vậy. Ý thức của anh tỉnh táo, chẳng có sự thay đổi nào so với lúc trước khi hút thuốc hoán đổi.

Kagura đứng dậy, đi quanh quẩn trong phòng. Anh mở rèm, nhìn hình ảnh mình phản chiếu trên ô kính cửa sổ. Đương nhiên, ngoại hình anh chẳng có gì thay đổi.

Chuyện gì thế này? Tại sao hoán đổi nhân cách không xảy ra nhỉ?

Anh định gọi cho Minakami, nhưng mới có hai ngày kể từ lần uống thuốc hoán đổi gần đây nhất, anh cũng không tìm được câu trả lời nào thỏa đáng nếu như Giáo sư hỏi sao lại dùng thuốc sớm thế.

Anh nhìn hộp thuốc hoán đổi đặt trên bàn, định bụng hút thêm một điều nữa, nhưng việc liên tục dùng thuốc hoán đổi bị cấm, anh đã hút hai điếu rồi, hút thêm nữa thì quá nguy hiểm. Mà hút hai điếu rồi vẫn không có tác dụng thì ba điều chắc cũng thế thôi, anh cảm thấy nguyên nhân chỗ khác.

Anh đến bồn rửa mặt, rửa mặt bằng nước lạnh, sau đó nhìn thẳng vào gương mặt mình phản chiếu trong gương.

"Sao vậy?" Anh hỏi mình trong gương. "Sao hôm nay anh không xuất hiện? Ra đây nào! Hãy giải thích rõ ràng cho tôi."

Nói rồi anh mới nhận ra. Từ trước đến nay, anh chưa từng nghĩ rằng chỉ có "anh ấy" mới điều khiển được việc hoán đổi nhân cách. Anh mặc định cứ uống thuốc hoán đổi là "anh ấy" sẽ xuất hiện. Nếu không phải thế thì…

"Anh ấy" nhìn thấy nội dung bức thư. Nếu xuất hiện thì phải trả lời câu hỏi, thế nên không xuất hiện chăng?

Giả sử việc hoán đổi nhân cách không xảy ra do ý muốn của "anh ấy", thì "anh ấy" phải có lý do nào đó mới không thể trả lời câu hỏi của Kagura.

Kagura nhìn chằm chằm gương mặt trong gương. "Mày đã làm gì anh em Tateshina?"

Ngay lúc đó, tiếng chuông vang lên ngoài cửa. Từ âm thanh đó, anh biết không phải tiếng chuông ở dưới sảnh chung cư, tức là lúc này có ai đó ở ngay bên ngoài cửa. Kagura nhăn mặt. Anh chưa từng cho phép bất cứ ai đến nhà mình, mà lại còn đêm hôm thế này.

Anh đi ra sảnh, nhìn vào mắt thần trên cửa.

Một cô gái đứng ở đó, không nhìn rõ khuôn mặt. Anh nghiêng đầu, mở cửa.

"Chào anh!" Cô gái nói rồi mỉm cười.

Kagura không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn cô gái. Cô ấy chừng mười mấy tuổi, mái tóc dài, mặc váy liền màu trắng. Anh từng nhìn

thấy gương mặt này rồi.

Chính là cô gái được vẽ trên tấm vải canvas.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 18

“Em là ai?” Giọng nói của anh hơi khàn đi.

Cô gái tóc dài nhìn anh với vẻ mặt kinh ngạc. “Không phải anh ấy…”

“Anh ấy là sao?”

“Gương mặt giống nhau, nhưng không phải anh ấy. Em hiểu rồi. Anh là Kagura đúng không?” Mắt cô gái lấp lánh. “Ngạc nhiên thật. Em không nghĩ lại gặp được anh. Em nghe anh ấy kể chuyện của anh rồi. Nói thật lòng thì anh ấy cằn nhằn anh là kẻ nhát gan.”

Kagura biết “anh ấy” mà cô gái nhắc đến là ai. “Có vẻ em đã nói chuyện với Ryu nhỉ?”

“Đúng vậy, nói chuyện với nhân cách khác của anh.” Cô gái gật đầu, mỉm cười.

Kagura bối rối. Việc anh có hai nhân cách chắc chắn chỉ có vài người biết. “Thế em là ai?”

“Em là Suzuran.”

“Suzuran ư?”

“Tên do anh ấy đặt cho đấy. Mà anh cho em vào trong được không? Ngoài này hơi lạnh.” Cô gái nhăn mặt.

Kagura phân vân nhưng vẫn nói “mời vào” và mở to cánh cửa. Mặc dù có chút quan ngại khi để cô gái không rõ lại lịch vào nhà nhưng những chuyện anh muốn hỏi cô gái này nhiều như núi.

Cô gái tự xưng là Suzuran bước vào phòng, ngồi xuống xô pha. Cô với tay lấy quyển tạp chí đặt trên bàn, rồi nhanh chóng cất về chỗ cũ. Sau đó cô không nhìn căn phòng mà hướng ánh mắt về phía Kagura.

“Anh cũng ngồi xuống đi.”

Kagura kéo cái ghế xoay cạnh bàn máy tính, ngồi đối diện cô ấy. “Tên thật của em là gì?”

“Gì cơ?”

“Tên thật của em. Anh đã nghe biệt danh Suzuran rồi. Anh muốn em nói tên thật.”

Cô gái cong môi khó chịu.

“Anh ấy không hỏi em câu đó, tại vì cái tên thì có ý nghĩa gì? Chỉ đơn thuần là một ký hiệu thôi. Anh ấy là Ryu, em là Suzuran, thế là đủ.”

“Tiếc thay anh không phải “anh ấy”. Em nói tên thật đi!”

“Em không nói thì sao? Anh sẽ đuổi em đi ư? Chẳng phải anh có nhiều chuyện muốn hỏi em sao? Em nghĩ là những chuyện đó còn quan trọng hơn tên thật của em.” Giọng điệu cô gái vui vẻ, dường như đang trêu chọc Kagura.

“Hiểu rồi. Vậy bỏ qua chuyện cái tên. Suzuran, anh muốn biết em và “anh ấy có quan hệ gì? Em là gì của Ryu?”

Cô gái tựa lưng vào xô pha, vắt tréo cái chân nhỏ. “Đương nhiên là người yêu, nhưng anh ấy giữ bí mật chuyện này với mọi người, thế nên không kể cho anh hay bất kỳ ai.”

“Người yêu của Ryu ư?” Kagura lắc đầu. “Không thể có chuyện đó.”

“Tại sao lại không?”

“Vì Ryu không tiếp xúc với ai ngoài Giáo sư Minakami cả, nếu là người yêu thì em thử nói xem, hai người gặp nhau ở đâu?”

“Đơn giản thôi, ở phòng tranh.”

“Phòng tranh ư?”

“Chẳng phải ở tầng năm của khu bệnh xá khoa Thần kinh - não sao? Anh biết rõ còn gì.” “

“Căn phòng Ryu vẽ tranh ư?”

“Đúng vậy. Em gặp anh ấy ở đó. Anh chắc chắn biết anh ấy vẽ tranh em mà.”

Đúng thế. Suzuran ở trước mắt anh có hình dáng giống hệt người

trong bức tranh đó, kiểu tóc và trang phục đều giống hệt.

“Anh không hiểu.” Kagura nói. “Không ai được phép vào căn phòng đó ngoài Ryu, nên không thể có chuyện em và anh ấy gặp nhau ở đó. Nếu em ra vào phòng đó thì phải có hình ảnh trên camera an ninh chứ?”

Suzuran nhún vai, nghiêng đầu. “Chuyện đó chẳng có gì để nói. Camera chỉ là đôi mắt của cỗ máy thôi. Nó chỉ nhìn thấy những thứ có tính quang học, nên qua mặt cỗ máy đó cực kỳ đơn giản.”

“Rốt cuộc em làm thế nào?”

Cô gái nhăn mặt, có vẻ phát ngán với câu hỏi của Kagura. “Này anh Kagura, câu hỏi đó có ý nghĩa gì? Em và anh ấy gặp nhau thế nào chẳng được. Hay là khi xem mấy bộ phim tình cảm, anh cũng thấy bứt rứt không yên nếu không biết cách thức gặp mặt hay liên lạc của đôi lứa? Bình thường, chẳng phải người ta sẽ để tâm xem hai người đó hấp dẫn nhau bởi điều gì, và yêu đương như thế nào sao?”

Kagura thở dài.

“Anh không xem phim tình cảm. Mà sao cũng được, anh sẽ không hỏi hai người gặp nhau thế nào nữa, chắc đến lúc nào đó anh sẽ biết thôi. Giờ anh đổi câu hỏi. Hai người đã cùng nhau làm gì? Em đã nói chuyện gì với anh ấy?”

Suzuran vui vẻ híp đôi mắt lại. “Đúng rồi, anh cứ hỏi như thế đi. Chúng em đã trải qua khoảng thời gian tuyệt vời, cụ thể là anh ấy vẽ tranh, còn em ngắm anh ấy vẽ. Đó là thời gian hạnh phúc nhất với cả hai, khoảng thời gian quý giá, không muốn bị ai làm phiền.”

“Vậy là sau khi anh chuyển đổi nhân cách bằng thuốc hoán đổi, hai người luôn làm như vậy à?”

“Đúng vậy. Khi anh ấy biến mất thì em cũng rời căn phòng đó, nên em chưa từng gặp anh.” Nói rồi cô khoanh hai cánh tay nhỏ nhắn, nhìn chằm chằm Kagura. “Nhưng lạ thật, tại sao hôm nay lại là anh? Sao anh ấy không xuất hiện?”

“Chuyện đó anh cũng thắc mắc. Anh hút hai điếu thuốc rồi mà chẳng có thay đổi gì cả, rốt cuộc là sao?” Anh lắc đầu. “Mà có hỏi em, em cũng không biết.”

“Em tưởng sẽ gặp được anh ấy nên mới đến đây.”

“Chuyện đó anh cũng muốn hỏi. Tại sao em đến đây? Tại sao em nghĩ có thể gặp anh ấy? Vậy chẳng phải em biết anh sẽ dùng thuốc hoán đổi à?”

Suzuran nhăn mặt có vẻ khó nghĩ. “Em phải giải thích chuyện đó sao?”

“Anh rất muốn nghe.”

“Thật ra em cũng không rõ lắm đâu. Nói một cách gượng ép thì là em được gọi đến.”

“Được gọi đến ư?”

“Bởi anh ấy…” Suzuran nói. “Ryu gọi em đến. Trong trái tim em. Em đoán được nên đến chỗ anh ấy bảo từ trước, và rồi gặp được.”

“Không thể tin được, thể khác gì thần giao cách cảm?”

“Có gì không được? Khoa học hiện đại đã chứng minh thần giao cách cảm có tồn tại mà, anh ghét phải chấp nhận điều đó sao?” Cô gái cười ẩn ý. “Nhắc mới nhớ, Ryu đã nói rồi, rằng Kagura chỉ tin vào những thứ mà dụng cụ đo và máy tính công nhận thôi, cho dù phải sống bất tiện đi nữa.”

Kagura khoanh tay, nhìn Suzuran với vẻ dò xét. Anh đang cố phán đoán xem cô nói thật chuyện thần giao cách cảm, hay chỉ đơn thuần đang đùa cợt anh? Nhưng cô vẫn cười như thể lảng tránh mục đích của anh. Anh không nhìn ra được đó là nụ cười có tính toán hay cười vui thật lòng.

“Vậy em đến đây là do anh ấy gọi đến?”

“Đương nhiên rồi, nên em cũng bất ngờ khi anh ấy không ở đây. Vậy là sao nhỉ?”

“Anh ấy nói gì khi gọi em đến?”

“Chuyện đó không giải thích bằng lời được. Thần giao cách cảm vốn là thứ như vậy mà.”

Kagura gãi đầu. Cô gái trước mặt đáng lẽ phải nắm giữ chìa khóa quan trọng, vậy mà anh chẳng gợi ra được thông tin hữu ích nào.

“Em ở bên cạnh Ryu lúc anh ấy vẽ tranh nhỉ? Tại sao anh ấy vẽ tranh? Anh ấy có nói chuyện đó với em không?”

“Anh ấy có nói, là để giải phóng linh hồn.”

“Vậy sao? Ra vẻ nhỉ!”

“Hình như anh ấy biết tại sao bản thân mình tồn tại. Chìa khóa của điều đó hình như được giấu trong bức tranh của anh ấy.”

“Tồn tại? Chìa khóa? Nghĩa là trong bức tranh của anh ấy ẩn chứa bí mật về hai nhân cách?”

“Anh ấy nói nếu Kagura nhận ra điều đó thì tất cả bí ẩn sẽ sáng tỏ, nhưng chắc không đâu, vì Kagura không hiểu ý nghĩa của bức tranh anh ấy vẽ.”

“Bức tranh nào vậy? Chẳng phải anh ấy vẽ rất nhiều tranh sao?”

“Anh ấy vẽ những thứ không nhìn thấy, giả dụ, anh biết anh ấy vẽ rất nhiều tranh bàn tay đúng không?”

“Tranh có bàn tay à? Anh biết. Đúng là anh không hiểu ý nghĩa của những bức tranh đó.”

“Tại vì anh có “nhìn”, nhưng lại không “thấy”, nên mới không hiểu ý nghĩa của nó.”

Kagura nắm bàn tay phải, ấn vào thái dương mình. “Y như thiền công án [5] vậy. Sao cách nói của em vòng vo vậy? Em có thể nói thẳng không?”

Ánh mắt của Suzuran lập tức trở nên buồn bã. Cô lắc đầu. “Xin lỗi, em không thể giải thích thêm nữa. Vấn đề này anh chỉ có thể tự giải quyết. Nếu không, lời nguyền không thể được hóa giải.”

“Sau thần giao cách cảm là đến lời nguyền à? Nói chuyện với em thật hại não.”

“Vậy dừng lại nhé?”

“Không được. Anh còn chuyện khác muốn hỏi về anh ấy. Thật ra anh đã viết thư cho anh ấy, nhưng thuốc hoán đổi không có tác dụng, nên anh đang rối bời đây. Anh muốn em trả lời thay anh ấy.” “

“Được thôi. Em có thể trả lời anh.”

“Em nhất định phải trả lời, bởi người ở cùng anh ấy cuối cùng là em. Anh muốn biết thái độ của anh ấy lúc đó.”

“Thái độ ư? Không có gì khác với mọi khi cả. Hôm đó, anh ấy vẽ tranh em như đã hẹn trước. Vì đây là lần đầu tiên làm người mẫu

tranh nên em hơi ngượng ngùng, nhưng thực sự rất vui vẻ. Ánh mắt anh ấy nhìn em rất dịu dàng, chỉ thế thôi đã làm em cảm thấy ấm áp."

"Lúc vẽ tranh, anh ấy có nói gì không?"

"Nhiều chuyện lắm, về một đất nước mà không ai biết đến."

"Đất nước không ai biết ư?"

"Đất nước chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của anh ấy. Một đất nước không có phân biệt đối xử, chiến tranh hay phạm pháp. Người dân tôn trọng thiên nhiên, giúp đỡ nhau trong cuộc sống. Ở đó không có công cụ văn minh gì, trí tuệ áp đảo công cụ đó."

"Thế giới trong truyện tranh à?"

Nghe cảm tưởng của Kagura, Suzuran nở nụ cười nghiêm nghị.

"Anh ấy nói rồi, nếu là Kagura thì sẽ thấy viển vông. Nhưng với Ryu, những hiện thực trong thực tại lại không phải hiện thực. Anh ấy thấy lạ rằng sao mọi người lại thích thế giới như trong những bộ phim khoa học viễn tưởng. Anh ấy cũng không thích công việc của Kagura."

"Thế nên anh ấy nói muốn phá hủy thế giới này hả?"

Nụ cười vụt tắt trên gương mặt Suzuran, ánh mắt cô trở nên nghiêm nghị. "Anh ấy không cực đoan thế đâu. Anh ấy chỉ buồn thôi."

Kagura nhìn ra hướng khác, rồi lại nhìn cô gái. "Anh ấy chỉ vẽ tranh thôi à? Ngoài ra có làm gì khác không? Ví dụ như ra khỏi phòng tranh?"

"Làm gì có chuyện đó. Anh ấy vẽ tranh trong phòng đó suốt thôi, không muốn làm việc gì khác. Điều đó chắc chắn anh biết."

"Vậy em ở cùng anh ấy đến lúc nào? Như ban nãy em nói là ở cùng cho đến khi anh ấy mất ý thức, hôm đó cũng thế à?"

"Đúng vậy. Nhìn thấy anh ấy khẽ nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ rồi em mới rời đi."

"Lúc đó là mấy giờ?"

Suzuran làm điệu bộ nghĩ ngợi rồi giơ tay xem chừng hết cách. "Em không biết mấy giờ. Em có đồng hồ đâu."

“Điện thoại thì sao?”

“Cũng không có luôn, vì em không muốn bị trói buộc bởi mạng internet.”

“Thế mà em cũng sống được ở thế giới hiện đại cơ đấy!”

“Cũng không có gì khó cả, như mọi người mới là lạ.”

Kagura vừa nhìn gương mặt không chút bồn chồn của Suzuran vừa ngẫm nghĩ. Anh không rõ cô nói dối hay không, giả sử lời cô nói là thật thì cũng không thể khẳng định Ryu hoàn toàn vô can trong vụ án này. Có thể Ryu giả vờ ngủ, chờ cô ra khỏi phòng thì thức dậy, rồi đến phòng của anh em Tateshina.

“Ryu có nói gì về anh em Tateshina không?” Kagura hỏi.

“Nói gì là nói gì cơ?”

“Gì cũng được. Lúc nãy em bảo Ryu không thích công việc của anh nhỉ? Vậy chẳng phải anh ấy không ưa gì anh em Tateshina sao?”

Suzuran đặt tay phải lên má. “Những người đó chỉ làm việc mình thích thôi, Ryu không có gì bất mãn với họ cả, bởi yêu thích toán học hay máy tính chẳng phải chuyện gì xấu xa, quan trọng là sử dụng nó thế nào.”

“Ý anh ấy là cách dùng của bọn anh sai sao?”

“Thôi nào.” Cô vuốt mái tóc dài. “Em nghĩ rằng anh phải tự suy nghĩ chuyện đó.”

Kagura bực bội. Anh đứng dậy, nhìn Suzuran.

“Cách em nói ngạo mạn thật đấy. Rốt cuộc em là ai? Nhìn bề ngoài thì chắc là học sinh cấp ba chứ mấy. Em từ đâu đến? Bố mẹ em làm gì?”

Giọng điệu tưởng như hăm dọa ấy không làm cho Suzuran sợ sệt chút nào. Cô vẫn cười đầy ẩn ý, ngước nhìn Kagura với vẻ mặt lạ lùng.

Kagura định bước lại gần cô thì điện thoại bỗng đổ chuông.

“Anh có điện thoại kìa.” Suzuran nói.

“Anh biết rồi.”

Kagura đi đến bàn máy tính, cầm lấy cái điện thoại ở đó. Người gọi là Shiga. Anh quay lưng về phía Suzuran, nhấc điện thoại. “Vâng,

Kagura đây.”

“Shiga đây. Giờ anh nói chuyện được không?”

“Được.”

“Tôi nghe Shiratori Risa nói rồi, chuyện hệ thống gặp sự cố ấy.”

“Đúng vậy. Tôi chưa tìm ra nguyên nhân.”

“Thế là sao? Giai đoạn đầu thì còn hiểu được, nhưng gần đây hệ thống có gặp trục trặc nào nữa đâu?”

“Có lẽ lượng dữ liệu tăng lên khiến chỗ nào đó trong hệ thống bị quá tải. Tóm lại tôi sẽ dốc sức để chỉnh sửa từ ngày mai.”

“Anh đã từ chối đề nghị của cô Shiratori nhỉ? Có vẻ cô ấy muốn giúp anh giải quyết vấn đề hệ thống.”

“Trước tiên tôi muốn tự mình tìm ra nguyên nhân đã.”

“Đừng có chuyện gì cũng làm một mình. Cô ấy không phải khách, phải để cô ấy trở thành cộng sự tốt của anh. Thêm nữa cần phục hồi hệ thống càng sớm càng tốt. Đây là cơ hội tốt, hãy tận dụng cô ấy làm trợ lý đi. Đây là mệnh lệnh của Viện trưởng.”

“… Tôi hiểu rồi.”

“Tôi sẽ khéo giải thích trong buổi họp ngày mai, dù có vẻ sẽ bị cằn nhằn đây.”

“Xin lỗi! Nhờ cả vào anh.”

Kagura cúp máy, bặm môi, quả nhiên Shiratori Risa đã nhanh chóng báo tình hình cho Shiga.

Không thể để cô ta giúp anh kiểm tra hệ thống, làm thế thì chuyện hệ thống vẫn ổn sẽ lộ mất. Để hóa giải cục diện này, chỉ còn cách tìm hiểu xem tại sao tóc của Kagura lại dính trên quần áo của Tateshina Saki, và người biết chuyện đó chỉ có Ryu.

“Nói tiếp chuyện ban nãy nhé!” Kagura quay người lại.

Nhưng Suzuran đã biến mất. Kagura vội vàng tìm quanh phòng, chỗ này chỉ có một phòng thôi, không thấy cô gái trong phòng tắm hay nhà vệ sinh nghĩa là cô ấy đã đi ra khỏi căn phòng này rồi.

Kagura mở cửa đi ra ngoài. Vào thang máy, xuống tầng một, anh chạy nhanh bằng qua sảnh chờ thang máy. Nhưng ra đường rồi, anh vẫn không thấy bóng dáng cô đâu cả.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 19

Asama nhận cuộc gọi của Kiba lúc hơn hai giờ sáng. Anh đang cầm nghiêng cốc rượu Whisky tại nhà mình. Thói quen phải uống rượu mới ngủ được đã duy trì mấy năm rồi.

Kiba bảo anh đến phòng bảo vệ của bệnh viện Đại học Shinseiki ngay lập tức.

“Có vẻ tổ giám định đã tìm ra thứ gì đó. Anh hãy đến đó nhận đầy đủ thông tin để kịp báo cáo trong buổi họp ngày mai.”

Hình như anh ta không định đến đó.

“Tôi hiểu rồi.” Anh đáp bằng giọng thờ ơ rồi cúp máy. May mà anh chưa ngủ, nếu cuộc gọi đến đúng lúc anh đang ngủ thì giọng điệu của anh còn khó chịu hơn.

Anh đến bệnh viện bằng taxi. Trong phòng bảo vệ có ba người của tổ giám định, một trong số đó là người phụ trách Hodaka. Bảo vệ Toyama cũng ở đó, có vẻ anh ta cũng bị gọi đến đây nên không mặc đồng phục.

“Chúng ta vất vả nhỉ?” Asama nói với Toyama.

“Không, tôi không thấy phiền đâu…”

“Phân tích mất công quá, thành thử kéo dài đến tận giờ này.” Hodaka nói. “Sáng mai có cuộc họp phải không? Tôi nghĩ nên báo cáo với người phụ trách điều tra trước lúc đó thì tốt hơn, mà anh Asama lại là người phụ trách.”

Hodaka nhấn mạnh từ “người phụ trách”, có vẻ anh ta muốn nói đừng phàn nàn vì bị gọi đến giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

“Phán đoán của anh hoàn toàn đúng. Thế việc phân tích thì sao?”

Asama hỏi.

“Nó đây. Thứ này đã được tìm thấy.” Thứ Hodaka đưa ra là một cái hộp phẳng bằng kim loại hình vuông cạnh khoảng hai mươi centimet. Đoạn đầu cái hộp lắp mấy sợi dây điện.

“Anh tìm thấy nó ở đâu?”

“Bên cạnh bảng điều khiển thu thập tín hiệu của camera an ninh. Tôi từng nói dây cáp nối với camera trên tầng bảy bị ai đó thao tác từ xa nên bị ngắt kết nối, nhưng giờ lại tìm thấy một mánh khóe nữa. Chúng tôi không nghĩ thủ phạm dùng mánh khóe kép nên phát hiện muộn. Xin thừa nhận sai sót của mình.”

“Thẳng thắn nhận lỗi thế đủ rồi, còn mánh khóe đó thế nào?” Asama thúc giục.

“Trăm nghe không bằng một thấy, không gì bằng nhìn tận mắt.”

Hodaka đưa cái hộp trên tay mình cho cấp dưới ở bên cạnh. Cấp dưới nối cái hộp với màn hình một cách thành thạo.

“Nào, cùng xem nhé!” Hodaka nhìn về phía Toyama. “Hãy sử dụng màn hình như bình thường.”

Toyama ngồi xuống trước màn hình với vẻ mặt phân vấn, bật công tắc bảng điều khiển, hình ảnh bắt đầu hiện ra trên màn hình. Vì là đêm khuya nên tầng nào cũng không một bóng người.

“Chú ý màn hình tầng bảy nhé!” Hodaka nói.

Hình ảnh quen thuộc với Asama hiện trên màn hình. Đó là lối vào dẫn đến phòng anh em Tateshina, chỉ là khác với mọi ngày, có thứ gì đó đặt trên tấm bảng nhận dạng tĩnh mạch, nhìn kĩ thì đó là một con gấu bông.

“Thứ đó là sao?” Asama hỏi.

“Tôi đặt ở đó đấy. Đó là món đồ của cô bé nằm viện trước đây bỏ quên, thấy gửi ở phòng bảo vệ nên tôi mượn tạm.” Hodaka đáp.

“Sao anh lại làm vậy?”

“Anh sẽ hiểu ngay thôi.” Hodaka rút điện thoại ra, thao tác bằng một tay. “Tôi bắt đầu nhé! Hãy nhìn màn hình thật kĩ.” Nói rồi anh ta ấn một cái nút.

Trước đôi mắt đang chăm chú quan sát của Asama, hình ảnh trên

màn hình nhấp nháy. Tiếp theo, con gấu bông anh nhìn thấy ban nãy bỗng biến mất khỏi màn hình.

Nhìn Asama quay lại, Hodaka cười toe toét.

“Anh hãy nhìn kĩ một lần nữa.” Anh ta lại thao tác trên điện thoại.

Con gấu bông lại xuất hiện, nhưng ngoài con gấu bông ra thì chẳng có thay đổi nào khác.

“Thế là sao?” Asama hỏi.

“Hình ảnh anh vừa xem là thật. Màn hình đang chiếu hình ảnh hiện tại của tầng bảy.”

“Vậy thế ban nãy là gì?”

Nhận câu hỏi của Asama, Hodaka lại thao tác trên điện thoại. Con gấu bông lại biến mất giống lúc nãy.

“Đây là hình ảnh giả.”

“Hình ảnh giả sao?”

“Cái hộp tôi đưa ban nãy có lắp thẻ nhớ bên trong, những dữ liệu ở trong thẻ nhớ đó sẽ chiếu lên màn hình thay cho dữ liệu của camera an ninh. Có lẽ đây là hình ảnh được quay lại ở một thời điểm hoàn toàn khác.”

“Cái này chính là mánh khóe trên bảng điều khiển ư?”

“Đúng vậy. Kết quả điều tra đã làm rõ có thể sử dụng điện thoại để điều khiển như thế này, tức là người biết cơ chế hoạt động này có thể làm giả dữ liệu bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu.”

“Sao phải bày ra mánh khóe này nhỉ?”

Hodaka lắc đầu.“Tôi không biết. Chỉ có thể khẳng định việc này làm mất đi ý nghĩa của camera an ninh, nên phía bệnh viện không đời nào làm việc này.”

“Vậy là do hung thủ sắp đặt sao?”

“Nghĩ thế cũng hợp lý đấy.”

“Vậy điều đó là thế nào? Dây cáp nối từ camera an ninh đã bị cắt để hung thủ thao tác từ xa sao?”

Hodaka làm gương mặt nhăn nhó. “Có lẽ đó là cái bẫy để đánh lừa chúng ta. Thấy màn hình đột nhiên không chiếu hình ảnh gì, mà

phát hiện dây cáp bị cắt, thì sẽ nghĩ rằng không cần điều tra hệ thống an ninh thêm nữa. Đồng thời, chúng ta sẽ suy đoán rằng hành vi phạm tội được thực hiện trong khoảng thời gian đó, nên đây là việc làm có tính toán để tạo chứng cứ ngoại phạm cho hung thủ. Thực tế, hung thủ có thể thực hiện hành vi bất cứ lúc nào, dù gì tầng bảy cũng không bị camera quan sát mà."

Asama gào lên: "Gì thế này? Vậy là việc điều tra đi ngược về vạch xuất phát à? Để lắp thiết bị này cần bao nhiêu thời gian?"

Hodaka nghiêng đầu. "Như anh thấy, thiết bị này làm bằng tay, có thể làm được thứ này chứng tỏ phải nắm tương đối chắc về kỹ thuật. Nếu chỉ lắp thôi, tôi đoán mất khoảng ba mươi phút, nhưng cần thời gian để chuẩn bị. Chắc chắn đây là việc làm của một người rành về tình hình bên trong bệnh viện."

Asama cong môi. "Tôi mà báo cáo chuyện này ở cuộc họp thì mấy ông lãnh đạo sẽ sửng sốt lắm."

"Có lẽ vậy. Mà chuyện ngạc nhiên vẫn còn nữa."

"Ý anh là sao?"

"Nếu sử dụng thiết bị này thì có thể làm giả hình ảnh ở những màn hình khác, không riêng gì tầng bảy. Ví dụ, nếu cho hình ảnh giả chiếu trên màn hình của thang máy thì có thêm khả năng hung thủ dùng thang máy."

Asama lắc đầu, thở dài, "Chuyện đó có kiểm tra luôn được không?"

"Tôi sẽ khẩn trương phân tích luôn đây, cố gắng để kịp buổi họp ngày mai. Có lẽ phải xuyên đêm mất."

"Vất vả cho anh quá. Vậy xin nhờ anh!" Asama nói lời cảm ơn từ đáy lòng, và cúi đầu.

Nghe báo cáo của Asama, mấy vị cấp trên thể hiện vẻ mặt khắc khổ đúng như anh dự tính.

"Vậy là vụ án lại không liên quan đến khoảng thời gian hình ảnh trên camera tầng bảy biến mất à? Trong buổi họp trước đã phán đoán rằng anh em Tateshina bị giết hại vào khoảng thời gian đó mà."

Giọng điệu của Nasu không lấy gì làm vui vẻ.

“Nếu hình ảnh trên màn hình là giả thì đương nhiên chuyện sẽ thành như thế.” Asama đáp.

Nasu tặc lưỡi, cố phát ra tiếng động thật to.

“Làm cái gì không biết. Vậy mà cũng nhận là tổ phân tích đặc biệt của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát à? Bỏ sót chuyện quan trọng thế này thì còn nói chuyện gì nữa!”

“Nghe có vẻ trả treo, nhưng tôi vẫn phải nói, họ đã làm rất tốt rồi. Nếu là giám định bình thường thì chỉ tìm hiểu nguyên nhân màn hình không có hình ảnh là chấm hết. Đằng này, Tổ giám định đặc biệt sau khi tìm ra nguyên nhân đó, vẫn tiếp tục điều tra thêm, còn phát hiện thiết bị gửi ảnh giả nữa.”

Nasu tỏ vẻ khó chịu khi nghe Asama phản bác.

“Cầu trời phát hiện đó sẽ giúp giải quyết vụ án này. Thế Shiga thì sao? Thấy bảo hôm nay anh cho chúng tôi nghe kết quả phân tích DNA nhỉ?”

Shiga đứng dậy, vẻ mặt khó xử. “Thành thật xin lỗi. Hệ thống đã gặp sự cố, nên hôm nay tôi không báo cáo kết quả được. Phiền các vị chờ hai, ba hôm nữa, chắc chắn sẽ có kết quả.”

“Hệ thống gặp sự cố ư? Thế là sao?”

“Tối qua anh Kagura gọi tôi và báo cáo như vậy. Giờ anh ấy đang cố gắng khôi phục hệ thống. Tôi rất xin lỗi!” Shiga cúi gập người.

“Thế nên hôm nay Kagura không có mặt ở đây nhỉ?” Asama nghĩ khi nhìn sang cái ghế bên cạnh Shiga. Ngồi trên cái ghế đó là một cô gái trẻ anh chưa từng nhìn thấy, chỉ nghe nói rằng cô ta từ Mỹ sang để học về hệ thống điều tra DNA.

“Gì thế này? Vậy tập trung vào sáng sớm thế này có ích gì nữa! Chẳng thấy có tiến triển gì cả.”

“Không hẳn thế đâu.” Asama nói. “Mánh khóe mà hung thủ dùng là một thiết bị khá đặc biệt, người nghiệp dư không thể làm ra thiết bị đó. Thêm nữa, chắc chắn hung thủ nắm rõ nội tình của bệnh viện. Từ hai điều kiện này, ta đã có thể khoanh vùng nghi phạm rồi.”

Nasu gật đầu với vẻ miễn cưỡng. “Vậy vụ này chỉ có thể dựa vào

cách điều tra tỉ mỉ đó thôi.”

Lúc này cánh cửa mở ra, một người đàn ông bước vào. Đó là Hodaka với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Có chuyện gì vậy? Nếu là vụ hình ảnh giả được phát trên màn hình thì anh Asama đã báo cáo rồi.” Nasu nói.

“Chúng tôi có phát hiện mới liên quan đến việc đó. Tôi xin phép báo cáo được không?” Hodaka cất giọng hăng hái.

“Được chứ. Cho chúng tôi nghe nào!”

Hodaka đi về phía bàn họp, mở tập tài liệu đang ôm trên tay. Sau khi nhìn một lượt hết thảy mọi người thì chậm rãi nói: “Khi điều tra cẩn thận thiết bị được gắn ở bảng điều khiển của camera an ninh, ngoài màn hình giám sát tầng bảy, chúng tôi phát hiện những màn hình khác cũng chiếu những hình ảnh giả.”

Asama căng mắt theo dõi. “Ý anh là thang máy à?”

“Không, thang máy không có gì bất thường. Hình ảnh giả được chiếu ở màn hình tầng năm.”

“Tăng năm ư? Tầng đó có gì nhỉ?” Asama lẩm nhẩm.

“Tầng đó không có máy móc, thiết bị gì cả.” Hodaka đáp. “Chỉ có một người sử dụng tầng đó, là nhân viên phân tích chính - Kagura của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt. Bằng phân tích hình ảnh, chúng tôi phát hiện vào ngày vụ án xảy ra, hình ảnh giả được phát trong năm tiếng. Thêm nữa, tôi suy đoán vụ án xảy ra trong khoảng thời gian này.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 20

Vẫn cái hành lang mờ tối mọi khi. Cửa trượt xếp thành dãy ngay ngắn quay mặt ra hành lang. Kagura đi đến trước cái cửa đó. Hành lang trải dài không có điểm dừng, cửa trượt kéo dài vô tận.

Ôm một dự cảm chẳng lành, Kagura mở cánh cửa trượt, rồi anh thấy một tấm gương lớn đặt trong căn phòng ấy. Hình ảnh Kagura phản chiếu trong gương, nhưng anh chợt nhận ra hình ảnh đó không phải của mình.

“Tại sao anh không xuất hiện?” Kagura hỏi.

“Vì tôi không thích.” “Anh ấy” trong gương đáp. “Tôi chán ngấy rồi. Đừng để tâm đến tôi nữa.”

“Tôi muốn nghe lời anh nói.”

“Tôi không biết gì cả.”

“Không thể có chuyện đó. Anh hãy nói thật đi. Tôi muốn có thông tin.”

“Anh ấy” trong gương cong môi vẻ ngán ngẩm.

“Thông tin, thông tin! Trong đầu anh chỉ nghĩ đến thứ đó thôi à? Anh chưa từng nghe nói rằng người lớn tuổi càng lãng tai thì càng sống dai à? Không phải cứ biết thông tin là đi đến hạnh phúc. Không biết, không thấy, không nhớ, đó mới là hạnh phúc.”

“Vậy với người yêu thì sao? Muốn biết mọi điều về người yêu là bình thường mà.”

“Không biết gì nên mới bị cuốn hút. Biết hết rồi thì tình yêu cũng không còn. Tình yêu là bù đắp thông tin bị thiếu sót.” “Anh ấy” trong gương chia ra một bức tranh. Bức tranh vẽ bàn tay. “Anh có hiểu tôi

vẽ gì không?"

"Chắc là tay của ai đó hả?"

"Anh ấy" lắc đầu buồn bã với câu trả lời của Kagura. "Anh chẳng thấy được gì cả."

"Anh ấy quay gót, trượt cánh cửa phản chiếu trong gương ra, toan rời khỏi căn phòng.

"Chờ đã! Tôi cần sự giúp đỡ của anh."

"Tôi đã nói là chán ngấy rồi."

"Chờ đã, này!"

Đầu giật mạnh, Kagura bừng tỉnh giấc. Anh ngồi trên ghế sau xe taxi. Chiếc taxi dừng trước bệnh viện Đại học Shinseiki.

Để giải quyết những nghi vấn của mình, anh phải làm gì đó để Ryu xuất hiện nên đến đây bàn với Minakami. Chính vì thuốc hoán đổi không có tác dụng nên chỉ còn nước nhờ ông ấy thôi.

Vừa bước xuống taxi, điện thoại của anh đổ chuông. Nhìn tên hiển thị trên màn hình thì là Shiga gọi. Giờ này lẽ ra anh ta đang phải tham dự cuộc họp ở Tổng cục cảnh sát quốc gia chứ?

"Kagura đây. Cuộc họp kết thúc rồi à?"

"Ừ. Mới học xong ban nãy." Shiga nói. "Giờ anh đang đâu? Ở nhà ư?"

Anh định nói không phải nhưng miệng bỗng cứng lại. Nếu nói là đang ở bệnh viện sẽ bị hỏi lý do, mà trong cuộc gọi hôm qua, anh đã nói với Shiga là sẽ chuyên tâm khắc phục sự cố kể từ hôm nay.

"Tôi đang trên đường đến viện nghiên cứu." Kagura nói.

"Vậy à? Anh vất vả quá. Đợi chuyện ở đây xong xuôi, tôi sẽ quay về ngay."

"Tôi hiểu rồi."

Ngắt máy, Kagura cắn chặt môi. Nếu để Shiga nhìn thấy hệ thống, chiêu trò của anh sẽ bị lộ ngay.

Anh nghĩ, phải nghe câu chuyện của Ryu càng sớm càng tốt. Nhưng đang trên đường đến sảnh chính của bệnh viện, điện thoại của anh lại báo có cuộc gọi đến, lần này là Shiratori Risa. Anh thoáng do dự, định mặc kệ, chắc cô ta lại đề nghị được sửa hệ thống. Nhưng

cuối cùng anh lại bắt máy, bởi chắc chắn cô ta đang ở cùng Shiga. Anh sẽ càng bị nghi ngờ nếu không nghe điện thoại. “Kagura đây.”

“Shiratori đây. Giờ anh đang ở đâu?” Shiratori hỏi, giọng nhỏ như đang nói thầm.

“Cô không nghe Shiga nói gì à?”

“Tôi không đi cùng anh Shiga. Hãy cho tôi biết anh đang ở đâu.” Dù lịch sự trong câu từ những giọng điệu của cô có vẻ không thoải mái.

“Tôi đang trên đường đến Viện nghiên cứu. Tôi nói rồi mà, phải gấp rút khắc phục hệ thống.”

Cô im lặng một lát mới hỏi: “Trục trặc của hệ thống hôm đó, có thật là sự cố không?”

Anh chột dạ, mồ hôi tuôn ra trên bàn tay cầm điện thoại. “Ý cô là sao?”

“Nếu thật sự xảy ra sự cố, và anh thực lòng muốn khắc phục nó thì anh cứ đi thẳng đến Viện nghiên cứu cũng được. Nhưng nếu vì nguyên nhân nào đó mà anh chủ định gây ra sự cố, thì đến đó rất nguy hiểm. E rằng anh sẽ bị bắt đấy. Viện trưởng Shiga và trợ lý thanh tra Asama đang cùng nhau đến Viện nghiên cứu.”

Toàn thân anh nóng bừng lên, tim đập nhanh.

“Sao lại như vậy?” Anh cố giả bộ điềm tĩnh.

“Anh không biết chuyện gì sao?”

Kagura chật vật nghĩ câu trả lời, tuy nhiên hành động đó của anh đã trả lời thay.

“Vậy quả nhiên anh biết.”

“Chờ đã. Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Đừng hòng qua mặt tôi, vô nghĩa thôi. Nếu muốn cảnh sát bắt anh thì tôi sẽ không báo cho anh thế này đâu.”

Đúng vậy. Kagura vẫn áp điện thoại bên tai, thở dài một tiếng. “Nếu bị bắt, tôi sẽ thành nghi phạm tội gì?”

“Đương nhiên là tội giết người. Anh đã trở thành nghi phạm trong vụ án giết hại anh em Tateshina.”

Kagura cầm điện thoại sang tay kia, tay này nắm thành nắm đấm.

“Có chứng cứ gì hay sao?”

“Anh không có vẻ gì là ngạc nhiên nhỉ? Người bình thường mà đột nhiên bị coi là nghi phạm ắt sẽ hoảng loạn. Không hoảng loạn là biết trước mình bị tình nghi rồi.”

“Biết trước không có nghĩa là thủ phạm.”

“Đúng như anh nói. Nhưng tại sao anh biết trước được? Anh có nhớ tại sao mình bị tình nghi không?” Thấy Kagura im lặng, Shiratori càng hỏi tới. “Có vẻ chuyện đó liên quan đến việc hệ thống gặp sự cố.”

Kagura nghiến chặt răng rồi mở miệng: “Đúng vậy. Tôi đã cố tình làm hỏng hệ thống.”

“Ra vậy. Thái độ của anh tối qua rõ ràng kỳ lạ.”

“Vậy tôi bị tình nghi do phá hỏng hệ thống à?”

“Không phải. Mọi người vốn chưa xác định được hệ thống bị hỏng có chủ đích, thế nên đám người Shiga đang tới Viện nghiên cứu.”

“Vậy tại sao tôi lại bị nghi ngờ?”

“Tôi sẽ nói cho anh phát hiện mới, nhưng mà nếu chỉ có thế thì chưa đủ điều kiện để bắt anh. Vì vậy tôi mới nói nếu hệ thống hỏng thật, và anh thật lòng muốn sửa, thì anh về Viện nghiên cứu cũng được, nhưng nếu bằng cách nào đó mà hệ thống được khắc phục sự cố, và tìm ra dữ liệu bất lợi cho anh, thì chuyện lại khác.”

Kagura liếm đôi môi khô khốc. “Nói ra thì có thể cô không tin, nhưng tôi chẳng nhớ gì cả.”

“Lúc nãy tôi nói rồi, nếu nghi ngờ anh thì tôi đã không làm chuyện này. Hãy tin lời tôi, đừng về Viện nghiên cứu nữa.”

“Không sao. Tôi nói đang trên đường đến đó là nói dối. Giờ tôi đang ở trước bệnh viện. Tôi đến bệnh viện Đại học Shinseiki.”

Anh nghe thấy tiếng Shiratori hít vào một hơi thật sâu. “Nơi đó cũng nguy hiểm. Không thấy anh xuất hiện ở Viện nghiên cứu, cảnh sát sẽ phải người đến những nơi anh có thể đến. Anh hãy rời khỏi nơi đó ngay lập tức.”

“Nếu lời cô nói là thật thì tôi chỉ còn cách làm như thế.” Kagura

vừa nói qua điện thoại vừa chầm chậm đi ra khỏi bệnh viện. Anh đảo mắt nhìn xung quanh, nhưng không có vẻ gì là cảnh sát đã tới.

"Tôi có lý do để nói dối sao? Lại còn nói dối rằng anh bị tình nghi?"

"Vì nghĩ cô không như vậy nên tôi sẽ làm theo chỉ thị của cô. Nhưng tôi có thắc mắc, mục đích của cô là gì? Được cô giúp đỡ tôi rất cảm kích, nhưng quả thật tôi vẫn muốn biết."

"Đương nhiên tôi có mục đích của mình, nhưng giờ không tiện nói chuyện đó. Cho tôi địa chỉ một nơi anh biết rõ, chúng ta hãy gặp nhau ở đó. Chỗ nào có thể lẩn vào đám đông, mà ít camera an ninh càng tốt."

Hiện giờ, tại hầu hết các con phố mua sắm, camera được bố trí ở mọi ngóc ngách. Kagura nghĩ ngợi một hồi, rồi chọn một hiệu sách lớn ở ngoại ô. Thực ra ở đó cũng lắp camera an ninh, nhưng những người ngồi trước màn hình theo dõi chỉ căng mắt ra nhìn khi tìm thấy vị khách nào đó có vẻ sẽ trộm sách thôi.

"Được. Tôi có thể tới đó trong ba mươi phút. Sau cuộc gọi này anh hãy tắt điện thoại đi. Tôi sợ rằng bật điện thoại sẽ khiến anh xuất hiện trong hệ thống truy tìm dấu vết của cảnh sát."

"Tôi biết mà, cô đừng quên tôi là người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát."

"Ừ nhỉ! Nếu xảy ra bất trắc nào đó khiến anh không đến được điểm hẹn, hãy gửi mail cho tôi từ một máy tính đâu đó. Anh biết địa chỉ mail của tôi rồi nhỉ?"

"Tôi biết."

"Vậy gặp anh sau." Nói rồi Shiratori Risa cúp máy.

Kagura cũng cúp máy, nhanh chân đi ra khỏi khuôn viên bệnh viện, đúng lúc có một chiếc taxi trống chạy đến, nên anh gọi luôn. Xe chạy được một mét, anh xuống xe, bắt một chiếc khác, vì anh sực nhớ ra ở cổng bệnh viện có lắp camera an ninh.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 21

Với Asama, đây là lần thứ hai anh đến tòa nhà này. Tấm biển "Nhà kho Tokyo của cục cảnh sát quốc gia" vẫn nhỏ như thế, thật khiến người ta khó tìm, chắc họ cố tình làm vậy.

"Ai mà nghĩ cơ sở nghiên cứu công nghệ tối tân trong việc điều tra khoa học lại ở một nơi ảm đạm thế này." Tokura nói khi ngắm nhìn cái cửa làm bằng sắt.

"Cậu cũng nghĩ thế à? Lần đầu đến đây tôi cũng giật mình đấy, dù lúc đó còn không biết người ta làm gì ở chỗ này." Asama đáp.

Nói xong với bảo vệ, Shiga quay lại chỗ hai người đứng.

"Có vẻ Kagura vẫn chưa đến. Như lời bảo vệ nói thì anh ta rời khỏi đây tối qua, và sau đó không đến đây nữa. Lúc rời khỏi đây có Shiratori Risa đi cùng."

Asama nhìn đồng hồ đeo tay. "Từ lúc anh nói chuyện với Kagura đến giờ được ba mươi phút rồi. Nếu anh ta đi từ nhà đến thẳng đây thì phải đến nơi rồi chứ nhỉ?"

"Đúng như anh nói." Shiga nhăn nhó gật đầu.

Asama nhìn Tokura ra hiệu. Tokura lấy điện thoại trong túi ra, thao tác rồi đặt lên tai, sau đó anh ta lập tức lắc đầu. "Quả nhiên không liên lạc được."

Asama nhăn mặt gật gù. Khả năng cao là điện thoại của Kagura bị tắt nguồn.

"Shiga, anh không nói thừa điều gì chứ?"

"Nói thừa gì cơ?"

"Điều gì đó khiến cho Kagura sinh nghi. Việc anh ta tắt nguồn sau

khi nhận cuộc gọi từ anh, nghĩ sao tôi cũng thấy lạ."

Shiga chu môi. "Nghe anh ấy nói đang trên đường đến Viện nghiên cứu, tôi chỉ bảo là tôi cũng quay về đấy luôn. Anh ngồi bên cạnh cũng nghe thấy mà."

"Sau đó anh có gọi Kagura thêm cuộc nào nữa không?"

Sự khó chịu hiện rõ trong mắt Shiga, anh ta chia điện thoại ra. "Mời anh xem. Tôi không phiền nếu anh gọi đến tổng đài để kiểm tra đâu."

Asama cười nhăn nhở, đẩy lại cái điện thoại về phía Shiga. "Tôi chỉ hỏi cho chắc thôi mà."

Shiga cất điện thoại, thở dài một tiếng. "Tối qua trên điện thoại, anh ấy nói là sẽ gắng sức để khắc phục hệ thống."

"Nhưng chuyện thành ra thế này khiến tôi buộc phải nghĩ rằng sự cố của hệ thống thật đáng ngờ. Có khả năng Kagura tự bày ra trò đó để hành vi phạm tội của mình không bị phát giác."

"Có vẻ anh đang quy kết Kagura là hung thủ."

"Làm gì có chuyện đó. Tôi đang đề cập đến các khả năng thôi."

"Không có lý nào anh ấy lại giết anh em Tateshina cả, có gì nhầm lẫn rồi."

"Tôi cũng mong như vậy, nhưng sự thực là hiện tại, anh ta là nhân chứng quan trọng."

Shiga có vẻ không nghĩ ra điều gì để nói lại, chỉ giữ nguyên gương mặt khó đăm đăm đi vào trong Viện nghiên cứu. Asama và Tokura cũng đi theo sau.

Đi qua quãng đường bị chặn bởi bao nhiêu phòng tuyến bảo mật, họ cũng đến trước phòng nghiên cứu và phân tích đặc biệt. Shiga nhận dạng tĩnh mạch rồi mở cửa.

Vừa bước vào phòng, Tokura đã kinh ngạc hét lên. Thiết bị khổng lồ đặt giữa căn phòng vẫn còn trong ký ức của Asama.

"Cứ như thế giới khoa học viễn tưởng vậy." Tokura thì thầm.

"Lần đầu thấy thứ này, tôi còn hỏi rằng các anh định lên vũ trụ chắc, kết quả bị cười cho một trận."

Đúng lúc đó, điện thoại của Tokura đổ chuông. Anh ta nói hai, ba

câu rồi quay sang Asama. “Nhóm B đã đến bệnh viện Đại học Shinseiki rồi. Họ nói không có dấu vết gì cho thấy Kagura đã đến đó hôm nay.”

“Tôi hiểu rồi. Anh hãy bảo bọn họ ở đó canh chừng tiếp.

Asama rút điện thoại của mình ra để gọi cho mấy điều tra viên được cử đến nhà Kagura. Anh tạm gọi là nhóm A cho tiện.

“Camera an ninh của chung cư ghi lại hình ảnh Kagura rời khỏi đó vào sáng sớm hôm nay, có vẻ sau đó anh ta chưa quay lại.” Điều tra viên nhóm A nói trong điện thoại.

“Anh kiểm tra trong nhà chưa?”

“Vẫn chưa, vì không có lệnh khám…”

“Nguyên tắc thì là vậy, nhưng anh hãy vào đó cho đến khi có chỉ thị tiếp.”

Gọi điện xong, Asama tiến lại gần Shiga. Shiga đang mải miết thao tác trên bàn phím trước màn hình máy tính, gương mặt căng thẳng tột độ.

“Có tìm hiểu được gì không?” Asama hỏi.

Shiga khẽ rên một tiếng rồi nói. “Đây không phải sự cố của hệ thống, mà là cố ý để cho hệ thống đọc dữ liệu sai, nhằm ngụy tạo rằng hệ thống gặp trục trặc.”

“Vậy có khôi phục được không?

“Đơn giản thôi, vì thực tế hệ thống không bị trục trặc mà.”

“Việc này do Kagura làm sao?”

“Tới nước này rồi thì chỉ có thể nghĩ vậy, nhưng sao anh ấy lại làm thế nhỉ…”

“Vậy là hệ thống hoàn toàn bình thường, không bị hỏng hóc gì đúng không?”

“Nói vậy nhưng anh ấy đã phân tích DNA của vụ án giết hại anh em Tateshina.”

“Phân tích sợi tóc dính trên quần áo của Tateshina Saki đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Thế đã có kết quả chưa?”

“Hồ sơ cá nhân thì xong rồi, kết quả đó tôi đã được báo cáo trong bữa ăn tối qua với cô Shiratori, chỉ còn chờ kết quả tra cứu dữ liệu DNA đã đăng ký trên hệ thống. Theo lời Shiratori thì Kagura nói hệ thống gặp sự cố ở bước tra cứu.”

“Vậy kết quả tra cứu có khi xong rồi nhỉ?”

“Có lẽ vậy.”

“Anh có thể kiểm tra không?”

“Tiếc là tôi không làm được. Ghi chép bị xóa rồi.”

“Thế làm lại từ đầu thì sao? Anh làm được đúng không?”

“Được thì được, nhưng ngay bây giờ thì không thể.”

“Ý anh là sao?”

“Cần có tấm thẻ định dạng thông tin DNA tên là D plate, nhưng tôi không tìm thấy nó. Nó bị rút ra rồi.”

“Vậy Kagura mang đi rồi sao?”

“Có khả năng đó lắm.” Giọng Shiga nghe chừng khổ sở.

“Anh có làm được D plate mới không?”

“Làm được, nhưng sẽ mất khoảng nửa ngày.”

“Vậy anh hãy gấp rút làm đi. Khẩn trương hết sức nhé!”

Shiga miễn cưỡng lấy điện thoại ra, có lẽ là gọi cho bộ phận tạo D plate.

“Họ sẽ làm xong trước chiều tối nay.” Shiga ngắt máy rồi nói.

“Được rồi. Nếu có thể tra cứu trên hệ thống, sẽ biết được Kagura đang giấu giếm điều gì.”

“Nhưng mà anh Asama này, cứ cho là Kagura có liên quan đến vụ án đi, thì chẳng phải hành động của anh ấy rất lạ sao?” Tokura nói. “Chắc chắn anh ấy biết trước nếu phân tích DNA sẽ cho ra kết quả bất lợi với mình, vậy cần gì phải hốt hoảng sau khi có kết quả, thật không tự nhiên.”

“Thì anh ta tưởng che giấu được, nhưng lại mắc lỗi ở đâu đó nên mới vội vàng xóa dữ liệu, ngụy tạo hệ thống bị hỏng. Suy luận thế hợp lý đó chứ.”

“Không, chắc chắn Kagura đã phân tích đúng trình tự.” Shiga nói. “Tôi nghĩ anh ấy không dự tính được kết quả, mà kết quả đó bất lợi

với mình, cho nên mới hoảng hốt.”

Asama nhún vai.

“Tại sao lại hoảng hốt? Nếu bản thân không có gì ám muội thì dù kết quả thế nào cũng phải đàng hoàng.”

“Kagura chẳng có gì ám muội cả. Mà tôi nghĩ ra chuyện này. Sự tình phức tạp lắm.”

“Sự tình phức tạp đó là gì vậy?”

Shiga đang định nói gì đó nhưng đột nhiên lại ngậm chặt miệng. Sau đó lại nói: “Nhưng trước khi trả lời câu hỏi đó, tôi phải kiểm tra một chuyện đã.”

“Chuyện gì vậy?”

“Nếu là dữ liệu của kết quả hồ sơ cá nhân thì có thể vẫn còn trên hệ thống. Tôi muốn thử tìm xem, không mất nhiều thời gian đâu.”

Asama nghĩ một chút rồi gật đầu.

“Được chứ. Có vẻ anh đang cân nhắc điều gì đó. Nhờ anh cả đấy.”

Khi Shiga bắt đầu thao tác trên máy tính, điện thoại của Asama đổ chuông, là điều tra viên nhóm B gọi.

“Camera an ninh ở cổng bệnh viện đã thu được hình ảnh của Kagura.”

Asama siết chặt chiếc điện thoại. “Sáng nay à?”

“Đúng vậy. Camera hiển thị khi đó là mười giờ mười bảy phút sáng.”

“Mười giờ mười bảy phút ư? Mới vừa nãy thôi nhỉ?”

“Ngay trước khi chúng tôi đến đó. Như hình ảnh hiển thị thì Kagura đang trên đường vào bệnh viện thì bỗng bắt taxi rời khỏi đó.”

“Có xác định được chiếc taxi đó không?”

“Xác định được hãng taxi rồi.”

“Nào nào…” Asama thì thầm. Ánh mắt anh như đóng đinh vào màn hình máy tính ở phía trước Shiga, trên đó là ảnh dựng bởi máy tính.

Shiga quay mặt lại cùng lúc hình ảnh hoàn tất. Mắt anh ta đỏ ngầu.

Bức ảnh dựng… giống hệt Kagura.

“Bằng mọi giá phải tìm ra chiếc taxi đó.” Asama ra lệnh qua điện thoại.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 22

Bước qua cánh cửa tự động, Kagura đi quanh hiệu sách. Hàng hóa trong hiệu sách này thật phong phú, ngoài sách báo còn có phần mềm ảnh, phần mềm âm nhạc. Quầy bán hàng nào cũng chật kín khách. Ở đây có nhiều khách trẻ trông như sinh viên và khu này có nhiều trường đại học.

Anh thấy Shiratori Risa trên tầng hai. Cô đang chống khuỷu tay lên tay vịn, nhìn xuống tầng một. Hai người lập tức chạm mắt nhau.

Kagura leo lên cầu thang, đến gần cô.

“Lẽ ra anh nên cải trang ở mức độ nào đó.” Shiratori Risa nhìn từ đầu đến chân anh và nói. “Vì bộ quần áo anh đang mặc chắc chắn đã bị camera ở chung cư thu lại hình ảnh rồi.”

Kagura nắm áo mình, khẽ gật đầu.

“Rời khỏi chỗ này rồi tôi sẽ mua bộ khác.”

“Anh có tiền mặt không?”

“Tôi có tiền mặt, và thẻ nữa.”

Shiratori Risa nhăn mặt, lắc đầu.

“Tuyệt đối không dùng thẻ nhé!” Cô nói. “Cảnh sát sẽ được điều đến ngay khoảnh khắc anh rút tiền, đồng thời phải hạn chế dùng tất cả thẻ IC. Điện thoại cũng không được dùng. Hãy nghĩ rằng tất cả các mạng lưới được giăng ra trên đời này sẽ được sử dụng để bắt anh.”

Kagura lắc đầu.

“Gì thế này, tôi chẳng hiểu gì cả. Sao cảnh sát lại nghi ngờ tôi nhỉ? Như lời cô nói thì chuyện tôi ngụy tạo hệ thống gặp sự cố còn chưa lộ ra mà.”

“Đơn giản thôi, thiết bị làm giả hình ảnh hiển thị qua camera an ninh đã được tìm thấy ở khu bệnh xá khoa Thần kinh - não của bệnh viện Đại học Shinseiki. Cảnh sát lập luận rằng thiết bị đó được dùng để tạo bằng chứng ngoại phạm.”

Theo Shiratori Risa, màn hình giám sát tầng năm và tầng bảy của khu bệnh xá khoa Thần kinh - não trong bệnh viện Đại học Shinseiki bị sắp xếp để chiếu những hình giả bất cứ lúc nào.

“Tôi không biết chuyện đó.” Kagura lắc đầu.

Shiratori Risa nghiêng đầu, hướng ánh mắt về phía Kagura.

“Chưa bàn đến chuyện anh nói dối hay không, tôi cho rằng anh bày trò trên hệ thống là bởi đã xảy ra việc gì đó ngoài tính toán của anh. Thế nào, tôi nói đúng chứ?”

Kagura nhìn xung quanh, đảm bảo không có ai nghe họ nói chuyện rồi mới nhăn nhó gật đầu.

“Đúng như suy nghĩ của cô. Khi phân tích sợi tóc dính trên quần áo của Tateshina Saki, máy tính cho ra kết quả ngoài sức tưởng tượng. Thế nào mà đó lại là tóc của tôi.”

Đôi mắt bình thường đã to của Shiratori Risa lại càng mở to hơn nữa.

“Chuyện đó thú vị thật.”

“Tôi không hiểu tại sao lại như vậy. Tôi không nghĩ ra điều gì cả.”

Cô lập tức tỏ vẻ hoài nghi. “Thật thế ư? Vậy sao anh lại bày trò trên hệ thống mà không nói sự thật?”

Kagura không trả lời câu hỏi đó.

Shiratori Risa mỉm cười khi thấy vẻ mặt do dự của Kagura.

“Hình như không phải anh không nghĩ ra điều gì cả, ngược lại anh biết rõ là đằng khác. Có thể anh không nhớ thôi, việc mình có khả năng là hung thủ đó.”

Kagura nhìn cô chằm chằm. “Cô biết tình trạng bệnh của tôi rồi à?”

“Nếu là chuyện về Ryu thì tôi nghe Viện trưởng Shiga nói rồi.” Shiratori Risa nhẹ nhàng nói.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 23

Tấm vải canvas đặt trên giá vẽ nhìn khá quen với Asama. Anh đã thấy nó khi đến Viện nghiên cứu này lần đầu. Bức tranh vẽ hình đôi bàn tay người tạo dáng như đang ôm thứ gì đó trên tay.

“Tên Kagura đó… có hai nhân cách ư?” Asama khoanh tay ngắm bức tranh.

Ba người ở trong căn phòng bên trong phòng nghiên cứu. Đây là phòng làm việc của Kagura. Chính giữa căn phòng có bàn họp, giá sách và tủ tài liệu đặt ở góc phòng, hầu như không có gì thay đổi so với lần trước Asama đến đây.

“Vì Kagura kiểm soát việc hoán đổi nhân cách bằng thuốc nên không gặp trở ngại gì trong cuộc sống hằng ngày. Tôi cũng gần như không tiếp xúc với nhân cách còn lại xưng tên là Ryu ấy. Anh có nhớ lần đầu tiên anh đến đây, tôi vừa mở cánh cửa này ra thì bị người ở bên trong nạt nộ không? Người đó là Ryu.”

Asama gật đầu. Anh nhớ rõ như in chuyện khi đó.

“Sau đó, khi bước vào căn phòng này, chỉ thấy mỗi Kagura ở bên trong, vậy mà lại nói người để lại lời nhắn ra ngoài rồi. Tôi lại không thấy lối ra nào khác, nên thấy lạ.”

“Rất khó để giải thích với anh lúc đó, mà tôi cũng nghĩ không cần giải thích làm gì cả.”

“Tôi hiểu suy nghĩ của anh, nhưng chuyện bây giờ khác với lúc đó.” Asama chỉ tay vào tấm ảnh đặt trên bàn họp. Đó là ảnh dựng bởi máy tính, nhìn thế nào cũng thấy đó là Kagura.

Shiga có vẻ sầu não. “Như anh Tokura nói, nếu nhận thức rằng

mình liên quan đến cái chết của anh em Tateshina, thì Kagura sẽ không đời nào phân tích DNA nghiêm chỉnh như thế, mà sẽ bày ra mánh khóe nào đó trước khi kết quả này xuất hiện. Có lẽ người sửng sốt nhất khi thấy kết quả này chính là bản thân anh ấy."

"Ý anh là có khả năng nhân cách còn lại của Kagura, nhân vật tên Ryu đó là hung thủ?"

"Tôi không muốn tin, nhưng giờ chỉ có thể nghĩ như vậy."

Asama nhìn Tokura đang đứng đó. "Anh hãy liên lạc với nhóm A, bảo họ lục soát nhà Kagura. Không cần lệnh khám đâu, tôi sẽ chịu trách nhiệm." Nhìn Tokura gọi điện rồi, anh mới quay về phía Shiga. "Hãy cho tôi biết những chỗ Kagura có thể đến. Bạn bè, người thân, quan hệ họ hàng, tất cả mọi thứ."

"Vậy phải bắt anh ấy sao? Có lẽ bản thân anh ấy cũng không nhớ gì cả."

"Không còn cách nào khác." Asama nghiêng đầu. "Vì dù bị điều khiển bởi ý thức của nhân cách nào, thì gây ra ý hành động vẫn là cơ thể anh ta."

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 24

“Thuốc hoán đổi không có tác dụng ư? Nghĩa là không gọi được “anh ấy” - Ryu ra à?” Shiratori Risa nhăn trán.

Hai người đã di chuyển đến góc bán đồ uống trong tiệm sách. Kagura uống cà phê đen, Shiratori Risa uống trà sữa.

“Thật tình tôi không hiểu sao chuyện lại thành ra thế này, thế nên mới đến bệnh viện, định hỏi ý kiến Giáo sư Minakami.”

“Trong tình thế này, chỉ cần anh đến bệnh viện Đại học Shinseiki thì sẽ bị bắt ngay lập tức.”

Kagura nhấp một ngụm cà phê rồi tặc lưỡi. “Giờ có bị cảnh sát bắt giữ hay thẩm vấn thì tôi cũng không trả lời được gì cả. Tóm lại vẫn phải tìm cách nào đó để gọi được Ryu ra.”

“Nghĩa là Giáo sư Minakami có thể gọi anh ấy ra được à?”

“Tôi cũng không biết, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra cách nào khác.”

Shiratori Risa làm điệu bộ đăm chiêu, rồi gật đầu thật mạnh như vừa hạ quyết tâm. “Hiểu rồi. Tôi sẽ thử xem mình có giúp được chuyện đó không.”

“Bằng cách nào?”

“Hỏi ý kiến Giáo sư xem tại sao thuốc hoán đổi không có tác dụng. Yên tâm, tôi sẽ không để Giáo sư hay cảnh sát biết chuyện tôi gặp anh đâu.”

Kagura nhìn lại gương mặt Shiratori Risa.

“Suýt thì quên hỏi chuyện quan trọng. Tại sao cô lại giúp tôi? Mục đích của cô là gì?”

Shiratori Risa vươn vai, nhẹ nhàng đưa cái cốc đến gần miệng. Sau khi uống một ngụm trà sữa, cô đặt cốc xuống đĩa lót.

“Cuối cùng cũng vào chuyện chính. Tôi giúp anh bởi nếu anh bị cảnh sát bắt, người gặp khó khăn sẽ là tôi. Tôi có chuyện muốn nghe từ anh hoặc Ryu.”

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện về chương trình cuối cùng mà Tateshina Saki tạo ra: “Mogul”.

“Hả?”

Quả thật Kagura đã từng nghe cái tên đó. Đó là thứ mà tổ giám định tìm thấy từ thiết bị đầu cuối của Tateshina Saki, nhưng anh không biết đó là thứ gì.

Nghe Kagura thú nhận, Shiratori Risa khẽ rụt cằm.

“Vậy ư? Viện trưởng Shiga có vẻ cũng không biết. Có nghĩa là anh em Tateshina chưa nói về chương trình đó cho ai cả.”

“Cô biết về nội dung của “Mogul” sao?”

Shiratori Risa khẽ nghiêng đầu trước câu hỏi đó. “Gọi là biết thì không chính xác. Gọi là phỏng đoán thì sao?”

“Thế là được rồi. Kể tôi nghe xem cô phỏng đoán thế nào.”

Cô cười ẩn ý. “Giờ tôi không thể nói chuyện đó. Khi “Mogul” được tìm thấy, và kiểm tra được nội dung của nó thì anh cũng sẽ biết thôi.”

Kagura vẫn chăm chú nhìn gương mặt sắc nét của Shiratori Risa, rồi đưa cốc cà phê lên miệng. Cô lại tiếp tục cười.

“Chuyện lạ thật đấy.” Kagura nói. “Vốn dĩ cô được Mỹ cử sang để học về hệ thống điều tra của chúng tôi, nhưng giọng điệu của cô thể hiện rằng mình biết về chương trình cuối cùng mà Tateshina Saki tạo ra còn hơn cả chúng tôi nữa. Rốt cuộc là sao nhỉ?”

“Câu hỏi của anh rất hợp lý, tiếc là tôi không thể trả lời nó ở đây, vào lúc này. Tôi muốn anh hiểu một điều rằng tôi không nói dối. Việc tôi được cử đến đây để học về hệ thống của các anh là sự thật, chỉ là tôi được giao một nhiệm vụ khác nữa. Gói gọn trong một câu là chứng kiến hệ thống DNA hoàn thành.”

Kagura nhíu mày. “Thế là sao?”

“Y như những gì tôi nói. Nói một cách khắt khe thì là hệ thống các anh đang sử dụng chưa hoàn thiện. Để hoàn thiện hệ thống cần một linh kiện cuối cùng, có thể gọi linh kiện đó là chương trình cũng được.”

“Đó là “Mogul” à?”

“Tôi nghĩ nhiều khả năng là như vậy.”

Kagura gãi đầu.

“Tôi không tài nào hiểu nổi. Tôi còn chưa từng nghe đến việc hệ thống chưa hoàn thiện, vậy sao phía Mỹ lại biết được chứ?”

Đến đây, nụ cười của Shiratori cuối cùng cũng biến mất. Cô ngập ngừng lên tiếng: “Nhờ thông tin của một nhà toán học. Người đó liên lạc định kỳ bằng email với anh em Tateshina. Nhờ sự liên lạc đó mà chúng tôi biết hệ thống chưa hoàn thiện.”

“Tên của nhà toán học đó là gì?”

“Xin lỗi, tôi không tiết lộ được.”

Kagura khẽ thở dài một tiếng. “Điều quan trọng lại giữ bí mật sao? Mà sao cũng được. Như vừa nói ban nãy, tôi chẳng biết gì về “Mogul” cả, vì anh em Tateshina đã làm ra nó mà không có sự cho phép của tôi. Do đó tôi chẳng có thông tin gì để cung cấp cho cô. Trong khi cô giúp tôi lại là vì muốn những thông tin liên quan đến “Mogul”. Để cô hụt hẫng rồi. Vậy cô sẽ làm gì với tôi? Giao nộp tội cho cảnh sát ư?”

Shiratori Risa vẫn thản nhiên uống trà sữa, trông cô như thể đang ra vẻ thay vì nghĩ xem nên làm gì.

“Tôi cũng nghĩ anh không biết gì về “Mogul”, thế nên giờ anh nói vậy không khiến tôi ngạc nhiên. Vấn đề là “Mogul” đã biến mất. Thứ mà tổ giám định tìm thấy chỉ là dấu vết cho thấy Tateshina Saki đã tạo ra chương trình “Mogul” thôi.”

“Chúng tôi cũng nghe thông tin như vậy.”

“Vậy “Mogul” biến mất ở đâu? Tôi muốn anh suy luận xem nó đang ở đâu, rồi tìm ra nó. Làm được điều đó chỉ có anh, người liên lạc thân mật cuối cùng với anh em Tateshina, tôi nghĩ vậy.”

Kagura đặt cốc cà phê lên bàn, nhìn chằm chằm Shiratori Risa. “Thế nên cô giúp tôi à?”

“Anh có hiểu cho tôi không?”

“Điểm đó thì tôi hiểu, nhưng không có nghĩa là tôi hiểu tất cả. Vốn dĩ tôi không biết chuyện hệ thống chưa hoàn thiện. Hệ thống vẫn hoạt động tốt mà không gặp vấn đề nào. Nhưng cô lại nói nó thiếu một bộ phận nào đó. Hồ sơ cá nhân rất hoàn hảo, những trường hợp không thể tìm thấy trên hệ thống tra cứu đã giảm đi đáng kể…” Nói đến đây, Kagura bỗng nín lặng, bởi anh nhận ra trong lời nói của mình vừa ám chỉ hệ thống có thiếu sót.

Shiratori Risa nở nụ cười như nhìn thấu nội tâm anh. ”

“Có vẻ anh đã nghĩ ra điều gì rồi.”

“NF13… Lẽ nào cô nói đến vụ đó sao?

“Vụ án hành hung và giết hại phụ nữ liên hoàn hiện vẫn chưa giải quyết được. Tôi nghe nói đã tìm thấy rất nhiều dấu tích của hung thủ ở hiện trường vụ án, nhưng các anh vẫn chưa tóm được hung thủ. Tôi không nghĩ chỉ đơn thuần là thiếu dữ liệu.”

“Vậy cô nói chương trình có khiếm khuyết, và khiếm khuyết đó ẩn đi ở đâu đó trong chương trình?”

“Anh không nghĩ suy luận như vậy hợp lý à?”

“Nếu khiếm khuyết đó tồn tại thì phải xuất hiện nhiều trường hợp không tra cứu được ngoài NF13, nhưng cho tới thời điểm hiện tại, không hề có dấu hiệu đó.”

“Hiện tại có thể nói vậy, nhưng tương lai ra sao thì chưa biết.”

Kagura gãi đầu, rồi dùng tay, nhìn Shiratori Risa.

“Vậy có thể suy đoán rằng mục đích của hung thủ giết hại anh em Tateshina là “Mogul” không?”

Shiratori Risa mở to mắt. “Đương nhiên là có thể suy đoán vậy.”

“Nếu thế thì buộc phải tính đến khả năng hung thủ đã mang “Mogul” đi.”

“Khả năng đó là rất thấp.”

“Tại sao?”

“Tateshina Saki từng nói với nhà toán học tôi nhắc đến ban nãy là

“Mogul” đã hoàn thành, và được cất giấu ở một nơi an toàn. Không có dấu vết gì cho thấy hung thủ đã lục tung căn phòng đó lên sau khi giết anh em Tateshina. Chắc chắn hắn ta không đủ thời gian để làm điều đó. Tôi suy đoán rằng dù hung thủ giết hại anh em họ là ai đi chăng nữa thì “Mogul” vẫn đang được cất giấu ở đâu đó.”

Kagura uống cạn cốc cà phê đã nguội. “Nếu đủ thông tin như thế thì chẳng phải nên trao đổi với Viện trưởng Shiga sao? Giao cho Tổng cục cảnh sát quốc gia là có thể tìm thấy “Mogul” ngay.”

“Vì không thể làm theo cách đó nên tôi mới giúp anh thế này. Chúng tôi muốn anh tìm ra “Mogul”.” Giọng Shiratori Risa nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát, có thể nghe ra sự bực bội và sốt ruột trong giọng điệu của cô.

Kagura chăm chú nhìn Shiratori Risa. “Mỹ định qua mặt Nhật đúng không? Dù miệng thì nói nào là Nhật - Mỹ hợp tác để xây dựng hệ thống, rồi tạo cơ cấu để đôi bên chia sẻ dữ liệu.”

“Thực tế không có gì thay đổi so với phương châm đó, nhưng cách đối mặt vấn đề của Mỹ không giống với Nhật được.”

“Cô chỉ đang thay đổi cách diễn đạt thôi.”

“Vì “Mogul” là thứ nhạy cảm mà.” Shiratori Risa nói rồi nhìn đồng hồ đeo tay. “Không còn nhiều thời gian nữa. Giờ anh hãy trả lời ngay, nếu anh hợp tác với chúng tôi, chúng tôi sẽ hỗ trợ cho anh. Anh định thế nào?”

Kagura thở dài, lắc đầu. “Tôi làm gì còn lựa chọn nào khác. Nếu từ chối thì bị cảnh sát bắt.”

“Chúng tôi sẽ không báo cảnh sát đâu, nhưng anh sẽ khổ sở vì phải tiếp tục chạy trốn thế này. Vậy là anh đồng ý đúng không?”

“Nhưng thật sự là tôi không biết chuyện gì đâu. Chuyện “Mogul” cũng là lần đầu tiên tôi nghe thấy.”

“Anh hãy nghĩ xem, nếu là anh em Tateshina thì sẽ giấu “Mogul” ở đâu? Dù đã nói nhiều lần nhưng tôi vẫn nói lại, chỉ mình anh có thể tìm thấy nó.”

Kagura ấn đầu ngón tay vào hai mắt. “Đầu tôi đau quá.”

“Cầm lấy cái này.”

Kagura ngẩng mặt lên, thấy cô cầm chiếc điện thoại trên tay.

“Điện thoại này dùng để liên lạc với tôi. Đừng dùng bất cứ thứ gì khác. Những lúc bất khả kháng thì không xưng tên thật.”

“Tôi hiểu rồi.”

Cô lấy một cái phong bì trong túi xách ra. “Trong điện thoại cài sẵn ví điện tử rồi, nhưng vẫn có lúc cần đến tiền mặt nhỉ?”

Kagura nhận lấy, nhìn vào bên trong. Trong đó có mấy bó tiền, có vẻ là vài trăm nghìn yên. Nếu không ở hoàn cảnh này thì có lẽ anh đã huýt sáo ăn mừng.

“Tôi sẽ giao cho anh thứ này nữa.” Cô lấy chìa khóa và một mảnh giấy ra, trên mảnh giấy vẽ bản đồ. “Đây là chìa khóa căn hộ, phòng 1208, tầng mười hai. Trước mắt đó là chỗ để anh ẩn náu. Hãy cẩn thận đừng để mặt mình bị camera an ninh ghi lại.”

“Cô sắp xếp chu đáo thật, như thể biết trước tôi sẽ bị cảnh sát truy đuổi.”

“Đừng nghĩ xấu cho tôi như vậy. Gấp rút chuẩn bị được một chỗ ẩn náu trong thế giới này chẳng phải là việc gì to tát.”

“Nếu chuyện giúp đỡ tôi bị Tổng cục cảnh sát quốc gia phát hiện thì có tính sao?”

“Chuyện đó chưa đến phiên những người đứng vòng ngoài như tôi phải lo lắng.”

“Cố định nói đó là câu chuyện ở tầm quốc gia ư?”

Shiratori Risa không trả lời, cô lại nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Vậy chúc anh may mắn! Tôi sẽ đều đặn liên lạc với anh nên đừng để máy sập nguồn nhé!”

“Chờ đã! Còn một chuyện tôi muốn hỏi. Cô có nghĩ tôi là hung thủ giết anh em Tateshina không?”

Shiratori Risa quay lại nhìn Kagura với vẻ mặt ngạc nhiên. “Anh không phải hung thủ, còn Ryu thì tôi không biết.”

“Nếu Ryu là hung thủ thì sao?”

Cô nhún vai. “Tôi không hứng thú với việc ai là hung thủ đâu. Chuyện duy nhất tôi muốn biết là “Mogul” hiện đang ở đâu. Đương nhiên, nếu Ryu biết chuyện đó thì tôi cũng muốn gặng hỏi cho bằng

được, nhưng có vẻ hiện giờ không làm được điều đó.”

“Tôi nghĩ Ryu không biết chuyện “Mogul” đâu.”

“Thế thì chuyện anh ấy có phải là hung thủ hay không đâu có quan trọng. Khẩn trương nào!” Cô nói rồi đứng dậy.

Kagura chia tay Shiratori Risa trong hiệu sách rồi rời khỏi đó. Nhớ ra ngay phía trước có một trung tâm thương mại, anh không gọi taxi mà đi bộ đến đó.

Anh mua quần áo, giày, kính râm trong trung tâm thương mại rồi thay đồ trong nhà vệ sinh. Đồ mặc trước đó anh bỏ vào túi giấy, vứt ở điểm tập kết rác gần trung tâm thương mại.

Cầm tờ bản đồ Shiratori Risa đưa cho, anh tìm đến nơi ẩn náu tạm thời là một chung cư ở Koto.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 25

Asama đến chung cư mà Kagura Ryuhei ở. Các điều tra viên đã điều tra căn hộ xong xuôi, nhưng chẳng tìm thấy thứ gì cho biết điểm đến của Kagura, cũng không phát hiện điều gì chứng minh việc giết hại Tateshina hay manh mối gì dẫn tới động cơ đó. Thứ duy nhất tìm thấy là bức thư được cho là Kagura viết. Nội dung bức thư như sau:

Gửi người tự xưng là Ryu!

Bỏ qua chào hỏi nhé! Chắc tôi không cần giải thích lý do viết bức thư này nữa. Có một chuyện tôi nhất định phải hỏi anh. Đương nhiên là chuyện của Tateshina Saki.

Tôi nghĩ là anh biết rồi. Tóc của tôi dính trên quần áo của Tateshina Saki. Tôi nghĩ mãi mà không ra, nên nguyên nhân là anh rồi. Vận chuyện là thế nào, tôi muốn anh giải thích ngay. Tôi phải nói rõ, ở đây không có dụng cụ vẽ tranh. Có thể anh thấy chán, nhưng hãy cố chịu. Tôi đợi câu trả lời.

Asama đã biết Ryu là nhân cách còn lại của Kagura. Vậy là bức thư này Kagura viết để gửi cho nhân cách còn lại của mình. Từ nội dung bức thư có thể thấy Kagura không biết gì về chuyện anh em Tateshina bị giết hại. Asama nghĩ không cần nghi ngờ chuyện đó. Chính vì cho rằng mình không liên quan đến vụ án, Kagura mới phân tích DNA theo trình tự bình thường. Nhưng đáp án máy tính đưa ra lại cho thấy hung thủ là anh ta, nên việc anh ta hốt hoảng ngụy tạo sự cố trên hệ thống cũng không có gì lạ. Vấn đề là tiếp theo Kagura

sẽ hành động thế nào.

Asama nhìn xuống khung cảnh bên dưới qua cửa sổ. Lúc đó Tokura đến.

“Theo những hình ảnh mà camera an ninh ghi lại được thì Kagura không mang theo hành lý. Hộ chiếu vẫn cất trong ngăn kéo, không có vẻ gì là định chạy trốn vào thời điểm rời khỏi nhà.”

“Vậy anh ta đi đâu nhỉ? Sau khi rời khỏi bệnh viện Đại học Shinseiki, anh ta nghỉ làm không xin phép, cũng không quay về nhà, không liên lạc với Shiga.”

“Thì sau khi rời khỏi đây, anh ta mới nghĩ cứ thế này mình sẽ bị bắt, nên quyết định chạy trốn chăng?”

“Thế anh nghĩ giờ anh ta đang làm gì? Chỉ nín thở quan sát tình hình ư? Đừng quên anh ta là người của Tổng cục cảnh sát quốc gia. Anh không nghĩ anh ta sẽ chạy trốn được với cách cẩu thả như thế chứ?”

“Nhưng anh ta sẽ không hành động khinh suất đúng không?”

“Thế à? Tôi lại nghĩ anh ta sẽ hành động đấy. Anh ta không chỉ đơn thuần là nghi phạm giết người, mà là nghi phạm đồng thời là thám tử. Thám tử truy đuổi hung thủ nấp bên trong cơ thể mình.” Asama nói rồi ngồi xuống xô pha, trên chiếc bàn thấp đặt một cái gạt tàn. Anh ngắm nghía nó. “Trong cái gạt tàn này có hai đầu mẩu thuốc lá.”

“Hình như vậy.”

“Qua điều tra thì thấy đây không phải thuốc lá bình thường, có lẽ là thuốc hoán đổi. Kagura viết thư gửi cho Ryu, uống thuốc hoán đổi để cho Ryu đọc thư. Nghĩ vậy hợp lý nhỉ?”

“Tôi đồng tình.”

“Cậu nghĩ Kagura đã nhận được câu trả lời từ Ryu chưa?”

Tokura lắc đầu.

“Đến bệnh viện Đại học Shinseiki nào! Chỉ còn cách hỏi người rõ nhất về Ryu thôi.” Asama đứng dậy.

Khi Asama đến phòng nghiên cứu phân tích thần kinh của bệnh viện Đại học Shinseiki thì đã thấy có người đến trước. Đó là Shiratori

Risa.

“Cậu là trợ lý thanh tra Asama đúng không? Chuyện sáng nay cảm ơn anh!” Cô đứng dậy, chào hỏi qua loa. Cô đã gặp anh ở phòng họp sáng nay.

“Sao cô cũng ở đây?” Asama hỏi.

Cô mỉm cười. “Tôi định hỏi Giáo sư Minakami về Kagura và Ryu. Mục đích của anh cũng thế phải không?”

Lúc Asama quay sang nhìn Tokura thì cánh cửa mở, Giáo sư Minakami ló mặt ra.

“Đông đủ thật. Đúng lúc đó. Cùng nhau nghe chuyện nào!”

Nhóm Asama bước vào căn phòng sau Shiratori Risa. Bên trong có chiếc bàn nhỏ, hai cái ghế đặt như thể quay mặt nhìn nhau, có vẻ không còn cái ghế nào khác, Asama và Tokura đành đứng nghe.

“Nào, ai muốn hỏi trước?” Minakami nhìn Asama và Shiratori Risa.

“Mời trợ lý thanh tra!” Shiratori Risa nhường. “Vì anh là người chịu trách nhiệm điều tra vụ án.”

“Vậy tôi không ngại nữa.” Asama vẫn đứng, hai tay chống lên bàn. “Ông biết chuyện Kagura bị tình nghi giết hại anh em Tateshina rồi đúng không?”

“Tôi đã được Viện trưởng Shiga cho biết. Nói cho đúng thì người bị nghi ngờ không phải Kagura mà là Ryu.”

“Đúng vậy. Có một vài vật chứng và chứng cứ. Giờ tôi sẽ hỏi. Nếu Ryu là hung thủ thì ông nghĩ động cơ của anh ta là gì?”

Minakami nhìn Asama bằng ánh mắt nghiêm túc. “Tôi không biết. À không, trước khi trả lời câu đó, tôi không tài nào nghĩ Ryu giết người được.”

“Người quen của kẻ sát nhân đều nói như vậy nhỉ?”

Minakami lắc đầu. “Tôi không bảo cậu ấy không phải kẻ xấu có thể giết người. Có một chuyện từ trước đây, đó là cậu ấy luôn tránh tiếp xúc với mọi người, ngay cả với tôi, cậu ấy cũng không dễ gì mở lòng mình. Cậu có hiểu không? Người không lại gần người khác sẽ không nảy sinh động cơ giết hại người khác.”

“Nhưng như ban nãy tôi nói, đã tìm thấy một vài chứng cứ.”

“Không thể tin được. Tôi khẳng định là có nhầm lẫn ở đâu đó.” Giọng điệu của ông ta trầm ấm nhưng lời lẽ thật đanh thép.

Asama liếm môi, nhoài người lên. “Chúng tôi đã đến nhà Kagura và tìm thấy bức thư này ở đó.”

“Thư ư?” Minakami nhíu mày.

“Thư Kagura viết gửi cho Ryu.”

Asama lấy một tờ giấy trong túi ra. Đó là bản photo bức thư. Anh đưa nó cho Minakami xem.

“Ông nghĩ thế nào? Có vẻ bản thân Kagura cũng nghi ngờ Ryu.”

“Xét đến cảm giác của Kagura thì cũng không có gì vô lý cả.”

“Ý ông là sao?”

“Người cậu có thể tin tưởng nhất trên đời này là ai?”

“Tôi ư? Tôi thì…” Anh cười khổ sở, vì anh nghĩ không ai tin được cả.

Minakami gật gù như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng anh. “Có vẻ cậu không tin người khác.”

“Nghề của tôi là phải nghi ngờ.”

“Tức là cậu chỉ tin bản thân mình, tôi nói thế đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Kagura còn không tin tưởng ngay cả bản thân mình.” Minakami nói. “Với cậu ấy, Ryu là một sự tồn tại không mong đợi. Cậu ấy không thể trực tiếp biết đó là người thế nào, cũng không thể đoán được Ryu đang nghĩ gì, sẽ có hành động gì… Ngay cả những hành động đã xảy ra rồi, nếu ai đó không nói thì cậu ấy cũng không biết được. Thế nên đương nhiên cậu ấy không thể kiểm soát hành động của Ryu. Dù Ryu có bảo giết người rồi thì cậu ấy cũng không phủ nhận được. Người đa nhân cách có nỗi khổ mà người bình thường như tôi và cậu không tài nào hiểu được.”

Asama nhíu mày, quả là một câu chuyện khó hiểu, nhưng anh cho rằng mình không cần phải hiểu câu chuyện này.

“Ông có thể nói cho tôi nghe về thuốc hoán đổi không?” Asama nói. “Thời gian nhân cách Ryu xuất hiện là trong bao lâu nếu dùng

thuốc hoán đổi?”

“Tùy người khác nhau, với Ryu thì có thể giữ nhân cách trong năm giờ.”

“Một điếu thuốc dùng được năm giờ ư?”

“Đúng vậy.”

“Nếu dùng hai điếu là được mười giờ à?”

“Ý cậu là sao? Hai điều gì nhỉ?” Minakami nói.

“Kagura hiện đã biến mất. Nhưng tôi cho rằng việc đó là do ý thức của Ryu chi phối, vì ở nhà của anh ta hai đầu mẩu của thuốc hoán đổi.”

Minakami nhìn lại với vẻ đầy ngờ vực. “Có đúng là thuốc hoán đổi không?”

“Có lẽ vậy. Tôi có ảnh đây.”

Asama rút điện thoại ra, đưa cho Minakami xem bức ảnh chụp cái gạt tàn có hai đầu mẩu thuốc.

Gương mặt Minakami trở nên nghiêm nghị. “Cái này… lạ thật đấy.”

“Sao cơ?”

“Chúng tôi đã quy định thuốc hoán đổi chỉ dùng một lần một tuần, mỗi lần một điếu, vì e ngại rằng liên tục hoán đổi nhân cách sẽ gây ra khủng hoảng cho hệ thần kinh. Nhìn hình này thì thấy có lẽ Kagura đã sử dụng liên tục hai điếu thuốc. Việc này chưa từng xảy ra trước đây. Tại sao cậu ấy làm vậy nhỉ?” Minakami nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Khi đó Shiratori Risa ở bên cạnh bỗng nói xen vào. “Vì một điều không hiệu quả…”

Asama nhìn gương mặt sắc nét của cô.

“Xin lỗi vì đã nói chen vào!” Cô đưa tay che miệng.

“Cũng có thể.” Minakami nói. “Đúng như cô nói, có thể Kagura đã dùng một điếu nhưng việc hoán đổi không xảy ra. Chắc chắn cậu ấy hiểu rõ sự nguy hiểm khi liên tục dùng thuốc hoán đổi, nếu không có chuyện gì bất thường, cậu ấy không bao giờ dùng đến hai điếu.”

“Có khi nào thuốc hoán đổi không có hiệu quả không?” Asama

hỏi.

“Chuyện đó cực kỳ hiếm.”

“Nguyên nhân khiến thuốc hoán đổi không có hiệu quả là gì?”

“Có hai nguyên nhân.” Minakami giơ hai ngón tay lên. “Một là khi chứng bệnh đa nhân cách chuyển biến tốt, tức là hiện tượng hoán đổi nhân cách biến mất do nhân cách khác biến mất, đây là trường hợp đáng mong đợi. Nguyên nhân thứ hai, nhân cách còn lại vì một lý do nào đó mà từ chối xuất hiện, đây là điều không ai mong muốn, đáng tiếc lần này Kagura rơi vào trường hợp này.”

“Tức là Ryu từ chối xuất hiện sao?”

“Nhiều khả năng là như vậy.”

“Dù có dùng thuốc hoán đổi đi chăng nữa thì nhân cách thứ hai có xuất hiện hay không lại phụ thuộc vào ý muốn của Ryu ư?”

“Cũng không hẳn như thế. Vấn đề nằm ở ý thức tiềm ẩn. Có thể mọi người nghĩ rằng người tên Ryu ở nhờ trong cơ thể của Kagura, nhưng thực tế không phải thế. Sự thực là bộ não của Kagura đã tạo ra Ryu. Trường hợp ý thức tiềm ẩn bên trong cơ thể Kagura không muốn đánh thức Ryu, thì có lẽ thuốc hoán đổi sẽ không có hiệu quả.”

Asama cong môi, tặc lưỡi một cái thật kêu. “Quả là một câu chuyện rắc rối.”

“Tôi hiểu sự bối rối của cậu, nhưng đây tuyệt nhiên không phải lỗi của Kagura. Cậu hãy hiểu rằng những nguyên nhân về mặt tâm lý đã tạo ra tình huống phức tạp này.”

Asama thở dài, định nói rằng nếu thấu hiểu mà giúp giải quyết vụ án này thì bao nhiêu thấu hiểu anh cũng chẳng tiếc.

“Nếu thuốc hoán đổi không hiệu quả thì không gọi được Ryu ra đúng không?” Shiratori Risa hỏi.

“Nếu dùng thuật thôi miên thì có lẽ gọi được Ryu, nhưng dùng cách nào thì cũng phải dẫn Kagura đến đây.”

“Ông có nghĩ ra chỗ nào Kagura có thể đến không?” Asama hoi Minakami.

“Tôi không biết, gần đây cậu ấy chỉ đi đi về về giữa nhà và Viện nghiên cứu thôi. Nói đến chỗ nào khác cậu ấy có thể đến thì chỉ có

bệnh viện này.”

“Đúng là sáng nay anh ta có đến bệnh viện, nhưng không hiểu sao lại bỏ đi khi chưa kịp vào trong. Ông có biết tại sao không?”

Minakami lắc đầu khổ sở. “Có lẽ cậu ấy đến đây để hỏi tôi tại sao thuốc hoán đổi không có hiệu quả, nhưng tôi không đoán được tại sao giữa chừng cậu ấy lại bỏ đi.”

Asama cắn môi. Khi đó, điện thoại trên tay Asama báo có cuộc gọi đến.

“Tôi xin phép!” Asama nói rồi nhận lại điện thoại. Trên màn hình hiển thị người gọi đến là Kiba. Anh mở cửa, vừa đi trên hành lang vừa nói chuyện.

“Vâng, Asama đây.”

“Là tôi đây.” Kiba nói. “Anh có phát hiện thêm gì không?”

“Có vẻ người chạy trốn không phải Ryu mà là Kagura.”

“Sao cơ? Ý anh là sao?”

Asama nói lại nguyên văn những lời nghe được từ Minakami. Không rõ Kiba có hiểu không, chỉ thấy anh ta ậm ừ đáp lại.

“Chúng tôi đang tìm nơi Kagura lẩn trốn, nhưng vẫn chưa tìm được, chắc chỉ còn cách tìm đến từng khách sạn, nhà nghỉ thôi.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy tôi sẽ nhờ cảnh sát khu vực khác hỗ trợ.”

“Vậy nhờ anh. Mà chuyện anh muốn nói chỉ có thể thôi à?”

“Không, có một chuyện quan trọng hơn. Khi nào xong việc ở đó, hãy đến chỗ tôi.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi sẽ nói sau. Khẩn trương lên nhé!” Nói rồi Kiba cúp máy.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 26

Căn hộ ở cạnh bờ sông. Mỗi khi mở cửa sổ sẽ nhìn thấy cái cầu được đèn đường chiếu sáng ở ngay bên cạnh. Trong căn hộ một phòng rộng sau chiếu có hai cái chăn với bàn thấp, một cái máy tính bảng.

Xong xuôi bữa tối với cơm hộp mua ở cửa hàng tiện lợi, Kagura dùng máy tính tìm những thông tin liên quan đến mình, nhưng không tìm thấy bài báo nào về vụ án giết hại anh em Tateshina. Anh đã thử thâm nhập vào hệ thống của Tổng cục cảnh sát quốc gia, mà kết quả vẫn vậy.

Kagura nằm lăn ra sàn, ngửa cổ nhìn trần nhà. Anh nhớ lại cuộc nói chuyện với Shiratori Risa.

"Mogul" rốt cuộc là thứ gì nhỉ?

Có vài điểm anh không hiểu, đầu tiên là tại sao anh em Tateshina lại giấu việc hệ thống điều tra DNA chưa hoàn thiện. Hơn một năm trước, hệ thống hoàn chỉnh với hình dạng như hiện tại, sau đó, anh em Tateshina cũng nhiều lần khẳng định rằng "hệ thống hoàn hảo, không cần sửa chữa chỗ nào". Hay hệ thống có những khiếm khuyết mà anh em họ không nhận ra? Nếu vậy, sao lúc tìm thấy khiếm khuyết đó, họ không báo cáo?

Giả sử "Mogul" là chương trình được tạo ra nhằm mục đích bù đắp những thiếu sót của hệ thống, vậy sao anh em họ không giao nó cho anh? Có cần phải "cất giữ nó ở một nơi an toàn" không?

Nghĩ đến đây, một tia sáng lóe lên trong đầu Kagura. Anh ngồi dậy.

Nhớ lại đoạn hội thoại với Tateshina Kosaku ngay trước khi xảy

ra vụ án, Tateshina Kosaku hỏi anh hệ thống có gặp vấn đề gì không, anh trả lời hệ thống thuận lợi, thì anh ta hỏi lại có thật là thuận lợi không, rồi còn bảo muốn nói chuyện về NF13 nữa.

Không sai. Khi đó Tateshina Kosaku định hé lộ về khiếm khuyết của hệ thống và "Mogul".

Giả sử như vậy thì Tateshina Kosaku chắc chắn đã chuẩn bị cho Kagura thấy "Mogul", điều đó chứng tỏ nó phải ở ngay bên cạnh anh ta, vậy mà không ai phát hiện ra nó là sao nhỉ? Hay hung thủ giết anh em Tateshina đã mang nó đi rồi?

Nghĩ đến đó, bỗng tiếng chuông cửa vang lên. Giật mình, Kagura quay ra nhìn chằm chằm cái cửa. Tiếng chuông lại vang lên một lần nữa.

Anh nhẹ nhàng lại gần cửa, cố không phát ra tiếng bước chân, thận trọng dòm qua mắt thần trên cánh cửa, rồi anh không tin vào mắt mình.

Suzuran tươi cười đứng đấy.

Anh thất thần vặn khóa, mở cửa.

Suzuran vẫn tươi cười, nghiêng cái đầu. "Chào anh!"

"Tại sao?"

Cô gái băng qua Kagura đi vào phòng. "Ồ, lần này là căn hộ này à? Tuy hơi chật chội nhưng nếu sống kiểu đơn giản thì phòng này thích hợp đấy." Cô đứng cạnh cửa sổ, nhìn xuống quang cảnh bên dưới. "Oa, nhìn thấy cả sông này! Cầu đẹp thật đấy!"

Kagura nhìn tấm lưng thon của cô. "Chuyện này là sao?"

"Sao là sao?" Suzuran vẫn mải mê ngắm cảnh.

"Sao em biết anh ở đây?"

"Lại chuyện đó à? Tưởng lúc trước em giải thích rồi chứ?"

Kagura lại gần cô, tóm vai xoay người cô lại. "Cảm nhận bằng thần giao cách cảm ư? Em nghĩ anh tin chuyện đó sao?"

"Đau quá!"

Thấy cô nhăn mặt đau đớn, Kagura buông tay ra. "Anh muốn biết sự thật. Đừng hòng qua mặt anh."

"Em không lừa anh. Sao anh không tin em chứ?"

Kagura dao động khi nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Suzuran. Quả thật trông cô không có vẻ gì là đang nói dối, nhưng anh không thể dễ dàng tin vào cái gọi là thần giao cách cảm đó được.

“Em là ai?”

“Trước đó em nói rồi mà, em là người yêu của Ryu, nên em cảm nhận được bước sóng của anh ấy. Có vẻ anh không nhận ra, nhưng anh phát ra thần thái của Ryu.”

Kagura lắc đầu, nhìn chằm chằm gương mặt đối phương. “Xin lỗi, nhưng anh không tin được.”

“Thế anh nghĩ là tại sao? Tại sao em biết chỗ này? Nếu anh cứ khăng khăng không chịu hiểu nếu không có một lời giải thích logic, vậy anh thử suy đoán xem.” Cô ngước nhìn Kagura, trong đôi mắt đó ẩn chứa tia sáng mạnh mẽ.

“Người biết chỗ này chỉ có Shiratori, tức là nếu em là đồng bọn của cô ấy thì nghi vấn của anh sẽ được giải đáp.” “Shiratori? Đó là ai? Em chẳng liên quan gì đến người đó cả.” Suzuran đáp cụt lủn.

Anh không cảm nhận được sự giả dối trong thái độ đó. Thần giao cách cảm, bước sóng của Ryu, những thứ đó có thật không?

Khi thấy Kagura mải mê suy nghĩ, Suzuran nói: “Em ngồi được không?”

“Được chứ!” Anh nói.

Suzuran ngồi xuống sàn, tựa lưng vào tường, tay ôm đầu gối. Kagura ngồi dựa lưng vào bức tường đối diện nhìn cô.

“Anh sẽ đổi câu hỏi. Em đến đây để làm gì? Mục đích của em là gì?”

Suzuran ngẩng mặt lên, khóe miệng khẽ cười. “Đừng quy kết như vậy. Em đến để gặp Ryu. Em muốn gặp anh ấy.”

“Riêng chuyện đó thì em và anh có chung chí hướng nhỉ? Giống như em, anh có chuyện với Ryu. Chuyện muốn hỏi anh ta nhiều như núi, vậy mà anh ta không xuất hiện, đẩy hết nghi ngờ cho anh, cứ ung dung trốn trong lớp vỏ. Thuốc hoán đổi chẳng có tác dụng. Anh đang bế tắc không biết làm sao đây.” Kagura nói liền một mạch rồi thở dài. “Anh không định trút giận lên em đâu.”

“Đẩy nghi ngờ cho anh ư? Anh ấy vô tội mà, không thể nào là kẻ giết người được.”

“Sao em khẳng định được như vậy? Em nói hôm đó đợi anh ta ngủ rồi mới đi, nhưng có khả năng anh ta giả vờ ngủ lắm chứ!”

“Anh ấy không đời nào làm chuyện đó.”

“Em không bao giờ hiểu. Khác với em, anh không tin anh ta, cũng chẳng có căn cứ nào để tin được cả.” Nói rồi trong đầu Kagura vụt lóe sáng. “Lần trước gặp em anh đã hỏi, rằng em làm thế nào để qua mặt camera an ninh rồi đến gặp Ryu ở căn phòng trên tầng năm khu bệnh xá khoa Thần kinh - não, em trả lời là qua mặt camera chỉ nhìn thấy những thứ quang học quá đơn giản. Em nhớ không?”

“Em nhớ chứ.”

“Lúc đó anh không hiểu những lời em nói, nhưng sau đó đã hiểu. Một mánh khóe được sắp đặt để màn hình hiển thị của camera an ninh chiếu những hình ảnh giả. Mánh khóe đó được thực hiện ở tầng bảy - nơi có căn phòng của anh em Tateshina và tầng năm, nơi em gặp Ryu. Trò đó là do Ryu bày ra à?”

Suzuran thả tay khỏi đầu gối, duỗi thẳng hai chân. “Dù em nói không phải thì anh Kagura cũng không tin đúng không?”

“Vậy ai đã sắp đặt điều đó?”

Suzuran cụp mắt, lắc đầu như thể đã bỏ cuộc. “Đúng vậy, người sắp đặt là Ryu, để em có thể đến gặp anh ấy tùy thích, tại vì chỗ đó cấm người không phận sự ra vào mà.”

“Cuối cùng em cũng chịu nói thật nhỉ? Nếu vậy, hãy nói toàn bộ câu chuyện cho anh. Cứ cho là mánh khóe ở tầng năm được giải thích lãng mạn như thế đi, nhưng cũng không thể dùng lý do đó để giải thích cho sự sắp đặt trên tầng bảy. Hung thủ đã lợi dụng mánh khóe này để qua mắt cảnh sát, giết hại anh em Tateshina. Hung thủ là người biết đến sự tồn tại của mánh khóe này, nghĩa là Ryu.”

“Không phải, anh ấy không làm chuyện đó.” Suzuran hùng hổ đứng dậy, nhìn Kagura. “Em xin anh, đừng nghi ngờ anh ấy, hãy tin tưởng anh ấy, bởi anh ấy chính là bản thân anh mà.”

“Không phải, anh ta là mầm bệnh.”

“Mầm bệnh…?” Suzuran nhíu mày.

“Mầm bệnh sống trong này.” Kagura chỉ ngón tay lên đầu mình. “Lúc nào đó anh sẽ tống cổ anh ta đi. Nhưng trước đó phải bắt anh ta nói ra sự thật, dù phải dùng cách nào đi chăng nữa.”

Suzuran nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cô quay gót, đi về phía cửa.

“Em định đi đâu?”

Cô dừng bước. “Tối nay em sẽ về. Ở cùng anh hôm nay không phải việc hay.”

Kagura lập tức đứng dậy. “Đừng có đi như vậy, chuyện còn chưa nói xong mà.” Anh tóm vai Suzuran. “Em biết điều gì phải không? Đừng giấu nữa, hãy thú nhận đi!”

“Buông ra! Sao anh lại thô lỗ như vậy?” Cô nhìn anh, đôi mắt vằn đỏ, sau đó nước mắt trào ra. “Nếu anh còn mạnh tay nữa em sẽ hét lên đấy, làm ầm ĩ lên để cảnh sát đến thì người thiệt là anh đó.”

Kagura rụt tay lại. “Anh không định làm em đau. Anh chỉ muốn biết sự thật thôi.”

“Em đang nói sự thật. Em chẳng giấu điều gì cả.”

“Vậy để anh hỏi câu cuối. Em có nghe Ryu nhắc đến từ “Mogul” không?”

Biểu cảm trên gương mặt Suzuran dường như không thay đổi, chỉ có lông mi giật giật. “Em không biết thứ đó.”

“Thật sao? “Mogul” là một chương trình do Tateshina Saki tạo ra. Bằng mọi giá anh phải tìm ra nó. Nếu em biết gì thì hãy nói với anh.”

Nụ cười nhạt hiện lên trên mặt Suzuran, trông cô như thể đang thương xót. “Anh Kagura, anh chẳng hiểu gì về tụi em cả. Em và Ryu không nói mấy chuyện đó, lúc trước em nói rồi, anh ấy chỉ vẽ tranh thôi, còn em ngắm anh ấy vẽ. Bọn em chỉ nói chuyện về thế giới mà anh ấy tưởng tượng trong đầu, trong thế giới đó không tồn tại chương trình nào cả.”

Kagura thở mạnh, cảm thấy kiệt sức. “Anh hiểu rồi. Đủ rồi, em về đi.”

Suzuran xỏ giày, mở cửa, rồi cô quay lại nhìn Kagura. “Xin lỗi vì không giúp được gì cho anh. Em có thể đến đây nữa không?”

“Cũng không phải không được, nhưng anh không biết khi nào em gặp được Ryu đâu.”

“Em chỉ cần đến đây thôi, ở cùng Kagura cũng cảm nhận được Ryu mà.”

Kagura gật đầu. “Nếu em đã nói vậy thì cứ đến bất cứ lúc nào.”

“Cảm ơn anh, vậy hẹn gặp lại.”

“Ừ.” Kagura đáp.

Suzuran nở nụ cười yên tâm, rồi bước ra khỏi nhà.

Kagura khóa cửa, thấy thật lạ lùng. Anh không biết cô gái ấy là ai, nhưng không tài nào nghi ngờ cô, ngược lại còn cởi mở tới mức mất cảnh giác.

Khi đó, điện thoại báo cuộc gọi đến. Anh nhìn màn hình, quả nhiên là Shiratori Risa gọi.

“Căn hộ có thoải mái không?” Cô bắt đầu câu chuyện bằng câu hỏi bất ngờ.

“Không vấn đề gì. Mà tôi muốn hỏi một chuyện, người biết chỗ này chỉ có cô thôi à?”

“Đương nhiên rồi. Tôi không báo cho cả cấp trên. Có chuyện gì sao?”

“À không, tôi chỉ hỏi cho chắc thôi.”

Shiratori Risa không thể nào nói dối, nếu vậy thì Suzuran quả thật tìm thấy chỗ này nhờ vào thần giao cách cảm ư?

“Tôi đã gặp Giáo sư Minakami rồi. Giáo sư nói có thể thuốc hoán đổi không có hiệu quả, và nhiều khả năng nguyên nhân ở bên trong anh. Đó là ý thức tiềm ẩn của anh kìm hãm, không cho Ryu xuất hiện.”

“Ý thức tiềm ẩn của tôi ư? Sao tự nhiên lại thành ra thế nhỉ?”

“Điều đó thì tôi không biết. Tôi cũng không nói với Giáo sư chuyện chúng ta liên lạc với nhau đâu, nên hỏi được đến đó đã là cố hết sức rồi.”

“Vậy làm sao để giải quyết tình hình này?”

“Có vẻ nếu muốn gọi Ryu ra thì chỉ còn cách dùng thuật thôi miên thôi.”

Kagura áp điện thoại bên tai, lắc đầu. “Để thôi miên được thì phải bị cảnh sát bắt. Mà có chắc chắn gọi được Ryu ra không, nếu không gọi được thì làm sao?”

“Tôi hiểu chứ. Tôi cũng nghĩ rằng đặt cược vào thuật thôi miên là quá mạo hiểm, nên tôi có chuyện muốn anh thực hiện đây.”

“Tìm “Mogul” chứ gì? Nhưng tôi chẳng có manh mối nào cả.”

“Về điều đó thì có chuyện tôi muốn báo cho anh biết. Tháng trước, anh em Tateshina đã rời bệnh viện trong ba ngày. Anh có biết họ đi đâu không?”

“Chuyện đó thì tôi biết. Chắc chắn họ tham gia hội nghị toán học tổ chức ở Busan, Hàn Quốc. Đó không phải hội nghị gì lớn, bình thường họ toàn vắng mặt, nhưng lần này Tateshina Saki lại bảo muốn đi.”

“Họ vắng mặt mà?” Shiratori Risa nói chen vào.

“Gì cơ?”

“Anh em Tateshina không tham gia hội nghị.”

“Làm gì có chuyện đó!”

“Chắc chắn đấy. Nghĩ rằng anh em họ có thể tiết lộ về “Mogul” cho ai đó ở hội nghị nên tôi đã điều tra những người tham gia, và biết được hai nhân vật quan trọng là anh em họ lại vắng mặt.”

“Vậy là họ và tham gia hội nghị để đến nơi nào khác sao?” “Chuyện sẽ thành thế đấy, nên tôi mới hỏi anh có biết chỗ nào không.” Sự sốt ruột ẩn trong giọng nói của Shiratori Risa.

Trong phút chốc, vài suy nghĩ hiện lên trong đầu Kagura. Anh hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tôi hiểu rồi. Dù bây giờ không thể nói được gì nhưng tôi sẽ suy nghĩ. Biết rồi tôi sẽ liên lạc với cô.”

“Vậy nhờ anh. Tôi chỉ có thể trông cậy vào anh thôi.”

“Đừng tạo áp lực cho tôi như vậy.”

Ngắt điện thoại, Kagura bất giác gật đầu. Anh nghĩ đến nơi đó. Nếu anh em Tateshina lén lút đến thì chỉ có nơi đó thôi.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 27

Asama thấy thịt trong má mình phồng lên. Toàn thân anh nóng bừng.

“Chuyện đó là sao?” Anh đập hai tay xuống bàn, nhìn Kiba đang ngồi trên ghế. “Hãy nói lại một lần nữa, tôi chưa hiểu ý anh.”

Kiba tặc lưỡi, mặt nhăn nhó. “Anh đừng tức giận, ngay cả tôi cũng không biết sự tình mà, là lệnh từ cấp trên nên không còn cách nào khác.”

“Rút khỏi vụ này là sao? Bảo chúng tôi đừng điều tra nữa ư?”

“Không phải như vậy, chỉ là quyền chỉ huy việc điều tra chuyển cho Tổng cục cảnh sát quốc gia thôi, và trường hợp cần thiết thì nhờ các anh hỗ trợ.”

“Thế anh định nói giờ không phải lúc cần thiết à?”

“Không phải vậy. Cấp trên bảo muốn các anh dốc toàn lực để tìm cho ra Kagura trước.”

“Thế thì tìm được Kagura là hết việc à? Anh có thể nói cho tôi biết chân tướng của sự việc không?”

Kiba nhìn Asama với vẻ mặt khó xử.

“Chuyện khẩu súng được dùng để giết hại anh em Tateshina là cùng một khẩu với vụ NF13 đã đủ ngạc nhiên rồi, lại thêm Kagura, nhân viên phân tích chính của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt bị tình nghi nữa, nên Tổng cục cảnh sát quốc gia sốt sắng cũng không có gì vô lý cả. Anh trưởng thành hơn đi!”

“Nhưng Kagura không phải NF13, DNA khác nhau mà.”

“Nhưng mối liên hệ giữa hai người họ là điều đã được xác thực. Từ trước tới nay, mọi người cho rằng không tra cứu được NF13 là do

thiếu dữ liệu trên hệ thống, nhưng nếu chuyện có liên quan đến nhân viên phân tích chính thì tình thể hoàn toàn khác. Việc không xác định được hung thủ có lẽ là do Kagura đã bày trò trên hệ thống."

"Đội trưởng, tôi đã nói trong điện thoại rồi, kẻ liên quan đến việc giết hại anh em Tateshina không phải Kagura, mà là một nhân cách khác tên Ryu. Kẻ đó không liên quan gì đến Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt."

Kiba nhíu mày tỏ vẻ lạ lùng. "Tôi không cần biết nhân cách khác hay gì, cơ thể chỉ có một thôi đúng không? Nếu vậy, chẳng phải anh ta có thể làm được những việc giống Kagura hay sao?"

Asama lắc đầu. "Kagura sử dụng thuốc hoán đổi để kiểm soát việc xuất hiện của Ryu, nên nếu Kagura không ý thức thì Ryu không thể xuất hiện, tùy tiện bày trò trên hệ thống được."

Kiba xua hai tay trước mặt tỏ vẻ khó chịu. "Chuyện đó thì sao cũng được, tóm lại vụ NF13 lẫn vụ giết hại anh em Tateshina đều sẽ do Tổng cục cảnh sát quốc gia nắm quyền chỉ huy. Trước mắt anh cứ tìm Kagura đi, đừng nghĩ chuyện gì khác."

Asama thở dài, nghiêng mặt sang một bên. "Thế truy nã Kagura thì sao? Có vẻ khó đấy nhỉ?".

"Tổng cục cảnh sát quốc gia chỉ thị rằng phải truy tìm anh ta một cách bí mật."

Asama nhún vai không nói gì, quay lưng về phía Kiba rồi cứ như vậy đi thẳng đến cửa, nhưng Kiba cũng không buồn gọi anh đứng lại.

Anh quay về chỗ ngồi của mình, đúng lúc Tokura đang viết báo cáo gì đó.

"Trong máy tính của cậu có dữ liệu của NF13 không?" Asama hỏi.

"Có đấy, nhưng tôi chưa sắp xếp lại."

"Vậy hãy cho dữ liệu đó vào thẻ nhớ này và mang đến quán này giúp tôi." Asama đặt một tấm danh thiếp trên bàn.

"Mang dữ liệu của cảnh sát ra bên ngoài ư? Đây rõ ràng là vi phạm quy định mà." Tokura vừa nói vừa cười nhăn nhở.

"Thế thì sao? Tôi không tốt bụng tới mức đi chiến đấu bằng những quy định có lợi cho đám người đó đâu."

“Đám người đó” ư?”

“Tôi sẽ nói sau. Đợi cậu đấy.”

Asama vỗ vai Tokura rồi đi thẳng ra cửa. Quán *Sợi tơ* có lắp các thiết bị để truy cập intenet trên tất cả chỗ ngồi. Khách hàng có thể sử dụng tùy ý chương trình mình mang theo.

Asama vừa uống Gimlet vừa xem bản tin nhanh. Tokura cuối cùng cũng đến, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Cậu đến sớm thế?”

“Tôi mang luôn cả máy tính đến.”

“Thế này thì liều quá nhỉ?”.

“Đằng nào cũng vi phạm quy định, giống nhau cả thôi. Mà đọc dữ liệu trên máy tính ở chỗ như thế này, ngộ nhỡ không dọn sạch được ổ cứng trước khi đi thì sao?”

“Làm gì có ai vui khi lấy cắp được dữ liệu của NF13 chứ?”

“Tôi không biết. Trên đời này có những người cứ nghe đến dữ liệu là muốn có, cho dù đó là dữ liệu gì đi chăng nữa.” Tokura gọi bia xong thì lấy máy tính xách tay trong túi ra, khởi động máy. “Anh có bị Đội trưởng nói gì không?”

“Ừ, nói nhiều là khác.”

Asama kể lại cuộc nói chuyện giữa mình và Kiba. Tokura dòng tai lên nghe, tay thì mở dữ liệu NF13 trên máy tính.

“Ban đầu, Tổng cục cảnh sát quốc gia đứng ngoài lề vụ án này, sau đó lại đến tranh quyền chỉ huy à? Trong khi người đuổi theo NF13 suốt bao nhiêu tuần là chúng ta.”

“Có thể họ đang giấu giếm điều gì đó. Điều gì mà họ không thể công khai nhỉ?” Asama nhìn chằm chằm màn hình máy tính. Đến nay đã có ba vụ án được cho là do NF13 gây ra. Vụ đầu tiên ở Hachioji, vụ tiếp theo ở Senju Shinbashi, vụ thứ ba ở Kitashinagawa. Nạn nhân đều là những cô gái trẻ, bị bắn vào đầu bằng súng, ngoài ra còn có dấu vết nạn nhân bị hành hung, và tìm thấy tinh dịch nghi là của hung thủ trong cơ thể nạn nhân. Từ viên đạn đã xác định khẩu súng dùng trong ba vụ là một, kết quả phân tích tinh dịch cũng vậy, từ đó suy luận ba vụ án đều do một hung thủ gây ra.

Kết quả hồ sơ cá nhân DNA: nhóm máu A Rh+, chiều cao một mét sáu mươi lăm cộng trừ năm centimet, có khuynh hướng béo phì. Ảnh dựng, niềm tự hào của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt được tạo ra: gương mặt tròn xoe, mí mắt dày, khóe miệng trùng xuống, ngoài ra, do tuổi tác mà trán có thể hơi hói.

Asama công nhận kết quả phân tích của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt đáng tin cậy. Việc điều tra dựa vào hệ thống DNA đã giúp bắt giữ vài tội phạm, ngoại hình hay tính cách của hung thủ đều hoàn toàn trùng khớp với thông tin mà hệ thống đưa ra, không có ngoại lệ nào.

Ảnh dựng cũng được công khai trên phương tiện truyền thông, còn được dán ở những chỗ dễ thấy nơi công cộng, kết quả là, thông tin mà người dân cung cấp cho cảnh sát gần như được gửi đến hằng ngày. Nhưng đến thời điểm này, tất cả đều là sai người. Có trường hợp thông tin không giống ảnh dựng chút nào, khiến cảnh sát cũng thấm thía sự qua loa của con người khi nhìn bằng mắt.

Dù tập hợp được nhiều bằng chứng đến thế, mà sao không giúp ích gì cho việc bắt hung thủ?

“Nghĩ thì thấy lạ thật.” Asama nhìn màn hình và lẩm nhẩm.

“Chuyện gì cơ?”

“Ảnh dựng này được công bố sau khi xảy ra vụ án ở Senju Shinbashi. Sau khi công khai, vụ án ở Kitashinagawa mới xảy ra.”

“Đúng vậy. Bực nhỉ! Nạn nhân chưa thấy ảnh dựng này, nếu thấy thì có lẽ đã nhận ra hung thủ ngay từ thời điểm hắn ta tiếp cận mình.”

“Không phải. Người đó phải là hung thủ mới đúng. Tôi thấy lạ khi hung thủ không thấy ảnh dựng. Thông thường, nếu hắn thấy rồi thì sẽ không gây ra tội ác tiếp theo đâu.”

“Ý anh là hung thủ chưa thấy ảnh ư?”

Asama lắc đầu. “Chuyện đó không thể nào. Thử đứng trên quan điểm của hung thủ để nghĩ xem. Khi liên tục tấn công phụ nữ, chắc chắn hắn muốn biết việc điều tra của cảnh sát tiến triển đến đâu, và mở to mắt theo dõi tin tức trên ti vi và internet. Chuyện xuất hiện

ảnh dựng đương nhiên hắn ta biết.”

“Vậy mà hắn ta vẫn gây ra vụ án tiếp theo… Đúng là lạ thật. Sao lại thế nhỉ?”

“Nếu ảnh dựng hoàn toàn không giống hung thủ thì sao?”

“Hả?” Tokura nhăn nhó.

“Tôi nói đó là gương mặt của một người khác chứ không phải hung thủ. Nếu vậy thì hung thủ chẳng cần lo lắng gì cả, cứ huênh hoang ra đường và tìm kiếm con mồi kế tiếp.”

“Nếu ảnh dựng là gương mặt người khác thì sẽ thành như thế, chứ phẫu thuật thẩm mỹ để thay đổi gương mặt thì khó nhỉ?”

“Không thay đổi gương mặt mình mà thay đổi ảnh dựng, làm ra gương mặt hoàn toàn khác gương mặt của hung thủ.”

“Chuyện đó có thể làm được sao?”

“Tôi không biết, chỉ đang giả sử làm được thôi.” Asama gọi phục vụ để gọi thêm cốc Gimlet. “Nghĩ theo chiều hướng đó thì hệ thống tra cứu sẽ thành ra đáng nghi.”

“Đáng nghi ở đâu?”

“Như giải thích của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt thì dù hung thủ không đăng ký DNA, nhưng gia đình, họ hàng - những người có cùng huyết thống với hung thủ mà đăng ký DNA thì tên của những người đó vẫn được hệ thống xuất ra. Nhưng với NF13, chẳng có cái tên nào được đưa ra cả. Họ cho rằng không có ai cùng huyết thống với hung thủ đăng ký DNA, nhưng có thể họ phán đoán sai từ cái cơ bản.” Asama lấy thuốc lá trong túi, xác nhận với quán rằng được phép hút thuốc lá rồi mới đưa điếu thuốc lên miệng. Anh châm lửa, thở ra làn khói chẳng có mùi thơm gì. “Nếu thực tế hệ thống đã bị thực hiện thao tác nào đó để không xuất hiện thứ gì liên quan đến hung thủ thì sao? Hung thủ có thể đường hoàng bỏ lại tinh dịch và tóc của mình ở hiện trường.”

Gimlet được mang đến, Asama nhận lấy nó rồi uống ực một hơi. Người anh nóng bừng lên.

“Nếu giả thuyết đó là đúng thì hung thủ sẽ có mối liên hệ với người ở trong nội bộ. Vậy quả thật Kagura là đồng phạm rồi.”

“Nếu Kagura là đồng phạm thì suy luận sẽ thành logic. Người thao tác trên hệ thống chủ yếu là anh ta, để che giấu chân tướng của NF13, điều gì anh ta chả làm được. Nhưng nếu vậy, sao anh ta không che giấu từ đầu, lại thành thực tới mức tạo ảnh dựng của mình chứ?”

“Điểm đó lạ thật.” Tokura nghiêng đầu.

Asama nhớ lại gương mặt Kagura. Anh ta có vẻ ức chế vì không tìm ra được NF13. Anh không nghĩ biểu cảm đó là vờ vịt.

“Có khi nào anh ta bị gài bẫy không?”

“Bị gài bẫy ư? Bởi ai chứ?”

“Tôi không biết. Tôi có cảm giác đằng sau vụ án này là những điều phức tạp, và bản thân hệ thống điều tra DNA có vấn đề.”

“Nếu nghĩ theo cách đó thì sẽ hiểu tại sao Tổng cục cảnh sát quốc gia lại sốt sắng đến thế.”

“Nào nào.” Asama đứng dậy. “Cứ ngồi đây tưởng tượng thì có ích gì, hãy xông thẳng vào đó để kiểm tra nào.”

“Xông vào đầu cơ?” Tokura vừa hỏi vừa vội vàng dọn dẹp máy tính.

“Vào hệ thống điều tra DNA.” Asama cười khẽ.

Khoảng ba mươi phút sau, Asama và Tokura đã đến Ariake. Asama vừa nhìn tấm biển “Nhà kho Tokyo của Tổng cục cảnh sát quốc gia”, vừa đôi co với bảo vệ.

“Sao lại không được? Sáng nay chúng tôi vừa đến đây, mà giờ lại không cho vào.” Nghe Asama nói liền một mạch, anh bảo vệ cụp đuôi lông mày xuống tỏ vẻ yếu thế.

“Tôi nhận lệnh là dù ai nói vậy cũng không cho vào. Nếu anh muốn vào bằng mọi giá thì phải làm theo trình tự quy định.”

“Vậy tôi cần làm gì?”

“Chỗ này do Tổng cục cảnh sát quốc gia quản lý, nên anh hãy đến đó xin phép”

Asama quay mặt nhìn Tokura. Có vẻ Tổng cục cảnh sát quốc gia đang khẩn trương đẩy nhóm Asama ra khỏi vụ này. “Tôi hiểu rồi. Vậy hãy gọi Viện trưởng đến đây, Viện trưởng Shiga đó. Nếu đã

không cho chúng tôi vào trong thì mời Viện trưởng của các anh ra đây.” Asama chỉ ngón tay xuống đất.

Bảo vệ cau có mặt mày rồi nhấc điện thoại lên. Sau khi nói nhỏ vài câu gì đó thì nhìn Asama.

“Viện trưởng bảo là muốn nói chuyện qua điện thoại này.”

“Tôi muốn gặp mặt để trực tiếp nói chuyện.”

“Giờ Viện trưởng đang dở tay. Tôi không thể tạo điều kiện hơn được đâu.”

Asama khịt mũi, cầm cái ống nghe điện thoại mà bảo vệ đưa. “Asama đây. Anh Shiga, rốt cuộc chuyện này là sao vậy? Chẳng phải mới vài tiếng đồng hồ trước chúng ta còn là bạn cùng chiến tuyến sao?”

“Cấp trên của anh không giải thích à?” Giọng Shiga lạnh lùng.

“Nếu là mấy câu giải thích không đầu không cuối thì tôi được nghe rồi. Trước khi anh em Tateshina bị giết hại, việc điều tra NF13 luôn là do chúng tôi thực hiện, rồi đột nhiên bảo chúng tôi rút lui thì làm sao chúng tôi chấp nhận được? Tôi muốn nghe lý do của việc này một cách nghiêm chỉnh.”

“Tôi hiểu cảm giác của anh, nhưng giờ không phải lúc ưu tiên cảm xúc cá nhân của điều tra viên. Chúng tôi tuyệt đối không xem thường các anh. Hiện tại có rất nhiều việc cần làm, vì vậy các anh hãy chờ cho đến khi chúng tôi ra chỉ thị tiếp theo.”

“Là hệ thống sao?” Asama hỏi.

“Sao cơ?” Có thể cảm nhận được chút lúng túng trong giọng nói của Shiga.

“Chẳng phải vụ án lần này liên quan đến hệ thống điều tra DNA sao? Nói thẳng ra thì hệ thống này có một bí mật lớn. Tôi nói đúng không?”

“Anh nói gì lạ lùng vậy? Anh thích tưởng tượng gì là quyền của anh, nếu anh muốn kiếm chuyện thì chúng tôi phải suy nghĩ lại.”

“Thú vị thật. Lần này các anh định làm gì tôi? Nói tôi nghe xem nào!”

“Tôi đang làm việc nên xin phép.” Điện thoại tắt phụt.

Asama nhìn ống nghe một lúc rồi đưa cho bảo vệ.

“Viện trưởng Shiga nói gì?” Tokura hỏi.

“Thái độ của anh ta hoàn toàn khác so với lúc gặp chúng ta ban sáng. Có vẻ đã có chuyện gì đó xảy ra trong lúc chúng ta đến bệnh viện Đại học Shinseiki.”

“Chuyện gì xảy ra được nhỉ?”

“Tôi không biết, nhưng đã đến nước này thì chuyện chúng ta nên làm chỉ có một.”

“Anh định làm gì?”

Asama dừng chân, ngoái lại nhìn gương mặt đang thắc mắc của Tokura. Lúc quay lại, anh nhìn lên tòa nhà “Nhà kho Tokyo của Tổng cục cảnh sát quốc gia”.

“Nếu không thể tin vào hệ thống điều tra DNA hay Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt, thì chúng ta chỉ cần điều tra mà không dựa vào hai thứ đó, bằng cách dùng chân chạy đi chạy lại lấy tin từ xưa ấy. Chúng ta vốn giỏi việc đó hơn mà. Nào, hãy dùng cách đó làm rõ chân tướng của NF13 thôi!”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 28

Đội cái mũ trùm xuống tận mắt để giấu đi thân phận, Kagura tiến lại gần máy bán vé tàu. May thay không phải xếp hàng. Đứng trước cái máy, anh lấy điện thoại ra. Đây là điện thoại mà Shiratori Risa đưa cho. Anh kiểm tra, thấy trong tài khoản có khá nhiều tiền, cùng với tiền mặt, đây là tiền để anh bỏ trốn, à không gọi là tiền để tìm ra "Mogul" thì đúng hơn. Anh sẽ dùng mà chẳng ngại ngần gì nữa.

Anh đang ở ga Tokyo, để đến một nơi. Anh mua vé tàu ở đi về phía bắc với ghế đặt trước cạnh cửa sổ. Nhìn đồng hồ đeo tay, hơn năm giờ chiều rồi, tàu sẽ khởi hành sau khoảng hai mươi phút nữa. Anh định đến cửa hàng để mua cơm hộp, lại thấy có ai đó đứng ngay trước mặt mình. Do vành mũ trùm xuống tận mắt nên anh không nhìn thấy mặt đối phương, nhưng còn nhớ bộ váy liền màu trắng đó.

Anh từ từ ngẩng lên nhìn. Đúng như anh nghĩ, Suzuran đang nhìn anh với vẻ mặt nghiêm nghị.

"Sao em thoắt ẩn thoắt hiện như ma thế!" Kagura nói xen lẫn tiếng thở dài.

"Anh định đi đâu thế?"

"Đến một nơi. Hôm qua anh nói rồi. Anh đang tìm một thứ gọi là "Mogul". Có lẽ anh sẽ tìm thấy nó ở nơi anh sắp đến."

"Em sẽ đi cùng anh. Hãy dẫn em đi với."

Kagura lắc đầu. "Anh không thể làm thế. Xin lỗi nhé, dẫn theo một cô gái như em chỉ khiến anh khó hành động thôi. Có vẻ em vẫn chưa hiểu, anh đang là kẻ bỏ trốn đấy."

"Không chịu đâu, em sẽ đi cùng anh."

“Không được.” Kagura bước đến cổng soát vé.

“Nếu anh không dẫn em đi, em sẽ mách với mọi người.”

Kagura dừng bước, quay lại. “Mách cái gì?”

“Mách rằng Kagura Ryuhei đang ở đây, em sẽ hét thật to, sau đó gọi cho cảnh sát, bảo với họ anh đã lên tàu nào.”

Kagura cắn môi, nắm tay phải Suzuran, lôi cô đến đằng sau cái cột.

“Đau quá, em đã nói anh đừng thô lỗ mà.”

“Anh không để em làm thế đâu. Sao em cứ làm những chuyện gây khó khăn cho anh thế?”

“Vì em nghĩ làm thế này là vì anh. Xin anh đấy, hãy dẫn em đi cùng, chắc chắn sau đó anh Kagura sẽ nghĩ rằng may mà mình làm như vậy.” Cô nói đi nói lại câu “xin anh đấy”.

Kagura gãi cái mũ trên đầu. “Anh không đi chơi đâu, mà là đi tìm kiếm, cũng không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian.”

“Em không bận tâm đâu. Em chỉ cần ở bên cạnh anh là hạnh phúc rồi.”

“Không phải bên cạnh anh, mà là Ryu chứ?”

“Thế không được ạ? Em cũng thích anh Kagura mà.”

Kagura khẽ gật đầu. Anh không biết trước mắt sẽ xảy ra chuyện gì, thực sự là một người sẽ tiến hành động hơn, nhưng trong lòng anh cũng muốn dẫn cô gái này theo.

“Em cứ thế này mà đi được không? Em có gia đình mà.”

“Không sao. Anh đừng lo.”

“Em sống một mình à?”

“Vâng, em ở một mình, lúc nào cũng chỉ có một mình, cho đến khi gặp Ryu.” Cô gật đầu.

Kagura nhún vai. “Anh sẽ đi mua vé. Em chờ ở đây nhé!”

Gương mặt Suzuran rạng rỡ hẳn lên khi nghe câu nói đó. “Vâng.”

Kagura quay lại chỗ bán vé để mua vé. Anh chọn chỗ cho cô ngồi ở bên cạnh mình.

Hai mươi phút sau, hai người đã ở trên con tàu đi đến phía bắc. Trên tàu vắng người, thời điểm rời ga Tokyo, chỉ có một phần tư số

ghế được lấp đầy.

Để Suzuran ngồi cạnh cửa sổ, Kagura ngồi ghế cạnh lối đi.

“Chỗ chúng ta sẽ đến có gì ạ?” Suzuran hỏi.

“Giải thích bằng một câu thì là ở đó có nhà của bố mẹ anh em Tateshina. Lúc Tateshina Saki mười một tuổi đã được gửi đến Phòng nghiên cứu phân tích thần kinh của bệnh viện Đại học Shinseiki, trước lúc đó thì sống ở nhà bố mẹ, nhưng căn nhà đó bị phá rồi.”

“Vậy ư? Còn bố mẹ họ ở đâu?”

“Bố mẹ họ mất cả rồi, nên anh em Tateshina đã mua căn nhà ở không xa nhà bố mẹ họ. Đó là một căn nhà nghỉ dưỡng.”

“Để làm gì?” Suzuran nghiêng đầu.

“Vì họ muốn có một lâu đài của riêng mình. Ngay cả sau khi khả năng thiên tài của Tateshina Saki được công nhận, họ vẫn bị ép buộc sống dưới sự quản lý của bệnh viện Đại học Shinseiki. Anh gặp họ lúc đó. Ngưỡng mộ luận văn mà Tateshina Saki tạo ra, anh đã đề nghị họ hợp tác để xây dựng hệ thống điều tra DNA. Khi đó Tateshina Saki chỉ đưa ra một điều kiện, đó là đảm bảo thời gian và không gian riêng để hai anh em họ cùng sinh sống. Họ đã kiệt quệ tinh thần đến mức đó đấy. Anh nói rằng mình không thể cung cấp chỗ ở, nhưng sẽ cố hết sức tạo thời gian cho họ. Lấy một danh nghĩa thích hợp, xin Tổng cục cảnh sát quốc gia và bệnh viện để họ rời bệnh viện không quá khó khăn. Những chuyện này, ngoài anh ra thì không ai biết cả, kể cả Viện trưởng Shiga. Có được thời gian tự do trong tay, anh em Tateshina đã bí mật mua nhà, thỉnh thoảng lại giam mình ở đó để chìm đắm trong việc nghiên cứu. Có thể nói hầu hết những luận văn đột phá mà Tateshina Saki tạo ra không phải ở phòng VIP của bệnh viện, mà là tại căn nhà bí mật này.”

Kagura nói khẽ, mắt vẫn nhìn Suzuran, còn cô đang chớp mắt liên tục và gật đầu. Chẳng hiểu sao anh không hề có tâm lý cảnh giác mà tiết lộ bí mật với một cô gái không rõ tung tích, trong khi những chuyện đó luôn được giữ kín với Viện trưởng Shiga. Dù chẳng có căn cứ gì, anh vẫn tin cô gái này sẽ không phản bội mình.

“Vậy à? Xem ra ai cũng ghét phải sống cuộc sống bị người khác

kiểm soát nhỉ?" Suzuran nói. "Vậy chúng ta sẽ đến căn nhà bí mật đó?"

"Đúng vậy."

Kagura dựa vào ghế. Khi đó anh phát hiện một đôi mắt đang quan sát họ từ khe ghế đằng trước, có lẽ là vì anh đã trót lớn tiếng trong lúc say sưa nói chuyện.

Vị khách đó đứng dậy. Đó là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi mặc vest. Kagura tưởng đối phương đến phàn nàn, nhưng anh ta không đi về phía họ mà cứ thế đi thẳng trên lối đi, rồi ngồi xuống chỗ cách họ năm hàng ghế.

"Hình như người đó để ý đến tiếng nói chuyện của chúng ta." Suzuran nói thầm.

"Anh không định nói to thế" Kagura nghiêng đầu.

"Nếu đôi trai gái trẻ tuổi thì thầm nói chuyện ở ghế sau thì dù không nói to cũng bị để ý. Chắc chắn ông ta ghen tị.

"Thực ra thì đây chẳng phải chuyến du lịch vui vẻ như người ta nghĩ đâu."

"Vậy ư? Em thì vui lắm. Đi du lịch hai người, em hân hoan cực đấy. Không biết bao giờ mới lại có cơ hội như thế này nên anh hãy tận hưởng nó đi." Giọng Suzuran lâng lâng.

"Nếu cứ u sầu thì ngược lại còn bị để ý hơn. Có lẽ cần chút diễn xuất để nhìn chúng ta giống một cặp đôi đang háo hức với chuyến du lịch."

Cô nhân viên bán hàng trên tàu đẩy xe đồ ăn lại gần phía họ, trên xe có cơm hộp và đồ uống.

Kagura gọi cô bán hàng lại.

"Ăn lót dạ đi. Em muốn ăn gì?" Anh hỏi Suzuran.

"Em ăn gì cũng được, giao cho anh Kagura đấy."

"Vậy thì…" Kagura nói rồi nhìn vào xe đồ ăn. "Có cơm niêu này, em ăn được chứ?"

"Vâng." Suzuran đáp.

Kagura gọi hai suất cơm niêu và trà Nhật đóng chai. Cô bán hàng sau khi liếc nhìn Suzuran thì nói giá.

Cơm niêu vẫn còn nóng, Kagura bất giác reo lên vui mừng. Hành động ấy không phải là diễn, nhận ra mình đang thật tâm tận hưởng chuyến du lịch này, anh lén gượng cười.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 29

Dù máy lọc không khí và máy khử mùi đang hoạt động hết công suất nhưng không khí bên trong căn phòng chật hẹp vẫn ngột ngạt, vì mỗi khi không khí được làm sạch thì Asama lại phả khói thuốc lá ra.

“Anh biết ngại giúp tôi được không? Còn ba mươi phút nữa là quán mở cửa rồi, khách không chịu nổi mùi thuốc lá sẽ nổi giận mất.” Marunuma Reiko đứng trong quầy bar khoanh tay.

Cô mặc áo cách và quần jean.

“Nói là mở cửa thì cũng đâu có nghĩa khách đến ngay, chưa kể những ngày không có khách nào.” Asama rút điều thuốc mới trong bao ra, định cho lên miệng hút nhưng bị Reiko nhanh tay giật mất. “Cô làm gì vậy?”

“Tôi đã nói nhiều lần rồi, chỗ chúng tôi không được phép hút thuốc. Nếu bị báo cáo rằng có mùi thuốc lá sẽ rất phiền phức. Anh muốn hút thuốc đến vậy thì đến quán khác đi.”

Asama cong môi. “Tôi hiểu rồi, vậy tôi hút nốt điếu này thôi.”

“Không được.” Reiko giật luôn cái gạt tàn nhét đầy đầu mẩu thuốc lá.

Asama tặc lưỡi. “Không có thuốc lá, đầu óc tôi không hoạt động được.”

Trên quầy bar trước mặt anh bày một loạt tài liệu liên quan đến NF13, tất cả đều do Tokura in giúp. Anh không thể mở những tài liệu này trên màn hình nhỏ như máy tính bảng hay máy đọc sách để nhìn một lượt, cho nên cứ in ra giấy rồi xếp hết ra, nhìn bao quát để tìm chìa khóa giải quyết vụ án là cách làm từ xưa đến nay của anh.

Những lúc đó anh luôn đến quán *Round* này. Quán counter bar [6] này vốn do mẹ của Marunuma Reiko mở, cô thi thoảng đến giúp, nhưng mười năm trước mẹ cô đổ bệnh nên cô kế thừa quán này. Quán nhỏ tới mức chỉ tám người vào là kín chỗ.

"Thuốc lá mà không cho thì chỉ còn nước uống rượu thôi. Rượu gì cũng được, cho Bourbon [7] vào cho tôi, cả đá nữa."

"Anh uống được không? Chẳng phải lát nữa anh quay lại Sở cảnh sát thành phố sao?"

"Không sao đâu. Có đầy thanh tra nồng nặc mùi rượu."

"Vậy sao?" Reiko nói rồi với tay lấy chai Wild Turkey trên giá.

"Nhưng mà lâu lắm rồi nhỉ? Cũng phải mấy năm rồi mới thấy anh Asama trong bộ dạng thế này."

"Vì dạo gần đây tôi không còn là thanh tra nữa."

"Vậy ư? Thế anh là gì?"

"Là gì được nhỉ? Nói một cách gượng ép thì là tay sai của máy tính, hành động theo đúng chỉ thị máy tính đưa ra, bắt người mà máy tính dự đoán. Cấp trên của tôi chắc chắn nghĩ thế này, chi phí còn rẻ hơn dùng tên lửa, nên tội gì không dùng người."

Reiko bật cười, đặt cốc rượu trước mặt Asama. "Nhưng tên lửa thì không uống rượu và than phiền ở quán rượu đâu. Thế sao giờ anh dùng lại cách cũ vậy?"

"Nhiều lý do lắm, tôi không nói cụ thể được, nhưng làm thế này là tôi đang chống đối đấy." Asama đưa cốc rượu lại gần miệng. Anh ngậm Bourbon trong miệng, cảm nhận mùi hương độc đáo của nó. Anh có cảm giác thân nhiệt của mình đột ngột tăng lên, chỉ mong sự kích thích này có thể giúp tế bào não hoạt động sôi nổi hơn một chút.

Quán *Round* mở cửa lúc tám giờ tối. Trước đó năm phút, Asama bắt đầu thu dọn chỗ tài liệu đang bày ra ở quầy. Anh không muốn làm phiền quán, rồi nhỡ vị khách nào đột ngột bước vào nhìn thấy chỗ tài liệu này thì không hay.

Anh vừa cất tài liệu vào cặp thì cửa quán mở ra. Bước vào từ cánh cửa đó không phải khách nào mà là Tokura.

"Xin chào!" Tokura nói rồi ngồi xuống bên cạnh Asama.

“Cấp trên thế nào? Có nói gì tôi không?”

“Vì tôi đã giải thích là hình như Asama đang hành động một mình để tìm kiếm các mối quan hệ của Kagura, nên hôm nay Đội trưởng đồng tình, nhưng đồng tình đến lúc nào thì tôi không biết. Có vẻ cấp trên khá sốt ruột vì không nắm được hành tung của Kagura.”

“Cậu có nghe ngóng được động tĩnh gì của Tổng cục cảnh sát quốc gia không?”

Tokura nhăn nhó nghiêng đầu. “Thông tin hoàn toàn bị bưng kín. Ngay cả nhóm kết hợp điều tra ba vụ NF13©*Facebook Group: We Love Ebook* được lập ra trước đó cũng ở trạng thái đóng băng. Thế này đúng là không bình thường.”

“Tức là người điều tra NF13 của Sở cảnh sát thành phố giờ chỉ còn chúng ta à?”.

“Có vẻ là như vậy. Anh Asama, đó là Whisky à?”

“Đúng vậy. Cậu cũng uống gì đi, đằng nào tối nay cũng không quay về Sở.”

“Vậy tôi uống Guinness. Còn anh Asama thì sao, có thu hoạch được gì không?”

Asama trề môi dưới, lắc cốc rượu. Đá trong cốc vang lên tiếng lanh canh.

“Tôi đọc tài liệu đến thủng cả giấy mà vẫn không tìm được thứ gì có thể dùng làm manh mối. Để tôi nhận xét thì phải nói việc điều tra sơ bộ quá là qua loa, bước thu thập thông tin xung quanh cũng làm đại khái nên không có thông tin nhân chứng, đến hành tung của nạn nhân còn không nắm được. Thật muốn hỏi đám cảnh sát khu vực và đội điều tra lưu động đã làm cái gì.”

Reiko đặt cốc bia đen trên quầy bar, bọt tràn trên miệng cốc. Tokura sau khi uống ngon lành thì lấy mu bàn tay lau bọt dính quanh miệng.

“Nói thế thì xong chuyện rồi. Vụ án nào cũng tìm thấy tinh dịch trong cơ thể nạn nhân, xác định được DNA của hung thủ rồi thì chỉ còn chờ báo cáo của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt. Đó chẳng phải là phương châm điều tra gần đây sao? Thực tế thì nhờ cách làm

này mà thành tích phá án tốt lên, nên cứ nghe rằng có tinh dịch của hung thủ thì cảnh sát khu vực và đội điều tra lưu động không hành động là đương nhiên."

"Nhưng chẳng nhờ cậy được gì Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt đó cả. Chắc họ đang rối bời vì hệ thống điều tra DNA mà mình tự hào đang đập ngược lại mình ấy chứ." Asama tuôn ra một tràng rồi gật đầu. "Ra thế. Chuyện là thế à!"

"Chuyện gì cơ?"

"Lý do hung thủ để lại tinh dịch ấy. Hắn ta biết rằng cho đến nay mình vẫn chưa mắc lưới của hệ thống điều tra DNA nên chỉ đơn thuần ra tay theo dục vọng của bản thân. Nhưng có lẽ còn một ý nghĩa khác. Nếu bỏ lại tinh dịch thì cảnh sát sẽ yên tâm, không tận lực điều tra sơ bộ. Kết quả là hung thủ không chỉ thoát khỏi hệ thống điều tra DNA mà còn thoát khỏi mạng lưới điều tra thông thường."

Tokura gật đầu, tay vẫn cầm cốc bia.

"Nghe bực thật, nhưng suy luận đó có vẻ đúng."

"Nếu vậy chẳng lẽ chúng ta chỉ ngồi chờ hung thủ gây ra vụ án tiếp theo à? Tóm lại tài liệu có ích cho việc điều tra ít quá." Asama đập cái túi để bên cạnh.

"Đúng rồi, tôi quên mất." Tokura cho tay vào túi áo vest, lấy ra một tờ giấy gấp tư. "Không biết có giúp ích gì không, nhưng tôi tìm thấy thêm tài liệu nên mang đến đây, liên quan đến thi thể được phát hiện ở con đê bên cạnh Senju Shinbashi."

Asama mở tài liệu vừa nhận, là ảnh được phô tô, chèn thêm bình luận. Bức ảnh chụp tai của thi thể.

"Tai phải có vết bỏng nhỏ à…" Asama thì thầm. Đúng là cách dái tại một chút có màu đỏ đậm.

"Nguyên nhân tử vong đã được chỉ rõ, lại thêm tóc nạn nhân dài nên có lẽ lúc kiểm tra và giải phẫu đã bỏ sót điểm này. Sau khi thi thể được chuyển đến nhà xác, ai đó đã nhận ra. Tai trái có vết thương lớn, nhưng không rõ có phải là vết bỏng giống tai phải không?"

"Bỏng trên tai à. Làm thế nào mà lại bị bỏng chỗ này nhỉ?"

“Hay là do xung điện?” Tokura nói. “Đúng là xung điện. Nhìn này, đây là chỗ gắn điện cực.”

Asama nghiêng đầu. “Sao cơ?”

“Không phải sao?”

“Sóng điện dùng trong xung điện cực kỳ yếu, không thể làm da bị cháy được.”

“Vậy à?”

“Tôi từng nghe đứa học sinh cấp ba đã dùng xung điện kể lại. Nó nói chỉ bị tê một tẹo thôi, không bị bỏng đâu.”

“Vậy thì không phải rồi.” Tokura thất vọng nói, hẳn anh ta đã rất tự tin với sự quan sát của mình.

“Xin lỗi, tôi nói chen vào được không?” Reiko hỏi.

Asama quay lại nhìn cô. “Chuyện gì vậy?”

“Xin lỗi nhé, không phải tôi nghe lén đầu, chẳng hiểu sao chuyện lọt vào tai tôi.”

“Không sao đâu. Việc này cô nghe thấy cũng không sao cả, tôi cũng biết cô kín miệng mà. Thế có chuyện gì?”

Thoáng phân vân hiện lên trên gương mặt Reiko, rồi cô mở miệng: “Mới đây tôi nghe được chuyện bị bỏng tai do xung điện.”

Asama xoay hẳn người về phía cô. “Thật à? Lúc nào vậy?”

“Đã nói là mới đây mà, hai, ba hôm trước thì phải. Mấy đứa con gái nói chuyện ở đây.”

“Bọn họ nói làm bỏng tai bằng xung điện à?”

Reiko nghiêng đầu. “Hình đưa mấy đứa đó cũng không biết rõ, nhưng mà có một tin đồn đang lan truyền.”

“Tin đồn ư?”

“Tin đồn về cách tăng sức mạnh của xung điện. Như anh Asama nói, bình thường dòng điện của xung điện rất yếu, nhưng dùng cách nào đó thì có thể truyền dòng điện mạnh, kích thích gấp nhiều lần so với xung điện từ trước đây, ảo giác cũng không phải kiểu nửa vời. Cũng không phải là mấy đứa con gái nói chuyện này trải nghiệm rồi, nhưng mà chuyện bị bỏng tai khi chơi bằng xung điện là có.”

Asama lại nhìn chằm chằm vào bức ảnh, nếu nói vậy thì đúng là

vết bỏng trên tai này có hình dạng của cái kẹp.

“Xung điện được tăng sức mạnh à?”

“Nạn nhân này là một học sinh nghiêm chỉnh của trường nghề, tôi không nghĩ nạn nhân sẽ dùng thứ như xung điện. Giả sử mà dùng thì có hai khả năng, hoặc hung thủ xúi giục hoặc bị ép buộc.” Tokura nói. “Tức là nhiều khả năng hung thủ say mê với bộ xung điện.”

“Nếu vậy thì từ đây làm cách nào để khoanh vùng hung thủ?”

Tokura nhăn nhó. “Khó là ở chỗ đó. Bộ xung điện này có thể mua tùy thích trên mạng, gần như không thể tìm ra người bán lẫn người mua.”

Asama cầm cốc rượu trên tay. Anh nhìn Reiko trước khi đưa lên miệng uống.

“Tụi con gái cô nói lúc nãy đã nhìn thấy bộ xung điện được nâng cao sức mạnh rồi à?”

Reiko vừa rửa cốc vừa nghiêng đầu. “Như những gì tôi nghe thì không phải thế. Một đứa trong đám đó nghe lời đồn ở đâu đó thôi.”

“Nghĩa là nó vẫn chưa xuất hiện trên thị trường.”

“Tôi sẽ thử tìm trên mạng.” Tokura bắt đầu thao tác trên điện thoại. Anh ta nhanh nhẹn di chuyển ngón tay, chẳng bao lâu sau đã thở dài như muốn bỏ cuộc.

“Không được rồi. Tôi đã tìm rất nhiều trang, nhưng có vẻ thông tin đó vẫn chưa được đăng tải trên mạng.”

“Thú vị đây.” Asama uống hết cốc rượu rồi đặt cái cốc rỗng lên quầy bar.

“Nếu hung thủ sử dụng thứ chưa có trên thị trường thì việc đó sẽ trở thành manh mối lớn cho chúng ta.”

“Hay thử đến Akihabara nhé!”

“Không, chúng ta sẽ đến Asakusabashi.” Asama hăng hái đứng dậy.

Ba mươi phút sau, Asama và Tokura đã có mặt ở tầng hai của một tòa nhà cũ kĩ. Đó là văn phòng với cái biển tên nghe có vẻ hay ho nhưng lại toát lên vẻ khả nghi: “Viện nghiên cứu sinh hoạt an toàn thành phố Tokyo”. Trong căn phòng chật hẹp xếp rất nhiều thiết bị

điện tử, thiết bị quang học.

“Thật ngạc nhiên khi anh Asama biết về siêu xung điện, vì đám người của phòng An toàn sinh hoạt và phòng Đối sách chống tội phạm có tổ chức còn chưa nắm được điều gì cụ thể về nó cả.”

Người đàn ông nói mà như khoe hết hàm răng vàng ở ra là giám đốc viện này, tên Shiobara.

Trong văn phòng này, ngoài bán những món đồ an ninh thì còn làm cả công việc phát hiện máy nghe lén, máy quay trộm, nhưng theo thông tin Asama nắm được thì đằng sau họ bán những máy móc với mục đích sử dụng xấu.

“Siêu xung điện là cái máy đó à?”

“Tên đầy đủ là bộ siêu xung điện, cái tên nghe tầm thường thật.”

“Bộ siêu xung điện đó bán ở đâu? Có mua được ở chỗ các anh không?”

Shiobara xua mạnh tay với câu hỏi của Asama. “Anh thôi đi. Chỗ chúng tôi chỉ làm những việc đàng hoàng thôi. Mà không hẳn là món đồ tên siêu xung điện đó tồn tại, nó được cải tạo từ bộ xung điện thông thường.”

“Thế nên sẽ truyền được dòng điện mạnh hơn đúng không?”

“Nói bằng một câu thì vậy, nhưng chuyện không đơn giản thế đâu. Bản thân bộ xung điện là một món đồ nguy hiểm, dù sao nó cũng sử dụng điện để kích thích não. Nói là tăng sức mạnh nhưng không phải cứ làm pin to lên hay tăng điện áp là xong, cần có kiến thức tương đối, nên chưa bàn đến người nghiệp dư, mà những cơ sở bán bộ xung điện cũng không dễ gì cải tạo nó.”

“Vậy ai làm được việc cải tạo đó?”

Nghe Asama hỏi, Shiobara cười toe toét, gãi lên cái đầu thưa tóc. “Thật khó để trả lời câu hỏi đó. Có thể nói không ai làm được, nhưng ở một ý nghĩa nào đó thì bất cứ ai cũng có thể làm được.”

Asama nhìn chằm chằm Shiobara. “Anh đang đùa tôi à?”

“Tôi đang nói sự thật đấy. Vốn dĩ lời đồn về siêu xung điện bắt nguồn từ một mail rác. Mail đó được gửi đến cơ sở bán bộ xung điện, rằng tôi biết cách tăng sức mạnh, các vị có muốn mua kỹ thuật đó

không?”

“Người gửi mail là ai?”

“Vì là mail rác nên không rõ danh tính người gửi. Sau khi mail đó được gửi đến thì tin đồn về siêu xung điện bắt đầu lan truyền. Thấy bảo người ta e ngại bị bỏng tai khi sử dụng. Vậy có nghĩa là một cơ sở bán hàng nào đó đã mua kỹ thuật này, nên nói ai cũng có thể cải tạo bộ xung điện chính là ý này.”

Asama nhìn Tokura, rồi quay lại nhìn Shiobara. “Anh có nắm được cơ sở nào đã mua kỹ thuật đó không?”

Shiobara khoanh tay như cuộn người lại. “Tôi không nắm được. Siêu xung điện vốn dĩ là thứ đồ nguy hiểm, có thể gây chết người. Nên đương nhiên người ta sẽ giấu giếm việc bán nó cho đến khi xác định rõ ảnh hưởng của nó gây ra ở mức độ nào.

Asama gật đầu, đồng tình với suy nghĩ đó. “Cảm ơn anh. Quả là những thông tin hữu ích. Nếu biết cơ sở nào bán siêu xung điện, nhờ anh liên hệ với tôi.”

Shiobara liếm môi. “Nếu thế thì hãy cho tôi biết một thông tin nữa. Vụ án giết người mà anh Asama đang điều tra liên quan đến siêu xung điện à?”

“Chuyện đó tôi chưa biết, chỉ biết có khả năng cô gái bị giết hại một tháng trước đã dùng siêu xung điện thôi.”

Shiobara bỗng tròn mắt. “Một tháng trước à? Thế thì lạ thật đấy.”

“Tại sao?”

“Vì mail rác mà tôi vừa nói chỉ mới được gửi cách đây ba tuần, chắc chắn thời điểm một tháng trước siêu xung điện chưa xuất hiện, hoặc giả sử nó đã tồn tại thì không phải do cơ sở bán hàng nào đó tạo ra. Nghĩa là siêu xung điện trong vụ án đó là do người gửi mail hay người thân cận với người đó tạo ra.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 30

Xe buýt rời khỏi bến. Đây là chuyến xe cuối cùng trong ngày. Trên xe, ngoài Kagura và Suzuran thì chỉ có mấy người trung tuổi có vẻ là dân địa phương. Họ ngồi ở ghế phía sau. Kagura để Suzuran ngồi cạnh cửa sổ, nhưng ngoài trời tối đen nên chẳng thể tận hưởng khung cảnh làng quê.

Khoảng hai mươi phút sau, họ đã tới nơi. Dù có vẻ cũ kĩ nhưng xe buýt này lại cho thanh toán tiền vé bằng ví điện tử, trả xong tiền vé của hai người, họ xuống xe.

Đường đi đã được trải nhựa nhưng không có nổi một cái đèn đường, nên chỉ có thể dựa vào ánh trăng để bước đi. Suzuran bám vào tay Kagura.

“Không sao đâu. Anh đến đây nhiều lần rồi nên nhắm mắt cũng đi được.” Kagura xoa lưng cô gái.

Đúng là không lâu sau, anh đã tìm thấy cái cầu thang nhỏ dẫn vào bên hông. Có một tấm bảng được dựng thay cho bảng tên, nhưng trên đó không ghi tên gì cả, đó là cột mốc.

Leo lên cầu thang, một căn nhà bằng gỗ hai tầng xuất hiện. Thiết kế nhà khiến người ta liên tưởng đến nhà ghép gỗ, nhưng không phải dùng các khối gỗ ghép lại. Bên trong là căn nhà kiểu Tây bình thường.

Dưới hòm thư đặt một chậu cây trồng. Kagura di chuyển chậu cây, tìm thấy một cái hộp nhựa được chôn dưới đất. Anh mở nắp hộp, lấy chìa khóa ở bên trong ra.

“Tuyệt quá! Cứ như căn nhà bí mật vậy.” Suzuran vui vẻ reo lên.

Kagura dùng chìa khóa đó mở cái cửa sảnh. Bước vào cửa, thấy ngay bảng điện, Kagura bật cầu dao. Ánh sáng ấm áp liền chiếu khắp căn phòng.

Căn nhà nhỏ xinh với tầng một là phòng khách, phòng bếp và phòng ăn, tầng hai có hai phòng kiểu Tây. Đối với anh em Tateshina, đây là nơi yên bình nhất trên thế giới này. Đến căn nhà này, lần đầu tiên Kagura nhìn thấy nụ cười của Tateshina Saki.

Bỏ lại Suzuran đang tò mò ngắm nghía phòng khách, Kagura lên tầng hai. Trên này có hai phòng, không phải anh em họ mỗi người dùng một phòng, mà một phòng là phòng ngủ, còn lại là phòng nghiên cứu. Kagura mở cửa phòng nghiên cứu, bật đèn lên.

Một cái bàn to kê sát tường, trên bàn để thiết bị đầu cuối của máy tính. Sự sắp đặt này mô phỏng lại phòng của anh em họ ở bệnh viện Đại học Shinseiki.

Kagura lại gần một thiết bị đầu cuối, khởi động máy tính. Tháng trước, anh em Tateshina đã lén lút rời bệnh viện để làm gì ở nơi này? Anh cần làm rõ điều đó.

Gần một tiếng đồng hồ sau, anh vẫn đang đánh vật với thiết bị đầu cuối, nhưng cố gắng của anh không được đền đáp, chẳng tìm thấy vết tích nào cho thấy anh em họ đã làm gì. Phát hiện duy nhất là cái máy tính này được bật lên vào tháng trước.

Kagura hét lên, có vẻ tất cả dữ liệu khi đó đã bị xóa sạch. Đến đây là hết cách.

Không nghe thấy tiếng động gì ở hành lang, cũng không có cảm giác Suzuran lên đây, có lẽ cô không muốn làm phiền công việc của anh.

Lời Shiratori Risa nói bất giác hiện lên trong đầu anh. Anh em Tateshina liên lạc qua mail với một nhà toán học người Mỹ, nhưng đến thời điểm này anh vẫn chưa tìm được những mail đó.

Kagura thao tác trên bàn phím. Có khi nào anh em Tateshina gửi mail ở đây.

Thấy rồi!

Tìm tập tin mail, đúng là mail được gửi đi vào tháng trước, địa

chỉ nhận mail là một nhân vật tên Kerr Neumann. Đương nhiên nội dung bằng tiếng Anh, đọc thứ đó, toàn thân Kagura nóng bừng lên. Nội dung dịch ra như sau:

"Mất thêm một chút thời gian, tôi đã hoàn thành chương trình hỗ trợ. Nhờ chương trình này, chắc chắn sẽ lấy ra được "Dữ liệu bạch kim". Cuối cùng đã có thể sửa chữa những sai sót của hệ thống. Đây là món quà sám hối của chúng tôi."

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 31

Quán đó nằm ở tầng hầm của một tòa nhà nhếch nhác. Asama leo xuống cầu thang tối và hẹp, Tokura đi theo đằng sau. Mở cánh cửa cuối hành lang, họ thấy bên trong có quầy bar và tấm lưng của vài khách hàng đang ngồi.

Khói thuốc lá mù mịt khắp căn phòng, có lẽ máy lọc không khí ở đây không đủ tiêu chuẩn.

Bartender mặc áo họa tiết lòe loẹt ném cái nhìn sắc lạnh về phía Asama, có vẻ anh ta cảnh giác với người lạ hơn là chào đón khách hàng. Có lẽ vì nhìn thấy biểu cảm của bartender mà mấy vị khách ngồi đó cũng đồng loạt quay lại nhìn, những gương mặt đó dù muốn khen xã giao cũng không thể nói là đẹp.

Asama lại gần quầy bar, cất tiếng hỏi: “Người tên Katsuyama có ở đây không? Katsuyama Goro.”

Ánh mắt của bartender bỗng trở nên hung tợn. “Cái gì? Anh là ai?”

Tokura lấy phù hiệu cảnh sát trong túi ra. Bartender lập tức nhăn mặt tỏ vẻ chán ngán.

“Người đó không đến đây.”

Asama tặc lưỡi một cái thật mạnh. “Chúng tôi biết Katsuyama đã vào trong quán này. Đừng lãng phí thời gian của nhau nữa. Nếu ai đó chỉ cho tôi Katsuyama, chúng tôi đỡ tốn công sức, mà cũng không làm phiền đến quán. Thế nào? Ý tưởng không tồi nhỉ?”

Bartender nhún vai.

“Tiếc là tôi không hỏi tên từng vị khách, mà dù có hỏi cũng không

nhớ được. Anh tự tìm đi thì sao?"

Tokura quay lại, cười nhăn nhở với Asama.

"Vậy cứ làm thế đi!" Asama nói.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trẻ tuổi trong quầy bar đứng dậy. Anh ta vừa gãi đầu vừa uể oải bước đi, khi chạm mắt Asama, anh ta ném ra một câu: "Tôi đi vệ sinh", cửa nhà vệ sinh ở ngay cạnh lối vào.

Anh ta đặt tay lên cánh cửa nhà vệ sinh, khoảnh khắc tiếp theo anh ta dùng tay còn lại mở cửa, nhanh chóng lao như bay ra khỏi quán. Tokura đuổi theo trước khi Asama ra lệnh. Từ bên trong quán nghe rõ tiếng bước chân chạy uỳnh uych lên cầu thang.

"Anh thanh tra này, anh không đuổi theo sao?" Bartender hỏi.

Asama không trả lời, mắt nhìn vào bàn bên trong quán. Vài người trẻ tuổi ngồi lộn xộn ở đó, người ngồi trong cùng kéo mũ nỉ trùm xuống mặt.

Asama đánh bạo tiến lại gần người đàn ông đó. "Cậu bỏ mũ ra được không?"

Người đàn ông ngẩng lên nhìn lướt qua Asama, nhưng hắn ta không định trả lời mà rót bia trong lon vào cốc. Mái tóc dài thò ra dưới cái mũ nỉ.

"Cậu không nghe thấy sao? Tôi đang bảo cậu bỏ mũ ra."

"Gì thế? Ông già này! Chẳng liên quan gì đến tôi cả."

"Có liên quan hay không là do tôi đánh giá. Nào, bỏ mũ ra nhanh lên!"

"Phiền thật! Tên này…" Gã đó vươn tay túm cổ áo Asama.

Nhưng Asama đã nắm cổ tay hắn, vặn thật mạnh. Hắn hét lên thất thanh, ngã vật người ra. Asama giật mạnh cái mũ ra khỏi đầu hắn, đôi tai hiện ra từ chỗ tóc hở, dái tai có vết sẹo lồi nhỏ.

"Mày là Katsuyama đúng không?" Anh nói vào tai hắn. "Bày ra cái trò giả mạo vụn vặt đó làm gì? Sai đàn em chạy đi thay mình, rồi thừa lúc bọn tao đuổi theo thì trốn thoát, âm mưu của mày là thế phải không?"

Katsuyama không trả lời. Asama vẫn tóm cổ tay hắn, dồn sức bẻ

thẳng nó ra.

"Đau quá! Tôi chẳng làm gì cả. Cảnh sát mà làm thế này được sao?"

"Im đi, đừng có lèo nhèo nữa. Đi theo tao!" Asama kéo tay Katsuyama ra khỏi quán. Katsuyama định phản kháng, nhìn hắn trông to cao vậy mà không có sức. Tay hắn thon, người nhẹ bẫng. Hắn cuộn tròn người lại lúc leo hết cầu thang.

"Mày có mang siêu xung điện không? Mày mua nó đâu?"

"Cái gì vậy? Tôi không biết."

Asama tóm cái tai có vết bỏng của Katsuyama. "Tao biết là mày đã khoe khoang về nó. Nào, thú nhận đi!"

"Tôi quên tên cửa hàng bán nó rồi. Đâu đó ở khu Akiba, tôi vào bừa một cửa hàng để mua."

Asama kéo tai Katsuyama mạnh tay hơn nữa.

"Ôi!" Katsuyama gào lên.

"Mày mà không nói thật thì tao giật đứt tai đấy."

"Rồi, tôi sẽ nói. Đó là cửa hàng tên *Điện khí Tiger*. Tôi đến đó định mua xung điện thì họ nói có loại được nâng cấp mạnh hơn nên tôi mới mua. Cũng không phải phạm tội gì chứ? Tôi chỉ mua đồ điện tử thôi, chẳng làm điều gì biến thái, cũng không bắt ai làm điều đó cả."

"Điện khí Tiger à?" Vừa nghe thấy cái tên đó, sự thất vọng đã dâng tràn trong ngực Asama.

"Mày có mang nó ở đây không?"

Katsuyama thọc tay vào túi áo jacket, lấy ra một cái hộp bằng kim loại trông như hộp đựng thuốc lá. Hộp đó gắn hai cái dây điện.

Asama lấy túi ni lông từ trong túi áo mình ra.

"Cho nó vào đây!"

Nhìn Katsuyama bỏ bộ xung điện vào túi rồi, Asama giật lấy cái túi, buông tay khỏi tai hắn.

Đúng lúc này Tokura quay lại. Anh ta nhìn Asama, tròn mắt ngạc nhiên. "Có vẻ kẻ giả mạo đã chạy thoát." Tokura nhăn mũi. "Tên này là Katsuyama à?"

"À đúng rồi. Mày đi được rồi. Tao sẽ giữ bộ xung điện một thời

gian.”

Katsuyama vừa xoa xoa cái tai vừa đứng dậy, rời khỏi tòa nhà, chắc hắn ta thấy mất mặt nếu quay lại quán bar.

Asama ngắm nghía cái túi ni lông, cong môi nói: “Lại trật lất rồi. Quả là *Điện khí Tiger*.”

“Tin được lời của Katsuyama không?”

“Chắc không phải nói dối. Người như hắn ta không dám giết người đâu.”

Phán đoán rằng hung thủ NF13 có liên quan đến siêu xung điện, Asama và Tokura đi thu thập thông tin. Shiobara của Viện nghiên cứu sinh hoạt an toàn thành phố Tokyo cũng liên lạc, báo đã nắm được Cơ sở bán siêu xung điện, chính là *Điện khí Tiger*. Asama thì đã đến cửa hàng đó và đang hỏi thông tin chủ tiệm rồi.

Chủ tiệm ban đầu phủ nhận, sau khi bị đe dọa rằng sẽ khởi tố điều tra thì miễn cưỡng thừa nhận việc bán siêu xung điện. Có vẻ *Điện khí Tiger* nhập xung điện theo đường chui rồi cải tạo nó để bán.

Dù là xung điện hay siêu xung điện đều được bán trên danh nghĩa máy tạo xung điện thông thường. Chủ tiệm khăng khăng rằng việc lắp điện cực lên tai để kích thích não là quyền tự do của khách hàng, họ không có tội gì trong việc bán và cải tạo. Đương nhiên người mua hàng cũng dùng lý lẽ tương tự. Tội phạm chỉ cấu thành trong trường hợp khuyến khích hoặc ép buộc việc kích thích não. Dù biết thế này có tác dụng như ma túy, và là nguồn vốn của các băng đảng bạo lực, nhưng phòng An toàn sinh hoạt hay phòng Đối sách chống tội phạm có tổ chức đều chưa thể quản chế chặt chẽ.

Đúng như lời Shiobara nói, mail rác được gửi đến cho *Điện khí Tiger*. Chủ tiệm đã gửi phản hồi muốn mua kỹ thuật cải tạo cho người gửi mail, vài ngày sau, hiện vật và thẻ nhớ chứa kỹ thuật cải tạo được gửi đến. Chủ tiệm nhanh chóng dùng thử, thấy đúng là hiệu quả được nâng lên, mối hoài nghi bị lừa đảo cũng được xua tan vào lúc này.

Lạ lùng là trong bưu kiện được chuyển đến không có yêu cầu thanh toán tiền. Từ đó đến giờ đã hơn hai tuần trôi qua mà vẫn chưa

thấy yêu cầu trả tiền.

Tính đến nay *Điện khí Tiger* đã bán siêu xung điện cho hơn mười khách. Việc cải tạo đơn giản không ngờ, lại không tốn nhiều chi phí, nhưng nếu không biết đến kỹ thuật này thì quả nhiên không làm được, đó là ý kiến của chủ tiệm. Đương nhiên cửa hàng không ghi lại danh tính người mua.

Sau đó, Asama và Tokura liên lạc với người cung cấp tin đặt căn cứ ở phố mua sắm, nhờ họ có tin gì về siêu xung điện thì báo. Kết quả là đã tìm thấy vài người sở hữu thứ này, tất cả đều mua từ *Điện khí Tiger*.

“Anh Asama, quả nhiên siêu xung điện đang lưu hành trên thị trường đều có nguồn gốc từ cửa hàng *Điện khí Tiger* nhỉ?” Tokura nói. “Nhưng siêu xung điện dùng trong vụ NF13©*Facebook Group: We Love Ebook* có trước khi *Điện khí Tiger* bắt đầu bán, nghĩa là người nghĩ ra siêu xung điện là người gửi mail rác, đồng thời cũng là NF13. Tôi nói vậy có đúng không?”

Asama gãi đầu. “Nếu vậy thì làm cách nào để xác định kẻ đó là ai, ở đâu đến? Địa chỉ mail mà *Điện khí Tiger* gửi phản hồi đã không còn tồn tại.”

“Mà nhắc đến chuyện đó, tại sao hắn không đòi tiền bán kỹ thuật nhỉ?”.

Asama thở dài, lắc đầu. “Tôi không biết. Vốn dĩ việc bán kỹ thuật cải tạo không có ý nghĩa gì. Nếu bán kỹ thuật cho một cửa hàng thì hiển nhiên thông tin đó sẽ lan truyền rất nhanh. Vì người có chuyên môn mà nhìn thấy vật thật sẽ biết ngay cần cải tạo thế nào.”

“Vậy gửi mail đó nhằm mục đích gì?”

“Nếu mà biết thì đã không nhọc công thế này.”

“Anh Asama, đã đến lúc báo cáo chuyện này lên cho cấp trên, việc điều tra trước mắt vượt quá khả năng của hai chúng ta.”

Asama không trả lời câu hỏi của Tokura. Anh lục tìm trong túi, lấy ra bao thuốc lá.

“Anh Asama!”

“Phí công thôi.” Asama nói. “Chúng ta sẽ bị nói rằng đừng làm

chuyện bao đồng nữa, rồi sẽ được lệnh rút khỏi vụ siêu xung điện. Đưa hết thông tin chúng ta lấy được tính đến thời điểm này cho đám người của Tổng cục cảnh sát quốc gia, chuyện dừng ở đó. Hiển nhiên mọi chuyện sẽ thành như vậy."

"Có khi lại thế…"

Khi Tokura đang ngắc ngứ thì điện thoại trong túi áo anh ta đổ chuông. "Vâng, Tokura đây. Vâng, tôi đang ở cùng anh Asama. Chúng tôi đi thu thập thông tin về mối quan hệ bạn bè của Kagura… Hả? Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ quay về ngay." Ngắt điện thoại, Tokura quay sang nhìn Asama với vẻ mặt ngạc nhiên. "Đội trưởng gọi, yêu cầu chúng ta quay về ngay, hình như đã có thông tin liên quan đến Kagura."

"Kagura ư?"

Asama vẫn ngậm điếu thuốc trên miệng nhưng chưa châm lửa, sau đó ném luôn điếu thuốc vào sọt rác gần đó.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 32

Đợi anh trong phòng họp chỉ có ba người, Nasu, Kiba và Shiga.

“Đúng là chủ trương dùng ít người nhưng tinh nhuệ nhỉ?” Asama vừa mỉa mai vừa đi về phía ghế ngồi.

Nasu bực bội liếc nhìn anh.

“Các lãnh đạo đã trao đổi xong, những người phụ trách hiện trường chỉ cần hành động đúng như chỉ thị.”

“Ý ông là không cần giải thích từng li từng tí cho mấy quân cờ đúng không?”

“Tôi không coi anh như con tốt thí, bằng chứng là tôi đã gọi anh đến đây thế này.”

“Vậy ông sẽ giải thích mọi điều chứ, ví dụ như tại sao đột nhiên chúng tôi bị cướp mất quyền điều tra vụ NF13.”

“Anh Asama!” Kiba ngồi bên cạnh cao giọng.

Shiga nở nụ cười nhạt.

“Chia sẻ thông tin là cần thiết, nhưng nếu làm không đúng trình tự, ngược lại càng làm mọi chuyện lộn xộn hơn thôi. Trước đó tôi nói rồi, chuyện muốn các anh làm có rất nhiều.”

“Lúc đó đằng ấy đã chỉ thị cho tôi rồi nhỉ? Ra vậy, thế nên tôi mới bị gọi về đây à? Giờ lại tới lượt đoàn quân bị vứt bỏ sau khi dùng xong à?”

“Anh một vừa hai phải thôi!” Tiếng của Kiba lại vang lên. “Đến tôi cũng chẳng được biết cụ thể. Hãy suy nghĩ làm thế nào để thực hiện nhiệm vụ được giao đi!”

Asama nhìn gương mặt chảy dài của Kiba, cố nhịn để không hét

lên rằng loại hèn nhát như anh có tư cách mà nói câu đó sao, rồi quay sang Shiga và Nasu. “Thế là tôi được giao nhiệm vụ gì trong vụ này?”

“Trước hết tôi định nói một chuyện quan trọng đây.” Nasu nói. “Đã phát hiện nơi ẩn náu của Kagura.”

Asama bất giác mở to mắt. “Ở đâu vậy?”

“Phía bắc.”

“Phía bắc ư?”

Nasu gật đầu với Shiga. Shiga lập tức xoay màn hình máy tính trên bàn về phía Asama. Trên đó hiện lên tấm ảnh một người đàn ông đội mũ. Anh ta cúi gằm mặt, có vẻ đang thao tác gì đó.

“Cái gì thế này?”

“Đây là hình ảnh camera an ninh lắp ở máy bán vé trong nhà ga Tokyo chụp lại.” Shiga nói. “Hiện ở các nhà ga chính trên cả nước đều lắp camera ở một vài máy bán vé, mục đích chủ yếu là để truy tìm tung tích tội phạm bỏ trốn. Nói thêm để anh tham khảo, về đặc tính, mạng lưới này được triển khai trên toàn quốc, và việc quản lý những hình ảnh này được giao cho Tổng cục cảnh sát quốc gia.”

“Chuyện đó tôi biết rồi, còn người đàn ông đội mũ này là Kagura à?”

“Có lẽ vậy.”

Asama nhìn chăm chú bức ảnh.

“Nhưng mà trong bức ảnh này, cái mũ che hết mặt rồi, nếu là video thì có khi lại thấy gì đó.”

“Không đâu. Người này từ đầu tới cuối không bỏ mũ ra, có lẽ anh ta biết có camera.” Shiga nói với giọng điệu thờ ơ.

“Vậy sao biết được đó là Kagura?”

“Qua đôi tai.” Shiga chỉ vào tai của người đàn ông trong bức ảnh. “Có lẽ anh biết rồi, tai mỗi người có hình dạng khác nhau, có thể dựa vào hình dạng tai để phân biệt từng người. Hình ảnh ở camera an ninh lắp ở các ga chính đã được máy tính phân tích, để tìm người có hình dạng tai giống với Kagura. Kết quả là tìm ra người này.”

“Ảnh này chụp lúc nào vậy?”

“Năm giờ ba phút chiều năm hôm trước.”

“Năm ngày rồi sao?” Asama cười nhăn nhở. “Anh ta có thể đi một vòng nước Nhật rồi quay về Tokyo.”

Shiga ném cái nhìn lạnh lẽo về phía Asama. “Anh hãy thử tưởng tượng xem, một ngày có bao nhiêu người dùng máy bán vé ở các nhà ga chính của Tokyo. Máy tính đã hoạt động hết công suất mới cho ra được kết quả này. Thế này là quá nhanh rồi.”

“Anh định bảo tôi ghi nhận sự cố gắng của các anh à? Ngân sách rót vào Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt và Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát vượt quá sức tưởng tượng của chúng tôi đấy, thế mà các anh mất tận năm ngày để phân tích camera an ninh.”

“Tôi đang đề xuất đưa hệ thống nhận dạng tĩnh mạch vào máy bán vé. Nếu đề xuất đó được thực hiện thì ngay khi tội phạm bỏ trốn đặt tay vào tấm bảng nhận dạng, thông tin sẽ được tự động báo về. Tuy nhiên, việc bảo vệ quyền riêng tư lại cản trở đề án này, khiến cho kế hoạch mãi chưa tiến triển. Vấn đề không phải ở ngân sách mà là pháp luật.”

Asama bĩu môi.

“Sau DNA là đến đăng ký tĩnh mạch à… Cứ như các anh là một chủng người hoàn toàn khác với chúng tôi vậy. Mà thôi, chuyện đó sao cũng được. Anh có biết Kagura mua vé đi đến đâu không?”

“Đã tra ra rồi. Màn hình thu hình ảnh Kagura lúc năm giờ ba phút chiều, nên chỉ cần điều tra vé được bán ra từ máy bán vé vào thời gian này là được. Theo như đó thì anh ta đã mua vé tàu đến phía bắc.”

“Anh ta đến nhà ga nào?”

“Lộ trình này đổi tàu mấy lần, nên điểm đến cuối cùng là…”

Shiga nói ra tên nhà ga Borero.

“Vùng nông thôn à? Sao anh ta lại đến đó nhỉ?”

“Anh không cần tìm lý do đó. Tóm lại đã xác định được Kagura đi đến thành phố Borero.”

“Đến đây anh hiểu rồi chứ? Nhiệm vụ của anh là đến Borero, bắt Kagura về đây.” Nasu nói.

Asama nhìn mặt cấp trên. “Chỉ một mình tôi đi à?”

“Tôi cũng đi cùng, một mình anh dễ hành động tùy tiện.” Kiba nói.

“Vậy là hai người gồm tôi và Đội trưởng à? Nhưng tôi nghe nói rằng thành phố Borero khá rộng do nhiều thị trấn, thôn làng hợp thành.”

“Tôi không bảo anh tìm anh ta.” Shiga nói. “Tổng cục cảnh sát quốc gia đã liên hệ với cảnh sát địa phương rồi. Khoảng thời gian này đang điều tra theo chiến thuật biển người[8], tôi nghĩ tìm ra Kagura chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.”

“Anh giải thích về Kagura như thế nào cho cảnh sát địa phương?”

“Tôi nói là một nhân viên của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát đã mất tích khi mang theo dữ liệu quan trọng liên quan đến vụ án giết người. Lời đó chẳng phải dối trá gì đúng không?”

Asama thở dài. “Vậy là sau khi bắt Kagura, tôi cũng không được thẩm vấn mà cứ thế giao anh ta cho Tổng cục cảnh sát quốc gia à?”

“Kagura là người của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt. Chuyện của Tổng cục cảnh sát quốc gia thì Tổng cục cảnh sát quốc gia tự giải quyết, việc đó là điều đương nhiên mà. Tất nhiên sau khi giải quyết hết mọi chuyện, chúng tôi sẽ công khai những thứ có thể công khai.” Shiga nói bằng giọng lãnh đạm.

Asama đập bàn, hùng hổ đứng dậy. Sau khi lườm Shiga, anh mới quay bước đi.

“Anh từ chối nhiệm vụ à, Asama?” Nasu hỏi.

Asama thở ra một hơi rồi mới quay lại. “Tôi sẽ làm. Cứ đến Borero là được chứ gì? Tôi sẽ chuẩn bị ngay.”

“Chờ đã anh Asama.” Shiga nói, tay thao tác trên bàn phím máy tính.

Hình ảnh trên màn hình bắt đầu chuyển động. Đoạn băng về những hành khách mua vé tàu được tua nhanh, không lâu sau, hình ảnh dừng lại trên màn hình. Asama sửng sốt khi nhìn người trong bức ảnh đó. Người này giống hệt người được cho là Kagura đang đội mũ trước đó.

“Chuyện này là sao?”

“Như anh nhìn thấy, Kagura lại xuất hiện. Khi điều tra lịch sử ghi chép của máy bán vé thì phát hiện lần này anh ta mua vé đến địa điểm giống với lúc đầu, thêm nữa là ghế ngồi cạnh nhau.”

“Tức là có người đi cùng ?”

“Suy luận như vậy hợp lý đấy, nhưng có vẻ không dự định đi cùng nhau từ đầu, nếu có dự định đó thì anh ta đã mua vé cho đối phương ngay từ lúc đầu.”

“Người đi cùng anh ta là ai? Mà dù anh biết cũng không nói cho tôi đâu nhỉ?”

Shiga khẽ nghiêng đầu sang một bên. “Nếu định thế thì tôi đã không cho anh xem hình ảnh này. Tôi không đoán được Kagura dẫn ai theo, có lẽ do tình hình lúc đó nên anh ta mới dẫn người đó theo.”

Asama đặt tay lên hông, nhìn Nasu. “Dù anh ta dẫn ai theo thì chúng ta cũng không có quyền tra hỏi… Tôi nói thế có đúng không hả Trưởng phòng?”

Nasu im lặng. Thay vào đó, Kiba đứng dậy. “Đi nào. Vé tàu chuẩn bị xong rồi. Hãy sửa soạn trong ba mươi phút thôi.” Kiba nói rồi chào hỏi qua loa với Nasu, và ra khỏi phòng.

Asama cũng liếc mắt nhìn Shiga và Nasu rồi đuổi theo Kiba.

“Đội trưởng!” Anh đuổi kịp Kiba trên hành lang. “Thế này là sao? Sao chúng ta phải chịu sự sai khiến của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt vậy?”

“Tôi không biết. Có lẽ Trưởng phòng biết sự tình nhưng không thể nói cho chúng ta.”

“Tôi không thấy thuyết phục.”

“Tôi cũng vậy, nhưng chúng ta chẳng thể làm gì. Chúng ta là phe bị điều khiển mà. Nếu muốn đứng ở phe điều khiển thì phải giỏi hơn, để được thế thì phải lập công trạng.” Kiba vỗ vai Asama rồi tiếp tục bước đi.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 33

Không lâu sau khi Kagura ấn nút return, các con số bắt đầu lấp đầy màn hình. Những dãy số dài dằng dặc không rõ ràng chạy qua như đang cười nhạo anh.

Tiêu rồi, máy tính lại điên mất rồi.

Kagura ôm đầu. Tính cả lần này thì anh đã thử mười mấy lần rồi nhỉ? Từ những dấu vết còn lại ở máy tính, anh cố tìm xem Tateshina Saki đã tạo ra chương trình gì trong căn nhà này, nhưng mọi chuyện không suôn sẻ. Kết hợp những thông tin có được cho đến nay, có vẻ chương trình hỗ trợ xuất hiện trên mail mà anh em Tateshina gửi cho nhà toán học Kerr Neumann chính là "Mogul". Nhưng từ nội dung mail, có thể phán đoán rằng điều quan trọng không phải "Mogul", mà là thứ có thể lấy ra từ đó - "Dữ liệu bạch kim". Có lẽ Shiratori Risa cũng muốn thứ đó, nên mới tìm kiếm "Mogul".

Kagura quay lưng về phía màn hình đang tiếp tục trích xuất những con số vô nghĩa, anh nhìn khắp sàn nhà. Sách vở, sổ, tài liệu để lộn xộn. Đó là kết quả của việc anh lật hết giấy tờ có chữ trong căn nhà này ra để xem. Anh cố tìm hiểu xem thiên tài toán học Tateshina Saki đã nghiên cứu thế nào, nhưng đều phí công vô ích. Anh không hiểu được một phần mười.

Mơ hồ cảm thấy gì đó, anh nhìn ra cửa. Cửa vẫn mở, không lâu sau Suzuran xuất hiện ở đó.

"Anh nghỉ một chút nhé? Uống trà thôi nào!"

"Ừ." Kagura đứng dậy.

"Nhiều số chạy ra quá, cứ để kệ được không ạ?" Suzuran nhìn

màn hình máy tính rồi hỏi.

“Không sao. Ở trạng thái này anh cũng không làm gì được. Sau khi chạy hết số nó sẽ tự dừng lại.”

Mất khoảng năm tiếng đấy, Kagura thầm nhủ trong lòng.

Xuống tầng một, anh đun nước, pha hồng trà. Ngồi xuống xô pha có họa tiết hoa ở phòng khách, anh ngắm nhìn bầu trời gợn mây qua ô cửa kính. Đã năm ngày trôi qua từ lúc anh đến căn nhà này. Dù ở đây có thực phẩm tích trữ nhưng nó đang dần vơi đi.

“Chỗ này thích thật đấy. Lúc nãy em vừa đi dạo, có một chỗ nhiều hoa tulip trắng và đỏ lắm, đẹp như trong mơ.” Suzuran vui vẻ nói.

“Nếu là cánh đồng hoa tulip thì anh từng thấy rồi. Nghe nói nhiều người từ nơi xa tới đó để chụp ảnh.”

“Thiên nhiên tươi đẹp này, không khí và nước trong lành nữa, đến mức em muốn sống ở đây mãi.”

“Anh hiểu cảm giác của em, nhưng anh không thể làm thế. Phải tìm ra “Mogul” sớm chừng nào hay chừng đó.” Kagura nói, tay nghiêng cốc trà, vị trà hơi đắng, chắc do anh cho nhiều lá trà quá.

Anh chưa nói với Shiratori Risa việc mình tới đây, lại còn tắt điện thoại suốt từ lúc đó. Nếu biết chuyện ở căn nhà này, chắc chắn cô ta sẽ lao ngay đến đây, tự mình phân tích cái máy tính mà Tateshina Saki sử dụng để tạo ra “Mogul”. Nếu trường hợp đó xảy ra thì Kagura sẽ bị loại khỏi cuộc chơi, cũng không được biết gì về “Mogul” hay “Dữ liệu bạch kim”.

Nhưng anh bắt đầu nghĩ cứ thế này cũng không đi đến đâu. Một người không biết gì về “Mogul” như anh không có khả năng phân tích nội dung nghiên cứu của Tateshina Saki từ máy tính, nếu vậy nhận sự giúp đỡ của Shiratori Risa chẳng phải tốt hơn sao?

Định thần lại, anh thấy Suzuran đang buồn bã nhìn mình.

“Em sao thế?”

Cô chớp mắt. “Không có gì ạ, em chỉ thấy thương cảm.”

“Thương cảm ư? Với cái gì?”

“Tại vì anh Kagura. Cuộc sống là phải tận hưởng, đã mất công

đến nơi tuyệt thế này mà anh chẳng ra ngoài lấy một lần, chỉ chăm chăm nhìn vào máy tính. Cuộc đời như vậy chẳng vui tẹo nào. Đáng thương quá!"

Kagura đặt cốc trà xuống bàn.

"Bình thường anh đâu có sống thế này, giờ là trường hợp đặc biệt."

"Vậy à?"

"Đương nhiên rồi. Anh bị tình nghi tội giết người và đang chạy trốn mà, trong hoàn cảnh đó lại còn phải tìm "Mogul" nữa. Giờ phải lúc tận hưởng cuộc sống đâu."

"Nhưng anh không phải hung thủ, vậy thì đầu cần chạy trốn."

"Anh không phải hung thủ, chí ít không nhớ rằng mình đã giết người, nhưng mà…" Nói đến đây, Kagura bỗng im bặt.

Mí mắt Suzuran khẽ chuyển động. "Ý anh là Ryu làm sao? Anh Kagura vẫn nghi ngờ anh ấy à?"

"Anh cũng không muốn làm vậy, nhưng nghĩ một cách hợp lý thì, dù thế nào cũng…"

Suzuran đứng bật dậy trước khi Kagura nói xong, rồi nhanh chân đi về phía cửa.

"Đợi đã, em đi đâu thế?"

Cô đi ra khỏi phòng mà không thèm trả lời. Cánh cửa đóng sầm lại, bụi trên cửa rơi xuống.

Kagura đứng dậy, chậm rãi đi về phía cửa. Anh tưởng Suzuran vẫn ở hành lang, nhưng mở cánh cửa ra lại không thấy bóng dáng cô đâu, có vẻ cô đã bỏ ra ngoài.

Kagura gãi đầu, quay lại xô pha, cầm lấy điện thoại đang đặt bên cạnh.

Anh lẩm nhẩm trong miệng: "Cứ thế này sẽ đâm vào ngõ cụt mất", rồi bật nguồn điện thoại. Đúng như dự đoán, Shiratori Risa đã gọi đến rất nhiều cuộc. Anh hít một hơi thật sâu rồi gọi cho cô.

Có vẻ cuộc gọi đã kết nối rồi, nhưng đối phương im lặng một hồi lâu. Không lâu sau anh nghe thấy tiếng thở dài.

"Tại sao anh lại tắt nguồn điện thoại? Tôi đã nhờ anh đừng gián

đoạn liên lạc rồi mà.”

Đúng như anh nghĩ, cô chất vấn bằng giọng điệu gắt gỏng.

“Xin lỗi cô, tôi có chuyện muốn suy nghĩ một mình, đương nhiên là về “Mogul”.”

“Vậy anh đã nghĩ ra chưa?”

“Chưa, tôi bỏ cuộc rồi, chỉ còn cách mượn sức của cô thôi, nhưng có lẽ cô cũng không làm được gì, dù sao thì đối tượng cũng là máy tính mà Tateshina Saki sử dụng.”

“Của Tateshina Saki ư?… Quả nhiên anh đang ở Borero.”

Anh chột dạ. “Sao cô biết?”

“Cảnh sát bắt đầu hành động rồi. Ở nơi đó rất nguy hiểm, anh hãy rời khỏi đó ngay.”

Kagura nghiêng đầu, điện thoại vẫn áp bên tai. “Chắc chắn không ai biết căn nhà này.”

“Chuyện anh đến Borero đã được xác định, và có vẻ cảnh sát cũng đã nắm được Borero là quê hương của anh em Tateshina.”

Kagura đứng phắt dậy. “Lộ ra ở đâu nhỉ? Hay do tôi bất cẩn ở chỗ nào?”

“Không được xem thường khả năng của cảnh sát, điều đó chắc anh hiểu rõ nhất. May cho anh, hình như họ chưa nắm được địa chỉ cụ thể, vì ngôi nhà của bố mẹ anh em Tateshina đã bị phá rồi.”

“Ngôi nhà nghỉ dưỡng này được họ bí mật mua, đứng tên ngôi nhà cũng là người khác.”

“Đừng tưởng thế là yên tâm. Tổng cục cảnh sát quốc gia đã liên lạc với cảnh sát địa phương rồi, số lượng lớn cảnh sát được điều động đến đó hẳn sẽ điều tra tất cả các nhà.”

Kagura đột nhiên thấy miệng mình khô khốc. “Thế thì tệ rồi.”

“Hãy rời khỏi đó luôn đi. Có thể “Mogul” được tạo ra trên máy tính ở căn nhà đó, nhưng chắc bị xóa hết và có lẽ không khôi phục được. Anh em Tateshina không cẩu thả thể đâu.”

“Nói vậy nhưng làm gì còn manh mối nào khác.”

“Trước tiên hãy ưu tiên chạy trốn đã. Mà tôi có chuyện muốn hỏi anh, mẫu vật thu được trong vụ NF13 được cất giữ ở đâu?”

“Mẫu vật ư? Ý cô là tinh dịch của hung thủ à?”

“Đúng vậy. Thứ anh đã phân tích DNA ấy.”

“Nếu là tấm D plate thì ở Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt.”

“D plate là thông tin DNA đã được điện tử hóa. Không phải thứ đó, tôi cần mẫu vật thật. Tôi đã tìm ở phòng lưu trữ nhưng không có ở đó.”

“Nếu thế thì hỏi Viện trưởng Shiga…”

“Tôi muốn mang mẫu vật đi và giữ kín chuyện đó với Viện trưởng Shiga. Hãy cho tôi biết chỗ cất giữ nó.” Shiratori Risa hỏi dồn dập.

“Tôi muốn biết mục đích của cô.”

“Giờ không có thời gian để nói chuyện đó, nhanh cho tôi biết đi!”

Kagura liếm môi. “Mẫu vật của vụ án chưa giải quyết được sẽ để trong kho lạnh của phòng phân tích. Mật khẩu mở cửa phòng đó là D, E, S, T, I, N, Y.”

“Định mệnh à? Tôi hiểu rồi. Chúc anh may mắn! Dù sao anh vẫn phải tiếp tục chạy trốn và tìm cho ra “Mogul”.”

“Tôi có câu hỏi về việc đó đây. “Dữ liệu bạch kim” là gì vậy?”

Shiratori Risa im lặng lần nữa, nhưng lần này có cảm giác cô không biết phải nói gì.

“Chưa đến giai đoạn anh phải suy nghĩ về việc đó.” Giọng cô dao động. “Đầu tiên phải chạy thoát, đến nơi an toàn rồi liên lạc với tôi. Vậy nhé!”

“Chờ đã!”

“Tôi nói lại lần nữa, chúc anh may mắn!” Shiratori Risa nói rồi cúp máy.

Kagura cầm chắc điện thoại, ra khỏi phòng, cứ thế đi về phía sảnh. Anh xỏ giày, lao ra khỏi nhà. Không thấy bóng dáng Suzuran đâu, dù gọi to tên cô nhưng không có tiếng trả lời.

Anh đi vào gara nhỏ bên cạnh ngôi nhà. Ở đó có xe máy của Tateshina Kosaku, anh ta dùng nó để ra ngoài mua thực phẩm. Chìa khóa để trong lon rỗng ở bên cạnh.

Trèo lên xe máy, anh kiểm tra xe, đảm bảo xe còn xăng rồi mới nổ

máy.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 34

Xuống ga Borero chỉ có hai người là Asama và Kiba. cầu thang và rời khỏi nhà ga. Xung quanh nhà ga có đèn đường nhưng đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy bóng tối hun hút trải dài.

“Gì thế này? Chỗ này có đúng là nước Nhật không vậy?” Kiba lẩm bẩm bên cạnh Asama.

Trước nhà ga có cái vòng xuyến, vài trạm dừng xe buýt, nhưng có vẻ tất cả các chuyến xe buýt đều đã dừng chạy rồi, cũng không tìm thấy điểm bắt taxi nào. Quanh quẩn ở đó một lúc, một chiếc xe Sedan từ đâu đó xuất hiện, dùng trước mặt hai người. Một anh chàng cao gầy bước xuống xe.

“Các anh đến từ Sở cảnh sát thành phố Tokyo à?” Anh ta hỏi như dò xét.

“Đúng vậy.” Asama và Kiba giơ phù hiệu ra.

Đối phương cũng giơ ra giấy tờ tùy thân, xưng tên là Tamahara. Anh ta nói mình thuộc phòng Hình sự của đồn cảnh sát Borero.

“Xin lỗi vì để các anh phải đợi. Giờ tôi sẽ dẫn các anh đến đồn cảnh sát.”

“Nhờ anh.”

Để Kiba ngồi ghế sau, Asama ngồi vào ghế lái phụ.

“Vùng quê mùa này làm các anh ngạc nhiên lắm nhỉ?” Tamahara nói khi xe vừa di chuyển.

“Không có chuyện đó đâu, chỉ là nơi này xa hơn tôi nghĩ.”

“Tôi đến đây từ những ngày đầu được phân công. Nói gì thì nói, nơi này như hoang đảo vậy, nhưng nhiều người từ thành phố đến

đây lại thích điều đó. Khắp nơi đều có những thôn nhỏ, vì diện tích nơi này rộng quá."

"Số lượng tội phạm thì sao?" Asama hỏi, dù trong lòng chẳng quan tâm lắm.

"Trước kia chưa xảy ra vụ án nghiêm trọng nào, gần đây thì thi thoảng lại có vụ dã man, nhưng giờ ở đâu chẳng thế. Còn vụ như thế này là lần đầu tiên, hơn trăm người từ trụ sở cảnh sát quận đến đây hỗ trợ, ngày mai còn có cả trực thăng đến nữa. Tôi nói với bạn mình là y như phim Hollywood vậy."

Asama nhìn gương mặt thon dài của Tamahara, có lẽ việc anh ta đang nhắc đến là việc điều tra Kagura.

"Việc điều tra có tiến triển gì không?"

Tamahara vừa xoay vô lăng vừa nghiêng đầu. "Tôi không biết cụ thể, dù sao tôi cũng chỉ là lính thôi. Nếu được giao nhiệm vụ thì cùng lắm chỉ chạy theo chỉ thị. Nhưng trọn ngày hôm nay, việc lấy tin trên diện rộng đã kết thúc, có lẽ ngày mai sẽ nắm được gì đó."

"Chỉ huy lần này là vị nào vậy?"

"Chuyện đó ngạc nhiên thật, Giám đốc Kitamine đích thân ứng cử."

"Giám đốc ư?" Kiba ngồi sau nhoài người lên. "Giám đốc Kitamine nắm quyền chỉ huy à?"

Trước khi tới đây, họ đã tìm hiểu và biết được giám đốc cảnh sát quận là nhân vật tên Kitamine.

"Đúng vậy. Trưởng phòng hình sự và Trưởng ban cảnh vệ cũng đến, Cảnh sát trưởng của chúng tôi đang hoảng hốt lắm." Sau khi hồ hởi nói vậy, Tamahara bỗng trầm giọng xuống. "Tôi không biết mình hỏi chuyện này có được không, nhưng nhân vật đang mất tích rốt cuộc là ai thế? Ngoài việc đó là nhân viên của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát, chúng tôi không được tiết lộ thêm thông tin gì cả. Không phải nghi phạm bị truy nã mà điều tra quy mô lớn thế này sao?"

Asama liếc nhìn Kiba rồi gật đầu.

"Chúng tôi cũng không biết nội tình cụ thể, chỉ được lệnh rằng áp

giải nhân viên đó về thôi.”

“Vậy à? Mà dù các anh có biết thì cũng không đời nào nói cho thanh tra quèn như tôi đâu.” Tamahara cười khẽ.

Asama không nói gì, chỉ nhìn đằng trước. Không bao lâu sau đã trông thấy ánh đèn giữa bóng tối. Đồn cảnh sát Borero là tòa nhà nhỏ nhưng vững chãi, xung quanh đó tập kết vài chục chiếc xe cảnh sát lớn nhỏ, hình như tất cả đều đến từ trụ sở cảnh sát quận. Anh mải ngắm nhìn, thấy có vài chiếc xe rời khỏi đây, cũng có vài chiếc xe quay lại, tạo nên bầu không khí gấp gáp.

Asama và Kiba được Tamahara dẫn vào phòng họp lớn của đồn cảnh sát, trên lối vào treo tấm bảng “Phòng Đối sách điều tra đặc biệt liên quan đến K”.

Trong phòng họp ngập tràn tâm trạng hứng khởi và mùi thuốc lá, mười mấy người đàn ông ngồi vây quanh cái bàn khổng lồ ở giữa phòng, đang nói chuyện gì đó.

Tamahara tiến lại gần người đàn ông trung tuổi mặc đồng phục.

“Cảnh sát trưởng, tôi đã dẫn mấy vị ở Sở cảnh sát thành phố Tokyo đến đây.”

Người đàn ông được gọi là cảnh sát trưởng quay sang phía Asama, nói: “Cảm ơn các anh đã lặn lội đường xa tới đây.”

“Xin lỗi vì đã làm phiền.” Kiba cúi đầu.

“Chờ đã! Giám đốc.” Cảnh sát trưởng gọi người đàn ông đang nhìn xuống bàn họp.

“Giám đốc, giờ ông có tiện không?”

Quay mặt về phía Cảnh sát trưởng là một người nhỏ thó nhưng ánh mắt đầy uy lực, miệng ông ta méo xệch. Nhân vật này có lẽ là giám đốc cảnh sát quận Kitamine.

“Các vị từ Sở cảnh sát thành phố Tokyo đã đến rồi.”

Đợi Cảnh sát trưởng giới thiệu xong, Kiba bước lên một bước.

“Tôi là Kiba, đến từ phòng Điều tra số 1 của Sở cảnh sát thành phố Tokyo. Đây là cấp dưới của tôi, Asama.”

“Mong ông giúp đỡ!” Asama nói, nhưng Kitamine xua tay sang bên tỏ vẻ khó chịu. “Chúng tôi vẫn chưa tìm thấy nhân vật kia, nếu

phát hiện thì chúng tôi sẽ đảm bảo giữ người và liên lạc với các vị. Cho đến lúc đó, các vị hãy chờ đâu đó… Có ai dẫn hai vị này đến phòng nghỉ giúp tôi."

"Vâng, để tôi." Tamahara đáp rồi tiến lại gần.

Asama dùng tay ngăn lại. "Chờ đã. Có thể cho tôi biết tình hình hiện tại được không? Tôi muốn báo cáo với cấp trên." Anh quay về phía Kitamine, nói.

Kitamine nhếch lông mày. "Tôi đã liên lạc trực tiếp với phía Tokyo rồi, các vị yên tâm. Các vị chỉ cần áp giải nhân vật đó bình an vô sự về là được. Tối nay hãy thong thả nghỉ ngơi."

"Nhưng mà…"

"Xin lỗi, nhưng hiện chúng tôi đang điều tra. Tôi đang chờ cấp dưới báo cáo. Thành phố Borero rất rộng, có núi non, có sông, đương nhiên có cả khu dân cư nữa, những chỗ một hay hai người trú ngụ được thì nhiều không đếm xuể. Tôi không có thời gian tiếp các vị… Hãy nhanh chóng dẫn hai vị đây đến chỗ nghỉ." Kitamine nói rồi quay gót đi.

Asama định đuổi theo nhưng Kiba đã kéo tay anh ngăn lại. "Dừng lại đi!" Kiba ghé tai anh, nói.

Tamahara đứng trước Asama. "Tôi xin phép dẫn đường. Mời các anh đi hướng này!"

Asama hết nhìn mặt Tamahara rồi lại nhìn Kiba, buông tiếng thở dài.

Nơi mà Tamahara dẫn họ đến là một khách sạn thương gia nhỏ ở cạnh nhà ga. Trong khuôn viên đồn cảnh sát chắc có chỗ ở, nhưng nơi đó đang được các điều tra viên đến từ trụ sở cảnh sát quận sử dụng, hơn nữa, chắc chắn Kitamine không muốn cho hai người họ tiếp xúc với cấp dưới của mình.

"Chắc tay Giám đốc đó biết rõ chúng ta đang tìm ai." Asama nói sau khi Tamahara đi khỏi.

"Có lẽ vậy, nếu không thì ông ta đã không nắm quyền chỉ huy điều tra."

"Thêm nữa, có lẽ ông ta biết những chuyện chúng ta không biết,

nên mới cố ý không cung cấp thông tin cho chúng ta. Có lẽ Tổng cục cảnh sát quốc gia đã chỉ thị như vậy."

Kiba nhún vai. "Có thể lắm. Đó là nghề của họ mà. Vốn dĩ họ là người của Tổng cục cảnh sát quốc gia."

"Nhưng lạ thật. Bắt được Kagura rồi, họ sẽ giao cho chúng ta mà, nếu thế thì tại sao không cho chúng ta biết thông tin trong quá trình điều tra chứ?"

"Chuyện đó thì tôi không biết." Kiba đổ người xuống chiếc giường nhỏ.

Asama rời mắt khỏi thân hình to béo của cấp trên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên kia tấm rèm đăng ten là bóng tối đen kịt.

Anh đang nghĩ, trong thành phố này có bí mật gì nhỉ? Hình như Shiga biết rõ lý do Kagura đến thành phố này. Lẽ nào thành phố này có ý nghĩa đặc biệt với Kagura? Phải chăng Tổng cục cảnh sát quốc gia, Shiga, và cả Kitamine đều sợ bí mật đó bị lộ ra trong quá trình tìm kiếm Kagura?

Kiba bắt đầu ngáy. Asama lấy thuốc lá và bật lửa từ trong túi áo khoác ra. Trong phòng không có gạt tàn, dù biết nơi đây cấm hút thuốc nhưng anh vẫn ngậm điếu thuốc và châm lửa, rít một hơi thật sâu rồi phả khói vào mặt Kiba.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 35

Kagura quay trở lại căn nhà của anh em Tateshina khi ngày mới đã sang. Trước khi quay về đây, anh rong ruổi trên xe máy đi tìm Suzuran nhưng không thấy cô đâu cả. Đi bộ thì làm sao mà đi xa được thế? Thay vào đó, anh lại thấy đám người khả nghi đến nhà dân, rõ ràng bọn họ đang tìm kiếm ai đó.

Có vẻ lời Shiratori Risa nói là thật, mạng lưới điều tra của cảnh sát đã giăng đến thành phố này.

Đáng lẽ anh phải lập tức rời khỏi thành phố này như Shiratori Risa bảo, chắc chắn ngày mai sẽ có thêm nhiều cảnh sát được điều động đến đây và điều tra như ném bom rải thảm, nhưng anh không thể bỏ lại Suzuran. Dù cô đã hành động tùy tiện, đi mất khi không có sự cho phép của anh, nên giờ anh không bận tâm cũng được, nhưng nếu cảnh sát phát hiện ra cô thì có lẽ sẽ bắt cô lại rồi thẩm vấn gì đó. Nghĩ đến việc một cô gái vô tội, không liên quan đến vụ án mà gặp phải tình cảnh như thế, anh không đành lòng bỏ trốn một mình.

Căn nhà của anh em Tateshina vẫn y như lúc Kagura rời đi, đèn vẫn tắt, yên ắng không một tiếng động, niềm hy vọng Suzuran quay về đã hoàn toàn sụp đổ. Tuy nhiên không có vẻ gì là cảnh sát đã đánh hơi được nơi này.

Nhưng không thể bỏ qua khả năng điều tra viên ẩn nấp trong nhà, Kagura nín thở, thận trọng lại gần ngôi nhà. Anh không vào từ sảnh mà đi từ gara, ở đó cũng có lối dẫn vào nhà.

Anh vặn khóa, mở cửa, cố không gây ra tiếng động. Có vẻ trong nhà không có người, anh thở phào nhẹ nhõm, bước vào trong nhưng

không bật công tắc đèn, bởi sợ điều tra viên sẽ đến hỏi thăm nếu thấy nhà bật đèn giữa đêm khuya.

Nếu Suzuran bị cảnh sát bắt thì chuyện ngôi nhà này chắc chắn bại lộ. Ngôi nhà này vẫn an toàn nghĩa là cô chưa bị bắt. À không, cũng có thể cảnh sát đã hỏi ra nơi này, và đang chờ thời điểm thích hợp để xông vào. Nghĩ đến đó, dù bản năng thúc đẩy Kagura phải rời khỏi đây ngay lập tức nhưng anh lại đi vào bên trong, bởi nếu cứ thế này mà biến mất thì Suzuran quay về sẽ không biết phải làm sao.

Thêm nữa, Kagura nghĩ, dù Suzuran có bị cảnh sát bắt thì cũng chưa chắc nói ra chỗ này, nghĩ lại hành động và lời nói của cô từ trước đến nay, có lẽ cô sẽ bướng bỉnh giữ im lặng.

Anh đến phòng khách, ngồi xuống xô pha. Cốc trà vẫn trên bàn, trong cốc còn một phần ba hồng trà đã nguội lạnh. Nhớ lại lúc nói chuyện với Suzuran, cô nói anh đáng thương. Những người đã mất công tới nơi đẹp đẽ thế này mà chỉ vùi đầu vào máy tính thật đáng thương.

Anh chưa từng thương xót bản thân mình, nhưng có lẽ người ngoài nhìn vào lại thấy thương cảm. Đúng là rất lâu rồi, anh không tiếp xúc với thiên nhiên. Anh chưa từng cảm nhận được thời khắc chuyển mùa, hay nhận ra những mùi hương khác biệt trong không khí. Nhưng anh thấy ổn với việc đó. Anh cho rằng điều cần thiết nhất để làm cho cuộc sống nhân loại phát triển là văn minh khoa học, cho nên luôn tự hào khi làm công việc đóng góp cho sự phát triển văn minh khoa học đó. Anh quy chụp việc bảo vệ thiên nhiên chẳng qua là để duy trì môi trường thích hợp nhất cho con người sinh sống, rồi gần gũi thiên nhiên hay rung động với thiên nhiên chỉ làm lãng phí cuộc đời.

Bất giác một bức tranh hiện lên trong đầu Kagura. Bức tranh hình đôi tay do Ryu vẽ. Anh ấy thường xuyên vẽ đôi tay. Những bức tranh đó lần lượt hiện lên trong đầu Kagura. Đó là tay ai, bức tranh đó có ý nghĩa gì?

Một cảm giác trước nay chưa từng có lan tỏa trong tim anh. Cảm xúc hoài niệm, đau đớn trào dâng, anh chưa từng có cảm xúc này khi

nhìn những bức tranh đó trước đây.

Đôi tay vẽ trong tranh bắt đầu cử động đằng sau võng mạc của Kagura. Mỗi bức tranh đôi tay lại có hình dạng thay đổi ít nhiều, được lật giở nhanh nên nhìn như đang cử động. Đây là nguyên lý của phim hoạt hình.

Lúc anh mải mê ngắm nhìn, đôi tay trong bức tranh bỗng biến thành tay thật từ lúc nào. Bàn tay đó càng lúc càng cử động phức tạp. Ngỡ nó đột nhiên dừng lại, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nó di chuyển về phía anh.

Anh hét lên, mở to mắt, toàn thân co giật. Anh trông thấy bức tường mờ ảo bên kia bóng tối, trên tường treo cái đồng hồ tròn đang chỉ hơn ba giờ sáng. Anh chớp mắt, hít thở sâu, mồ hôi đầm đìa toát ra trong lúc ngủ. Lúc đặt mu bàn tay lên gáy lau mồ hôi, anh linh cảm có người ở bên phải, liền giật mình nhìn ra đằng đó.

Suzuran đứng đấy, cười như thể không có chuyện gì xảy ra.

“Em đang làm gì ở đây vậy?” Giọng anh khản đặc.

“Em nhìn anh Kagura, vì anh đang ngủ ngon lành.”

Kagura nhăn mặt. “Làm gì có chuyện đó, anh đang khó chịu đấy, vì vừa mơ thấy một giấc mơ tồi tệ. Mà thôi…” Kagura nhìn chằm chằm vào gương mặt Suzuran. “Em đã đi đâu vậy? Anh đi tìm em đấy.”

Dù giọng anh nghiêm nghị nhưng Suzuran vẫn mỉm cười, đáp: “Em không đi đâu cả, chỉ lang thang quanh đây thôi. Em nói rồi mà, quanh đây có nhiều chỗ tuyệt lắm.”

“Em đi đến tận nửa đêm sao?”

“Vì có những thứ chỉ nhìn thấy vào buổi tối.”

Anh hiểu ngay cô đang nói về thứ gì. “Ngắm sao à?”

“Sao Lạp Hộ, sao Tiên Hậu, sao Song Tử, lần đầu tiên em nhìn thấy những chòm sao rõ như thế. Anh Kagura mà được ngắm chúng cùng em thì hay quá.”

“Anh nói là đã đi tìm em đấy.” Kagura đứng phắt dậy. “Thôi, cũng may em đã về nhà an toàn. Em không gặp cảnh sát chứ?”

“Cảnh sát? Sao anh hỏi thế?” Suzuran nghiêng đầu.

Kagura thật muốn cười sự vô lo vô nghĩ của cô gái. “Chi tiết anh sẽ nói sau. Tóm lại chúng ta phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.”

“Đi ngay bây giờ ư?”

“Đúng vậy. Nếu em có đồ đạc gì muốn đem theo thì hãy thu dọn trong vòng năm phút.”

“Tuyệt thật, thế thì em muốn cái ghế dài ở bên cạnh cửa sổ.”

Kagura gật đầu thật mạnh. “Cái đó làm sao bê đi được.”

“Vậy thì em không cần gì đâu.”

“Tốt. Thế thì rời khỏi đây luôn đi!” Kagura với tay lấy ba lô của mình.

Anh cầm đèn pin, ra khỏi nhà từ cửa sau. Suzuran đi theo sau anh, nhẹ nhàng bước xuống bậc tam cấp ở trước sảnh, quan sát tình hình ngoài đường. Xung quanh tối đen, hầu như không thấy thứ gì cả.

“Anh sẽ dùng đèn pin, nhưng chỉ chiếu xuống chân thôi, vì nếu chiếu cẩu thả, chẳng khác nào báo cho mọi người biết có kẻ khả nghi ở đây. Vì tối và khó đi nên hãy nắm chắc tay anh, vừa đi vừa để ý bước chân, em hiểu chưa?”

“Em hiểu rồi.” Suzuran đáp, trong giọng nói không thấy sự buồn rầu, chắc cô vẫn chưa hiểu bản thân mình đang ở trong tình huống nào.

Dù đường được trải nhựa nhưng việc bước đi trên con đường núi trong bóng tối không dễ dàng gì. Không có đèn pin thì không nhìn thấy gì ở phạm vi trên một mét, lại phải kéo tay Suzuran khiến việc bước đi càng khó hơn.

“Này anh, chúng ta phải đi bộ đến bao giờ?” Suzuran hỏi, giọng điệu ẩn chứa sự bất an.

“Anh giấu xe máy ở đằng trước, hãy chịu khó cho tới khi đến chỗ giấu đó.”

“Sao anh không về nhà bằng xe máy?”

“Tiếng động cơ giữa đêm sẽ khiến mọi người nghi ngờ, hơn nữa, không chừng cảnh sát cũng thấy đèn pha.”

“Hừ!” Suzuran nói rồi đột ngột dừng lại. “Đúng rồi.”

“Gì thế?”

“Em biết một nơi ẩn náu tốt lắm, chắc chắn ở gần đây thôi, chúng ta hãy đợi ở đó cho đến lúc trời sáng.”

“Nơi ẩn náu ư? Đó là nơi nào?”

“Nhà thờ.”

“Nhà thờ ư? Sao lại có nhà thờ ở vùng núi thế này?

“Em không biết, những nơi nào chẳng có tín đồ Thiên Chúa giáo. Anh biết không, ở Italia và Tây Ban Nha vẫn còn sót lại nhiều dấu tích nhà thờ do tín đồ Thiên Chúa giáo xây lên ở dưới lòng đất.”

“Chuyện đó anh biết rồi. Thế nhà thờ mà em nói đến không phải ở dưới lòng đất đấy chứ? Có người sống ở đó không? Nếu thấy chúng ta họ sẽ báo cảnh sát đấy.”

“Hình như không có ai sống ở đó cả. Cửa kính bị vỡ, cửa vào thì không khóa, có lẽ nó bị bỏ hoang. Nói vậy chứ bên trong đẹp lắm, em không thấy khó chịu tẹo nào khi ở trong đó.”

Kagura nhìn xuống bàn chân được chiếu sáng bởi đèn pin, nghĩ về ý tưởng Suzuran đưa ra. Cần đi bộ thêm chút nữa mới tới nơi cất xe máy, dù tới được nơi đó rồi thì cũng không biết chạy trốn vào thời gian này có phải kế hay không. Phía cảnh sát có lẽ cũng tính đến khả năng anh chạy trốn trong đêm. Phát ra tiếng động cơ xe máy vào ban đêm, khi khắp nơi đang chìm trong giấc ngủ khác nào tự chui đầu vào rọ.

“Nhà thờ đó có gần đây không?”

“Gần ạ, ngay đằng đó.” Suzuran chỉ ngón tay về một phía.

Kagura vừa bước đi vừa hoài nghi. Anh đã đến vùng này vài lần, cũng đi xung quanh mà không nhớ đã từng thấy nhà thờ đó. Nhưng chuyện Suzuran nói đúng là thật. Đi bộ thêm hai, ba phút nữa, họ thấy một nhà thờ nhỏ, bao quanh bởi cây xanh, trên mái nhà có dựng cây thánh giá.

“Nhìn kìa, em không nói dối mà.” Suzuran vui vẻ nói.

“Thật sự không ai sống ở đây chứ?”

Bước qua cánh cổng bị hỏng, băng qua cái sân nhỏ, họ đến gần

sảnh chính, vặn cái tay nắm cửa hoen rỉ, nhẹ nhàng kéo, cửa phát ra tiếng cót két, đúng là cửa không khóa. Kagura thận trọng bước vào, rọi đèn pin soi vào bên trong, nhìn thấy ghế dài xếp thành dãy, góc trong cùng có bục giảng kinh. Bức tường chính diện đặt cây thánh giá lớn, trên bức tường có điêu khắc hình thực vật như vây lấy cây thánh giá.

"Có vẻ nơi này bị bỏ hoang thật, nhưng không thấy hoang tàn lắm, chắc bị bỏ hoang chưa lâu."

"Nhìn được đúng không?" Suzuran ngồi xuống cái ghế dài bên cạnh. "Anh Kagura cũng ngồi xuống đi, không bẩn lắm đâu."

Kagura gật đầu, ngồi xuống ghế khác.

"Sao anh lại ngồi cách xa thế?"

"Tại sao gì… Chẳng có lý do gì cả."

"Thế anh ngồi chỗ này chẳng phải tốt hơn sao? Ngồi sát nhau ấm hơn mà."

"… Anh hiểu rồi."

Kagura đứng dậy, đến ngồi cạnh Suzuran. Anh ngồi cách một đoạn, nhưng cô xích lại gần.

"Thấy chưa? Ấm hơn mà."

"Đúng vậy nhỉ!" Kagura đáp, rồi bật cười trước sự hồn nhiên của cô gái.

Sợ bên ngoài chú ý, anh tắt đèn pin. Lập tức bóng tối đen đặc trùm lên hai người. Suzuran ngồi sát anh hơn, luồn tay mình vào cánh tay phải của anh, rồi nắm tay anh. Bàn tay cô lạnh và khô.

"Đừng lo." Kagura nói. "Anh sẽ bảo vệ em."

"Vâng." Cô đáp. "Em biết mà."

Kagura nhắm mắt, không phải anh buồn ngủ, chỉ là vì mở mắt cũng không nhìn thấy gì.

Dường như các giác quan khác trở nên nhạy bén hơn khi tầm nhìn bị cản trở. Anh ngửi thấy mùi bụi hôi nồng tiếng gió thổi khẽ và tiếng côn trùng kêu cùng truyền đến tai, và cũng cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể Suzuran.

Có lẽ hòa mình vào thiên nhiên là thế này. Bình thường bị vây

quanh bởi quá nhiều thông tin khiến anh không nhận ra thiên nhiên thay đổi thế nào xung quanh mình. Có vẻ rất nhiều thứ nhìn mà lại không thấy, nghe mà không nghe thấy, chạm vào mà không chạm được.

Nhắc mới nhớ, Suzuran đã từng nói thế này: Bàn tay Ryu vẽ là thứ mà Kagura nhìn thấy, nhưng đồng thời cũng không nhìn thấy, vì vậy anh không hiểu ý nghĩa quan trọng của nó. Anh muốn nhìn bức tranh đó, dường như nếu bây giờ được nhìn bức tranh đó, anh sẽ hiểu ý nghĩa của nó.

Không biết đã như thế trong bao lâu, tiếng cu gáy làm anh bừng tỉnh, hình như anh đã ngủ thiếp đi. Anh chậm rãi mở mắt, ánh sáng màu trắng chiếu vào từ ô cửa kính vỡ, bụi bay lượn trong ánh sáng trắng.

Kagura đảo mắt nhìn khắp nhà thờ. Dù rộng hơn lúc nhìn trong bóng tối nhưng thực tế nơi đây chỉ như một phòng học ở trường tiểu học. Ban thờ toát ra vẻ trang nghiêm lúc rọi đèn pin vào, giờ trông nhạt màu dưới ánh sáng mặt trời. Thêm nữa, Kagura đã nhìn thấy quang cảnh này ở đâu đó. Anh có cảm giác mình từng đến nhà thờ giống thế này, hay đơn thuần chỉ là ký ức ảo giác?

“Chào anh!”

Nghe tiếng gọi sau lưng, anh quay người lại, thấy Suzuran đang đứng đó mỉm cười. “Em không ngủ à?”

“Em ngủ rồi, chỉ một chút thôi. Buổi sáng đẹp thế này mà cứ ngủ mãi thì lãng phí quá.”

Cô cầm hoa trên tay, có vẻ hoa được hái bên ngoài. Cô tiến đến ban thờ, đặt bông hoa lên trên đó, rồi chắp tay, quỳ xuống.

“Em theo đạo Thiên Chúa à?” Kagura hỏi.

“Bây giờ thôi.” Cô đáp, vẫn giữ nguyên tư thế cầu nguyện. “Anh Kagura cũng cầu nguyện cùng em đi!”

“Cầu cái gì chứ?”

“Gì cũng được, sức khỏe, hạnh phúc hay hòa bình cho thế giới.”

Kagura đến gần ban thờ, ngước nhìn cây thánh giá. “Trong đời anh từ trước tới nay chưa cầu xin Chúa trời bao giờ.”

“Cầu nguyện không phải là xin Chúa trời điều gì.” Suzuran ngước nhìn anh. “Mà là cầu nguyện để gột rửa bản thân, không yêu cầu báo đáp.” ”

“Thế hả?”

Nếu là Kagura của trước đây thì chắc chắn sẽ phản bác lại. Anh đã từng không hứng thú gì với mấy thứ gọi là tôn giáo hay tín ngưỡng, còn xem thường những người tôn sùng những thứ đó. Nhưng lạ lùng thay, giờ đây anh lại có thể chân thành lắng nghe thế này.

Suzuran đứng dậy. “Mà em có chuyện muốn nhờ anh.”

“Gì vậy?”

“Em từng nói với Ryu rồi, đến một lúc nào đó em muốn làm lễ cưới, tại một nhà thờ tách biệt, chỉ có hai người. Anh thấy có tuyệt không?”

“Thế giới trong truyện cổ tích nhỉ?” Kagura nghiêng đầu. “Thế em nhờ anh chuyện gì?”

Cô mỉm cười đưa tay phải ra, trong lòng bàn tay cô đặt hai chiếc nhẫn kết bằng cỏ.

“Lẽ nào…”

Suzuran gật đầu. “Hãy thay Ryu trao nhẫn cho em.”

“Anh ư?”

“Bởi vì cơ hội này không có lần thứ hai đâu. Anh yên tâm, không phải em cưới anh Kagura, suy cho cùng là cưới người thay thế mà.”

“Người thay thế ư?” Kagura gãi mũi, gật đầu. “Được rồi. Thế anh cần làm gì?”

“Trước tiên, anh Kagura cầm cái này.” Suzuran chìa ra cái nhẫn nhỏ hơn. “Sau đó đứng quay mặt vào nhau, anh hiểu chưa? Bắt đầu nhé!”

Khi quay mặt về phía ban thờ, cô cất giọng như thì thầm: “Ryu, anh có thể sẽ coi Suzuran là bạn đời và yêu thương Suzuran suốt đời không?”

“Hả?” Kagura khẽ nói.

Suzuran cong môi. “Không phải là “hả”. Khi trao lời thề, anh phải

nói “tôi xin thề”.”

“À thế à? Anh hiểu rồi.”

“Vậy làm lại nhé! Ryu, anh có thể sẽ coi Suzuran là bạn đời và yêu thương Suzuran suốt đời không?”

“Tôi xin thề!”

“Tiếp theo đến lượt anh Kagura, hãy hỏi em giống như thế.”

“Ờ, Suzuran, em có thể sẽ coi Ryu là bạn đời và yêu thương Ryu suốt đời không?”

“Tôi xin thề! Tiếp theo là trao nhẫn. Đầu tiên chú rể trao nhẫn cho cô dâu. Hãy đeo cái nhẫn ban nãy vào ngón áp út của em.”

Cô chìa tay trái ra, Kagura lồng nhẫn cỏ vào ngón áp út của cô.

“Tiếp theo là quà cô dâu tặng cho chú rể. Hãy xòe tay trái ra.”

Lúc Kagura giơ tay trái ra như được dặn, anh bỗng nghe thấy tiếng nói vọng vào từ bên ngoài cửa sổ, có ai đó đang đến đây. Kagura quay mặt nhìn Suzuran.

“Trốn thôi!”

Kagura ôm Suzuran, trốn đằng sau bục giảng kinh. Cửa bị mở ra thật mạnh ngay sau đó.

“Chỗ này bị bỏ hoang nhỉ?” Một giọng đàn ông cất lên.

“Nhưng nếu không vào xem qua thì…” Một người khác nói. Có tiếng bước chân đi vào bên trong. “Nhìn này, chỉ có chỗ này là bụi được lau đi, có vẻ ai đó đã ở đây mới đây thôi.”

“Nói thế cũng không có nghĩa là người chúng ta đang tìm.”

“Thì đúng là như vậy, trước hết cứ báo về trụ sở đã.”

Từ nội dung cuộc nói chuyện, đoán chừng là cảnh sát. Không lâu sau, họ nhanh chân rời khỏi đó.

Kagura ló mặt ra quan sát tình hình từ phía sau bục giảng kinh. Cửa nhà thờ vẫn mở, có lẽ mấy cảnh sát đó còn bên ngoài.

Anh đeo ba lô, kéo tay Suzuran.

“Đám cưới phải dừng lại thôi, chúng ta sẽ đi ra từ cửa sổ.”

Kagura thận trọng mở hé cái cửa sổ hoen rỉ, cố không gây ra tiếng động, thoát ra ngoài. Suzuran cũng nhẹ nhàng đi theo sau. Đằng sau nhà thờ có rừng cây, lối đi dốc thoai thoải. Kagura nắm tay Suzuran,

vừa lần mò đường vừa bước đi. Chẳng bao lâu sau, họ đã ra đến con đường hẹp, là con đường anh đã thấy trước đó.

“Anh giấu xe máy ở ngôi nhà bỏ hoang phía trước, chúng ta cần nhanh chân lên!”

Kagura chạy bước nhỏ. Suzuran đi xăng đan cao gót nhưng không một lời kêu ca.

Bên cạnh con đường có mảnh đất trống, trong góc đó có ngôi nhà nhỏ cũ kĩ, có lẽ là cửa hàng bán quà lưu niệm hay gì đó, chữ trên tấm biển đã bị tróc ra, không đọc được.

Kagura vòng ra đằng sau ngôi nhà nhỏ. Anh giấu xe máy ở đó, phía trên phủ tấm mành để che.

Anh đẩy xe máy quay lại đằng trước ngôi nhà. Ngồi lên xe, anh nói với Suzuran: “Em lên đằng sau đi!”

“Tuyệt quá! Hồi hộp thật!” Suzuran ngồi lên yên sau, ôm lấy Kagura.

Đúng lúc đó họ nghe thấy tiếng gọi. Một cảnh sát mặc đồng phục đi xe đạp về phía họ.

“Không xong rồi. Em ngồi chắc vào.” Kagura nổ máy phóng nhanh. Tiếng cảnh sát hét lên gì đó vọng đến tai anh.

Chạy chưa được năm phút, bắt đầu có tiếng còi xe cảnh sát từ đằng xa. Kagura vít tay ga nhưng không lâu sau lại thấy xe cảnh sát đỗ ở đằng trước, có vẻ họ đang kiểm tra.

Kagura đảo mắt nhìn xung quanh. Từ chỗ phân tách của rào chắn có một con đường ruộng nhỏ. Kagura quay đầu, lao vào con đường đó.

Có lẽ vị cảnh sát đang kiểm tra kia đã nhìn thấy họ, xe cảnh sát hú còi đuổi theo.

Kagura phóng đi. “Suzuran, không được buông tay đấy.”

“Vâng, có chết em cũng không buông đâu.”

Suzuran siết mạnh cánh tay gầy ôm lấy người Kagura. Sự mềm mại của cơ thể cô truyền đến lưng anh, anh vừa chạy xe vừa cảm nhận điều đó. Cơ thể hai người như xé toạc làn gió.

Tiếng còi xe cảnh sát xa dần. Con đường ruộng nối với đường lên

núi, đường đột nhiên hẹp lại, thế này chắc xe cảnh sát không đi qua được.

Đúng lúc an tâm tưởng thoát được thì trước con đường núi hẹp đột ngột có khúc quanh. Vì đang chạy với tốc độ điên cuồng nên Kagura không thể điều chỉnh được xe máy. Thôi xong rồi, ngay sau khoảnh khắc anh nghĩ thế thì Suzuran và anh cùng bị ném vào không trung.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 36

Mở mắt ra, Asama chưa biết mình đang ở đâu. Cảm giác tấm ga giường chạm vào má khác với tấm ga giường ẩm ướt ở nhà, gối trên giường khá cứng.

Anh nằm sấp, nghiêng mặt sang bên để ngủ. Ai đó đang ngủ trên giường bên cạnh. Từ đống thịt thừa ở lưng, anh nhớ ra đó là Kiba. Đúng rồi, đây là khách sạn, họ đến Borero để truy tìm tung tích Kagura.

Anh ngồi dậy. Cái đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường chỉ gần bảy giờ kém năm phút sáng, chuông báo cài đặt bảy giờ. Anh cười một mình, thức dậy trước khi đồng hồ báo thức kêu là việc hay xảy ra lúc anh ở nhà. Anh tự tin rằng đồng hồ sinh học của mình chính xác, nhưng khi nói chuyện với người quen làm bác sĩ thì hóa ra do bản thân anh bị stress nên mới vậy, có vẻ thần kinh của anh không nghỉ ngơi chút nào.

Kiba bắt đầu ngáy từ trước khi Asama lên giường. Anh châm chọc trong lòng, hẳn anh ta không có gì phiền muộn, để anh ta ngủ thêm cho đỡ phiền phức, anh nghĩ thế nên tắt báo thức.

Anh rời khỏi giường, vào nhà tắm đi vệ sinh rồi tắm rửa, không thấy lăn tăn gì khi dùng nhà tắm trước cấp trên, chắc Kiba cũng không than phiền đâu. Anh đánh răng trong khi cơ thể còn ướt nhẹp, mặc đồ lót rời khỏi nhà tắm. Anh lau tóc bằng khăn, đến gần cửa sổ. Ngay bên cạnh có nhà ga của thành phố Borero, xe buýt đỗ ở vòng xuyến.

Khoảnh khắc tiếp theo, Asama bỗng mở to mắt, vì cạnh điểm đón

taxi có ba xe cảnh sát đang đỗ, một trong số đó là xe Wagon. Nhìn kĩ hơn thì thấy chỗ nào cũng có cảnh sát mặc đồng phục. Anh không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt họ, nhưng bầu không khí toát lên vẻ cấp bách.

"Đội trưởng!" Asama ngoái đầu gọi, nhưng tấm lưng béo ịch của Kiba chỉ chuyển động lên xuống.

Asama chạy đến bên giường, lay người cấp trên. "Đội trưởng, dậy đi!"

Cuối cùng Kiba cũng mở đôi mắt một mí sưng húp ra. "Hả?" Anh ta cất giọng ngái ngủ.

"Hãy mở mắt ra đi! Tình hình lạ lắm."

"Gì hả?" Mặt Kiba nhăn nhó, tay dụi mắt, có vết nước miếng ở quanh miệng anh ta.

"Có động tĩnh gì đó. Xe cảnh sát đỗ trước nhà ga, cảnh sát cũng chạy vòng vòng xung quanh."

"Vậy là việc tìm kiếm Kagura đang được triển khai."

Asama bực bội, nắm hai cánh tay Kiba. "Tóm lại anh ra nhìn đi."

"Đau quá, đừng kéo tay tôi."

Đẩy Kiba ra chỗ cửa sổ, rồi Asama kéo rèm. "Anh thử nghĩ xem, nếu định phục kích Kagura tại nhà ga thì sẽ không đỗ xe cảnh sát như thế, chẳng khác nào tuyên bố rằng cảnh sát đang canh chừng ở đây."

Đôi mắt híp của Kiba cuối cùng cũng mở to ra. "Thì đúng là vậy."

Asama lấy cái quần của mình vắt trên ghế. "Thử đến đồn cảnh sát Borero đi, chắc chắn là có chuyện gì đó."

"Chờ đã, tôi phải đi tiểu, sau đó còn tắm nữa."

"Hãy sửa soạn trong mười phút, nếu anh không làm được thì tôi đi trước."

"Tôi hiểu rồi. Đừng có cáu giận như vậy." Kiba gãi đầu đi về phía nhà tắm.

Khoảng mười phút sau đó, cả hai đã rời khỏi phòng, đi bộ đến trước nhà ga, gọi taxi đến đồn cảnh sát Borero.

"Các vị là người bên cảnh sát à?" Lái xe với mái đầu bạc trắng bắt

chuyện.

Asama liếc nhìn Kiba ngồi bên cạnh, rồi quay sang phía tài xế, đáp: “Không phải. Người quen của tôi gây tai nạn giao thông nên chúng tôi đến đồn cảnh sát.”

“Vậy à? Thế thì gay nhỉ?”

“Có vấn đề gì nếu chúng tôi là cảnh sát à?”

“Không phải thế. Tôi có chuyện muốn hỏi thôi, đó là ban nãy công ty tôi báo là nếu nhìn thấy người đàn ông đeo ba lô thì báo lại, mà cái này thường là phía cảnh sát yêu cầu, thế nên tôi đang nghĩ chắc có vụ án gì.”

Asama nhìn Kiba. Cảnh sát quận yêu cầu công ty taxi hợp tác có nghĩa là họ phán đoán Kagura đang chạy trốn chứ không phải ẩn náu ở đâu đó.

“Ông nhận thông báo từ lúc mấy giờ?”

“Mấy giờ nhỉ? Chắc khoảng sáu giờ.”

Asama nhìn đồng hồ đeo tay, chưa đến hai tiếng kể từ lúc đó.

Đến đồn cảnh Borero, họ nhanh chân đến phòng họp lớn, nhìn thấy cửa mở toang, nhiều điều tra viên hối hả đi ra đi vào.

“Anh Asama!” Tiếng gọi phát ra từ đâu đó. Tamahara mặt đỏ bừng, chạy đến chỗ họ. “Có chuyện gì à? Chẳng phải hai người đang chờ ở khách sạn sao?”

Asama phớt lờ Tamahara, đi đến cái bàn họp ở giữa phòng. Giống như tối qua, đám người Kitamine ngồi chung quanh bàn với vẻ mặt nghiêm nghị. Trên bàn trải một tấm bản đồ khổng lồ.

“Giám đốc!” Asama quay mặt về phía Kitamine, nói. “Ông tìm thấy Kagura rồi à?”

Gương mặt không giấu nổi vẻ hung bạo của Kitamine nhìn một vòng xung quanh, nhưng ánh mắt của ông ta không nhìn về phía Asama, mà dừng ở chỗ Tamahara.

“Này, chuyện này là sao hả?”

“Xin lỗi! Tôi đã yêu cầu họ chờ ở khách sạn rồi.”

“Giám đốc!” Asama gọi lần nữa.

“Hãy cho tôi biết, Kagura hiện đang ở đâu? Hay là anh ta đang

chạy trốn?"

Nhưng Kitamine không buồn nhìn mặt Asama, chỉ quay lưng đi. "Hôm qua tôi nói rồi, sau khi tìm thấy, đảm bảo rồi mới bàn giao cho các vị. Cho đến lúc đó hãy biết điều, đừng can thiệp vào việc chúng tôi làm."

"Việc đó tôi hiểu, ít nhất hãy cho chúng tôi biết tình hình chứ!"

"Này, có ai không?" Kitamine hét lên.

Hai, ba cấp dưới của ông ta ở bên cạnh đứng canh trước mặt Asama. Một người trong số đó nói: "Làm ơn đợi ở khách sạn."

Asama bặm môi, nhìn Kiba đứng kế bên.

"Chúng tôi không được ở đây à? Chúng tôi cam đoan không cản trở gì đâu." Kiba nói.

Nhóm cấp dưới quay lại chỗ Kitamine, nhưng Kitamine vẫn không nói gì.

Kiba quay về phía Asama. "Có vẻ họ không bận tâm đến việc chúng ta ở đây."

"Có lẽ vậy."

Asama nhanh nhẹn nhìn xung quanh, trông thấy mấy cái ghế gấp ở sát tường, anh đánh bạo đi đến đó ngồi xuống. Kiba cũng ngồi xuống theo.

"Xin mời các vị tiếp tục công việc." Asama nói với cấp dưới đang bối rối của Kitamine.

Đúng lúc đó, một cảnh sát mặc đồng phục nhấc điện thoại lên nghe rồi gọi Kitamine.

"Có vẻ đã tìm thấy vị trí được cho là nơi đối tượng lần trốn."

"Cái gì?" Gương mặt Kitamine càng nghiêm nghị hơn. Ông ta giật lấy điện thoại của cảnh sát đó. "Kitamine đây. Có chắc chắn không?" Giọng ông ta như gào lên…. Thế à? Chỗ đó ở đâu? À, từ từ đã. Này, có ai mang bản đồ đến đây giúp tôi."

Tấm bản đồ được trải rộng trước mặt Kitamine, hơn chục cấp dưới vây quanh ông ta. Asama vừa hay cũng muốn nhìn nhưng bên cạnh có người đàn ông lực lưỡng, ngay khi anh có dấu hiệu lại gần dù chỉ một chút, người đó đã nhìn anh với ánh mắt hăm dọa như

muốn nói đừng có lại gần.

“Tôi hiểu rồi. Hãy trông chừng cửa ra vào, không cho bất cứ ai vào đó, kể cả các anh cũng không được vào, hiểu chưa?” Nói xong, Kitamine dập mạnh ống nghe điện thoại xuống rồi ra lệnh cho đám cấp dưới bên cạnh. “Hãy cử vài người đến hỗ trợ. Nhớ canh chừng và dò la tin tức xung quanh.”

Lập tức, vài điều tra viên tập trung lại, trao đổi vài câu ngắn gọn rồi ra khỏi phòng.

Kitamine lại đứng bên cạnh bàn họp, chỉ tay vào bản đồ và nói chuyện với cấp dưới, hoàn toàn phớt lờ Asama và Kiba.

Thấy Tamahara rời đi, Asama đứng lên, đuổi theo anh ta.

“Anh Tamahara!” Anh cất tiếng gọi khi anh ta đi trên hành lang. “Phiền anh chút được không?”

“Chuyện gì vậy? Tôi cũng không...” Chưa đợi anh ta nói hết câu, Asama đã tóm vai dẫn đến cầu thang.

“Hãy cho tôi biết. Chắc chắn anh biết tình hình hiện giờ thế nào.”

“Hôm qua tôi nói rồi mà, tôi chỉ là lính quèn thôi.” Tamahara cụp mắt.

“Vậy chỉ cần cho tôi biết điều này thôi, Kagura vẫn còn thành phố này à? Hay đã trốn thoát rồi?”

Tamahara nghiêng đầu tỏ vẻ chán nản.

“Sáng sớm nay, cảnh sát đang kiểm tra thì phát hiện đối tượng có vẻ là anh ta chạy trốn bằng xe máy. Họ lập tức truy đuổi bằng xe cảnh sát, nhưng do đối tượng chạy vào đường núi hẹp nên bị mất dấu.”

“Chắc chắn đó là Kagura chứ?”

“Thông tin tôi nghe được là “có vẻ” thôi.”

“Vậy là hoàn toàn chưa nắm được hành tung sau đó đúng không?”

Tamahara khổ sở gật đầu.

Asama thông cảm với vẻ mặt khó đăm đăm gấp bội hôm qua của đám người Kitamine, phát hiện ra rồi mà còn không bắt được đúng là mất mặt. Anh đã hiểu tại sao họ không muốn nói tình hình cụ thể

cho mình.

“Có vẻ các anh đã biết nơi ẩn náu của Kagura, đó là nơi nào vậy?”

“Chuyện đó tôi không biết, vì vốn dĩ tôi còn không nghe được thông tin tại sao tên Kagura đó lại đến thành phố Borero này. Anh đã nghe Giám đốc nói vào điện thoại còn gì? Dù tìm thấy nơi ẩn náu rồi cũng bị cấm điều tra bên trong.”

“Bị cấm ư? Ai cấm chứ? Tổng cục cảnh sát quốc gia à?”

“Tôi không biết. Đừng hỏi kẻ là tay chân như tôi.” Miệng lưỡi Tamahara thật sắc bén.

Asama cảm ơn rồi để Tamahara đi. Quay lại phòng họp, anh truyền đạt lại sự tình cho Kiba.

“Trốn thoát rồi à? Anh ta phiền phức thật.” Kiba lẩm nhẩm với giọng điệu dửng dưng như thể chuyện không liên quan đến mình.

“Việc điều tra chỗ anh ta ẩn náu cũng bị cấm, không hiểu là chuyện gì. Ở đó chắc chắn có thứ gì đó.”

“Có lẽ là thế này, phải chăng lý do Kagura đến thành phố này là nhắm đến “thứ gì đó”?”

Asama có cùng suy nghĩ với lời Kiba lẩm bẩm.

Sau đó, hành động của đám người Kitamine không có thay đổi nào lớn. Cảnh sát lũ lượt ra rồi lại vào, báo cáo cho họ thứ gì đó, nhưng từ biểu hiện của họ thì rõ ràng không thu được thành quả nào lớn.

Cứ như thế hai tiếng đồng hồ trôi qua, một đoạn hội thoại lọt vào tai khiến anh bận tâm. Vài người nào đó đã đến nhà ga Borero và đang trên đường tới đồn cảnh sát này. Qua giọng điệu của Kitamine thì có vẻ đó là những vị khách quan trọng.

“Tôi sẽ gặp ở phòng khách. Họ mà đến thì dẫn tới đó.” Kitamine nói với cấp dưới rồi rời khỏi phòng họp. Trưởng phòng hình sự và Trưởng ban cảnh vệ đi theo sau.

Đợi một lát, Asama đứng dậy, cố không để ai chú ý. Anh vờ vô tình đến gần phòng khách nghe điện thoại để quan sát tình hình.

Không lâu sau, thang máy bên cạnh lên đến đây, cửa thang máy từ từ mở ra. Vài người đàn ông bước ra. Asama áp điện thoại lên tai,

quay mặt ra phía ngoài cửa sổ, đương nhiên là để liếc nhìn vào phòng khách. Nhưng màn kịch đó chấm dứt ngay tức khắc, bởi trong số những người đàn ông bước ra từ thang máy, có một gương mặt anh biết rõ.

Có vẻ đối phương cũng nhận ra Asama nên dừng bước.

"Xin chào!" Shiga chào bằng giọng điệu cực kỳ ung dung. "Anh vất vả rồi."

"Ngạc nhiên thật, tôi đang thắc mắc xem ai đến…"

"Xin lỗi nếu phụ sự mong đợi của anh. Nhân tiện, Kagura vẫn chưa được tìm thấy."

"Thế nên tôi mới quanh quẩn ở đây. Có vẻ chúng tôi không được phép nhúng tay vào."

"Việc tìm thấy chỉ là vấn đề thời gian thôi. Anh chuyên tâm đợi là được mà."

"Ý anh là sao? Tôi lại cảm thấy chính vì các anh đã đến đây nên bọn tôi chẳng còn lý do gì để ở lại nữa."

"Kagura là nhân chứng quan trọng trong vụ án giết người, nên phòng Điều tra số 1 của các anh áp giải về là hợp lý rồi, còn chúng tôi đến đây là có việc khác."

"Vậy à? Đó là việc gì vậy?"

Khi Asama hỏi, người đàn ông trẻ đứng bên cạnh gọi Shiga: "Đến lúc đi rồi. Giám đốc trụ sở cảnh sát quận đang chờ chúng ta."

"Tôi hiểu rồi." Shiga đáp rồi hướng gương mặt không cảm xúc về phía Asama.

"Tôi nghĩ là đã nói trước đó rồi, rằng anh cứ hành động theo chỉ thị của cấp trên là được." Rồi anh ta quay gót bước đi.

"Nói là không liên quan đến Kagura, nhưng mục đích của anh là nơi anh ta ẩn náu nhỉ? Ngay cả điều tra viên của cảnh sát quận cũng không được vào đó, rốt cuộc anh định điều tra cái gì?"

Shiga dừng bước. "Vụ việc có nhiều sự tình phức tạp, điều đó hẳn anh đã hiểu rõ. Để những thanh tra ở nơi này can thiệp sâu thì chuyện sẽ không suôn sẻ đâu." Anh ta nói mà không ngoái đầu lại, cứ thế dẫn theo vài người nữa biến mất hút trong phòng khách.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 37

Mở mắt ra, Kagura nhìn thấy bức tường màu xám, nhưng mắt anh lờ mờ, không rõ bức tường đó là gì. Anh đưa bàn tay phải đang ướt lên dụi mắt, sau khi bỏ tay ra, anh chớp mắt liên tục. Cuối cùng cũng đã nhìn rõ, cùng lúc thấy mình đang nằm ngửa, thứ anh tưởng là bức tường thật ra là trần nhà.

Anh nhận ra toàn thân mình cũng ướt nhẹp, nhưng không thấy lạnh. Cơ thể anh được quấn bởi thứ gì đó, à không, được phủ lên thì đúng hơn.

Kagura từ từ ngóc đầu dậy, thấy thứ phủ lên cơ thể anh là bìa các tông, hình như bìa này được dỡ ra từ thùng các tông nào đó.

Lúc định ngồi dậy, anh bắt đầu ho, đồng thời cơn đau dữ dội chạy xuống lưng.

“Ồ, cuối cùng anh đã tỉnh lại.” Anh nghe thấy giọng đàn ông khản đặc ở bên cạnh. Người đàn ông trung niên gầy gò với mái tóc bạc, mặc bộ quần áo làm nông đang cầm ba lô của anh trên tay.

“Ông… ai vậy?” Kagura vẫn nằm, hỏi.

“Sao lại nói thế với ân nhân cứu mạng của mình, ít ra cũng phải hỏi lịch sự rằng “ông là ai” chứ?”

“Ân nhân ư?”

Kagura lục lại ký ức. Anh nhớ mình bị xe cảnh sát truy đuổi, rồi chạy xe máy thục mạng, khúc quanh đột ngột làm anh ngã văng vào không trung.

“Đúng rồi… tôi bị ngã xuống sông.”

“Anh rơi ở đâu vậy? Tôi đang định đi câu cá, lại hú hồn vì thấy có

người nằm ở khúc sông cạn."

"Tôi không nhớ mình ngã ở đâu. Ông… ông đã cứu mạng tôi à?"

"Ừ, nói thế chứ thực ra tôi cũng chỉ khiêng anh về đây thôi." Người đàn ông cọ cái mũi.

Kagura nhìn một lượt xung quanh, căn phòng rộng khoảng ba chiếu, trong góc xếp những cái túi vải đay căng phồng.

"Đây là đâu?" Kagura hỏi.

"Nhà kho, nơi bảo quản những đồ thu hoạch được."

"Thu hoạch ư? À, ông là nông dân à?"

"Hơi khác nông dân một chút, nhưng mà gọi thế cũng được, vì công việc thì giống nhau."

Kagura nén cơn đau, từ từ dựng nửa người trên dậy. Có lẽ anh bị va đập khá mạnh, vì thấy đau xương khớp, nhưng may mắn là không bị thương nặng hay gãy xương.

"Anh ổn không? Có vẻ anh đã dùng hết sức để bơi nên chắc không bị thương nặng."

"Tôi bơi à?"

"Anh nói thế mà. Lúc tôi tìm thấy anh vẫn còn ý thức, nhưng hơi mơ màng. Tôi gọi lớn tiếng thì anh nói không thể bơi thêm được nữa, rồi cứ thế duỗi người ra."

"Tôi không nhớ chuyện đó."

"Chắc anh mải bơi mà quên mất."

Kagura cố nhặt nhạnh những mảnh ký ức, nhưng dù tìm hết góc này tới góc kia trong não thì vẫn không nhớ mình đã bơi. Thay vào đó, anh nhớ ra chuyện quan trọng hơn. "Ông có thấy cô gái không?"

"Cô gái ư?" Người đàn ông chau mày.

"Cô gái tóc dài, mặc váy trắng, khoảng mười mấy tuổi." Người đàn ông lắc đầu. "Không có, ít nhất là không có bên cạnh anh. Cô ấy đi cùng anh à?"

Kagura định đứng dậy nhưng toàn thân anh đau đớn, không cử động nổi. Anh nhăn mặt, quay lại tư thế cũ.

"Anh nên ngủ một chút thì tốt hơn."

"Tôi phải tìm cô ấy, có lẽ cô ấy bị trôi đến nơi khác."

“Biết sao nhỉ? Nếu bơi được như anh thì khả năng đó có thể xảy ra.”

Người anh run bần bật, không chỉ vì lạnh. Những tưởng tượng đáng sợ lướt qua đầu anh, ngộ nhỡ Suzuran chết thì sao?

Khi đó, cánh cửa mở ra, một người đàn ông râu dài ló mặt vào. “Này!” Ông ta gọi người đàn ông tóc bạc.

Người đàn ông tóc bạc đặt cái ba lô cạnh Kagura rồi ra khỏi phòng. Hình như họ nói gì đó ở bên ngoài, anh nghe thấy giọng nói trầm ấm thì thầm.

Kagura kéo ba lô lại gần. Dù bị ướt nhưng quần áo, đồ dùng cá nhân, tiền mặt vẫn còn nguyên. Điện thoại còn đây nhưng không sử dụng được, thế này thì không liên lạc được với Shiratori Risa rồi.

Người đàn ông tóc bạc quay lại, ngồi khoanh chân cạnh Kagura.

“Anh có phải người cảnh sát đang truy tìm không?”

Anh chột dạ, không biết nên trả lời sao nên đành im lặng. Người đàn ông thấy vậy thì nhăn mặt.

“Quả nhiên đúng. Thế thì rắc rối rồi.”

“Xin ông đừng báo cảnh sát. Tôi không phải tội phạm. Tôi bị oan.”

Người đàn ông xua tay ngắn Kagura nói.

“Chuyện đó thì thôi. Anh có là tội phạm hay không là tội phạm thì cũng như nhau cả thôi. Quan trọng là chúng tôi không muốn liên quan đến cảnh sát, nếu họ kéo đến đây thì phiền lắm.”

“Đây là chỗ nào?”

“Cũng chẳng phải chỗ nào đặc biệt, là nơi ở của chúng tôi, dù thuộc Borero nhưng xa xôi hẻo lánh. Từ thành phố chỉ có độc một con đường riêng dẫn đến đây, không có phương tiện giao thông gì cả. Nếu không phải rơi xuống sống như anh thì bình thường không đến được đây đâu.”

“Thế các ông làm gì ở chỗ này?”

Người đàn ông dãn khuôn miệng có râu ria lởm chởm xung quanh. “Cũng không có gì đặc biệt, chỉ sống cuộc đời tự nhiên của con người. Cày ruộng, trồng rau, bắt cá, cơ bản là tự cung tự cấp.

Nhưng không có tiền cũng chẳng làm được gì nên thỉnh thoảng tôi mang rau vào thành phố bán, dưa muối hay đồ hun khói được ưa chuộng lắm."

"Nghĩa là sống theo chủ nghĩa tự nhiên à?"

Ông ta đung đưa người tỏ vẻ lạ lùng trước câu nói của Kagura. "Không đao to búa lớn thế đâu, chúng tôi chỉ là một nhóm những người muốn sống nghiêm chỉnh lại. Vốn dĩ đều từng là người thành phố, ngay như tôi, trông thế này thôi mà có bằng kiến trúc sư đấy."

"Thế à?" Kagura nhìn lại gương mặt người đàn ông, làn da khô ráp do cháy nắng, thêm mái đầu bạc mang lại ấn tượng già nua, nhưng có lẽ chỉ trên dưới năm mươi tuổi.

"Nhưng gay thật, bạn tôi bảo hãy đuổi anh đi, bởi nhỡ mà cảnh sát đến đây và phát hiện ra chỗ này thì phiền hà lắm. Nhưng mà cơ thể anh đang như thế, tôi có bảo anh rời khỏi đây ngay cũng bất khả thi."

"Không được, tôi không thể làm phiền các ông. Xương cốt tôi không sao, dù sao vẫn cử động được."

"Đã nói là không được mà. Nếu anh bị bắt ngay sau khi rời khỏi đây thì tôi cũng gặp rắc rối. Cảnh sát chắc chắn sẽ đến đây điều tra vì chúng tôi chứa chấp tội phạm."

"Ông ghét cảnh sát nhỉ?"

"Tôi ghét bị quản lý. Có lẽ bọn họ sẽ lấy dấu vân tay của tất cả chúng tôi, không khéo còn thu thập cả dữ liệu DNA nữa, tôi nhất định sẽ từ chối cái đó. Vì ghét bị quản lý nên chúng tôi mới chạy trốn khỏi thành phố."

Lắng nghe lời nói tuôn ra từ gương mặt nghiêm túc đó, Kagura vô thức nhìn xuống. Cho đến mấy ngày trước, anh vẫn là cốt lõi của xã hội quản lý mà họ căm ghét.

Người đàn ông khoanh tay, nghĩ suy một hồi rồi lầm nhẩm: "Được rồi, anh hãy ở lại đây đến tối. Trời tối rồi tôi sẽ xem có cách nào để đưa anh ra ngoài không. Sau khi chở anh đến một nơi xa chỗ này hết mức có thể thì thả anh ở đó. Anh cũng không muốn bị cảnh sát tóm được đúng không, từ chỗ đó hãy cố gắng chạy trốn, chạy

càng xa càng tốt. Anh thấy thế nào?”

Kagura gật đầu. “Được đấy!”

“Tuy nhiên…” Người đàn ông giơ ngón trỏ lên. “Sau đó dù anh có bị bắt ở đâu, tuyệt đối đừng nói với cảnh sát về chúng tôi. Anh có hứa được không? Nếu không được thì phải nghĩ cách khác.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi hứa. Tôi sẽ không nói với ai chuyện đây.”

“Nhờ anh đấy. Nếu anh không giữ lời, chúng tôi sẽ không im lặng đâu. Chúng tôi sẽ khai rằng chúng tôi không chứa chấp tội phạm mà vì bị bắt giữ làm con tin nên mới cho anh ở đây, nếu thành ra như thế thì tội anh chỉ nặng hơn thôi.”

“Không sao. Tôi sẽ giữ lời.”

“Được rồi.” Người đàn ông nói rồi đứng dậy.

“Tôi gọi ông thế nào đây?” Kagura hỏi. “Không biết tên cũng bất tiện.”

Người đàn ông đứng ở cửa, nhún vai rồi đáp: “Vậy cứ gọi tôi là Chikushi.”

“Chikushi? Đó là họ à?”.

“Không phải. Lúc nãy tôi nói rồi mà, tôi từng là kiến trúc sư, Kenchikushi [9], gọi tắt là Chikushi. Ở đây chẳng có ai dùng tên thật cả.” Nói rồi, người đàn ông rời khỏi kho.

Đồng hồ đeo tay không bị hỏng nên anh vẫn biết thời gian. Thời gian trôi qua, nỗi đau trên cơ thể ít nhiều vơi bớt. Quần áo ướt thật khó chịu, thêm cái giường làm bằng bìa các tông trải trên nền đất cứng, không phải chỗ để ngủ ngon được, nhưng trước mắt có chỗ trú ngụ là may mắn rồi. Chikushi cũng chuẩn bị cho anh cả đồ ăn nữa, món cháo thập cẩm có vị nhạt với cà rốt và củ cải muối mộc mạc là sự thiết đãi ngoài mong đợi với người hầu như không ăn uống hẳn hoi như Kagura.

Ăn hết hạt cháo cuối cùng, Kagura nhận ra cái bát mình cầm trên tay không phải thứ sản xuất bằng máy móc, mà làm bằng tay. Thử lật ngược cái bát, dưới đáy khắc dòng chữ “Shigeru”.

“Có chuyện gì sao?” Giọng nói vang lên bên cạnh. Đúng lúc Chikushi cầm túi giấy bước vào.

“Cái này do ai làm vậy?”

Chikushi khịt mũi.

“Tôi làm đấy, xem người ta làm xong thì bắt chước. Xấu hổ lắm, anh đừng xem nữa.”

“Ông làm nó ở đây à?”

“Đúng vậy. Trong bạn bè tôi có một thợ gốm, anh ta có lò hung cơ bản.”

“Tuyệt thật!”

“Anh có hứng thú với gốm sứ à?”

“Bố tôi là thợ làm gốm”

“Trùng hợp thật. Hay tôi cho anh xem thêm mấy tác phẩm tử tế hơn nhé. Bát đĩa dùng ở đây đều làm bằng tay hết.”

“Tôi nóng lòng muốn xem.” Kagura đáp, không chỉ đồ gốm, anh còn muốn thấy cuộc sống của họ.

Chikushi đặt túi giấy xuống. “Trước đó phải thay quần áo đã. Tôi đã hong khô quần áo trong ba lô của anh rồi.”

“Phiền ông quá!”

“Giày thì đi đôi này nhé, tuy bị sờn rách nhưng có còn hơn không.” Chikushi nói rồi lấy từ trong túi giấy ra đôi giày thể thao cũ. Nhìn thấy nó, Kagura mới nhận ra giày của mình đã bị mất.

Anh nói cảm ơn rồi đi theo Chikushi rời khỏi nhà kho. Cánh đồng trải dài trước mắt anh. Vài ngôi nhà gỗ nhỏ mọc lên như vậy lấy cánh đồng, quanh các ngôi nhà là rừng sâu, quả nhiên nơi đây cách biệt với con người.

“Hình như ngày xưa ở đây cũng có thôn làng, do suy giảm dân số nên thành ra hoang vắng, chẳng còn ai ở nữa nên chúng tôi mới đến đây để sinh sống.” Vừa đi, Chikushi vừa giải thích.

“Nhà thì do ai dựng lên?”

“Chúng tôi tự dựng. Về cơ bản, ở đây cái gì chúng tôi cũng tự làm, mọi người hợp sức với nhau nên dựng nhà là chuyện đơn giản.”

“Nhưng mà trông có vẻ sẽ sập ngay khi bão đến.” Kagura phát biểu cảm tưởng khi nhìn ngôi nhà nhỏ chỉ ghép bằng những tấm gỗ.

“Hỏng thì dựng lại là được, cũng chẳng phải chuyện gì lớn.”

Phía trước ngôi nhà nhỏ, một người đàn ông lực lưỡng đang bổ củi, trên bắp tay to của anh ta xăm hình con bọ cạp.

“Sasori!” Chikushi gọi. “Cho người em này xem đồ gốm được không?”

“Tùy ông.” Người đàn ông được gọi là Sasori đó đáp lại bằng giọng không chút niềm nở.

Chikushi mở cửa gian nhà nhỏ. Trong nhà có bàn thao tác, ở góc phòng đặt bàn xoay gốm, trên tường có giá, những món đồ gốm lớn nhỏ xếp trên giá nhiều không đếm xuể.

“Giỏi thật!” Kagura lẩm nhẩm.

“Người đàn ông đó trước đây làm bartender ở quán bar do băng đảng điều hành. Nhiều thông tin cá nhân đã bị giao dịch ở quán bar đó. Địa chỉ, họ tên, tuổi tác, nghề nghiệp, học vấn, quê quán, thành phần gia đình, những thông tin đó dần dần bị tuồn cho thế giới ngầm. Công chức nhà nước có thu thập thông tin của người dân để mình dễ làm việc, nhưng lại không biết cách quản lý nghiêm ngặt thông tin thu được. Rốt cuộc, thông tin đó rơi vào tay kẻ xấu, cuối cùng gặp phiền phức lại là dân đen. Chứng kiến cảnh đó nhiều lần, anh ta dần dần chán ghét sống trong môi trường đó.”

“Rồi anh ta đến đây làm gốm à?”

“Anh ta thường nói rằng nhào nặn đất khiến mình có cảm giác quay về làm con người, còn bản thân mình ngày xưa thì không phải con người.”

Kagura với tay lấy cốc uống trà trên giá. Cốc này sử dụng kỹ thuật phủ phấn bằng cách phủ bột đất trắng lên đất nâu, độ ráp vừa phải tạo cảm giác mềm mại.

“Tay nghề giỏi thật.”

“Tuyệt quá phải không? Nhưng mà Sasori nói tay nghề không liên quan đến việc tạo nên tác phẩm. Quan trọng là đặt tâm tư của mình vào đó.”

“Tâm tư ư? Thứ đó làm sao để đặt vào được?”

“Coi như mình không có trái tim” Đột nhiên có tiếng nói vang lên ở đằng sau. Sasori đang đứng ở cửa.

“Anh chặt củi xong rồi à?”

Sasori bước vào phòng, không trả lời câu hỏi của Chikushi.

“Là không cố tạo ra tác phẩm đẹp, hay cố bắt chước ai đó, tâm tư nhất định sẽ truyền tới tay mình. Đôi tay đó tạo hình đất.”

“Đôi tay ư…” Kagura để cái cốc trở lại giá rồi xem những tác phẩm khác.

Khoảnh khắc đó, hai bàn tay chuyển động trong đầu anh, bàn tay mà Ryu vẽ. Anh nín thở, bởi đột nhiên hiểu rõ ý nghĩa của đôi bàn tay đó.

Cùng lúc ấy, anh cảm nhận ý thức của mình đang nhanh chóng lùi xa.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 38

Mở mắt ra, Kagura đang nằm trên tấm ván, hình như ai đó đã đắp chăn cho anh. Anh nhìn xung quanh, đây không phải nhà kho của Chikushi, có thể nhìn thấy bóng tối đằng sau trần nhà ghép lại bằng ván.

Anh nghe thấy tiếng gì đó xoay vòng vòng, có vẻ tiếng động đó đánh thức anh. Anh ngồi dậy, thở ra một hơi mạnh.

À đúng rồi, ký ức đã quay lại. Anh đã bất tỉnh đúng lúc Chikushi đang cho mình xem đồ gốm. Nhưng sao lại thế nhỉ? Nghĩ thế nào, thì những ký ức lúc đó cũng không quay lại.

Ngay bên cạnh anh có cái cửa trượt bằng gỗ. Có vẻ tiếng động anh nghe thấy phát ra từ bên kia cánh cửa, nhưng giờ tiếng động đó ngưng rồi. Kagura rón rén mở cửa.

“Anh tỉnh rồi à?”

Người hỏi anh là Sasori. Anh ta đang ngồi trên cái ghế dưới đèn, trước mặt là bàn xoay gốm, trên đó đặt đất đang tạo hình.

“Xin chào!” Kagura đáp, bản thân anh cũng thấy câu trả lời của mình thật ngu ngốc.

“May quá, tôi tưởng đầu anh bị làm sao, nếu đưa anh đến bệnh viện thì chuyện lại phiền phức.”

“Xin lỗi vì làm phiền anh.”

“Nếu anh thật sự nghĩ vậy thì hãy nhanh chóng rời khỏi đây.”

“Tôi cũng định thế. Ông Chikushi nói đêm nay sẽ dẫn tôi rời khỏi đây.”

“Tôi biết, giờ ông ta đang chuẩn bị.” Sasori nói, rồi bắt đầu xoay

bàn gốm, có vẻ bàn xoay gốm này không có điện, anh ta phải giẫm chân lên, đây là kiểu bàn xoay phải giẫm lên bàn đạp và xoay tròn cái bàn.

Dưới cửa trượt để đôi giày thể thao Chikushi đưa cho. Kagura bước xuống xỏ giày, chậm rãi đi về phía Sasori.

"Lần đầu tiên tôi thấy bàn xoay gốm kiểu giẫm chân này đấy."

Sasori khịt mũi. "Đúng vậy. Thứ này từ thời Meiji [10] đấy. Nó bị hỏng nhưng tôi đã sửa lại để dùng."

"Đồ gốm ở đây đều dùng cái bàn này để làm à?"

"Đúng vậy. Ngày xưa làm gì có bàn xoay điện, mọi người đều từng làm thế này mà. Vừa cảm nhận tốc độ và cường độ xoay gốm bằng chân, vừa quay bàn xoay, đây mới là bàn xoay đúng nghĩa." Sasori từ từ đưa hai tay lại gần cái bát và nói. Tay trái giữ bên ngoài, tay phải xòe rộng bên trong, có vẻ bây giờ anh ta đang tạo hình chữ nhật đứng, sau cùng mới hoàn thiện hình tròn.

Bức tranh Ryu vẽ bất giác hiện lên trong đầu Kagura. Những bức tranh vẽ hình bàn tay lần lượt hiện ra như thước phim hoạt hình. Chuyện tương tự cũng xảy ra ngay trước khi anh bất tỉnh, nhưng lần này anh bình thản, bởi anh đã chấp nhận chuyện bức tranh chuyển động xuất hiện trong đầu mình.

Đó là tay bố anh. Ryu đã cố tái hiện trên tấm vải canvas chuyển động bàn tay bố từ lúc nhào đất, đến khi hoàn thiện tác phẩm hoàn chỉnh.

"Tâm tư nhất định sẽ truyền đến tay…"

Hình như câu lẩm nhẩm đó của Kagura vang đến tai Sarori, anh ta ngẩng mặt lên. "Anh bảo gì cơ?"

"Anh đã nói là tâm tư nhất định sẽ truyền đến tay. Đôi tay đó tạo hình đất nhỉ…"

"À, đúng là tôi đã nói thế, đó là niềm tin của tôi. Làm ra tác phẩm đẹp bằng mỗi đôi tay chẳng có ý nghĩa gì. Dù được người ta công nhận tác phẩm thì cũng chỉ dừng lại đó thôi. Đồ gốm là tấm gương phản ánh tâm hồn mình. Vứt bỏ tạp niệm, bộc lộ tâm hồn mình một cách chân thành dù người khác không thấy đẹp đi nữa, đó mới là tác

phẩm xuất chúng. Tôi nghĩ thế đấy."

Tưởng mình nói quá lời, Sasori khịt mũi rồi tiếp tục quay bàn xoay, có vẻ gần đến giai đoạn hoàn thành rồi.

Kagura nghĩ, Ryu đã thấy bàn tay của bố, và biết giá trị của nó. Tác phẩm kết tinh những tâm tư của bố chỉ là kết quả, dù bắt chước được hình dạng cũng không có ý nghĩa gì.

"Nghệ thuật không phải do tác giả ý thức và tạo ra, ngược lại, nghệ thuật dẫn dắt tác giả, tác phẩm được sinh ra trong cuộc đời. Tác giả là nô lệ của nghệ thuật."

Đây là câu nói của bố anh, Kagura Shogo. Thất vọng với bản thân vì chưa đạt đến cảnh giới đó, cộng thêm việc không nhận ra được tác phẩm giả mạo làm bằng máy tính, ông đã kết liễu mạng sống của mình. Đối diện với cái chết ấy của bố, Kagura thấy như đã đánh mất thứ gì đó. Rốt cuộc, anh mặc định trái tim con người quá mong manh, và tin rằng dữ liệu mới là tất cả. Anh thất vọng vì ngay đến tác phẩm của bố cũng chỉ là sự tập hợp dữ liệu.

Nhưng Ryu không buông tay khỏi "thứ gì đó" mà Kagura đánh mất. Ngược lại, anh ấy coi đó là báu vật lớn nhất đời mình, vì vậy anh ấy liên tục vẽ bàn tay, có lẽ anh ấy muốn nói cho Kagura biết bàn tay bố là thứ quý giá.

Có thể tác phẩm nghệ thuật nào cũng chuyển thành dữ liệu được. Thực tế, tác phẩm của Kagura Shogo cũng bị tái hiện bởi robot, nhưng chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì lớn. Nếu tác phẩm chỉ là dữ liệu thì thứ sinh ra dữ liệu đó mới là quan trọng.

Đột nhiên, có một thứ cảm xúc trào dâng trong lòng anh. Đó là niềm hân hoan khi một lần nữa hiểu ra sự tài hoa của bố, là sự hối hận vì người cứu bố lúc đó chỉ có mình. Nếu có thể giống như Ryu, nhìn vào đôi tay bố mà không phải tác phẩm của bố, chắc chắn anh có thể nói cho bố biết rằng bị đánh bại trong cuộc chiến với máy móc chẳng phải chuyện gì lớn.

"Anh sao vậy?" Sasori dừng tay, hỏi Kagura.

Kagura vội vàng dụi mắt, nước mắt tuôn rơi lúc anh chưa kịp nhận ra.

“Xin lỗi!” Kagura lẩm nhẩm, quay ra đằng sau. Anh bước vào phòng, đóng cửa lại.

Có lẽ anh đã sai. Quan điểm gen di truyền là chương trình quy định cuộc đời. Tin rằng trái tim con người cũng được quy định bởi chương trình ban đầu là gen di truyền. Hiện giờ, những suy nghĩ đó đang dao động dữ dội.

Gần một tiếng đồng hồ sau, Chikushi đến đó. Kim đồng hồ chỉ không giờ ba mươi phút.

“Tôi đã thử đủ cách rồi. Tuy hơi chật nhưng anh phải cố chịu đựng để không bị cảnh sát phát hiện.”

“Thử đủ cách ư?”

“Mà thôi, thấy rồi anh sẽ hiểu.”

Anh đi theo Chikushi ra ngoài. Một chiếc xe tải hạng nhẹ đỗ ở đó. Trên thùng xe, ngoài thùng phuy còn chất đầy phế liệu gỗ và kim loại.

“Nếu bị chặn lại để kiểm tra, tôi sẽ trả lời rằng đang mang phế liệu tới nơi xử lý. Tôi có giấy phép nên chắc chắn không bị nghi ngờ. Công chức trong thành phố bỏ bê việc xử lý rác của vùng này. Họ bảo chúng tôi muốn sống ở đây thì tự đi mà xử lý, nên họ không có lý do gì mà than phiền việc tôi mang phế liệu đi đổ.”

Chikushi leo lên thùng xe, hai tay nhấc phần trên của thùng phuy lên xoay, thế là cái nắp dễ dàng rời ra.

“Nhưng mà chỉ xoay nắp thôi thì không mở ra được, sẽ không ai nghĩ là có người trốn ở trong.” Chikushi cười nham hiểm.

“Cho tôi vào trong đó ư?”

“Anh có quyền than thở sao?”

“Không, tôi sẵn lòng.”

Kagura nhảy lên thùng xe, đứng bên cạnh Chikushi, nhòm vào trong cái thùng phuy, anh ngửi thấy mùi dầu hỏa thoang thoảng. “Ra là ông bảo cố chịu đựng chuyện này à?” Kagura hỏi.

Chikushi gật đầu.

“Tôi đã rửa qua rồi nhưng không sạch được mùi. Chắc sẽ ổn thôi, ở bên trong anh đừng động đậy, nếu ma sát mà gây ra cháy thì gay

đấy.”

“Tôi sẽ cẩn thận.”

Kagura thận trọng chui vào thùng phuy. Khi Chikushi nâng cái nắp lên thì Sasori xuất hiện, đẩy cái xe đạp hoen rỉ đến đằng sau xe tải rồi cho cái xe đạp lên thùng xe.

“Anh làm gì vậy?”

“Hãy mang cái xe này đi. Đi bộ giữa đêm không biết chừng sẽ bị cảnh sát hỏi thăm.”

“Không, tôi định núp ở đâu đó đến khi trời sáng.”

Sasori lắc đầu. “Anh phải cố gắng trốn càng xa càng tốt, nếu không chúng tôi sẽ gặp rắc rối. Anh không thể đi tàu hỏa hay máy bay đúng không? Cũng đừng bắt xe đi nhờ.”

Chikushi nhìn Kagura. “Anh có đi được xe đạp không?”

“Tạm thời thì đi được.”

“Vậy dùng xe đạp đi. Nếu có xe đạp thì tôi không cần chở anh đi xa.”

“Cảm ơn.” Kagura cúi đầu với Sasori.

Sasori không trả lời, biến mất trong nhà.

Kagura chui vào trong thùng phuy, Chikushi đậy nắp lại. Bóng tối hoàn toàn bao phủ lấy anh. Không lâu sau, anh cảm nhận được chiếc xe rung lên. Anh biết xe đang chạy khi thấy người mình rung lên rung xuống. Chikushi nói anh đừng động đậy nhưng mong anh cứ nẩy lên, không biết phải làm sao để ngừng lại.

Không lâu sau, sự rung lắc ngừng lại, hình như xe đã đi hết đường núi, ra đến đường nhựa. Trong bóng tối, anh không cảm nhận rõ thời gian trôi, cứ tưởng xe chạy một lúc lâu rồi, nhưng thực ra không lâu đến vậy.

Dù chưa thể yên tâm ngay nhưng đến đây có vẻ anh sẽ thoát được. Vấn đề là ở sau đó. Anh không thu được manh mối nào về “Mogul” ở nhà anh em Tateshina, vậy phải làm sao đây?

Trước mắt cần ưu tiên gọi cho Shiratori Risa. Phương thức duy nhất để liên lạc là cái điện thoại di động lại hỏng rồi, nên chỉ còn cách dùng điện thoại công cộng. May mà anh đã ghi lại số điện thoại.

Còn một điều nữa khiến anh bận tâm. À không phải nói là điều bận tâm nhất lúc này thì đúng hơn, đó là Suzuran. Rốt cuộc cô thế nào rồi? Dù cùng rơi xuống sông nhưng có vẻ cô bị trôi đến nơi khác. Không hiểu có được ai cứu không? Nếu không được cứu thì nhiều khả năng cô không còn sống nữa.

Cô ấy là ai, đến giờ Kagura vẫn chưa biết, cũng không rõ tại sao cô lại xuất hiện trước mắt anh, không biết cô là kẻ địch hay đồng minh. Nhưng nghĩ đến việc cô chết, cơ thể anh run lên. Anh thấy sốt ruột, lại có cảm giác mất mát, không biết tại sao lại như vậy. Hay bởi anh đã làm lễ cưới thay cho Ryu?

Người anh rung mạnh, vai đập vào thùng phuy, lúc này anh ngạc nhiên mở mắt ra, hình như anh vừa ngủ quên mất. Anh nhận ra người mình không còn rung nữa. Vì còn tiếng rung nhẹ nên có vẻ động cơ chưa tắt hẳn. Cơ thể anh rung theo nhịp ô tô chạy, nhưng tại sao ô tô dừng lại? Nếu chỉ là chờ đèn đỏ thì không sao.

Anh nghe thấy tiếng người nói chuyện, không nghe rõ đang nói gì nhưng có giọng của Chikushi. Khó mà nghĩ được rằng ông ta tình cờ gặp người quen vào giờ này. Đang nghĩ vậy thì anh nghe tiếng thùng xe bị mở ra. Tiếng động ngay bên cạnh, có vẻ ai đó đang đến gần.

Kagura cứng đờ người. Hay là xe bị chặn lại để kiểm tra? Người leo lên thùng xe chắc là cảnh sát. Nếu gây ra chút tiếng động thôi thì sẽ bị nghi ngờ ngay.

Cộc cộc, có tiếng đập vào thùng phuy. Mồ hôi tuôn ra từ cơ thể Kagura.

Anh cảm thấy khoảng thời gian đó dài một cách đáng sợ. Người có vẻ là cảnh sát đó cứ đi xung quanh cái thùng phuy mãi không ngừng. Lẽ nào người đó đã nhận ra anh đang trốn bên trong nên cố tình trêu ngươi?

Nhưng khoảng thời gian đáng sợ đó chẳng mấy chốc đã kết thúc. Tiếng bước chân biến mất, xe lại tiếp tục chạy. Kagura hít mạnh không khí nồng nặc mùi dầu, rồi thở ra.

Mất cảm giác về thời gian, thi thoảng lại gà gật nên anh không biết từ lúc xuất phát, xe đã chạy bao lâu, nhưng chắc phải hơn một

tiếng đồng hồ, vì trước khi xe chạy anh đã đi vệ sinh, giờ lại sắp buồn đi vệ sinh nữa rồi. Giữ nguyên một tư thế thật khổ sở, định ngọ nguậy một chút trong thùng phuy chật hẹp thì anh lại thấy xe dừng lại, lần này tiếng động cơ cũng ngừng hẳn.

Một lúc sau, có cảm giác ai đó lại đến gần, lại gõ cộc cộc vào thùng phuy giống ban nãy. Kagura nín thở. Xung quanh chợt sáng lên, khí lạnh cùng lúc tràn vào bên trong, anh ngẩng mặt lên. Nắp thùng phuy được gỡ ra, Chikushi nhòm vào bên trong.

"Anh vất vả quá. Tới nơi rồi."

Kagura gật đầu, chậm rãi đứng dậy. Thấy xương khớp nhức mỏi, anh bám vào tay Chikushi, bước ra khỏi thùng phuy.

Anh thấy sáng là vì lúc trước phải ở trong bóng tối hoàn toàn, thực tế giờ vẫn là ban đêm. Nhìn đồng hồ mới gần hai giờ sáng. Xe đã chạy lâu hơn anh nghĩ.

"Xe bị chặn lại kiểm tra à?"

Chikushi ậm ừ đáp lại câu hỏi của anh. "May cho anh là gặp phải tay cảnh sát làm việc qua loa. Anh ta không kiểm tra thùng xe."

"Không kiểm tra ư? Nhưng ai đó đập vào thùng phuy mà."

Chikushi nhún vai. "Đó là tôi đập. Nhân tiện xe bị dừng lại để kiểm tra thì tôi cũng xem có bị đổ đồ trên xe không."

"Ra vậy."

Kagura nhìn xung quanh, thấy phía trước là khoảng đất trống bằng phẳng, vài tòa nhà được trang hoàng sặc sỡ. Ở vùng quê mà cũng có nhiều khách sạn tình yêu như thế này.

"Đến đây rồi thì có thể ra đường chính ngay." Chikushi nói. "Nhưng cẩn thận đấy, giờ này xe tải chạy với tốc độ kinh hoàng lắm."

"Tôi hiểu rồi."

Chikushi giúp anh dỡ cái xe đạp của Sasori trên thùng xe xuống, trông hoen rỉ thế thôi nhưng vẫn đi được, lốp xe cũng đã được bơm căng.

"Tôi muốn hỏi câu này, anh không trả lời cũng được, sau đây anh định thế nào? Cứ chạy trốn mãi ư?" Chikushi hỏi.

Kagura lắc đầu. “Như ban đầu tôi đã nói, tôi vô tội, dù thế nào tôi cũng phải chứng minh mình trong sạch, đồng thời tìm ra sự thật.”

“Vậy à? Tôi không biết tình hình cụ thể, nhưng có vẻ sự tình phức tạp. Thôi, anh cẩn thận và cố gắng lên.”

“Cảm ơn ông, ông giúp tôi nhiều quá. Dù có bị cảnh sát bắt, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện các ông.”

“Chuyện đó xin nhờ anh.

Chikushi leo lên xe tải, nổ máy, rồi mở cửa sổ. “Vậy chúc anh chân cứng đá mềm nhé!”

“Ông Chikushi cũng giữ sức khỏe nhé!”

Chikushi gật đầu, thả phanh, nhưng trước khi xe chạy, ông nhìn Kagura một lần nữa.

“Có chuyện gì à?”

“Không, cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là tôi có cảm giác sẽ gặp lại anh ở đâu đó.”

Kagura cười. “Nếu có thể gặp lại thì tốt quá.”

“Hãy giữ sức khỏe cho đến lúc đó nhé!” Chikushi chạy xe đi.

Kagura nhìn theo chiếc xe chạy xa dần trên đường nhỏ. Sau khi xe đi khuất tầm mắt, anh mới leo lên xe đạp, rời khỏi chỗ này.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 39

Asama và Kiba ngồi chờ tàu vào ga. Ngoài chiếc túi du lịch để quần áo, Asama còn có thêm hành trang là tâm trạng trống rỗng. Sau khi đến đây, anh không làm được việc gì tử tế, nên dù chẳng mệt mỏi lắm nhưng cơ thể và tâm hồn đều nặng nề như nhau.

Anh nhận chỉ thị quay về Tokyo từ Nasu vào sáng nay. Ông ta không nói lý do, nhưng Asama và Kiba đều hiểu sự tình.

Anh biết chuyện Kagura chạy trốn bằng xe máy từ Tamahara vào ba ngày trước. Sau đó, "phòng Đối sách điều tra đặc biệt liên quan đến K" mà Giám đốc trụ sở cảnh sát quận Kitamine nắm quyền chỉ huy chẳng những không bắt được Kagura, mà còn không thu được thông tin nhân chứng nào. Ngay khi xuất hiện ở đồn cảnh sát Borero, anh đã biết họ sẽ không thu được thành quả. Cảnh tượng Kitamine bực bội quát tháo cấp dưới không có gì thay đổi trong cả ba ngày.

Chuyện Kagura thành công tẩu thoát sang địa phận khác đã rõ. Không muốn người xung quanh biết được sự thất bại của mình, ngay từ đầu Kitamine đã chần chừ, không yêu cầu sự hợp tác của cảnh sát quận lân cận. Sau khi xác định chuyện không đi đến đâu mới cuống cuồng gọi cho giám đốc sở cảnh sát của các quận khác là chuyện ngày hôm qua. Trong hai ngày tránh được các chốt chặn, chỉ đi bộ thôi cũng được một quãng đường kha khá, đương nhiên kiểm tra nguyên ngày hôm qua họ cũng không tìm thấy Kagura.

Tóm lại, dù có ở lại Borero thêm nữa thì khả năng áp giải Kagura về cũng chỉ là con số không tròn trĩnh, nên chỉ thị quay về Tokyo có ý nghĩa như vậy.

“Dù vậy, gã Kagura đó trốn giỏi thật nhỉ? Rốt cuộc anh ta trốn bằng đường nào?”

Asama nghiêng đầu. “Tôi nghĩ là đi bộ. Bị phát hiện chạy trốn bằng xe máy rồi, mà lại dùng xe máy tiếp thì chắc chắn sẽ bị chặn lại kiểm tra. Không có thông tin nhân chứng nào, sau khi cắt đuôi cảnh sát, hẳn anh ta đã vứt xe máy đi.”

“Anh ta không thể dùng phương tiện công cộng đúng không?”

“Không thể tin được họ bỏ lọt anh ta khi phòng bị cẩn mật đến thế. Phía Kagura hẳn rất cảnh giác.”

“Nhưng tại sao Kagura lại phát hiện chỗ ẩn náu của mình bị lộ nhỉ?”

“Tôi cũng thắc mắc điểm đó.” Asama nói. “Lúc mua vé ở ga Tokyo, anh ta hầu như không cảnh giác chút nào, thế nên đám người Shiga mới lần ra điểm đến của anh ta. Nhưng chẳng bao lâu sau khi công cuộc tìm kiếm được triển khai, anh ta đã bắt đầu chạy trốn. Không phải ngẫu nhiên, mà rõ ràng anh ta nhận ra hành động của cảnh sát rất đúng thời điểm. Đến đây tôi nhớ ra lúc chúng ta định bắt Kagura vì tình nghi mánh khóe được thực hiện trên camera an ninh trong bệnh viện, chúng ta đến Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt, nhóm khác đến bệnh viện và nhà anh ta, nhưng chỉ chậm một bước mà anh ta trốn thoát. Sau đó, khi xem hình ảnh từ camera an ninh của bệnh viện thì phát hiện anh ta đến bệnh viện ngay trước đó rồi lại đột nhiên bỏ đi, như thể anh ta đọc vị được hành động của chúng ta vậy. Tôi đã xem hình ảnh từ camera khi anh ta rời chung cư mình ở, không có vẻ gì là đang chạy trốn vào thời điểm đó, rõ ràng là anh ta đã vội vã thay đổi hành động.”

Kiba gào lên: “Ý anh là sao?”

“Tôi chỉ có thể nghĩ ra một chuyện, là kẻ nào đó đã tuồn thông tin cho Kagura. Kẻ đó là người nắm rõ tình hình điều tra của cảnh sát, lại có thể tự do hành động và liên lạc với Kagura mà người khác không nhận ra.”

“Có người đó sao?” Kiba khoanh tay, nghiêng đầu.

Asama nghĩ tới một người. Người đó tham gia cuộc họp điều tra,

hành động sau đó không rõ ràng, và có sự kết nối cá nhân với Kagura, tất cả các điều kiện đều trùng khớp, nhưng anh không nói ra miệng, định sau khi về Tokyo sẽ tự mình điều tra làm rõ.

Tàu hỏa đã chạy vào ga. Vài hành khách xuống tàu, Asama nối bước Kiba đi lên tàu. Khoảng một nửa ghế trên tàu có người ngồi. Thấy hàng ghế cho ba người còn trống, hai người ngồi xuống đó, bỏ cách ghế giữa, nếu đông người thì dồn lại ngồi cạnh nhau là xong.

"À mà không thấy đề cập đến người đi cùng nhỉ?"

"Người đi cùng ư?"

"Người đi cùng Kagura đó. Xem nào, sau khi mua vé cho mình ở ga Tokyo, anh ta đã mua vé chỗ bên cạnh mình, nên chúng ta phán đoán có người đi cùng anh ta, nhưng cảnh sát quận không điều tra gì về chuyện đó cả."

"Chắc vì không có manh mối nào."

"Nhưng cũng phải thu được lời khai của nhân chứng chứ, ví dụ nhân viên tàu."

"Thế nào nhỉ? Giờ nhân viên tàu không đi vòng quanh trên tàu đâu, nên có khi không nhớ Kagura."

"Hay thử kiểm tra xem nào."

"Hiểu rồi, tôi sẽ thử hỏi. Chuyện cỏn con đó chắc họ cũng nói thôi." Kiba rút điện thoại trong túi, đứng dậy đi ra ngoài boong tàu.

Asama lơ đễnh ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ, nói cho hay thế thôi chứ tầm nhìn bị bức tường cách âm chắn nên chẳng nhìn thấy gì, nhưng đây vừa hay lại là lúc để suy nghĩ.

Nếu có người đi cùng Kagura thì người đó là ai nhỉ? Từ hình ảnh trên camera an ninh ở nhà ga Tokyo, thì ban đầu Kagura định đi Borero một mình, nhưng sau đó lại đột ngột dẫn người đi cùng. Rốt cuộc ai đã xuất hiện trước mặt anh ta?

Kiba quay lại từ boong tàu, trên mặt không có chút gì ngạc nhiên.

"Thế nào rồi?"

Kiba nghiêng đầu ngồi xuống ghế. "Hình như có một nhân chứng, đó là người phụ nữ bán hàng trên tàu. Kagura đã mua cơm hộp. Điều tra viên của cảnh sát quận đã hỏi thông tin đó rồi."

“Ra vậy. Thế người phụ nữ đó nói thế nào ?”

“Cái đó thì…” Kiba gãi đầu. “Hiện chưa nắm được điểm mấu chốt nào cả. Có vẻ nếu không đọc báo cáo thì không hỏi được chuyện nào hẳn hoi, nên cũng chưa biết gì về người đi cùng.”

“Gì vậy? Lính mới đi hỏi thông tin à?”

“Không, như tôi nghe được trên điện thoại thì là thanh tra kỳ cựu đi đấy. Trước mắt tôi đã hỏi được thông tin liên hệ của người bán hàng đó rồi. Văn phòng của cô ta nằm trong nhà ga Tokyo.” Kiba xé tờ giấy trong sổ, đưa cho Asama.

“Thế thì tiện đấy, đến ga Tokyo, chúng ta hãy đến gặp người đó ngay.” Nhận tờ giấy rồi, đến lượt Asama lấy điện thoại ra và đứng dậy.

Hai giờ sau, hai người đã xuống ga Tokyo. Lúc đó là ba giờ chiều.

Nhân viên bán hàng kia hiện đang trong ca làm việc, hơn bốn giờ mới quay lại ga Tokyo. Chia tay Asama, Kiba quay về Sở cảnh sát thành phố, còn Asama đi vào quán cà phê, đương nhiên mục đích của anh không phải uống cà phê. Anh rút điện thoại ra gọi cho Tokura, cứ ở cùng Kiba suốt nên anh khó lòng gọi cho Tokura được.

“Anh quay lại Tokyo rồi à? Anh vất vả rồi.” Tokura thư thả nói.

“Cậu mỉa mai tôi hả? Chỗ khỉ ho cò gáy ấy chẳng có đặc sản gì để mua về làm quà đâu.”

“Có vẻ thế nhỉ? Trưởng phòng bực bội lắm đấy.”

“Đội trưởng quay về đó rồi, nhưng nghe báo cáo xong, chắc huyết áp của Trưởng phòng không hạ được mất. À mà cậu có thu thập được tin gì về siêu xung điện không?”

Anh nghe thấy tiếng thở dài của Tokura.

“Tiếc là không thu hoạch được gì, nói một cách gượng ép thì chỉ biết mỗi việc *Điện khí Tiger* hiện đang hạn chế bán siêu xung điện thôi. Lần trước chúng ta đến đó dò hỏi tin tức khiến họ cảnh giác, sợ dây dưa đến vụ án phiền phức nào, thêm nữa, đám người nghiện dùng xung điện có vẻ thất vọng về việc hạn chế bán này. Những lời đồn đại về sự tuyệt diệu của siêu xung điện có vẻ lan truyền rất nhanh.”

“Ra vậy. À, chờ đã.” Asama nắm chặt điện thoại. “Vậy à. Có khả năng đó nhỉ?”

“Khả năng gì cơ? Đừng có suy luận một mình chứ.”

“Không, tôi chợt nghĩ thôi. Nhờ có *Điện khí Tiger* mà những lời đồn đại về siêu xung điện lan truyền rất nhanh. Đó trở thành cái cớ để đám người hài lòng với xung điện cho đến nay lại đòi hỏi sự kích thích mới mẻ hơn. Tức là một cách quảng cáo tuyệt vời cho siêu xung điện.”

“À.” Tokura nói. “Đúng là như vậy.”

“Người nghĩ ra ý tưởng cho siêu xung điện lại không yêu cầu *Điện khí Tiger* trả tiền, nếu suy luận rằng vốn dĩ hắn không nhắm tới tiền mà mục đích là quảng cáo cho siêu xung điện thì sao?”

“Có vẻ hợp lý. Vậy mục đích của việc quảng cáo siêu xung điện là gì? Khiến cho nhân loại điên hết ư? Hay là phá rối trật tự trị an?”

“Chuyện đó tôi không biết, nhưng trong trường hợp kẻ nghĩ ra siêu xung điện là NF13 thì việc siêu xung điện được sử dụng rộng rãi chắc chắn là một điều có lợi cho hắn. Vì dù hắn có sử dụng siêu xung điện cho hành vi phạm tội của mình thì cảnh sát cũng khó mà tìm ra manh mối.”

“À đúng thế…”

“Cậu tiếp tục chú ý các thông tin liên quan đến siêu xung điện và báo cho tôi dù là những thứ nhỏ nhất.”

“Tôi hiểu rồi.”

Ngắt điện thoại, Asama vừa nhìn đồng hồ vừa uống cà phê lạnh ngắt. Lúc bốn giờ mười phút, anh gọi đến chỗ làm của nhân viên bán hàng trên tàu. Nhân viên đó chưa quay lại nên cấp trên nghe máy. Asama hỏi mình đến chỗ của họ luôn được không thì ông ta nói sẽ cử nhân viên đó đến chỗ anh, và hỏi địa chỉ của anh. Có vẻ chỗ làm của họ khá lộn xộn, họ thấy phiền hà nếu người ngoài đến.

Chờ thêm mười phút nữa, một cô gái mặc áo cánh trắng, bên ngoài mặc gile màu hồng bước vào quán. Lúc nãy Asama cũng đi tàu nên lập tức nhận ra đó là đồng phục của nhân viên bán hàng trên tàu.

Anh cất tiếng gọi, đưa danh thiếp và giới thiệu về mình.

“Tôi muốn hỏi lại chuyện cô nhìn thấy người đàn ông này trên tàu hôm trước.” Nói rồi, anh đưa tấm ảnh Kagura ra.

“Tôi không phiền đâu, nhưng chẳng có gì để kể ngoài những thông tin tôi đã nói lần trước.”

“Cũng được. Cô cứ nói lại những thông tin giống lần trước.” Asama chuẩn bị ghi chép. “Hãy nói đúng những gì cô thấy. Người đàn ông này đã mua cơm hộp nhỉ?”

“Đúng vậy. Khi tôi đẩy xe bán hàng đến thì người này gọi, mua hai suất cơm hộp và trà đóng chai, hình như là cơm niêu.”

Cô ta nhớ kĩ thật, Asama khâm phục, thêm nữa trong lời nói của cô ta chứa thông tin quan trọng.

“Cô nói là hai hộp cơm à? Tức là có người đi cùng người đàn ông này đúng không?”

Cô gái chau mày tỏ vẻ khó nghĩ.

“Vị thanh tra lần trước cũng hỏi như thế, nhưng tôi không biết.”

“Tại sao?”

“Vì tôi không thấy.”

“Không thấy? Không thấy gì?”

“Không thấy người đi cùng đó. Người đàn ông này ngồi ở hàng ghế đôi, gần lối đi, nhưng ghế bên cạnh cửa sổ là ghế trống, không có ai ngồi đó cả.”

“Hả…” Asama nhìn cô gái ngồi đối diện. “Hay người đó đi vệ sinh?”

“Có lẽ vậy.”

“Có thấy hành lý gì không?”

“Không, tôi nghĩ là không có.”

“Ra vậy. Cô cũng kể thông tin này với vị thanh tra đến đây lần trước à?”

“Đúng vậy. Những gì tôi nói chỉ có thế.” Cô ta đáp.

Asama hiểu ra. Hình như có người đi cùng Kagura nhưng nhân viên bán hàng không nhìn thấy, nên điều đó không được ghi trong báo cáo.

“Bán hàng trên tàu sẽ phải đi đi lại lại nhỉ? Người đàn ông này chỉ gọi cô mỗi lúc đó thôi à?”

“Đúng vậy.”

Asama suy đoán có lẽ cô ta không nhận ra ngay cả khi người đi cùng Kagura đã quay về chỗ ngồi, vì cô ta phải di chuyển giữa hàng trăm hành khách.

“Xin lỗi vì làm phiền cô lúc bận rộn. Cảm ơn sự hợp tác của cô!” Asama cúi đầu.

“Xong rồi đúng không ạ?”

“Vậy là đủ rồi. Thông tin rất có ích cho chúng tôi.” Cô gái khẽ gật đầu rồi đứng dậy, nhưng chưa đi đến cửa đã quay lại.

“Gì vậy?” Asama hỏi.

“Có điều này tôi chưa kể với vị thanh tra lần trước, có một chuyện tôi hơi để tâm.”

“Đó là chuyện gì?” Asama giơ tay mời cô ngồi xuống ghế đối diện.

Cô lại ngồi xuống, do dự mở lời: “Tôi nhớ rõ vị khách đó vì có lý do. Thật ra lúc anh ta gọi cơm tôi đã thấy lạ.”

“Ý cô là sao?”

“Vị khách đó nói chuyện một mình.”

“Nói chuyện một mình ư?”

“Kiểu như “em muốn ăn gì”, lại còn quay sang ghế bên cạnh để hỏi, cứ như thể có ai đó ngồi chỗ ấy vậy. Tôi đã nghĩ là người đó thần kinh hơi không bình thường.”

Asama bối rối với thông tin bất ngờ nên quên cả ghi chép lại. “Vậy là cô chưa nói chuyện này khi thanh tra lần trước hỏi đúng không?”

“Xin lỗi, khó mà nói ra chuyện mình thấy một người lạ không bình thường.”

Asama gật đầu. “Có lẽ vậy.”

“Đó là tất cả những gì tôi có thể nói, ngoài ra không còn gì khác nữa.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô!”

Gương mặt như thể yên tâm vì trút được gánh nặng, cô nhân viên bán hàng trên tàu đứng dậy, cúi gập người rồi rời khỏi quán.

Asama chống khuỷu tay lên bàn, xoa mặt. Anh nhớ lại lời cô nhân viên bán đồ ăn trên tàu, trong đầu mường tượng ra cảnh tượng khi ấy. Anh không biết rõ về Kagura, nhưng trước đó không biết đến tật nói một mình kỳ quặc của anh ta.

Hay là nhân cách còn lại xuất hiện?

Anh quyết định đến hỏi ý kiến Minakami của bệnh viện Đại học Shinseiki, có lẽ ông ta sẽ biết gì đó. Lúc anh đứng dậy, điện thoại báo có cuộc gọi đến, là Kiba.

“Anh báo cáo với Trưởng phòng xong rồi à?” Asama hỏi ngay khi bắt máy.

“Làm gì có chuyện đó. Chuyện lớn xảy ra rồi.” Sự cấp bách bao trùm giọng nói của Kiba.

“Chuyện gì vậy?”

“Có người bị giết. Một vụ án mạng mới xảy ra, nạn nhân là người có liên quan.”

“Người có liên quan ư? Ai vậy?”

Kiba hít sâu một hơi rồi đáp: “Là Shiratori Risa.”

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 40

Shiratori Risa thuê căn hộ cạnh Nihonbashi. Căn hộ ở tầng ba của tòa chung cư hơn bốn mươi tầng.

Vội vàng đi taxi đến, Asama không lên sảnh mà đi xuống con dốc vào bãi đỗ xe. Anh được thông báo rằng hiện trường vụ án là bãi đỗ xe tầng hầm. Ở tầng hầm cũng có lối dẫn lên căn hộ, đứng trước đó không phải bảo vệ mà là cảnh sát, hình như họ đang kiểm tra người ra vào.

Thấy Asama định đi xuống bãi đỗ xe, một cảnh sát trẻ chạy tới. Asama gio phù hiệu ra thì cảnh sát đó dừng bước, gập đầu chào.

"Anh vất vả rồi."

"Tôi là Asama ở phòng Điều tra số 1. Hiện trường ở đâu?"

"Anh đi qua cổng rồi rẽ trái."

"Những cảnh sát khác đâu?"

"Mấy vị ở đội điều tra lưu động và tổ giám định từ Sở cảnh sát thành phố thì đến rồi…" Chẳng hiểu sao viên cảnh sát trẻ lại ngập ngừng.

"Sao thế? Có chuyện gì à?"

"Không phải… Tới đó anh sẽ hiểu thôi."

"Thế à!" Asama quay lưng về phía viên cảnh sát, bước đi.

Anh đi qua cổng dẫn đến bãi đỗ xe, rẽ trái. Thấy bóng dáng của nhân viên giám định nên biết ngay hiện trường ở đâu. Hiện trường đã được chăng dây, mọi người đứng quây đằng trước. Điều tra viên có thẩm quyền cũng có mặt.

Asama nghĩ, lạ thật, bình thường nhân viên giám định sẽ tác

nghiệp ở phía trong khu vực chăng dây, về nguyên tắc, nếu họ chưa giám định xong thì không ai được đi vào trong hiện trường. Hay là đã giám định xong rồi?

Phụ trách giám định Tashiro thấy Asama liền vẫy tay. “Anh đến sớm nhỉ. Từ chỗ Kiba thì có anh đến đầu tiên đấy.”

“Tôi đi từ ga Tokyo đến mà. Quan trọng hơn, giám định đến đâu rồi?”

Tashiro cong môi, nhún vai. “Chúng tôi vừa đến đã nhận được thông báo rằng không được vào hiện trường cho đến khi nhân viên của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát đến, thế nên chưa bắt tay vào việc đâu.”

“Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát ư?”

“Rốt cuộc là chuyện gì nhỉ? Làm tôi nhớ lại vụ án mạng bệnh viện Đại học Shinseiki, khi đó chúng tôi bị đuổi đi. Có tin đồn là Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát giám định vụ đó.” Tashiro nói đến đây thì nhìn Asama chằm chằm. “Anh có biết chuyện gì không? Mọi người đồn rằng anh hợp tác với đám người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát, cùng với Trưởng phòng lén lút làm chuyện gì đó.”

“Tôi chỉ làm những việc cấp trên bảo thôi.”

“Thế à? Thôi tôi không nói mấy chuyện bao đồng nữa.” Tashiro nhìn đồng hồ đeo tay. “Mà đám người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát đến muộn thế, dù họ bảo mất một chút thời gian thôi, nhưng định bắt chúng tôi đợi đến bao giờ?”

“Họ bảo mất một chút thời gian à?”

“Ừ, nghe đâu vài người chuyên trách đang không ở Tokyo nên mất thời gian để tập hợp người lại.”

Asama đoán đám người chuyên trách chắc là những người đang ở Borero. Thời điểm anh cùng Kiba rời khỏi đó, đám người Shiga chắc chắn vẫn ở lại, nhưng không biết mục đích của họ có phải là điều tra căn nhà mà Kagura ẩn náu không.

“Thi thể thì sao?” Asama hỏi Tashiro.

“Vẫn để nguyên đó, vì được lệnh không động vào nên không còn cách nào cả.”

“Ai phát hiện thi thể vậy?”

“Nếu anh muốn biết chuyện đó thì hãy hỏi điều tra viên có thẩm quyền. Hình như họ đã làm việc với người phát hiện thi thể rồi.” Tashiro hất cằm về phía người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám.

Asama lại gần người đàn ông đó, chào hỏi. Quả nhiên người này là thanh tra phụ trách.

“Bảo vệ của chung cư phát hiện thi thể. Lúc đó khoảng bốn giờ chiều. Anh ta đi tuần tra, tình cờ phát hiện ô tô của nạn nhân.” Thanh tra đó nói.

“Tình trạng lúc đó thế nào?”

“Nạn nhân ngồi trên ghế lái, người đổ lên ghế lái phụ. Nhìn từ phía trước sẽ không thấy người ở trên xe. Nạn nhân bị bắn bằng súng từ đằng sau.”

“Từ đằng sau ư? Nghĩa là hung thủ ngồi ghế sau à?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Chiếc xe đó đâu?”

“Đằng kia.” Ở phía thanh tra đó chỉ tay có một chiếc Sedan nội địa màu trắng. Đúng là từ vị trí này không nhìn thấy thi thể.

Asama nhìn quanh bãi đỗ xe.

“Hình như bãi xe lắp camera an ninh, có thu được hình ảnh gì không?”

“Camera ghi lại hình ảnh xe của nạn nhân quay về lúc mười giờ tối hôm qua, sau đó xe không chạy đi đâu nữa.”

“Thế hình ảnh người lên xuống xe thì sao?”

“Chuyện đó thì…” Anh ta bày ra vẻ mặt rầu rĩ. “Sau khi ra từ cửa sau của ô tô, có vẻ kẻ đó đã dùng lối ra vào cho dân cư để đi vào trong chung cư, lại khom lưng lúc di chuyển nên camera không thu được hình ảnh.”

“Gì vậy? Thế thì camera an ninh còn có nghĩa lý gì nữa?”

“Theo lời giải thích của bảo vệ, để thực hiện những biện pháp chống trộm cắp đồ trên ô tô nên camera có thể kiểm tra người từ bên ngoài lại gần ô tô, còn với cư dân trong chung cư, họ cân nhắc không thu hình ảnh.”

Asama thở dài, nói cảm ơn rồi quay về chỗ Tashiro.

“Có chuyện muốn nhờ anh đây.” Asama nói. “Anh có thể nhắm mắt làm ngơ cho tôi trong năm phút không?”

Tashiro sửng sốt. “Này, anh hãy nghĩ đến vị trí của chúng tôi chứ!”

“Anh có thể coi như không thấy gì không? Cứ coi như anh vừa rời mắt đi thì một thanh tra ngơ ngáo tự ý xông vào. Tôi hỏi thật, anh không thấy ức sao? Bị Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát tùy ý sai bảo mà anh vẫn thấy bình thường à?”

“Đừng nói vô lý thế.” Nói vậy nhưng Tashiro nhìn đồng hồ. “Có thật chỉ năm phút là xong không?”

“Tôi hứa đấy. Không ảnh hưởng đến anh đâu.”

“Tôi hiểu rồi. Nhanh tay lên đấy.”

“Xin lỗi!” Asama nói rồi đeo găng tay, định bước qua dây chắng.

Tashiro nói: “Này, dùng cái này đã”, rồi chìa túi bọc giày ra.

Đến gần xe rồi, anh đã hiểu tình hình. Đúng như thanh tra kia nói. Anh nhìn thấy gương mặt nghiêng xanh xao của Shiratori Risa qua kính chắn gió. Cô mặc bộ vest màu xanh da trời nhạt, vùng ngực bị nhuộm tối, hẳn đó là vết đạn xuyên qua.

Asama thận trọng mở cửa chỗ ghế lái ra, mùi tanh nồng xộc vào hốc mũi. Anh quan sát kĩ thi thể từ ngón chân. Tưởng không có vết thương ngoài da nào khác ngoài vết thương do súng gây ra, nhưng khi nhìn lên trên mặt, anh nhận ra điểm bất thường. Đó là vết bỏng ở đằng sau tai. Không nghi ngờ gì nữa, đó là vết bỏng do siêu xung điện gây ra.

Asama nhìn khắp bên trong xe, thấy túi xách bị ném ở ghế sau, nắp túi vẫn mở, đồ đạc bên trong rơi lộn xộn trên ghế, hẳn là thủ phạm đã lục túi xách.

Asama đóng cửa bên cạnh ghế lái, mở cửa ghế sau, nhìn thấy điện thoại, hộp phấn, son, hộp đựng thuốc, ví, hộ chiếu.

Đầu tiên anh kiểm tra điện thoại. Danh sách gọi đến và gọi đi đều là những cái tên tiếng Anh, chợt nhớ ra Shiratori Risa là người Mỹ gốc Nhật. Tiếp theo anh xem trong ví, chỉ có tiền mặt bị lấy đi,

nhưng anh không quan tâm điểm này. Hắn hung thủ định dàn cảnh thành một vụ cướp.

Anh chui hẳn vào trong xe, kiểm tra chi tiết hơn, nhanh chóng dừng mắt ở túi áo của Shiratori Risa. Ban nãy anh không nhận ra, vì túi áo chỉ hơi phồng lên. Anh với tay, lục túi, thấy trong đó có một cái điện thoại khác.

Nhanh chóng xem cuộc gọi đi và gọi đến, thấy dòng chữ "Mogul K" xuất hiện, có vẻ Shiratori Risa liên lạc qua lại với nhân vật tên "Mogul K".

Đoán trúng rồi, Asama đã xác nhận được một việc.

Anh ra khỏi xe, định bỏ chiếc điện thoại đó vào túi mình. Đúng lúc đó, bàn tay cầm điện thoại của anh bị tóm lại. Anh chột dạ, quay ra nhìn, thấy Kiba nhìn anh chằm chằm bằng đôi mắt tam bạch [11].

"Anh làm gì vậy?"

"Đội trưởng…"

Asama nhìn ra xa. Tashiro giơ hai tay tạo dáng xin hàng.

"Hãy trả cái điện thoại về chỗ cũ!" Kiba nói.

"Đội trưởng, cầu xin anh, cho tôi ba ngày thôi. Hãy để tôi giữ cái điện thoại này."

"Đừng nói mấy lời ngu xuẩn như vậy. Rốt cuộc anh định làm gì?"

"Anh định để đám người Shiga muốn làm gì thì làm nữa sao? Anh không muốn biết sự thật à? Chuyện ở Borero, Đội trưởng cũng thấy uất ức chứ?"

"Tôi đã nói với anh rồi, chúng ta là phe bị điều khiển, nếu muốn đứng ở phe điều khiển thì phải giỏi hơn."

"Tôi không giỏi hơn cũng được, tôi chỉ muốn tìm ra chân tướng thôi. Tôi sẽ gánh mọi trách nhiệm, bị đuổi việc cũng được."

Kiba vẫn nhìn Asama chằm chằm rồi thở dài, đồng thời sức mạnh như biến mất khỏi đôi mắt. Anh ta buông tay Asama.

"Cấp dưới hành động bất cẩn là trách nhiệm của tôi, nếu có chuyện gì tôi sẽ nghỉ việc." Kiba tặc lưỡi rồi nói tiếp. "Nhưng anh chỉ có một ngày thôi. Nếu hết một ngày vẫn không nắm được manh mối gì thì hãy giao chiếc điện thoại đó cho Viện nghiên cứu khoa học

cảnh sát.”

Asama định kỳ kèo xin thành hai ngày nhưng thấy sự nghiêm nghị đã quay lại trong ánh mắt của Kiba, anh chỉ còn cách gật đầu. “Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ báo cáo kết quả trong một ngày.”

“Rồi, làm đi!”

W*e l*ove eb*ook.

Shiga dẫn theo mười mấy nhân viên đến hiện trường không lâu sau đó, nhìn Asama đứng ngoài vòng dây, anh ta nở nụ cười mỉa mai.

“Dù đến Borero hay quay lại Tokyo thì tôi vẫn thường xuyên gặp anh nhỉ? Phải nói chúng ta có duyên thật đấy.”

Phớt lờ câu nói đó, Asama hỏi: “Lần này các anh cũng định không cho chúng tôi tham gia à?”

Shiga cong môi, nghiêng đầu sang một bên. “Tôi không có dự định đó, trước đây cũng vậy. Tôi đã nói là lúc cần sẽ trao đổi và nhờ anh giúp đỡ còn gì? Thực tế thì anh đã đến tận Borero để giúp chúng tôi dẫn giải Kagura.”

“Nhưng phí công vô ích.”

“Không thể tin là cảnh sát ở đó lại vô dụng đến thế, tôi quá thất vọng.”

“Có vẻ anh đã điều tra chỗ ẩn náu của Kagura, vậy có phát hiện gì không?”

Đối mặt với câu hỏi, gương mặt Shiga lộ rõ vẻ đau đớn. Asama đoán chắc họ không thu hoạch được gì.

Shiga không trả lời câu hỏi của Asama mà quay sang Kiba. “Các anh hãy quay về Sở cảnh sát thành phố để đợi. Có vẻ đội điều tra lưu động bắt đầu điều tra sơ bộ rồi, kết quả sẽ được báo cáo trực tiếp cho chúng tôi.”

Kiba chưa kịp nói gì, Shiga đã quay sang Toshiro. “Từ giờ chúng tôi sẽ bắt đầu tác nghiệp, các anh hãy đợi trong xe cho đến khi chúng tôi có chỉ thị tiếp theo.”

Thấy Tashiro gật đầu, Shiga quay về chỗ cấp dưới, bảo họ bắt đầu làm việc.

“Xin lỗi nhé!” Kiba nói với Tashiro.

“Anh Kiba không cần xin lỗi.” Tashiro nhìn Asama rồi nói. “Hình như họ chỉ coi anh là lính quèn. Hãy làm cho đám người đó sáng mắt đi.”

Có vẻ anh ta đã nhìn thấy Asama bỏ điện thoại của Shiratori Risa vào trong túi. Asama mỉm cười, khẽ gật đầu.

Rời khỏi chung cư, Asama lên taxi, nói sẽ quay về nhà một lát, dù mục đích là để thay quần áo nhưng còn thêm lý do là anh muốn ở một mình.

Taxi vừa chạy, anh lấy điện thoại của Shiratori Risa trong túi áo ra, tìm số điện thoại được lưu tên “Mogul K”, thử gọi đến số đó nhưng không liên lạc được. Thời nay, hầu như chẳng có nơi nào phủ sóng kém nên chỉ có thể là điện thoại đã tắt nguồn.

Asama xem lịch sử cuộc gọi đi và gọi đến, qua đó biết được Shiratori Risa đã gọi cho số này rất nhiều lần. Nhiều khả năng là không liên lạc được nên mới gọi nhiều lần thế này. Đối phương hầu như không gọi đến máy của Shiratori Risa, nhưng gần đây có một cuộc gọi đến.

Asama hồi tưởng lại sự việc trong vài ngày gần đây, chẳng mấy chốc anh đã nhận ra cuộc gọi này là vào thời điểm tối hôm họ đến Borero.

Đúng thời điểm thật, Asama đập vào đầu gối mình.

“Mogul K” ở đây rõ ràng là Kagura. Ở cuộc gọi đến cuối cùng, chắc là Shiratori Risa báo cho Kagura biết việc điều tra quy mô lớn sẽ được triển khai tại Borero, thế nên anh ta mới trốn thoát thành công khỏi căn nhà mình ẩn náu trước khi cảnh sát đến. Cho đến trước lúc đó, đã bao lần Kagura chạy thoát khỏi vòng vây của cảnh sát ở thời điểm suýt soát. Asama cho rằng đó là vì có ai đó đã tiết lộ thông tin cho anh ta, xem xét các tình huống, Asama suy đoán đó là Shiratori Risa, và có vẻ anh đã đúng. Nhưng anh không hiểu tại sao cô làm vậy. Hình như họ không quen biết từ trước nên không thể nghĩ ra lý do cá nhân nào cho hành động đó. Anh biết chuyện cô đến Nhật để học hỏi hệ thống điều tra DNA. Lẽ nào còn có bí mật trong việc nghiên cứu đó? Và lý do Kagura đến Borero có khi nào liên quan đến

việc này?

Asama xuống xe ở phía trước chung cư mình ở. So với chỗ ở của Shiratori Risa thì tòa nhà này cũ nát đến mức anh thấy ngại khi gọi nó là chung cư, thêm việc chỉ có bốn tầng nên không ngạc nhiên với chuyện không có thang máy.

Anh đi cầu thang bộ lên tầng ba, mở cửa căn hộ của mình, mùi thuốc lá và mùi ẩm mốc trộn lẫn nhau bất giác làm anh nhăn mặt.

Anh cởi đồ, vứt ở bồn rửa mặt rồi chui vào phòng tắm. Anh muốn ngâm mình trong bồn tắm nhưng lại tiếc nước phải vặn đầy bồn. Dù sao Kiba cũng chỉ cho anh hai mươi tư tiếng. Anh mở cửa phòng tắm, giội nước nóng từ đầu xuống chân.

Anh vừa gội đầu vừa ngẫm nghĩ, người giết Shiratori Risa là ai?

Không điều tra viên đạn thì không nói lên được gì, nhưng có lẽ cùng một hung thủ giết anh em Tateshina. Kagura bị tình nghi là thủ phạm của vụ án đó, nhưng từ tình hình này mà nhận xét thì ở thời điểm hiện tại, anh ta không thể nào giết Shiratori Risa, bởi vì với anh ta, cô là người cung cấp thông tin quý báu, và vốn dĩ anh ta đang dốc hết sức để trốn chạy.

Khi gội sạch dầu gội trên tóc, một giai điệu không quen vang đến tai anh. Âm thanh phát ra từ chỗ bồn rửa mặt.

Asama lao ra khỏi phòng tắm trước khi nghĩ xem đó là âm thanh gì. Ngón chân đập vào mép cửa nhưng anh chẳng có thời gian để ý đến cơn đau nữa. Lục túi cái áo mình vừa cởi ra, lấy điện thoại của Shiratori Risa, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến là “điện thoại công cộng”.

Anh ấn nút nghe, nói: “Vâng, đây là điện thoại của Shiratori Risa.”

Đối phương im lặng, hẳn đang nghĩ xem ai nhấc máy.

“Kagura phải không?” Asama hỏi. Có vẻ đối phương đang lặng đi, anh đoán trúng rồi. “Chờ đã, đừng dập máy, hãy nghe tôi nói đã.”

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, điện thoại đột ngột tắt. Asama thở dài, đặt điện thoại lên bồn rửa mặt. Không phải anh đang thất vọng. Anh tin nếu vừa rồi là Kagura thì anh ta sẽ gọi lại một lần nữa. Có lẽ anh ta chưa biết Shiratori Risa xảy ra chuyện, chắc chắn anh ta muốn

biết tại sao không phải Shiratori Risa, mà là người khác nghe máy.

Anh lau người bằng khăn tắm, mặc đồ lót mới. Mở tủ, đang tìm cái áo sơ mi đã giặt sạch thì giai điệu giống ban nãy vang lên đúng như dự đoán.

Anh nhấc điện thoại, nói: "Vâng."

"Anh là ai?" Là giọng Kagura, không lẫn vào đâu được. "Tôi đây, anh không biết ai à?"

Im lặng một hồi, rồi anh ta hỏi như dò xét: "Thanh tra Asama à?"

"Chính xác. Tôi hỏi lại lần nữa cho chắc chắn, anh là Kagura đúng không?"

Nhưng đối phương không trả lời, mà lại hỏi: "Tại sao anh cầm điện thoại này?"

Đúng là anh ta quan tâm điểm này nhất.

"Có nhiều chuyện lắm. Tôi muốn gặp anh để nói chuyện. Giờ anh đang ở đâu?"

Có tiếng thở mạnh trong điện thoại.

"Đừng đùa nữa, chắc chắn anh hiểu rõ nhất chuyện tôi đang lẩn trốn. Kéo dài thời gian cũng vô ích thôi, phiền anh đưa máy cho Shiratori Risa."

"Kéo dài thời gian ư?"

"Anh muốn lần ra vị trí của tôi đúng không? À không, có lẽ đã lần ra rồi. Nhưng như tôi đã nói, làm thế cũng vô ích thôi, vì lúc cảnh sát lao tới đây, tôi đã không còn ở đây nữa. Nào, hãy nhanh chóng chuyển máy cho Shiratori Risa đi, nếu anh không làm thế, tôi sẽ cúp máy ngay lập tức. Tôi có việc với cô ấy, không có thời gian để nói chuyện với anh."

Cứ thế này có lẽ anh ta sẽ dập máy thật, và không gọi lại thêm lần nào nữa. Asama hết cách, đành phải nói: "Cô ấy bị giết rồi."

"Hả?"

"Shiratori Risa đã bị giết, vừa ban nãy thôi, thi thể cô ấy được phát hiện ở bãi đỗ xe của chung cư. Cô ấy bị bắn bằng súng từ sau lưng."

Kagura im lặng, thoáng nghe thấy tiếng xôn xao, có vẻ anh ta

đang ở nơi đông người. Asama cầu mong anh ta không dập máy.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 41

Kagura thở ra làn khí nén trong người từ nãy, tay nắm chặt ống nghe điện thoại công cộng, lòng tự nhủ: Bình tĩnh nào, đừng để bị lừa, phải tỉnh táo phán đoán.

Có nên tin lời Asama không? Nhưng mà chắc chắn Shiratori Risa đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không thì không giải thích được chuyện Asama nghe điện thoại của cô.

Kagura nhìn xung quanh, thấy nhiều người đi đi lại lại, đương nhiên rồi, đây là nhà ga lưu chuyển nhiều hành khách nhất trong quận. Giả sử có tìm ra nơi này bằng truy vết trên điện thoại thì cũng phải mất vài phút để Sở cảnh sát thành phố liên lạc với trụ sở cảnh sát quận, rồi chuyển thông tin cho đồn cảnh sát địa phương.

Kagura tính toán rằng nếu dập điện thoại, rời khỏi nhà ga ngay thì khả năng bị cảnh sát bắt là rất thấp. Cảnh sát cũng không biết việc anh di chuyển bằng xe đạp, có lẽ họ nghĩ anh đã lên tàu. Anh điều hòa nhịp thở, ổn định lại cảm xúc, tóm lại cần ưu tiên xác nhận sự thật.

“Kagura, anh nghe thấy không?” Asama hỏi.

“Tôi nghe thấy. Cô Shiratori bị ai giết?”

“Tôi không biết, có lẽ là hung thủ giết anh em Tateshina.”

“Vậy nên anh nắm quyền chỉ huy việc điều tra à?”

“Nắm quyền chỉ huy là Shiga. Có lẽ anh không biết, thực quyền điều tra đã được chuyển cho Tổng cục cảnh sát quốc gia từ lâu rồi, chúng tôi bị đối xử như lính quèn thôi.”

“Lính quèn mà được cầm điện thoại của nạn nhân à? Nếu Shiga ở

đó thì chuyển máy cho anh ấy giúp tôi.”

“Shiga không có ở đây, đây là nhà tôi. Chỉ có tôi và Đội trưởng biết sự tồn tại của chiếc điện thoại này. Tôi cũng không nói cho Shiga đâu.”

“Đừng nói nhảm nữa!”

“Tôi đang nói thật. Đoán Shiratori Risa dùng điện thoại này để liên lạc với anh nên tôi đã lén giấu nó đi. Tôi không nghĩ anh là hung thủ, mà anh bị mắc bẫy của ai đó, có lẽ là hung thủ thật sự.”

“Chuyện đó là sao?”

“Như tôi nói ban nãy, hung thủ giết Shiratori Risa và anh em Tateshina là cùng một người. Nếu anh là hung thủ thì không đời nào gọi đến cái điện thoại này, mà phải lấy điện thoại đi. Tôi nói đúng chứ?”

Kagura dồn sức vào tay đang cầm điện thoại. Lời Asama nói có thật không? Tin được không nhỉ? Anh nghe thấy tiếng cười nhẹ.

“Giờ anh đang ở đâu?” Asama hỏi.

Đến lượt Kagura cười bằng mũi. “Anh nghĩ tôi sẽ nói sao? Trước đó, tôi muốn hỏi truy vết điện thoại thế nào rồi?”

“Đã bảo là tôi không làm việc đó. Mà thôi, anh muốn nghĩ thế nào cũng được, đằng nào anh cũng đang trên đường từ Borero về Tokyo đúng không? Anh nên biết Giám đốc cảnh sát quận xanh mặt vì để anh chạy thoát đấy.”

Kagura vẫn áp ống nghe trên tai, nhìn xung quanh, không có vẻ gì là cảnh sát sẽ xuất hiện.

“Sao anh lại chờ điện thoại của tôi?”

“Dĩ nhiên rồi, vì muốn biết chân tướng và tự mình làm rõ ẩn sau vụ án có điều gì. Nhưng tất cả phần quan trọng đều bị đám người Shiga giấu nhẹm đi, đến mấy ông to của Sở cảnh sát thành phố cũng không cho lính quèn như tôi biết. Nhưng có một việc mà tôi mơ hồ hiểu ra, vụ án lần này liên quan đến hệ thống điều tra DNA đúng không? Nếu đúng vậy thì tôi chỉ còn nước hỏi anh. Tôi cần anh giúp sức.”

“Dù anh nói thế thì tôi cũng chẳng biết làm thế nào, vốn dĩ tôi

chạy trốn khi không biết gì mà."

"Nên tôi nói là chúng ta hãy bắt tay hợp tác. Anh cũng không nghĩ là sẽ trốn được mãi đúng không? Thêm nữa lại mất đi đồng minh là Shiratori Risa. Anh định bảo vệ bản thân kiểu gì khi không có thông tin từ cô ấy?"

"Chuyện đó tôi sẽ nghĩ sau."

"Tôi không nói điều gì xấu cả, hãy tin lời tôi, chỉ có đi con đường này mới cứu được anh."

"Hết thời gian!" Kagura đặt ống nghe điện thoại xuống.

Rời nhà ga, anh leo lên cái xe đạp dựng ở vỉa hè. Trục đường chính chạy trước nhà ga, đối diện trục đường đó có một con phố mua sắm sầm uất. Đợi đèn giao thông chuyển sang xanh, anh chậm rãi đạp xe. Lúc băng qua đường, anh bóp phanh, nhìn về phía nhà ga. Anh vẫn đạp xe, nhưng nếu cảnh sát đến thì phải đạp nhanh hơn.

Sau khi rời khỏi Borero với sự giúp đỡ của Chikushi, anh chỉ mải miết đạp xe đi. Khoảng cách anh di chuyển có lẽ hơn một trăm cây số rồi, nếu cứ đi tiếp, chắc chắn ngày mai sẽ về đến Tokyo.

Vấn đề là quay về rồi sẽ làm gì tiếp. Đúng như lời Asama nói, anh chỉ có thể dựa vào Shiratori Risa. Anh đã cố chịu cơn đói, miệt mài đạp xe, cốt để liên lạc được với cô.

Giờ lại nghe tin Shiratori Risa đã bị giết chết. Đương nhiên có khả năng Asama nói dối, có lẽ anh ta bịa chuyện Shiratori Risa chết, với âm mưu điều khiển anh hành động theo ý mình. Nếu vậy thì Shiratori Risa đang làm gì?

Còn nếu việc Shiratori Risa đã chết là sự thực, thì anh nên làm gì? Hay cứ liều hợp tác với Asama? Vì ngoài anh ta ra, anh chẳng còn đồng minh nào khác, hẳn Shiga lẫn Minakami đều cho rằng anh là hung thủ.

Còn có Suzuran, chỉ mình cô ấy tin tưởng Kagura, mà không, người cô ấy tin là Ryu. Cô ấy rốt cuộc là ai? Vào ngày anh em Tateshina bị giết, Suzuran chắc chắn ở cùng Ryu, vì trên tấm vải canvas vẽ hình cô ấy.

Đèn giao thông đổi màu vài lần, cứ mỗi lần thay đổi, dòng người

ùn ùn đi qua ngã tư, không có ai nhìn Kagura cả.

Anh nhìn đồng hồ điện tử gắn trên tòa nhà bên cạnh. Anh đứng ở chỗ này gần mười phút rồi, nếu bị truy vết điện thoại thì xe cảnh sát phải tập trung ở đây từ lâu rồi. Vậy là Asama không nói dối, chí ít là về chuyện truy vết điện thoại.

Kagura nắm ghi đông, đạp bàn đạp. Anh vừa chạy xe trên vỉa hè vừa tìm điện thoại công cộng, hiện giờ, số lượng điện thoại công cộng đã giảm xuống còn một phần năm so với mười năm trước.

Chạy thêm mười phút nữa, anh tìm được bốt điện thoại. Bước vào trong, anh gọi đến số của Shiratori Risa. Ghi lại số của cô đề phòng tình huống bất trắc quả là việc làm đúng đắn.

Tiếng chuông vừa vang lên, điện thoại đã kết nối được.

“Cảnh sát không đến đúng không?” Asama nói.

“Có vẻ việc không truy vết điện thoại là thật, nhưng không phải tôi tin tưởng anh hoàn toàn đâu.”

“Vậy làm thế nào anh mới tin tôi?”

“Tôi có chuyện muốn nhờ anh làm. Có tin anh hay không, tôi sẽ suy nghĩ sau khi anh hoàn thành việc đó.”

“Được thôi. Tôi cần làm gì?”

“Đầu tiên là đến bệnh viện Đại học Shinseiki. Trên tầng năm của khu bệnh xá khoa Thần kinh - não có căn phòng tôi từng sử dụng. Chìa khóa do Giáo sư Minakami quản lý, nhưng để trong phòng bảo vệ. Tôi muốn anh đến đó nhưng không để ai phát hiện. Vào phòng đó rồi, hãy liên lạc với tôi.”

“Chờ đã, anh nói là liên lạc, vậy tôi phải gọi đến đâu? Anh không có điện thoại di động mà.”

“Vì nhiều lý do nên tôi không thể dùng điện thoại. Hãy liên hệ bằng mail, ghi lại địa chỉ mail tôi chuẩn bị đọc này.”

Kagura đọc địa chỉ mail. Đó là mail dùng trong công việc.

“Anh mất bao lâu để tới bệnh viện?”

“Nếu đi nhanh chắc khoảng ba mươi phút.”

“Vậy ba mươi phút sau tôi sẽ kiểm tra mail. Nếu nhận được mail của anh, tôi sẽ gọi lại.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Vậy nhờ anh.” Kagura dập máy, bước ra ngoài bốt điện thoại. Anh nhìn quanh một lần nữa, không thấy cảnh sát hay xe cảnh sát chạy tới đây.

Leo lên xe đạp, anh bắt đầu di chuyển, mắt nhìn tấm biển của các cửa tiệm. Không lâu sau, anh dừng trước một hiệu sách lớn, vì góc tấm biển hiệu ghi chữ “PCS”, là viết tắt của “Personal computer services” - dịch vụ máy tính cá nhân, nghĩa là trả tiền để được mượn máy tính.

Anh dựng xe đạp, bước vào trong hiệu sách. Những cái giá chứa sách báo và phương tiện để ghi chép dữ liệu của máy tính được xếp thành một dãy. Sách giấy tuy bị nói là lỗi thời nhưng mười năm trở lại đây vẫn không hề giảm bớt.

Bên trong có góc máy tính. Kagura đến gần cô gái ngồi quầy thanh toán, nói muốn dùng máy tính. Cô gái hỏi phần mềm anh muốn sử dụng, vì mục đích chống tội phạm nên có những phần mềm phải xuất trình giấy tờ tùy thân khi sử dụng.

Kagura yêu cầu sử dụng phần mềm thư điện tử và phần mềm điện thoại, chỉ thế này thì không cần giấy tờ tùy thân. Thư điện tử nếu không phải webmail thì không dùng nặc danh được phần mềm điện thoại cũng như điện thoại công cộng thôi.

Góc máy tính còn trống. Anh ngồi xuống ghế xa nhất, mở máy tính. Sau khi nhập những thông tin cần thiết cho phần mềm thư điện tử, anh nhìn đồng hồ, từ lúc gọi cho Asama đến giờ, vừa đúng ba mươi phút trôi qua.

Anh thử kiểm tra mail, có thư mới với tiêu đề là: “Tôi vừa mới đến”, nội dung thư là: “Tôi đang ở trước bức tranh. Chờ anh liên lạc. ASAMA.” Có vẻ Asama đang ở trong căn phòng đó rồi.

Kagura đeo tai nghe và mic, bật phần mềm điện thoại lên. Anh nhập số điện thoại của Shiratori Risa. Tiếng chuông vừa vang lên đã kết nối được ngay.

“Cảm giác như chờ điện thoại của người yêu vậy.” Asama đùa cợt.

“Anh mượn chìa khóa từ ai?”

“Từ bảo vệ Toyama. Tôi cũng bảo anh ta giữ bí mật chuyện tôi đến đây. Tôi nghĩ anh ta tin được.”

“Được rồi, không bị ai trông thấy phải không?”

“Chắc chắn rồi. Vậy giờ tôi cần làm gì? Hãy nói nhanh lên.”

“Cũng không khó khăn gì đâu. Hãy chụp lại bức tranh đó.”

“Bức tranh cô gái mặc váy màu trắng à?”

“Đúng vậy, chụp xong rồi thì gửi vào mail cho tôi, nhận ảnh rồi tôi sẽ gọi lại.”

“OK.”

Nghe xong câu trả lời của Asama, Kagura tạm thời ngắt cuộc gọi. Ở giai đoạn này, nếu bị truy vết điện thoại thì không tài nào trốn được, nhưng anh có cảm giác tin được vị thanh tra này. Mà thực ra, anh cũng không còn con đường nào khác.

Một phút sau, anh lại kiểm tra mail. Thư mới đã được gửi đến như mong đợi. Mở mail ra, bức tranh hoài niệm hiện lên trên màn hình tinh thể lỏng.

Không, anh thấy hoài niệm không phải với bức tranh, mà là với Suzuran. Dù mới mấy ngày trôi qua từ lúc chia xa cô, nhưng anh cảm thấy như không gặp lâu lắm rồi.

Suzuran trong bức tranh đúng như trong ký ức của Kagura. Trong tim không che giấu điều gì, cô nở nụ cười thuần khiết, dường như tin tưởng hoàn toàn người họa sĩ. Cái váy trắng cũng giống hệt trong ký ức.

Kagura nghĩ, tại sao lúc nào cô ấy cũng mặc váy trắng? Lúc nào gặp cô cũng mặc bộ váy này, bộ váy không có một vết bẩn.

Lúc mải ngắm cái váy trắng trong bức tranh, anh chợt nhận ra một điều. Cái váy trắng có túi, ở trong túi hình như nhét gì đó. Kagura phóng to màn hình. Anh nhanh chóng hiểu ra đó là gì. Một cái túi có họa tiết kẻ sọc màu xanh trắng, anh nhìn thấy cái túi ấy ở trong túi trên váy.

Cái túi này… Kagura lục lại ký ức. Anh nhớ ra mình từng thấy cái túi giống hệt. Đó là vào ngày cuối cùng anh gặp anh em Tateshina lúc

còn sống, anh thấy cái túi ở trong phòng anh em họ.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 42

Asama không biết Kagura bảo anh làm việc này để làm gì, dù vậy anh vẫn tin rằng phải có ý nghĩa nào đó.

Quả nhiên anh nghĩ đúng. Kagura cũng không biết chân tướng vụ án, anh ta rơi vào bẫy của kẻ nào đó và buộc phải trốn chạy.

Điện thoại báo có cuộc gọi đến, Asama lập tức nhấn nút nghe.

“Tôi nhận được ảnh chụp bức tranh rồi.” Kagura nói.

“Chuyện này là sao? Bức tranh này là gì vậy? Lẽ nào anh để tôi làm việc này mà không nói gì cho tôi biết?” Anh nghe thấy tiếng cười khẽ.

“Tôi đã nói mấy lần rồi còn gì, bản thân tôi cũng không biết gì cả, thế nên mới cố gắng để thu được manh mối.”

“Vậy bức tranh này là manh mối sao?” Asama khoanh chân, ngồi bệt xuống sàn, ngắm tấm vải canvas trước mặt. Anh không biết cô gái mặc váy trắng được vẽ trong tranh là ai, từ đâu tới. Một nhân vật chưa từng xuất hiện trong quá trình điều tra vụ án này. “Cô gái này là ai vậy?”

“Gì cơ?” Kagura bông đùa. “Anh hoàn toàn không biết sao? Có thể anh không biết lai lịch, hay tên, nhưng tôi cứ nghĩ các anh đã nắm được sự tồn tại của cô ấy. Năng lực điều tra của các anh kém tới mức ngạc nhiên.”

Asama bực bội, nhìn chằm chằm tấm vải canvas lần nữa, dù vậy cũng không nhớ ra cái gì cả.

“Đừng vòng vo nữa, đây là ai?”

Kagura cười khúc khích rồi đáp: “Cô ấy tên là Suzuran.”

“Suzuran ư?”

“Tôi không biết đó có phải tên thật không. Cô ấy đã hành động cùng tôi cho đến mới đây thôi. Rời ga Tokyo, cả hai đã cùng đến Borero.”

“Anh đến Borero bằng tàu hỏa à?”

“Đương nhiên rồi.”

Asama bối rối.

Việc Kagura mua vé cho hai người rồi lên tàu đã được xác định qua camera an ninh ở ga Tokyo, nhưng theo như lời của nhân viên bán hàng trên tàu thì không có ai ngồi cạnh Kagura. Có vẻ anh ta còn quay sang ghế bên cạnh lẩm bẩm gì đó một mình.

“Tôi tưởng cảnh sát các anh sẽ hỏi thông tin từ nhân viên soát vé hay nhân viên bán hàng trên tàu và biết được cô gái đi cùng tôi cơ đấy.” Giọng điệu của Kagura có vẻ châm chọc.

Asama cố tìm từ ngữ rồi mới nói: “Tôi đã hỏi thông tin của nhân viên bán hàng trên tàu. Anh đã mua hai suất cơm đúng không?”

“Thế là các anh đã hỏi thông tin rồi nhỉ? Tôi đã mua hai phần. Vậy mà lại không biết Suzuran à?”

“Có người ngồi cạnh anh hay không…” Asama liếm môi, nói. “Nhân viên đó nói là không nhớ.”

“Vậy à?” Kagura nói như thể không có chuyện gì.

Vậy là sao nhỉ, Asama ngờ vực. Kagura không có vẻ gì là đùa cợt. Anh ta nghiêm túc nói rằng hai người đã lên tàu hỏa. Anh ta cũng không có lý do gì để nói dối chuyện đó.

“Có chuyện gì sao, thanh tra Asama?” Kagura hỏi.

“Thôi, không có gì đâu. Thế cô gái đó là ai? Có mối quan hệ gì với anh?”

“Tôi không biết. Tôi không rõ lai lịch của cô ấy, cho đến tận phút cuối.”

“Nghĩa là giờ cô gái đó không ở cạnh anh à?”

“Không. Có nhiều việc xảy ra nên chúng tôi đã lạc mất nhau. Tôi cũng không biết cô gái ấy còn sống không.” Giọng Kagura chùng xuống.

“Anh ở cùng người không rõ lai lịch đó suốt à?”

“Giải thích chuyện đó khó lắm. Có một ngày, đột nhiên cô gái đó xuất hiện, cứ kè kè bám lấy tôi, không hiểu sao cô ấy biết rõ về tôi. À không, nói chính xác thì không phải là tôi, mà giải thích cái đó lại càng phiền phức.”

“Không phải anh nghĩa là một nhân cách khác ư?”

Asama nói xong, sự im lặng đột nhiên kéo đến. Anh nghe thấy tiếng hít thở một lúc lâu.

“Đúng vậy. Không có lý nào cảnh sát lại không hỏi Giáo sư Minakami về bệnh tình của tôi. Đúng vậy, tôi còn một nhân cách khác. Nhân cách đó xưng tên là Ryu. Suzuran là người quen của Ryu, gọi là người yêu thì đúng hơn.”

“Bức tranh này do Ryu vẽ à?”

“Đúng vậy. Khi anh em Tateshina bị giết hại, cơ thể tôi đang được Ryu sử dụng. Bức tranh được anh ấy vẽ vào lúc đó. Thấy bức tranh đó, tôi mới lần đầu tiên biết về Suzuran.”

“Ryu gặp Suzuran ở đâu vậy?”

“Hình như ở căn phòng đó.”

“Ở đây ư?” Asama nhìn khắp căn phòng. Căn phòng ảm đạm với cửa ra vào, cửa sổ, vài bức tranh, một ít đồ có vẻ là dụng cụ vẽ.

“Sau khi tỉnh dậy, Ryu chỉ vẽ tranh trong căn phòng đó thôi, không đi đến chỗ nào khác. Suzuran nói gặp anh ấy đó. Ngoài chuyện đó ra, cô ấy không kể cho tôi chuyện nào nữa.”

Nói chuyện với Kagura khiến đầu óc Asama rối tung lên. Kagura nói như thể cô gái trên Suzuran thực sự tồn tại, nhưng nhân vật đó chắc chắn không có ở đâu hết, tức là người mà Kagura nói chuyện trên tàu hỏa là ảo ảnh tồn tại trong đầu anh ta.

Asama nghĩ, có khi nào Ryu nhìn thấy ảo ảnh trước, thế nên ảo ảnh đó gây ảnh hưởng đến não của Kagura. Vậy thì bức tranh này đơn thuần là Ryu hiện thực hóa ảo ảnh của mình, nếu thế thì chuyện anh hợp tác cùng Kagura đến đây không giải quyết được điều gì cả.

Trước tiên phải để cho anh ta biết Suzuran là ảo ảnh, nhưng việc đó thật khó khăn. Anh không biết một người không phải bác sĩ thần

kinh như mình tự ý làm thế có được không.

“Ngày xảy ra vụ án, Suzuran cũng ở đó.” Kagura nói. “Hình như cô ấy lúc nào cũng ở bên cạnh ngắm Ryu vẽ tranh, nhưng chỉ có ngày hôm đó Ryu vẽ cô ấy.”

“Chờ đã. Anh cũng biết về hệ thống an ninh của bệnh viện này phải không? Người ngoài không dễ gì vào được trong này.”

“Chuyện đó tôi cũng thấy lạ, nhưng bằng cách thức nào đó mà họ đã qua mắt camera an ninh. Thực tế là Suzuran đã tới được căn phòng đó nên tôi buộc phải thừa nhận.”

“Có bằng chứng chứng minh việc cô gái đó ở đây không? Bức tranh này có thể là tưởng tượng của Ryu.”

“Không thể nào.” Kagura vội vàng phản bác.

“Sao anh lại khẳng định thế?”

“Vì muốn giải thích điều đó nên tôi đã phải nói chuyện rất lâu với Suzuran. Tôi muốn anh nhìn thật kĩ bức tranh anh có thấy có thứ gì đó ở bên trong túi của cái váy trắng không?”

Asama nhìn tấm vải canvas. Đúng như Kagura nói.

“Có phải cái hộp kẻ sọc xanh trắng không?”

“Không phải hộp, mà là túi, túi phẳng ấy.”

“À, nếu anh nói vậy thì đúng là túi rồi. Thế đó là gì vậy?”

“Đó là cái túi ở trong phòng của anh em Tateshina ngay trước khi vụ án xảy ra, chắc chắn đấy.”

“Cái này ư?” Asama ngồi dậy, đưa mặt lại gần bức tranh.

“Nó được vẽ trong bức tranh này nghĩa là ai đó đã mang nó từ phòng của anh em Tateshina đến đây. Chắc chắn không phải Ryu, nên chỉ có thể nghĩ đến Suzuran.”

“Chờ đã, anh đã thấy cái túi này trong phòng của anh em Tateshina à? Nếu vậy, có thể Ryu tiếp nhận ký ức đó và vẽ vào bức tranh.”

Anh nghe thấy tiếng thở dài. “Không thể có chuyện đó.”

“Tại sao?”

“Vì Ryu không vẽ những thứ tôi nhìn thấy. Anh ấy chỉ vẽ những thứ mình nhìn thấy thôi. Chỉ đưa vào tranh những thứ nhìn bằng

mắt mình, cảm nhận bằng trái tim mình, chuyện đó tôi hiểu rõ nhất. Cái túi được vẽ trong bức tranh đó nghĩa là cái túi đã ở trong căn phòng đó."

Nghe Kagura nói bằng giọng hơi bực bội, Asama đứng dậy. Lần này anh ngắm bức tranh ở khoảng cách xa hơn một chút.

Nói thế thì…

Bảo vệ Toyama đã nói, khi cho anh em Tateshina sô cô la mà anh ta được bạn tặng, vài ngày sau người anh nói rằng em mình rất vui, nhưng không phải vì thích sô cô la, mà là thích cái túi đựng. Cái túi có họa tiết kẻ sọc màu xanh da trời, gắn thêm ruy băng nhỏ, đúng là Toyama đã nói vậy.

Rốt cuộc là sao nhỉ? Nếu cô gái Suzuran là ảo ảnh mà Ryu tạo ra thì không thể mang thứ gì đến căn phòng này được. Vậy là Suzuran thực sự tồn tại ư?

"Thanh tra Asama, anh có nghe không đấy?" Kagura gọi.

"À, tôi đang nghe đây. Thế cái túi đó là gì vậy?"

"Tôi không biết tại sao Suzuran mang nó đến đó, nhưng nó vốn dĩ ở phòng của anh em Tateshina nên có thể trong túi có thứ gì đó quan trọng. Có thể Suzuran được anh em họ nhờ mang nó đến căn phòng đó. Tôi muốn anh tìm cái túi đó."

"Tìm ư? Ở đâu bây giờ? Phòng của anh em Tateshina đã được đám người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát lục soát kĩ rồi. Một thứ quan trọng như thế, không có lý nào đám đó lại bỏ sót."

"Đừng bắt tôi phải nói đi nói lại, thanh tra Asama! Cái túi đó không có trong phòng của anh em họ. Nó ở trong căn phòng đó, căn phòng mà giờ anh đang ở."

"Phòng này ư?" Asama vẫn áp điện thoại bên tai, nhìn lại căn phòng một lượt nữa.

Dọc bức tường có bút, màu vẽ, pallet, vải canvas chưa sử dụng, khung gỗ, hộp đựng dụng cụ vẽ, nhưng không thấy cái túi được vẽ trong bức tranh.

"Thứ đó không có ở trong đây."

"Thế à? Anh có bỏ sót chỗ nào quan trọng không?"

“Dù nói thế, nhưng căn phòng chẳng có gì này thì giấu được gì chứ?” Vừa dứt lời, một ý nghĩ bất chợt xuất hiện trong đầu Asama. Mắt anh nhìn vào bức tranh vẽ cô gái Suzuran. “Dưới bức tranh này ư?”

“Cuối cùng anh đã nhận ra rồi.” Kagura nói. “Tôi nghĩ là chỉ có ở đó thôi.”

“Chờ đã.”

Asama lại gần giá vẽ, sờ tay lên bề mặt vải canvas, có một chỗ hơi phồng lên. Anh vòng ra đằng sau. Vải canvas được cố định trên khung gỗ bằng đinh.

“Có hai lớp…” Asama lẩm bẩm.

“Sao, anh bảo gì cơ?”

“Vải canvas có hai lớp, được căng trên khung gỗ, giữa hai lớp có kẹp thứ gì đó. Tôi nghĩ là nó được nhét vào tranh sau khi vẽ xong.”

Kagura huýt sáo. “Tôi đoán trúng rồi.”

“Sao lại thế nhỉ?”

Asama để điện thoại xuống sàn, gỡ tấm vải canvas khỏi giá vẽ. Trong hộp dụng cụ có kìm nên anh dễ dàng nhổ đinh gắn tranh với khung gỗ. Xong xuôi, anh bóc một góc vải canvas khỏi khung gỗ. Thứ lộ ra từ góc đã bóc ra đó là cái túi kẻ sọc xanh trắng. Cái túi giống như cái túi được vẽ trong bức tranh.

Sau khi kiểm tra bên trong túi, Asama cầm điện thoại lên.

“Tôi tìm thấy rồi. Tôi gửi ảnh cho anh nhé, hay là gọi video?”

“Không cần đâu, tôi đoán ra đó là thứ gì rồi.” Kagura nói. “Tấm thẻ phải không?”

“Anh biết à?” Asama vừa nhìn tay mình vừa hỏi. Công cụ lưu trữ dữ liệu dạng mới nhất. Tấm thẻ ánh lên màu vàng. “Cái này là gì vậy?”

“Bên trong tấm thẻ có lẽ là chương trình cuối cùng mà Tateshina Saki tạo ra. Tôi không biết chương trình đó thế nào, nhưng tên gọi của nó là “Mogul”. Shiratori đã tìm kiếm nó, cô ấy cũng bảo tôi tìm nó.”

“Chuyện là vậy à? Nên cô ấy đã để anh chạy thoát. Nhưng sao

anh lại đến Borero?”

“Thành phố đó là quê hương của anh em Tateshina. Họ có một căn nhà bí mật, nên tôi đoán “Mogul” ở đó.”

Có vẻ căn nhà đó là nơi Kagura ẩn náu.

“Chắc chắn hung thủ giết Shiratori Risa cũng đang tìm chương trình đó. Nếu tìm thấy nó sớm hơn một chút, có lẽ cô ấy đã không phải chết…” Giọng Kagura bỗng chùng xuống.

“Thôi, giờ nói vậy cũng chẳng có ích gì. Nói là nhờ cô ấy bị giết mà chúng ta tìm thấy tấm thẻ ở đây thế này cũng được đấy chứ. Thế tiếp theo thì sao? Phải làm gì với tấm thẻ này? Nói trước cho anh biết, đừng nhờ tôi mấy việc ngoài khả năng, tôi không biết dùng máy tính đâu.”

“Dù anh có là chuyên gia về máy tính cũng không dễ dàng gì. Để biết được nội dung trong tấm thẻ đó cần một chương trình đặc biệt. Tốt nhất là lẻn vào Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt.”

“Điều đó quá khả năng của tôi. Vì vụ án Shiratori Risa bị giết hại, tối nay hẳn đám người Shiga sẽ ở đó suốt.”

“Nếu thế thì chỉ còn cách dùng máy tính ở đó thôi.”

“Ở đây ư?” Asama nhìn xung quanh. “Tôi nói mấy lần rồi, ở đây không có gì hết.”

“Ý tôi là trong tòa nhà đó có máy tính mà anh em Tateshina đã sử dụng.

“À.” Asama gật gù rồi nhíu mày. “Này, ban nãy tôi nói rồi mà, tôi chịu thôi.”

“Đừng lo, tôi sẽ chỉ anh cách làm. Bật chế độ gọi video và cho tôi xem hình ảnh là được.”

Asama thở dài. “Anh nói đơn giản thôi đấy.”

“Anh có vào được phòng anh em Tateshina không?”

“Để tôi thử xem. Tạm thời ngắt máy đã nhé! Lẻn vào đó thành công rồi, tôi sẽ gọi lại.”

Asama ngắt máy, lấy điện thoại của mình ra gọi cho bảo vệ Toyama. Ban nãy vào đây, anh đã hỏi số điện thoại của anh ta.

“Asama đây, chuyện ban nãy cảm ơn anh.”

“Không có gì đâu. Anh xong việc rồi chứ?”

“Tôi xong việc ở tầng năm rồi, nhưng có một chuyện cần kiểm tra nên muốn lên tầng bảy. Xin lỗi, anh có thể cho tôi mượn chìa khóa không?”

“À, phòng VIP phải không? Tôi hiểu rồi. Vậy giờ tôi sẽ lên đó.”

“Xin lỗi anh!”

Ngắt máy, Asama cho túi đựng thẻ vào túi áo mình rồi rời căn phòng.

Anh đi thang máy lên tầng bảy. Cánh cửa trước mặt bị đóng kín, tờ giấy ghi “Người không phận sự miễn vào” dán trên cửa. Không lâu sau, cửa thang máy mở ra, Toyama mặc đồng phục bảo vệ xuất hiện. Asama trả lại chìa khóa căn phòng ban nãy trước.

“Có thứ gì hữu ích trong căn phòng đó không? Tôi đã vào đó vài lần rồi, nhưng ở đó chỉ để dụng cụ vẽ thôi.” “Đúng vậy, chẳng có gì quan trọng cả, tôi chỉ đến kiểm tra thôi.”

“Tôi nghĩ căn phòng trên tầng bảy này cũng không còn gì đâu. Mấy người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát đã mang tất cả đi rồi.” Toyama vừa nói vừa đặt tay lên tấm bảng nhận diện tĩnh mạch trước cánh cửa, cửa lặng lẽ mở ra. Trong bóng tối, hành lang trải dài vào bên trong.

Toyama đưa anh cái chìa khóa khác.

“Đây là chìa khóa căn phòng này. Lúc về, anh mang nó đến phòng bảo vệ là được.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh!”

Lúc Toyama chậm rãi rời đi, Asama gọi lại. “Tuy là phiền phức, nhưng nhờ anh giữ bí mật chuyện này với người của Sở cảnh sát thành phố và Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát.”

Toyama khẽ cười. “Tôi hiểu rồi.”

Đợi anh ta biến mất trong thang máy, Asama mới đeo găng tay, đi vào bên trong. Anh vặn khóa, mở cửa. Trong phòng tối đen, tay anh lần mò bật đèn.

“Nào nào!” Anh bất giác nói. Nhưng đúng như Toyama nói, tài liệu khổng lồ, máy móc làm việc mà anh thấy khi đến đây lúc trước

đã được dọn dẹp không sót thứ gì. Hơn đám người Shiga đã mang đi hết. Ở Borero, họ cũng điều tra kĩ càng nơi ẩn náu của Kagura. Như Kagura nói thì có vẻ đó là căn nhà của anh em Tateshina.

Không phải chỉ để điều tra vụ án giết người, họ đang tìm kiếm thứ gì đó. Asama đặt tay vào túi trong của áo khoác, thứ họ tìm kiếm là cái này sao?

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 43

Kagura búng nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn. Asama vẫn chưa gọi lại. Anh ta được giao nhiệm vụ điều tra vụ giết hại anh em Tateshina, vào căn phòng VIP đó cũng không phải chuyện khó với anh ta.

Cuối cùng cũng tìm thấy "Mogul". Thứ đó rốt cuộc là gì?

Nội dung mai anh em Tateshina gửi cho nhà toán học Kerr Neumann như chạy trước mắt anh. Trong đó có mấy từ "sai sót", "món quà sám hối", từ những từ đó, anh biết được anh em họ đã phạm sai lầm nào đó và tạo ra "Mogul" để sửa chữa nó, và có vẻ việc sửa chữa đó là lấy ra "Dữ liệu bạch kim".

Dù là lập trình viên thiên tài cỡ nào cũng có thể mắc lỗi. Tùy vào mức độ của lỗi đó mà ảnh hưởng đến người khác. Nhưng dù trường hợp đó xảy ra đi chăng nữa thì bình thường, người ta sẽ không dùng từ "sám hối", dùng từ này nghĩa là sai lầm đó không đơn giản là một lỗi nữa, mà là sai lầm có chủ đích.

Phải chăng anh em Tateshina chủ đích che giấu khiếm khuyết của hệ thống điều tra DNA?

Anh nghĩ, lẽ nào lại thế? Nhưng ngoài ra không thể nghĩ theo chiều hướng nào khác.

Kagura nhớ lại cuộc nói chuyện cuối cùng với Tateshina Kosaku. Ngày hôm đó đúng là hiếm hoi khi anh ta nói có chuyện muốn gặp anh. Vừa mới gặp, anh ta đã hỏi hệ thống thế nào. Kagura trả lời rằng thuận lợi nhưng cũng có trường hợp gặp trở ngại, ví dụ như NF13. Thế là Tateshina Kosaku bảo có chuyện muốn nói liên quan đến NF13, với biểu hiện như đã biết hết tất cả.

Và anh em họ bị giết ngay sau đó.

Họ biết nguyên nhân tại sao không tìm ra được NF13, vì thứ "khiếm khuyết" mà họ chủ đích tạo ra trên hệ thống điều tra DNA, nếu nghĩ vậy thì tất cả đều logic. Thứ để sửa chữa khiếm khuyết đó là "Mogul", nếu dùng "Mogul" để lấy ra dữ liệu đã trở thành "Dữ liệu bạch kim" thì có lẽ sẽ làm sáng tỏ chân tướng NF13.

Kagura thấy người nóng lên.

Vậy là có thể giải thích được lý do anh em Tateshina bị giết hại. Vì hành vi phạm tội của NF13 liên tục được thực hiện nên họ muốn sử dụng "Mogul" để sửa chữa khiếm khuyết của hệ thống. Hôm đó, Tateshina Kosaku chắc hẳn muốn nói về chuyện đó nên mới gọi Kagura, nhưng NF13 biết chuyện, nên đã giết họ để ngăn chặn điều đó.

Kagura đặt tay lên trán, nghiêng đầu.

Suy luận của anh đến đây không có lỗ hổng lớn nào, nhưng vẫn còn một nghi vấn lớn, đó là tại sao NF13 biết việc anh em họ định làm? Lý do tóc của anh dính trên áo Tateshina Saki cũng chưa rõ. Hay việc mẫu vật đó cho ra kết quả là anh cũng do khiếm khuyết của hệ thống?

Mẫu vật ư? Kagura ngẩng mặt lên. Gần đây ai dùng từ mẫu vật nhỉ? Ai đây?

Là Shiratori Risa. Cô hỏi về mẫu vật lúc Kagura gọi cô từ căn nhà của anh em Tateshina, rằng mẫu vật thu được của NF13 được cất giữ ở đâu. Cô nói không cần tấm D plate mã hóa thông tin DNA, mà cần mẫu vật.

Rốt cuộc cô định làm gì? Lại còn nói muốn đem mẫu vật đó đi mà phải bí mật với Viện trưởng Shiga. Có lẽ nào lại như vậy?

Kagura đang mải mê suy nghĩ thì máy tính báo có mail gửi đến. Anh mở ra xem, là Asama, có vẻ anh ta đã suôn sẻ vào được phòng VIP. Anh liền gọi điện.

"Đám người Shiga cũng đã cật lực tìm kiếm trong này thì phải." Asama nói ngay khi điện thoại được kết nối.

"Cái thẻ này…"

“Có dấu vết cho thấy họ tìm kiếm ở đấy à?”

“Nào, anh nhìn thử xem.”

Không lâu sau, trên máy tính đã hiện lên hình ảnh, có lẽ Asama đã chuyển sang chế độ gọi video. Hình hơi trắng nhưng chất lượng không tệ. Máy tính anh em Tateshina sử dụng cũng được chiếu lên.

“Anh nhìn thấy không?” Asama hỏi.

“Tôi thấy rồi. Quả nhiên tài liệu đã bị mang đi hết.”

“Từ đầu đọc thẻ nhớ, máy tính bảng… chẳng còn sót thứ gì. Bọn họ mà để lại thứ gì mới đáng ngạc nhiên đấy.” Asama chậm rãi di chuyển camera. Thiết bị đầu cuối xuất hiện trên màn hình.

“Đó không phải máy tính, mà là thiết bị đầu cuối của siêu máy tính, máy đó ở tầng dưới.”

“Thế à? Vậy là đám người Shiga không mang được siêu máy tính đi.” Asama hồ hởi. Giống với Asama, Kagura nghĩ rằng Shiga cũng đang tìm tấm thẻ, nhưng chắc chắn họ không biết gì về chương trình cuối cùng mà Tateshina Saki tạo ra “Mogul” tại thời điểm cô ấy bị giết hại. Kagura nhớ ra Shiga từng hỏi anh có biết chuyện gì không, anh không nghĩ đó là giả vờ.

Vậy Shiga biết về “Mogul” từ đâu? Vào thời điểm nào? Kagura nghĩ là từ Shiratori Risa, vì thời gian trùng khớp với thời điểm cô đến đây. À không, không thể có chuyện đó, rõ ràng cô luôn hành động tách biệt khỏi đám người Shiga.

Hoặc là ngược lại. Shiga vốn đã nghi ngờ cô gái từ Mỹ sang để học hỏi về hệ thống điều tra DNA, nên đã điều tra cô. Kết quả là Shiga biết đến “Mogul”. Suy luận thế có vẻ hợp lý.

“Này, anh đang nghĩ gì thế? Nhanh hướng dẫn tôi đi. Asama giục.”

À không, tôi chỉ đang suy luận chút thôi.”

“Suy luận ư? Như thế nào vậy?”

“Chỉ nói thôi chứ không có bằng chứng đâu.” Kagura rào trước rồi mới nói ra những điều mình vừa nghĩ.

Nghe xong, Asama gật gù. “Suy luận của anh có vẻ đúng đấy. Tôi nghe cũng thấy thuyết phục.”

“Thế à?”

“Ví dụ, việc điều tra của chúng tôi đột nhiên bị chen ngang. Vụ án giết hại anh em Tateshina vốn dĩ Sở cảnh sát thành phố điều tra bí mật là đủ, nhưng đám người đó lại tuyên bố sẽ nắm quyền chỉ huy việc điều tra vụ NF13, trong khi chúng tôi đã liều mạng thực hiện cho đến giờ. Hẳn họ đã nhận ra nguyên nhân của việc không xác định được NF13 không phải do thiếu dữ liệu, mà là khiếm khuyết của hệ thống. Ngoài mặt thì để chúng tôi đến Borero dẫn giải anh về, nhưng vừa nghe tin tìm thấy căn nhà của anh em Tateshina thì đã vội vàng lao đến đó, là vì họ muốn tấm thẻ này. Suy nghĩ thế hợp lý đấy.”

Trên màn hình hiện lên cái túi kẻ sọc xanh trắng, hình như Asama đặt nó trước camera. “Không lầm đi đâu được. Đó là cái túi tôi đã nhìn thấy ở căn phòng này vào ngày hôm đó. Vài tiếng đồng hồ trước khi anh em Tateshina bị giết hại.”

“Hai người đó có lẽ đã nhận thấy bất trắc nên mới gửi anh, à không, Ryu tấm thẻ.”

“Có lẽ anh ấy giấu nó dưới bức tranh để không ai tìm thấy. Cái túi vẽ trong bức tranh là thông điệp của Ryu.”

“Nhưng mà…” Giọng Asama chùng xuống. “Chuyện tôi không hiểu là cô gái Suzuran đó. Cô ấy có quan hệ gì với anh em Tateshina nhỉ?”

“Chuyện đó vẫn còn là bí ẩn, chỉ rõ một điều là họ đã lén lút gặp cô gái ấy. Anh em họ hiếm khi ra ngoài, nên có lẽ sử dụng cô ấy như người đưa tin. Trong thời gian đó, ngẫu nhiên cô gái gặp Ryu rồi trở nên thân thiết.” Kagura ngẫm lại những sự việc xảy ra từ trước tới nay rồi đưa ra lời giải thích mình thấy hợp lý nhất.

Asama từ đầu tới giờ luôn phản hồi ngay tức khắc, không hiểu sao lúc này lại im lặng.

“Thanh tra Asama.” Kagura hỏi. “Anh sao vậy?”

“À không, chỉ là tôi chưa hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Nếu ra vào như thế thì đến lúc nào đó sẽ bị ai đó bắt gặp chứ?”

“Dù nói thế nhưng thực tế cô ấy đã ra vào rồi, nên tấm thẻ mới được giấu ở dưới bức tranh. Tôi nói sai à? Hay anh muốn nói có thể giải thích theo hướng khác?”

“Không, tôi không có ý đó. Chuyện đó tính sau. Tóm lại bây giờ cần ưu tiên làm sao biết được nội dung trong tấm thẻ này đã.” Ngón tay Asama hiện lên trên màn hình, chỉ vào cái túi đựng thẻ.

“Tôi đồng ý. Suy luận chi tiết thì để sau, nhanh chóng vào việc thôi. Đầu tiên, anh khởi động máy tính đã.”

“Này này, nói mấy lần rồi, tôi…”

“Anh mù mờ về máy tính phải không? Tôi hiểu rồi. Hãy đưa camera đến gần thiết bị đầu cuối. Không, thế thì gần quá. Tôi muốn nhìn thấy cả thiết bị đầu cuối và màn hình. OK, vị trí đó được rồi. Anh hãy ngồi xuống ghế.”

“Tôi đứng thì tốt hơn.”

“Không được. Anh cứ làm như tôi bảo đi!”

Kagura nghe thấy tiếng thở dài và tiếng lạch cạch kéo ghế.

“Tôi ngồi xuống rồi. Tiếp theo thì làm gì? Khoanh chân à?”

“Chân không liên quan. Để hai khuỷu tay lên tay vịn trên ghế.”

“Thế này à?” Asama hỏi. Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng piano vang lên, là bản nhạc Aoe Maria của Schubert. Cùng lúc đó, màn hình hiện lên dòng chữ “HELLO”.

“Ôi, gì thế này?” Asama ngạc nhiên.

“Vậy là máy tính khởi động xong rồi. Họ đã biến tấu hệ thống sao cho bản thân mình dễ sử dụng.”

“Đừng hù dọa tôi chứ! Thế tiếp theo phải làm gì nữa?”

“Giờ đến bước đọc chương trình. Hãy lấy tấm thẻ ra khỏi túi. Anh biết cách lấy không?”

“Tay trái cầm túi, tay phải mở miệng túi, cho ngón tay vào trong túi rút thẻ ra, làm thế đúng không?”

“Cách dùng tay của anh bị ngược rồi, mà thôi sao cũng được, miễn là lấy ra được.” Kagura châm chọc, chợt nhận ra mình đã mở lòng với vị thanh tra này, dù trước đó anh ta là loại người anh ghét nhất.

Bàn tay cầm thẻ màu vàng hiện lên trên màn hình.

“Tôi làm gì với cái này? Lắp nó vào đâu?”

“Góc trong cùng bên phải của bàn phím, anh ấn phím trên cùng, rồi sẽ có cái khay mở ra. Anh lắp thẻ vào khay đó, ấn phím đó lần nữa, sau đó thì yên lặng và nhìn quá trình.”

“OK, phím trên cùng ở trong cùng bên phải là…”

Tay Asama chuyển động đúng như Kagura hướng dẫn, cử động đó hiện trên màn hình điện thoại. Vài giây sau khi nhận thẻ, trên màn hình xuất hiện những họa tiết hình họa phức tạp.

“Này, những thứ tôi không hiểu cứ hiện đầy trên màn hình này.”

“Tôi biết rồi. Từng hình họa đó là những module cấu thành nên chương trình. Nào, giờ bắt đầu thao tác thôi. Tôi hỏi nhé, anh có biết dùng bàn phím không, hay không biết tẹo nào?”

Anh nghe thấy tiếng Asama hét lên: “Rồi, tôi sẽ thử xem.”

“Cố lên nhé! Đối tượng là chương trình do thiên tài tạo ra, chắc sẽ mất thời gian lắm đây.”

Thực tế là từ giờ trở đi không hề đơn giản. Asama không mù tịt về máy tính như Kagura nói, mà đã thực hiện tương đối trôi chảy chỉ thị của Kagura, nhưng chương trình được xây dựng như vô số sợi chỉ đan vào nhau, nắm được tổng thể khó vô cùng.

Vừa làm vừa thử hơn một tiếng đồng hồ thì xảy ra sự cố. Asama nghe sai chỉ dẫn của Kagura nên thực hiện thao tác hoàn toàn khác. Hình họa trên màn hình bỗng thay đổi hình dạng, bắt đầu bay tán loạn.

“Thôi chết rồi! Mất kiểm soát rồi, phải làm sao bây giờ?” Kagura nghe thấy tiếng Asama hoảng loạn.

Lúc anh nói “hãy bình tĩnh nào” thì trên màn hình máy tính có thay đổi.

Module bắt đầu thay đổi về hình dạng vốn có, cứ như chỉ rối đã được gỡ ra. Chẳng bao lâu sau, Kagura cũng nhìn thấy những thứ có ý nghĩa. Đây là… Anh lặng người đi.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải

nhiều sách hơn nữa!

Chương 44

Những hình họa 3D vừa tỏa ra màu sắc sặc sỡ vừa nhảy múa trên màn hình. Con số và chữ cái xếp thành dãy, rồi đan xen vào nhau. Asama không hiểu đó là gì, chỉ biết rằng có vẻ đã có tiến triển nào đó. Bằng chứng của việc đó là Kagura im lặng. Cho đến ban nãy, anh ta đã nhiều lần im lặng vào những lúc tưởng như không kiểm soát được tình hình. Nhưng giờ lại khác, anh ta đã bắt đầu đọc ra thứ gì đó trên màn hình này.

Sự im lặng đó kéo dài trong vài phút. Không lâu sau, anh nghe thấy tiếng thì thầm của Kagura: "Ngạc nhiên thật!"

"Gì vậy? Anh hiểu nội dung của tấm thẻ này rồi sao?"

"Phần nào thôi, có vẻ đây là một thứ ngoài sức tưởng tượng, nếu cách hiểu của tôi không sai. À không, không thể nào sai được. Vậy là tất cả bí ẩn sẽ được giải đáp."

"Là sao vậy, hãy giải thích cho tôi."

Anh nghe thấy tiếng Kagura thở dài. "Giải thích bằng lời thì khó lắm, thêm nữa tôi cần xác nhận, để xác nhận thì phải kiểm tra thực tế."

"Kiểm tra ư?"

"Bằng cách dùng chương trình đó để làm sạch hệ thống điều tra DNA, chắc chắn sẽ cho ra kết quả kinh ngạc."

"Chờ đã, để thao tác trên hệ thống thì phải vào được Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt. Chuyện đó tôi không thể làm được."

"Tôi biết mà, thế nên phải tấn công trực diện. Nếu không thể lẻn vào đó thì chỉ còn cách vào từ cửa chính, đường hoàng bước vào đó."

“Ý anh là chiến đấu với đám người Shiga à? Dùng tấm thẻ này làm con át chủ bài ư?”

“Đúng vậy. Thanh tra Asama sẽ hợp tác với tôi đúng không?”

“Lúc này mà anh còn nói câu đó à?” Asama nhìn xuống cái điện thoại đang để xoay về phía màn hình máy tính, chắc hẳn mặt anh hiện lên cận cảnh trên màn hình của Kagura. “Đến nước này rồi thì làm gì còn đường lui nữa.”

“Vậy hãy chọn nơi gặp nhau đi. Chỗ nào đó gần Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt.”

Kagura nói đến đó thì điện thoại trong túi Asama báo có cuộc gọi đến. Là điện thoại của anh, cái điện thoại để gọi video là của Shiratori Risa.

Người gọi đến là bảo vệ Toyama.

“Không hay rồi. Người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát đã đến đây, có lẽ tôi phải xuống đó.”

“Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát ư? Tại sao?”

“Tôi không biết. Tôi đã dặn anh ta là nếu bị hỏi có ai đến đây không thì cứ bảo là không có rồi mà.”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh!” Anh tắt điện thoại, truyền đạt ngắn gọn tình hình cho Kagura.

“Gay đấy. Lập tức lấy lại cái thẻ và tắt hệ thống máy tính đi.” Kagura chỉ thị.

Asama thao tác đúng như thế, rồi cất tấm thẻ vừa nhả ra từ máy tính vào túi áo trong.

“Cạnh Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt có một nhà kho treo tấm biển “Vận chuyển Harima”. Hai tiếng nữa hãy gặp nhau ở đó.” Kagura nói.

“Hai tiếng nữa anh có kịp về đến Tokyo không?”

“Tôi sẽ cố gắng. Quan trọng hơn là anh hãy rời khỏi đó ngay. Tìm được “Mogul” rồi mà còn bị cướp mất thì mọi việc chấm hết.”

“Anh không nói thì tôi cũng biết. Anh nói rồi tắt điện thoại, sau đó nhanh chân chạy khỏi hành lang, đến sảnh chờ thang máy. Một cái thang máy đang đi lên, anh quay gót, chạy sang phía đối diện.

Cuối hành lang có một cái cửa, anh biết nơi đó dẫn ra cầu thang thoát hiểm. Đó là con đường mà hung thủ giết hại anh em Tateshina dùng để chạy trốn.

Lúc anh mở cửa, định ra đó thì nghe thấy tiếng thang máy dừng ở đằng sau. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh nhẹ nhàng đi xuống cầu thang, cố không phát ra tiếng động, vừa nghĩ xem tại sao người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát lại đến đây. Như lời Toyama nói thì có vẻ họ đã hỏi có ai đến đây không. Anh không biết tại sao họ lại hỏi thế, nhưng từ câu hỏi đó, anh đoán họ chưa biết anh đang ở đây.

Lúc đi cầu thang từ tầng năm xuống tầng bốn, cánh cửa thoát hiểm tầng bốn chợt mở ra. Asama dừng bước, dè chừng, nếu đối phương là người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát, anh sẽ bỏ chạy dù có phải dùng vũ lực.

Nhưng một người mặc áo trắng xuất hiện. Anh đã từng thấy cái mũi khoằm đó, là giáo sư khoa Thần kinh - não Minakami.

Minakami chậm rãi ngước lên nhìn như thể biết Asama đó. Không có vẻ gì là bối rối, ông ta nở nụ cười nhạt và gật đầu.

“Cậu chưa nên xuống dưới đâu.”

Asama ngờ vực. “Ý ông là?”

“Người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát không chỉ có một người đâu, có lẽ họ đang mai phục phía dưới. Hãy vào phòng tôi một lúc.” Minakami chỉ tay vào bên trong cánh cửa.

Thấy Asama không buông lỏng cảnh giác, Minakami gật đầu lần nữa.

“Ban nãy Kagura vừa gọi cho tôi. Tôi biết sự tình rồi.”

“Ra vậy à?” Cuối cùng Asama cũng yên tâm, có vẻ Kagura biết người này sẽ hợp tác.

“Nào, nhanh lên!”

“Xin lỗi!” Asama nói rồi bước vào trong.

Bước trên hành lang mờ tối, họ băng qua lối vào ghi dòng chữ Phòng Nghiên cứu phân tích thần kinh. Đây là lần thứ ba Asama đến đây. Lần đầu tiên ngay sau khi anh em Tateshina bị giết, tiếp theo là

sau khi Kagura bỏ trốn.

Trong căn phòng gọi là phòng họp nhỏ thì đúng hơn là phòng khám, Asama ngồi đối diện Minakami. Trên tường có tủ tài liệu và kệ, trên kệ để cặp da màu đen, có cảm giác đó là món đồ yêu thích được sử dụng trong nhiều năm rồi.

“Dù nói là biết sự tình rồi nhưng thực ra tôi chưa thong thả nói chuyện với Kagura. Cậu ấy có vẻ rất căng thẳng, chỉ nói tôi hãy giúp cậu trốn rồi dập máy.” Minakami vừa rót nước sôi vào ấm trà và nói, động tác của ông ta thật khoan thai. Có vẻ người của Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát tin rằng anh không đến đây, anh nghĩ, nếu thế cứ đây lâu lâu thì tốt hơn.

Minakami đặt cốc trà trước mặt Asama.

“Kagura thì không nói, đến cậu cũng chạy trốn sao?”

“Không phải như vậy. Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát và Sở cảnh sát thành phố hành động tách biệt nhau. Việc tôi liên lạc với Kagura cũng phải giữ bí mật với đám người đó nên tôi không thể bị bắt gặp ở đây.”

Minakami nhấp ngụm trà, gương mặt như muốn nói là ông ta không hiểu lắm.

“Vậy nên cậu và Kagura đã hợp tác đúng không, dù tôi không biết ngọn ngành thế nào.”

“Để giải thích thì khó lắm, nói một cách gượng ép thì là tôi và anh ấy đã nhận ra mặt sau của vụ án.”

“Mặt sau mà cậu nói là…”

“Liên quan tới bí mật mà Sở cảnh sát thành phố và Tổng cục cảnh sát quốc gia muốn che giấu. Tôi và anh ấy vừa tìm hiểu xem đó là thứ gì.”

Minakami làm vẻ mặt chưa hiểu, đặt cốc trà xuống bàn. “Vậy cậu đã biết đó là gì chưa?”

“Hình như anh ấy đã nhận ra rồi, tiếc là tôi chưa kịp nghe chi tiết thì đã bị ngáng đường, nhưng tôi sẽ sớm biết thôi, vì chúng tôi đã hẹn gặp nhau.” Asama nhìn đồng hồ đeo tay, Kagura nói là hai tiếng nữa, đã mười phút trôi qua từ lúc đó.

“Vậy à? Cậu ấy có khỏe không? Cứ chạy trốn như vậy đòi hỏi cả thể lực và tinh thần.”

“Qua giọng nói thì có lẽ khỏe, nhưng mà…”

Thấy Asama ngập ngừng, Minakami liền chớp mắt. “Có chuyện gì à?”

Asama định hỏi chuyện đó, chuyện cô gái mà Kagura gọi là Suzuran.

“Ảo giác ư?” Minakami chau mày lo lắng, vẻ mặt đúng kiểu bác sĩ khoa Thần kinh - não.

Asama nói chuyện Kagura nhìn thấy cô gái Ryu vẽ trong bức tranh, và nghĩ rằng cô gái đó tồn tại, còn đi cùng nhau nữa.

Gương mặt Minakami đột nhiên biến sắc. “Chuyện đó… không ổn rồi.” Giọng nói của ông ta như rên rỉ.

“Đó là triệu chứng bệnh sao?”

“Đa nhân cách là bệnh mà nhận thức bản thân mình là người nào bị dao động. Nguyên nhân thì có rất nhiều, tâm lý gây ảnh hưởng do muốn chạy trốn thực tại hay mộng tưởng về thế giới hư cấu.”

“Vậy việc nhìn thấy ảo giác là do nguyên nhân đó à?”

“Có thể nói dấu hiệu là khó phân biệt được hiện thực và hư cấu. Đây là trạng thái cực kỳ nguy hiểm. Nếu cứ để như vậy, phần hư cấu sẽ ngày càng lớn lên. Tôi e là không chỉ có cô gái Suzuran đó, mà sẽ có nhiều ảo giác khác xuất hiện. Ngược lại cậu ấy còn chối bỏ, không chịu nhìn nhận hiện thực. Nếu thế thì…” Minakami nhìn chằm chằm Asama. “Có lẽ sẽ không nhận ra cả những người mà mình quen biết.”

“Cứ như bệnh Alzheimer nhỉ?”

“Bệnh Alzheimer là não bị teo trên phương diện vật lý. Trường hợp của Kagura, hãy coi đó là trạng thái tương tự trên phương diện thần kinh. Tóm lại, cần điều trị càng sớm càng tốt. Cậu Asama, cậu nói là sẽ gặp Kagura à, tôi cùng đi đến đó được không?”

“Giáo sư ư?” Asama bất giác ngồi thẳng lên.

“Nên điều trị sớm từng giây, từng phút. Lúc chúng ta ngồi đây thế này, bệnh tình đang chuyển biến xấu rồi.”

“Nhưng sắp tới chúng tôi đang định dấn thân vào những việc

nguy hiểm. Tôi không thể dẫn Giáo sư tới đó được.”

Nhưng Minakami lắc đầu. “Nếu là việc nguy hiểm thì càng phải khẩn trương. Ở trạng thái lẫn lộn giữa hiện thực và hư cấu, sẽ không thể đưa ra phán đoán chính xác. Tôi sẽ không cản trở các cậu đâu. Năm phút thôi, để tôi khám cho cậu ấy trong năm phút thôi, có biện pháp cần thiết rồi, tôi sẽ rời khỏi đó ngay lập tức. Tôi hứa đấy.”

Nghe giọng điệu đầy nhiệt huyết của Minakami, Asama khó lòng từ chối bởi ông ta một lòng muốn giúp bệnh nhân. Hơn nữa, Asama có thể cũng gặp khó khăn khi Kagura ở vào trạng thái đó, vì hiện tại bộ não của anh ta là vũ khí duy nhất của họ.

“Tôi hiểu rồi. Nếu Giáo sư đã nói thế thì tôi sẽ dẫn Giáo sư đi, nhưng tôi không đoán được sẽ xảy ra chuyện gì đâu, nên đừng nghĩ rằng nhất định sẽ điều trị được.”

Minakami thở phào nhẹ nhõm.“Tốt quá. Tôi sẽ cố không làm vướng tay chân các cậu đâu. Vậy tôi phải chuẩn bị đã.” Nói rồi ông ta đứng dậy, cởi áo trắng, bước ra khỏi phòng.

Asama lại nhìn đồng hồ đeo tay, còn một tiếng nữa là đến giờ hẹn.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 45

Người đàn ông mặc áo khoác mỏng bước lên tàu. Kagura cúi mặt xuống, dè dặt quan sát tình hình.

Người đàn ông mặc áo khoác mỏng nhanh chóng nhìn khắp khoang tàu, có lẽ thất vọng vì không có ghế trống nên di chuyển sang toa tàu bên cạnh. Ông ta hoàn toàn không có phản ứng gì với Kagura. Vậy là ông ta lên tàu không phải để bắt Kagura, có lẽ ông ta cũng không phải điều tra viên.

Kagura thả lỏng người, nắm tay vịn. Ghế trên tàu đã kín hết, có vài hành khách phải đứng.

Anh đi tuyến đường cũ để về Tokyo. Anh đã chú ý camera an ninh rồi nhưng không đoán được sẽ bị bắt gặp đâu. Anh còn sợ đã bị phát hiện rồi, nên cứ mỗi lần tàu dừng, hành khách mới lên tàu, người anh lại cứng đờ vì nghĩ đến khả năng đó.

Mà anh cũng không ngại bị cảnh sát tìm ra, chỉ là trước đó, bằng mọi giá anh phải nhận tấm thẻ chứa "Mogul" từ Asama. Không có tấm thẻ trong tay, anh không thể công khai bí mật của hệ thống điều tra DNA, cũng như chúng minh sự tồn tại của "Dữ liệu bạch kim". Dù miệng có khẳng định thế nào mà không có chứng cứ thì cũng không thể rũ bỏ mối nghi ngờ của cảnh sát dành cho anh.

Chuyện đó lại được thực hiện mà anh không biết gì. Dù giải mã "Mogul", thấy được ý nghĩa ẩn chứa trong đó nhưng Kagura vẫn chưa thể tin. Vì bản thân mình đã xây dựng hệ thống điều tra DNA, anh tin rằng ngoài anh em Tateshina thì không ai hiểu rõ về hệ thống hơn mình. Nhưng thực tế lại hoàn toàn khác, anh chẳng biết gì anh

không được biết, anh chỉ bị lợi dụng để làm những việc có lợi cho đám người Shiga. Với bọn họ, anh chẳng qua chỉ là một phần của hệ thống, hệ thống có lợi cho bọn họ.

Tất cả bí ẩn dần dần được giải đáp. Riêng NF13 là còn chưa rõ ràng, nhưng đó chỉ là bí ẩn nhỏ trong tổng thể. Nói một cách phũ phàng thì đó là ai cũng được, bởi nó không sánh được với tội lỗi của "Dữ liệu bạch kim".

Từ sâu thẳm lòng mình, anh nghĩ bằng mọi giá phải phơi bày sự thật này ra ánh sáng.

Cảnh đêm trôi bên ngoài cửa sổ bắt đầu mang vẻ lộng lẫy, hình như đang đến gần trung tâm thành phố. Hòa vào thành phố lớn rồi thì dù bị bắt gặp ở đâu đó, anh vẫn có thể dễ dàng lần xuống tầng ngầm. Nói thế nhưng cũng không được lơ là, mỗi lần tàu dừng, anh lại nhìn tất cả hành khách.

Bình an vô sự đi qua cửa ra của ga Tokyo, anh bất giác thở dài. Đương nhiên không được mất cảnh giác, anh biết camera an ninh được bố trí ở khắp nơi.

Nếu vướng vào hệ thống nhận dạng tĩnh mạch thì sau vài phút cảnh sát sẽ ập đến ngay. Kagura vẫn cúi đầu, nhanh chân ra khỏi nhà ga.

Điểm bắt taxi cũng lắp camera. Anh đứng trên vỉa hè, bắt một cái taxi đang chạy, nói với tài xế cho đến Ariake. Tài xế không có vẻ gì là nghi ngờ anh.

Anh thấy hoài niệm những con phố này dù mới rời khỏi Tokyo chưa lâu. Căn hộ của mình thế nào rồi nhỉ? Anh muốn sớm quay về đó để thong thả nghỉ ngơi, nhưng để làm được điều đó thì anh phải giải quyết xong xuôi mọi chuyện.

Taxi đi qua các tòa nhà văn phòng san sát nhau, chui dưới đường cao tốc đan xen phức tạp, rồi đi qua cầu bắc qua các con kênh. Trên xe, Kagura chỉ đường cho tài xế. Chiếc taxi đi vào khu nhà kho không có vẻ gì là có người sinh sống. Gần đến điểm hẹn, anh yêu cầu dừng xe, nhìn đồng hồ, sắp đến giờ hẹn với Asama rồi, có vẻ anh đã căn giờ chính xác.

Xuống xe, anh vừa cảnh giác quan sát vừa bước đi. Do có ít đèn đường nên nếu đi sát tòa nhà thì có thể lẫn vào bóng tối để di chuyển.

Tòa nhà màu xanh lá u ám, xung quanh bao bởi cọc rào màu đen. Dưới mái nhà treo tấm biển cũ kĩ "Vận chuyển Harima". Công ty này đã phá sản, nhà kho này do công ty khác sở hữu.

Khi tòa nhà của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt được xây dựng ở bên cạnh, Tổng cục cảnh sát quốc gia đã mượn nó một năm, mục đích là để tạm tài liệu và máy móc sẽ chuyển đến Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt sau đó.

Từ lối vào còn lại, anh quan sát tình hình, nhảy qua cọc rào vào bên trong. Hiện nay, kho này hầu như không được sử dụng. Anh nghe đồn công ty sở hữu nó muốn chuyển nhượng, nhưng có vẻ chưa tìm được người mua.

Cánh cửa tòa nhà vẫn đóng kín. Anh nhìn quanh, có lẽ Asama chưa đến. Một chiếc xe tải cũ đậu ở bãi đỗ xe không biết có di chuyển hay không. Kagura nấp sau chiếc xe đó.

Không lâu sau, anh nghe thấy tiếng ô tô lại gần. Ánh sáng đèn pha lọt vào trong bãi đỗ xe. Bánh xe chầm chậm lăn trên lớp nhựa đường rồi dừng lại. Đèn pha vụt tắt, tiếng động cơ cũng ngừng lại.

Kagura ló mặt ra khỏi xe tải. Một người đàn ông cao lớn bước xuống từ ghế lái của chiếc ô tô kia. Từ vóc dáng, anh tin chắc đó là Asama. Anh thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy. Lúc anh chạy về phía Asama, cửa ghế lái phụ mở ra. Anh bất giác dừng bước. Có người đi cùng Asama. Là ai nhỉ?

"Kagura à?" Có vẻ Asama đã nhận ra.

Kagura không đáp, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc ô tô, nhưng khi nhìn người bước xuống từ ghế lái phụ, anh lại thấy yên tâm, vì đó là người anh tin tưởng nhất.

"Giáo sư à?"

Minakami nhẹ nhàng lại gần, trên tay ôm chiếc cặp. "Trông cậu có vẻ khỏe mạnh lắm, Kagura."

"Khi tôi nói sẽ gặp anh ở đây, ông ta cứ nài nỉ được đi cùng."

Asama nói.

Kagura nhìn sang Asama, nhăn mặt. “Sao lại nói chuyện với Giáo sư? Chẳng phải anh chạy khỏi bệnh viện ngay sao?”

“Không, là tại vì anh liên lạc với Giáo sư đó chứ!” Nói đến đây, Asama quay lại đằng sau như thể nhận ra điều gì đó, nhưng hành động của anh nhanh chóng dừng lại.

Không biết từ lúc nào, Minakami đã đứng ngay sau lưng Asama. Vì ông ta đứng đằng sau nên không nhìn rõ vẻ mặt, còn ông ta lại nhìn rõ gương mặt Asama. Gò má Asama căng cứng, ánh mắt ẩn chứa sự căng thẳng.

“Ông đang làm gì vậy?” Asama hỏi, giọng khản đặc.

“Cứ im lặng đi, hay cậu không tiếc mạng sống của mình?” Minakami nói, giọng nói ghê rợn như vang lên từ đáy giếng cổ.

“Sao vậy?” Kagura hỏi.

Asama chớp mắt, đánh mắt sang bên. “Có súng. Giáo sư đang chĩa súng vào tôi.”

Kagura căng mắt ra nhìn. “Tại sao?”

“Đúng thế. Tại sao lại như vậy? Sao ông lại làm việc này? Chúng tôi đã làm gì ông sao?” Asama gào lên.

Minakami cười. “Các cậu định làm chuyện bao đồng thôi. “Mogul” hay “Dữ liệu bạch kim” đều quá phiền phức. Trên thế giới này có nhiều chuyện nên kết thúc trong bí ẩn.”

Kagura nhìn Minakami. “Tại sao ông lại làm thế này?” Anh hỏi.

“Tôi biết tất cả mọi chuyện. Tôi đã nghe hết đoạn nói chuyện của hai người từ hai tiếng đồng hồ trước, vì tôi đã đặt thiết bị nghe lén ở phòng vẽ tranh tầng năm và phòng của anh em Tateshina ở tầng bảy. Báo với Viện nghiên cứu khoa học cảnh sát là có kẻ khả nghi trên tầng bảy cũng là tôi. Thanh tra Asama dùng lối thoát hiểm đi xuống như tôi mong đợi, cũng giống như tôi ngày hôm đó.”

“Ngày hôm đó ư?” Kagura sửng sốt, chắc chắn ông ta đang nói về cái ngày anh em Tateshina bị giết hại.

Asama lắc cái đầu không còn chút sức lực nào. “Xong rồi. Xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt. Chúng ta đúng là có mắt không

tròng.”

“Ừ, đúng vậy, phải xem lại bản thân mình.” Minakami di chuyển tay phải, chọc cái gì đó vào gáy Asama. Gương mặt Asama lập tức méo mó, bởi thứ Minakami cầm là kim tiêm. “Đừng lo, cậu không chết được với cái này đâu, chỉ ngoan ngoãn trong một lúc thôi.”

Minakami rút kim tiêm ra, Asama lập tức khuya gối, vẻ mặt đau đớn, sau đó người đổ gục sang bên cạnh.

Kagura không thể tin chuyện xảy ra trước mắt. Người anh tin tưởng nhất lại là kẻ chủ mưu trong một loạt vụ án ư? Anh kinh ngạc, không thốt nên lời.

Minakami nhấc cái cặp đặt trên mặt đất lên, tay còn lại cầm khẩu súng, nòng súng vẫn chĩa về phía Kagura.

“Ông đã giết anh em Tateshina à?” Giọng anh run rẩy.

“Đúng thế.” Đối lập với anh, Minakami đáp với giọng điệu bình thản đến tàn nhẫn. “Tiện cho cậu biết luôn, NF13 là tôi.”

Quá sửng sốt, tai Kagura ù đi, tim anh đập nhanh gần đến ngưỡng cao nhất.

“… Tại sao chứ?”

“Tại sao ư? Có cần phải giải thích lý do không? Nghe đoạn hội thoại vừa xong, tôi tưởng cậu đã giải đáp được bí ẩn rồi.”

“Đúng là tôi đã biết “Dữ liệu bạch kim” là thứ gì.”

“Vậy thì đối chiếu đáp án xem. Để tôi nghe giải thích của cậu nào.” Minakami vung vẩy khẩu súng lên xuống.

Kagura định nuốt nước miếng nhưng miệng khô khốc, anh liếm môi.

“Dữ liệu đăng ký trong hệ thống điều tra DNA được tạo ra từ mẫu vật thu của người dân. Phân tích DNA từ mẫu vật, chuyển thành thông tin điện tử rồi mã hóa và đăng ký, vì thế, nếu DNA của hung thủ sót lại ở hiện trường gây án, và hung thủ đã đăng ký dữ liệu trên hệ thống thì sẽ ngay tức khắc tra cứu được đó là DNA của ai. Hoặc, dù bản thân hung thủ không đăng ký nhưng gia đình hay họ hàng của hung thủ đã đăng ký thì có thể khoanh vùng nghi phạm trong phạm vi hẹp.”

“Một phát minh tuyệt vời.” Minakami nói bằng giọng châm chọc. “Tiếp tục đi!”

Kagura hít một hơi thật sâu rồi thở ra. “Từ đây là giả thuyết của tôi. Trong số dữ liệu khổng lồ này, có thể bị trộn lẫn một phần dữ liệu đặc biệt. Trong dữ liệu đặc biệt này, ngoài thông tin DNA cơ bản, còn được viết thêm những ký hiệu đặc biệt nào đó để phân biệt. Trường hợp DNA muốn tra cứu trùng khớp với dữ liệu đặc biệt này thì hệ thống DNA sẽ cho ra câu trả lời khác với bình thường. Kết quả phân tích cũng đưa ra đặc trưng về cơ thể khác hoàn toàn với người đó, kết quả tra cứu sẽ là NOT FOUND, nghĩa là không có dữ liệu tương thích. Tôi không rõ ai, với mục đích gì đã cài dữ liệu này vào hệ thống, chỉ biết dữ liệu đặc biệt này đã bị trà trộn vào hệ thống. Đó chính là “Dữ liệu bạch kim”, và chương trình để tìm ra “Dữ liệu bạch kim” là “Mogul”.”

Minakami khẽ đung đưa cơ thể, mỉm cười. “Thật tuyệt vời, Kagura, nhưng còn xa mới đạt điểm tuyệt đối. Vậy người làm điều đó là ai? Này, đừng quên chuyện quan trọng chứ. Hệ thống đó không phải thứ ai cũng có thể xây dựng được, cho dù là cậu chăng nữa.”

Kagura nhìn chằm chằm cái mũi khoằm của người đàn ông ở trước mặt. “Tateshina Saki đã…”

Minakami gật đầu. “Tôi đã ra lệnh cho anh em Tateshina thêm dữ liệu đó vào hệ thống, vì họ luôn nghe theo mọi điều tôi nói. Đương nhiên tôi cũng bảo họ giữ bí mật với cậu.”

“Tại sao ông làm việc đó?”

“Chẳng có lý do gì cả, tôi được yêu cầu.”

“Bởi ai?”

Minakami giật giật một bên lông mày. “Người trực tiếp đến nhờ tôi là Viện trưởng Shiga, cấp trên của cậu đấy, nhưng tôi không biết ai đứng đằng sau anh ta. Tôi cũng chỉ đơn thuần là một quân cờ.”

“Của Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt, à không, của Tổng cục cảnh sát quốc gia ư?”

“Có lẽ là những người ở trên cao. Thử nghĩ thế này xem, cậu định tạo ra một hệ thống điều tra hoàn hảo, nhưng sẽ có người gặp phiền

phức khi nó quá hoàn hảo.”

Hẳn ông ta nói đến giới chính trị gia, quan chức. Chắc chắn họ đã chuyển thông tin DNA của bản thân và người thân thành “Dữ liệu bạch kim”.

“Vậy sao? Hèn hạ thật đấy.”

Minakami cười chế giễu. “Đến lúc này cậu còn nói gì vậy? Thế giới là vậy đó. Nếu một ngày con trai của thủ tướng bị bắt vì tội cưỡng hiếp thì chẳng phải đất nước này sẽ loạn sao?”

“Nếu vậy thì ông cũng có trong “Dữ liệu bạch kim” à?”

“Đương nhiên rồi. Không thể để mình họ hưởng lợi được.”

““Dữ liệu bạch kim” không nằm trong mạng lưới hệ thống. Dù phạm tội cỡ nào, có để lại dấu tích của mình ở đó đi chăng nữa thì cũng không bị bắt. Ông đã lợi dụng điều đó và lần lượt giết người?”

“Nói để cậu biết, tôi không phải sát nhân máu lạnh. Giết người không phải mục đích của tôi, tất cả đều là thử nghiệm thôi.”

“Thử nghiệm? Cho cái gì?”

Minakami đặt cặp xuống đất, một tay lăm lăm khẩu súng, tay còn lại lục tìm trong cặp rồi lấy ra cái hộp bằng kim loại, trên hộp gắn dây điện.

“Cậu biết cái này đúng không?”

“Xung điện… Dùng sóng điện kích thích não, tạo ra ảo giác.” Kagura không hiểu tại sao Minakami lại lôi thứ đó ra đây.

“Cái này không đơn giản là xung điện, mà là sản phẩm do tôi tạo ra. Nói ngắn gọn thì là nó đã được nâng cấp sức mạnh, ảo giác tạo ra không chỉ dữ dội thôi đâu. Nếu dùng thứ này sẽ rơi vào trạng thái thôi miên cực mạnh, người nào cũng biết nghe lời, không sợ cái chết. Khác với xung điện thông thường, nó còn gây nghiện.”

“Tại sao ông lại tạo ra thứ này?”

“Tại sao ư? Một câu hỏi ngu ngốc. Cậu không biết tại sao con người dùng ma túy đúng không? Những kiến thức để điều khiển thần kinh của con người sẽ giúp nắm quyền lực trong tay, vậy nên cần thử nghiệm.”

Kaguralắc đầu. “Dù vậy cũng không cần phải giết người.”

“Không phải giết người, mà là chết người. Chuột thí nghiệm chết trong quá trình thử nghiệm là chuyện thường gặp mà. Không cần phải xót thương cho những người phụ nữ đó, những kẻ ngu xuẩn say sưa với xung điện nên mới lập tức tin vào lời đường mật của tôi. Nhưng cứ để thi thể họ như vậy, cảnh sát sẽ luận ra hung thủ là nhà khoa học trong lĩnh vực thần kinh - não, nên tôi đã đạo diễn một chút.”

“Và ông đã dùng súng lục bắn vào đầu rồi hành hung nạn nhân à?” Kagura nói. “Thực hiện hành vi xâm hại trên những thi thể đó.”

“Vì kẻ sát nhân phải có động cơ gây án, để lại tinh dịch chính là sự bảo đảm cho tôi.”

“Vì là “Dữ liệu bạch kim” nên hệ thống sẽ không đưa ra tên hung thủ. Cảnh sát cũng không nghi ngờ những người đã đăng ký trên hệ thống.”

“Đúng thế. Nhưng có một điểm tôi lo lắng, đó là khi sử dụng thiết bị này, trên tai sẽ có vết sẹo bỏng. Tôi sợ rằng cảnh sát sẽ đánh hơi ra điều gì đó từ điểm chung này nên quyết định công khai cách cải tạo xung điện cho một bộ phận người bán. Trong giới hâm mộ, nó đã xuất hiện trên thị trường với tên gọi siêu xung điện. Lúc cảnh sát biết được hung thủ là người sử dụng siêu xung điện thì đã muộn rồi.”

Kagura nghiến răng nói: “Làm đến mức đó phải có ý nghĩa gì chứ? Chẳng phải ông đã có địa vị trong giới khoa học thần kinh - não sao? Vậy mà còn sử dụng thứ đồ gây nghiện này là muốn nắm quyền lực gì?”

Minakami nghiêng đầu. “Có vẻ lời giải thích vừa rồi của tôi chưa đủ. Không phải tôi muốn có quyền lực gì, mà là muốn tạo ra những thứ gắn kết với quyền lực, thứ có thể thay đổi thế giới. Nếu có cách điều khiển trái tim con người, thì bất cứ nhà khoa học nào cũng muốn thử nghiệm cách điều khiển đó. Gọi đó là bản năng cũng được. Kagura, chẳng phải cậu cũng muốn giải đáp bí ẩn của trái tim con người sao? Còn định xây dựng giả thuyết trái tim con người được quy định bởi gen di truyền.”

“Điều đó và điều này…”

“Giống nhau, chẳng có gì khác nhau cả. Cậu dùng cơ thể mình để làm rõ cơ chế hoạt động của trái tim, tôi dùng cơ thể người khác để thử nghiệm. Trong nghiên cứu của cậu, không ai chết, còn trong nghiên cứu của tôi thì vài người chết, chỉ khác nhau chuyện đó thôi. À không, còn một điểm khác nữa, cậu chưa tìm ra bất cứ câu trả lời nào, còn tôi đã tìm ra rồi.” Minakami tiến sát lại gương mặt Kagura, giơ ngón trỏ lên. “Thử nghĩ đến mặt tốt đi. Không cần gọi đến gen di truyền để điều khiển trái tim con người. Trái tim con người chỉ đơn thuần là phản ứng hóa học và tín hiệu điện.”

Nhìn Minakami bình thản nói, Kagura chậm rãi nghiêng đầu sang bên. “Ông thật là người dị thường.

“Vậy người đã yêu cầu người dị thường này cứu giúp là ai đây nhỉ?”

“Anh em Tateshina đã nhận ra ông là hung thủ à? Thế nên ông giết họ.”

Minakami nhún vai. “Làm gì có chuyện nhận ra, nhưng có vẻ họ biết vụ NF13 và nghi ngờ đó là tác phẩm của ai đó trong “Dữ liệu bạch kim”.”

“Thế nên họ tạo ra “Mogul” à? Họ căm ghét việc mình đã tạo ra “Dữ liệu bạch kim”, và muốn chuộc tội?”

Minakami nhướn lông mày ra vẻ tiếc nuối. “Một thiên tài như Tateshina Saki mà lại có suy nghĩ ngu ngốc như vậy. Những người biến mất khỏi thế gian chỉ là những người dù có chết cũng chẳng ảnh hưởng đến ai. Vì những suy nghĩ ngu ngốc của mình mà cô ta cũng phải biến mất.”

“Ngày hôm đó, lúc tôi dùng thuốc hoán đổi để Ryu xuất hiện, ông đã giết hại anh em họ đúng không? Lại còn mất công cài mánh khóe trên camera an ninh nữa.”

Nghe đến đây, Minakami lắc đầu ngạc nhiên. “Người bày trò trên camera không phải tôi. Tôi chỉ lợi dụng thứ có sẵn ở đó thôi.”

“Có sẵn ư? Ý ông là sao?”

“Nghĩa là người nào đó không phải tôi đã lắp nó. Tôi nghĩ cậu không nên hỏi đó là ai. Này, đừng có cử động.” Minakami cầm khẩu

súng trên tay, chậm rãi vòng ra đằng sau Kagura. “Quỳ xuống!”

“Ông định làm gì?”

“Hãy làm như tôi bảo. Đằng nào cũng chết thì không nên để mình chịu đau đớn.”

Kagura cảm nhận nòng súng thúc vào lưng mình. Anh khuỵu xuống, hai đầu gối đặt trên mặt đất, lập tức, một thứ lạnh lẽo kẹp vào tai anh. Trước tiên là tai trái, rồi tại phải, chắc đó là điện cực của siêu xung điện.

“Cậu không cần sợ hãi. Những phụ nữ đã chết đều mang vẻ mặt ngây ngất trước khi chết, đó chính là cái chết hạnh phúc. Nhưng trường hợp của cậu có lẽ không cần nếm cảm giác khoái lạc đâu nhỉ? Tôi đã cài xung điện mạnh từ đầu rồi. Xin lỗi nhé, vì không có nhiều thời gian.”

“Shiratori Risa cũng bị giết bằng cách này sao?”

“Người phụ nữ đó à?” Minakami cất giọng nhẹ nhàng. “Cũng mất chút thời gian để giết cô ta. Dùng siêu xung điện điều khiển ý thức để cô ta lái xe về đến nhà, rồi bắn chết. Kỹ thuật của tôi đang đến gần bước hoàn thiện.”

“Cô ấy đã nhận ra ông là hung thủ à?”

“Không, cô ta chưa nhận ra, nhưng tôi sợ rằng cô ta sẽ sớm nhận ra, vì cô ta định làm chuyện liều lĩnh thế cơ mà.”

“Việc giám định DNA à?”

“Ồ, hình như cậu đã biết. Cô ta định lấy mẫu vật của NF13, vì cô ta đã phát hiện thủ phạm nằm trong “Dữ liệu bạch kim”. Người có thể tiếp xúc với anh em Tateshina chỉ giới hạn trong vài người thôi. Nếu giám định DNA của tất cả những người đó và NF13 theo cách ngày xưa thì có thể xác định hung thủ. Chuyện là vậy đó. Tôi suýt thì gặp nguy. Cái dốt của cô ta là để tôi nhìn thấy lúc lấy tóc của tôi. Tôi không thể không nghi ngờ người đến tận nơi gặp mình khi mà chẳng có việc gì quan trọng.”

Kagura nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau lạch cạch.

“Nào!” Minakami nói. “Nói chuyện mất thời gian quá. Hồi đó vui nhỉ! Nghĩ tới việc không được nói chuyện với cậu nữa làm tôi hơi

buồn, nhưng không còn cách nào khác, chuyện gì rồi cũng phải kết thúc.”

“Có giết tôi cũng chẳng ích gì. Đám người Shiga sẽ tiếp tục đuổi theo NF13.”

“Không thể có chuyện đó. Vụ án đã được giải quyết. NF13 đã dùng siêu xung điện để tự sát, và trước đó thì bắn chết thanh tra Asama. Một kịch bản quá hoàn hảo.”

Có vẻ ông ta định biến Kagura thành hung thủ, sau khi giết anh xong sẽ bắn Asama. Toàn thân anh nổi da gà, đầu óc hỗn loạn, gắng sức nghĩ cách thoát khỏi cục diện này.

“Có một cô gái tên là Suzuran. Ông biết cô ấy không?”

“Cậu vẫn nghĩ có thể gặp lại cô ta sao?”

“Là sao vậy?”

“Xin lỗi nhé, không có thời gian để giải thích nữa. Hãy gặp nhau ở thế giới bên kia.”

Kagura nghe thấy tiếng mở lẫy súng. Khoảnh khắc đó, thế giới xung quanh anh được bao quanh bởi ánh sáng màu vàng. Thính giác, vị giác, khứu giác, xúc giác, tất cả đều bị tê liệt. Cảm giác nặng nề biến mất, anh không biết mình đang đứng hay đang ngồi, nhưng không thấy đau đớn, cơ thể như đang trôi lơ lửng trong không gian. Anh thấy sảng khoái như được giải thoát bởi thứ gì đó.

Và khoảnh khắc tiếp theo, thế giới màu vàng đột nhiên biến thành bóng tối, cùng lúc đó, ý thức của anh cũng biến mất.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 46

Ý thức của anh dần quay trở lại như sương mù bị tan đi. Đầu đau dữ dội, tai ù đi, nhưng tiếng người nói vẫn ít nhiều lọt vào tai anh. Đó là giọng ai? Anh có biết giọng nói này.

Asama nhận ra mình đang nhắm mắt. Anh cần chút thời gian để nhớ xem đã xảy ra chuyện gì. À đúng rồi, anh bị Minakami tiêm thuốc. Đây là Ariake, anh đang ở trong bãi đỗ xe của nhà kho cũ. Má anh cứng như bê tông, anh bất tỉnh do thuốc và nằm ở đây đến giờ.

Anh định cử động ngón tay nhưng không cử động được. À không, có lẽ đang cử động rồi nhưng không cảm nhận được điều đó. Năm giác quan hoạt động kém hẳn, khứu giác dường như đã tê liệt. Thứ đầu tiên quay trở lại là thính giác à? Nhưng mà dù nghe thấy giọng nói thì cũng không nghe ra nội dung.

Anh chậm rãi mở mắt. Tầm nhìn mờ ảo như bị chắn bởi tấm kính mờ dày, nhưng lúc dụi mắt thì tấm kính đó dần trong suốt trở lại, đồng thời anh cũng hết ù tai.

Kagura đang quỳ trên mặt đất, đứng đằng sau anh ta là Minakami.

“Có giết tôi cũng chẳng ích gì. Đám người Shiga sẽ tiếp tục đuổi theo NF13.”

“Không thể có chuyện đó. Vụ án đã được giải quyết. NF13 đã dùng siêu xung điện để tự sát, và trước đó thì bắn chết thanh tra Asama. Một kịch bản quá hoàn hảo.”

Asama hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì, nhưng rõ ràng Minakami định giết anh và Kagura, và có vẻ sẽ dùng súng để giết Asama.

Biết đây không phải chuyện đùa, anh cố vùng vẫy, nhưng tay chân không cử động theo ý mình.

Sau khi nói thêm vài câu nữa, Minakami định làm gì đó. Anh hiểu điều đó khi thấy hành động lạ lùng của Kagura. Anh ta quỳ trên mặt đất, người gập ra đằng sau như đang nhảy Limbo, rồi người anh ta bắt đầu rung lên, rung ngày càng dữ dội. Asama biết tai anh ta bị gắn điện cực siêu xung điện.

Đột nhiên người Kagura ngừng rung. Anh ta ngã ra đất như thể con rối bị điều khiển bằng dây, rồi không cử động gì nữa.

Đôi mắt Minakami chăm chú nhìn Kagura ngã trên đất, sau đó đột ngột nhìn về phía Asama. Ánh mắt hai người chạm nhau.

“Cảnh sát đúng là khỏe thật. Cậu tỉnh rồi à?” Minakami lại gần anh. “Cậu không tỉnh lại thì tôi gặp rắc rối đấy. Thuốc mà không phân giải hết thì cảnh sát sẽ phát hiện ra lúc giải phẫu, tuy nhiên khả năng đó rất thấp. Loại thuốc tôi tiêm cho cậu, sau khi phân giải sẽ chuyển hóa thành một chất tồn tại sẵn trong cơ thể, dù là bác sĩ giỏi cỡ nào cũng sẽ không nghi ngờ. Lát nữa, trên cơ thể cậu còn có vết thương lớn do súng bắn nữa, nên chẳng có lý do gì để nghĩ đến nguyên nhân tử vong khác cả.”

Nghe thấy những lời của Minakami, Asama cố tìm lại cảm giác trên cơ thể vẫn còn tê liệt của mình. Anh gắng sức, không biết cơ thể có cử động theo ý mình không, nhưng không còn thời gian để kiểm tra điều đó nữa.

Minakami đứng bên cạnh nở nụ cười chế giễu. Ông ta vươn tay trái, lấy tấm thẻ “Mogul” trong túi áo anh.

“Cậu xuất hiện đúng là giúp tôi. Nói thật, khó để đưa ra kết cục cho NF13. Hẳn Sở cảnh sát thành phố lẫn Tổng cục cảnh sát quốc gia đều không muốn vụ án rơi vào mê cung dễ dàng như vậy. Bằng cách này, tất cả sẽ được giải quyết với một kết thúc ổn thỏa. Cậu hy sinh vì nhiệm vụ bằng cái chết danh dự, có khi lại được tăng hai cấp. Hãy chấp nhận điều đó đi.” Ông ta chầm chậm giơ súng lên, ngón tay đặt lên cò súng.

Chỉ còn thời khắc này thôi, Asama dồn sức, vung chân phải lên.

Cú đá đó hoàn hảo như một kỳ tích, trúng vào bàn tay cầm súng của Minakami. Khẩu súng rời khỏi tay ông ta, bắn ra cách chỗ đó hai mét.

Tia sáng thù hận hiện lên trong mắt Minakami, ông ta nhìn chằm chằm rồi định nhanh chóng nhặt khẩu súng lên, nhưng Asama đã liều mạng di chuyển trên mặt đất như con thằn lằn, lấy khẩu súng chỉ một khoảnh khắc trước khi Minakami kịp nhặt nó. Nhưng anh không có thời gian để chĩa nòng súng vào kẻ địch. Minakami nắm lấy cánh tay cầm súng của anh, định giật lại khẩu súng. Ông ta khỏe tới mức đáng kinh ngạc. Asama cũng bất lợi vì chưa thể tự do cử động thân thể.

Nếu bị cướp súng thì xong đời. Asama lợi dụng lực cánh tay bị kéo, quăng khẩu súng ra xa. Anh không biết khẩu súng văng đi đâu. Minakami buông tay anh, nhìn xung quanh, chắc ông ta đang tìm súng, có vẻ tìm thấy ngay nên đã ngồi lên.

Quyết không thể để ông ta nhặt được súng, Asama gào lên, tóm lấy chân Minakami.

“Giờ còn làm những chuyện vô ích nữa…” Minakami méo mặt, kéo tay Asama.

“Hãy bỏ cuộc đi, tôi tuyệt đối không buông tay đâu.”

“Vậy à? Nếu cậu nói thế thì tôi sẽ thay đổi cách làm.”

Minakami đè lên Asama. Hai tay đặt vào cổ anh, dùng sức bóp cổ. Asama cố vùng vẫy nhưng cánh tay đó không hề buông lỏng.

Minakami nở nụ cười như người mất trí. “Cậu là cảnh sát nên chắc có kiến thức về võ thuật. Nhìn thế này thôi nhưng tôi có đai đen judo đấy. Thêm nữa, do ảnh hưởng của thuốc nên cậu không thể phát huy hết thực lực của mình. Cậu không thắng được đâu. À, còn một việc nữa, ngụy tạo vết tiêm thuốc này thành tác phẩm của Kagura với tôi dễ như bỡn.”

Trái ngược với giọng điệu dửng dưng, lực bóp cổ của Minakami càng lúc càng mạnh hơn. Asama không thở nổi, càng không phát được ra tiếng. Anh cảm thấy ý thức đang dần đi xa, phần trung tâm não tê liệt. Anh tự nhủ phải phản kháng, nhưng ý muốn từ bỏ lại xâm chiếm trái tim mình. Khung cảnh trước mắt anh trở nên u tối.

Nhưng anh chợt nghe thấy có tiếng đổ vỡ. Khoảnh khắc đó, lực siết cổ anh cũng lỏng ra. Anh thấy máu lại chảy trên động mạch bị thắt ban nãy, đường thở cũng được giải thoát.

Thị lực quay trở lại. Trước mắt anh là khuôn mặt Minakami, người đàn ông tóc bạc, mũi khoằm mở to mắt như thể đang ngạc nhiên. Ông ta không còn vẻ mất trí như ban nãy, mà ngược lại, vẻ mặt thuần khiết vô cùng.

Asama nhìn xuống vùng ngực Minakami, thấy chiếc áo sơ mi mặc bên trong áo vest đẫm màu đỏ. Bàn tay Minakami đã buông khỏi cổ Asama.

Sau khi nhìn chằm chằm vùng ngực đẫm máu của mình, ông ta chậm rãi quay đầu ra đằng sau. Asama cũng nhìn về hướng đó.

Kagura đứng cách Minakami vài mét, trên tay cầm khẩu súng.

“Đùa sao?” Minakami rú lên. “Sao cậu có thể sống khi đã truyền xung điện vào não?”

“Hãy nói cho tôi biết.” Kagura mở miệng. “Tại sao? Tại sao ông giết Suzuran của tôi?”

Mí mắt Minakami giật giật. “Cậu là Ryu à?”

“Trả lời đi! Tại sao lại giết cô ấy? Ông không giết cô ấy cũng được mà.” Vẻ mặt Kagura sầu não.

Hình như nhân cách này không phải Kagura. Minakami cười mỉm, đó là phản ứng cuối cùng của ông ta. Ông ta gập đầu, đổ ụp lên người Asama, nhưng chẳng có chút sức lực nào mà đơn thuần chỉ là một vật thể.

Asama đẩy Minakami ra, ngồi dậy, sau khi xoa cổ mình thì nhìn Kagura, à không, Ryu. “Anh là nhân cách còn lại của Kagura à?” Asama xác nhận.

Ryu thả khẩu súng xuống. Tưởng anh ta ngồi thụp xuống đó, nhưng anh ta lại nhăn mặt, ôm đầu.

“Anh sao vậy?” Asama hỏi.

Ryu nhìn anh bằng ánh mắt vô hồn. “Hãy nhắn với Kagura, tôi muốn vẽ một bức tranh nữa. Hãy chuẩn bị vải canvas, hút thuốc hoán đổi. Đây là lần cuối.”

“Lần cuối ư?”

“Đúng vậy, vẽ xong bức tranh đó, tôi sẽ biến mất.” Nói xong, Ryu khuyu xuống.

Không lâu sau, Asama nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ đằng xa, không chỉ một chiếc. Anh biết những chiếc xe đó đang đến đây.

“Lũ ngốc! Muộn thế này mới đến.” Anh tặc lưỡi, nằm lăn ra đất.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 47

Trong phòng bệnh của Bệnh viện cảnh sát, Kagura đã lấy lại ý thức, nhưng anh chưa thể nhớ ra ngay chuyện gì đã xảy ra với mình. Ngay sau đó, những ký ức quay trở lại, anh nhớ rõ mình đã bị giết bởi siêu xung điện, nhưng không biết tại sao lại được cứu.

Anh chẳng được nhận một lời giải thích, mà được kiểm tra não, tiêm thuốc, và lại nằm nghỉ trên giường. Anh chỉ nhận ra mình được tiêm thuốc an thần khi cơn buồn ngủ ập đến.

Khi mở mắt lần tiếp theo, anh cảm thấy có người ở trong phòng. Anh ngóc đầu dậy, thấy Shiga đang khoanh tay ngồi trên ghế, chân bắt tréo nhau.

“Có lẽ anh nhận ra rồi, não anh không có gì bất thường cả. May quá!”

Kagura ngồi dậy, đầu vẫn hơi chao đảo. Anh chớp mắt rồi đưa tay lên dụi. “Sao tôi lại ở đây?”

Shiga bất giác cười. “Anh đi taxi từ ga Tokyo đến Ariake nhỉ? Trên taxi đó có lắp camera quay cảnh trong xe, và kết nối với hệ thống nhận dạng khuôn mặt của Tổng cục cảnh sát quốc gia. Nhưng do ở giai đoạn thử nghiệm nên chỉ lắp trên hai mươi xe chạy trong thành phố. Vì vấn đề quyền riêng tư nên chuyện đó không được công khai, và khi chúng tôi nhận thông báo, chạy đến nơi thì thấy các anh ở đó.”

“Anh nói “các anh” nghĩa là có người khác nữa à?”

Shiga lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị, gật đầu. “Trợ lý thanh tra Asama và Giáo sư Minakami. Giáo sư bị súng bắn chết.”

“Súng bắn chết ư? Bởi thanh tra Asama à?”

“Không.” Shiga lắc đầu. “Người bắn là anh.”

“Làm sao có thể?” Kagura mở to mắt. “Anh nói dối.”

“Đó là sự thực. Thanh tra Asama làm chứng, nhưng có vẻ nhân cách đó không phải anh.”

“Ryu ư?”

Shiga đặt tay lên đầu gối, tựa lưng vào ghế.

“Thanh tra Asama đã nói với tôi rằng NF13 là Giáo sư Minakami, nhưng có vẻ anh ta không biết chi tiết. Hình như lúc anh và Minakami tranh luận, anh ta đang mê man bởi thuốc ngủ.”

Kagura nhìn lại gương mặt vô cảm của Shiga. “Anh muốn nghe cuộc nói chuyện của tôi và Giáo sư sao?”

“Tôi rất nóng lòng.” Shiga đáp. “Đương nhiên không chỉ nghe thôi, tôi sẽ giải đáp mọi câu hỏi của anh. Chẳng phải có nhiều chuyện anh không thấy thuyết phục sao?”

“Quá nhiều ấy chứ.” Kagura nói.

Anh kể lại những chuyện cứ như cơn ác mộng. Những lời nói tàn nhẫn Minakami nói ra được tái hiện chính xác hết mức có thể nhưng Shiga hầu như không có biểu cảm gì. Có lẽ anh ta chỉ muốn xác nhận rằng Kagura biết về chân tướng vụ án và “Dữ liệu bạch kim” đến đâu.

“Ra vậy.” Đó là câu đầu tiên Shiga thốt ra sau khi nghe xong câu chuyện. “Ông ta giết người để nghiên cứu thiết bị gây nghiện bằng điện à? Đúng là một nhà khoa học điên.”

“Rốt cuộc ai đã yêu cầu ông ta lệnh cho Tateshina Saki tạo ra “Dữ liệu bạch kim”?”

Shiga vẫn để hai khuỷu tay trên đầu gối, ngón tay đan vào nhau. “Dữ liệu bạch kim” được xây dựng trong bối cảnh hệ thống điều tra DNA được phê duyệt. Việc dự luật không được thông qua nếu hệ thống không bảo vệ cho chính trị gia và quan chức cấp cao đã rõ ràng từ giai đoạn lên kế hoạch.”

“Người ở cấp độ nào có thể vào “Dữ liệu bạch kim”?”

“À, tùy trường hợp.” Shiga nói liền mạch. “Giới chính trị gia thì

có những người là thành viên nội các, hoặc ở tầng lớp tương đương cấp độ đó. Viên chức chính phủ thì ít nhất cũng phải là ứng viên lãnh đạo. Đương nhiên cũng có thay đổi tùy theo việc có quan hệ hay không."

"Cảnh sát thì sao?"

"Điều kiện bắt buộc là có sự nghiệp hiển hách, như cấp giám đốc hay trưởng phòng."

Kagura gật đầu, đến đây anh đã hiểu.

"Sở cảnh sát thành phố bị rút khỏi việc điều tra NF13 vì anh nhận ra vụ đó có liên quan đến "Dữ liệu bạch kim"?"

"Ban đầu, tôi đã nghĩ rằng có khi nào NF13 ở trong "Dữ liệu bạch kim" không. Giả sử đúng như vậy thì cũng không cần vội vàng, bởi dù mất bao nhiêu thời gian cũng sẽ chẳng bắt được hung thủ đâu, "Dữ liệu bạch kim" được tạo ra với mục đích đó mà. Nếu dư luận quá ồn ào thì lựa lúc thích hợp, tìm một thi thể biến dạng ngụy tạo đó là NF13 là xong. Nhưng tôi đã tính toán sai."

"Tateshina Saki đã hoàn thành "Mogul"."

"Đúng vậy. Trong mail Shiratori Risa gửi cho bên Mỹ ghi thế này: Tateshina Saki đã bị giết, nhưng khả năng chương trình trích xuất "Dữ liệu bạch kim" - "Mogul" bị lấy đi là rất thấp. Đọc mail đó, tôi vô cùng kinh ngạc. Nói ra thật xấu hổ, tôi hoàn toàn không biết chương trình đó được tạo ra."

"Chờ đã, anh nói thấy mail của Shiratori Risa… tức là sau khi cô ấy bị giết à?"

"Làm sao thế được, phải là trước đó chứ." Shiga cong môi cười. "Rõ ràng mục đích Mỹ cử Shiratori Risa tới đây là để xác nhận sự tồn tại của "Dữ liệu bạch kim". Hẳn bọn họ cho rằng xây dựng "Dữ liệu bạch kim" là không thể thiếu để thiết lập hệ thống điều tra DNA. Đương nhiên chúng tôi không thể công nhận sự tồn tại đó. Tôi đã kiểm tra kĩ lưỡng hoạt động của cô ta, nhờ thế đã có được thông tin về "Mogul"."

"Thế nên việc điều tra NF13 tạm đóng băng để ưu tiên tìm kiếm "Mogul" à? Vừa biết tin ở Borero có căn nhà bí mật của anh em

Tateshina, cảnh sát đã bị cấm vào đó, là bởi anh nghĩ sẽ tìm thấy "Mogul" ở đó?"

"Tiếc là phí công vô ích." Shiga nhún vai.

"Vậy việc tôi bị cảnh sát truy đuổi…"

"Bề ngoài vì anh là nhân chứng quan trọng, nhưng lý do thực sự là vì biết anh được Shiratori Risa nhờ cậy tìm kiếm "Mogul". Nếu anh tìm thấy trước sẽ phiền phức lắm."

"Nhưng kết quả tôi đã tìm thấy trước."

"Có vẻ như vậy, tôi đã nghe từ trợ lý thanh tra Asama rồi. Nó được giấu dưới bức tranh đó đúng không? Ngay trước mắt mình mà tôi không phát hiện ra. Xin lỗi, nhưng tôi sẽ tịch thu "Mogul". May là anh chưa cài nó vào hệ thống điều tra DNA."

Kagura thở dài. "Người dân vô tội thật đáng thương. Anh nghĩ việc này sẽ được dung thứ sao? Trong khi bắt dân thường đăng ký DNA như nghĩa vụ thì bản thân các anh lại không nằm trong mạng lưới điều tra. Nếu giới truyền thông đánh hơi được thì chuyện sẽ thành thế nào?"

"Vô ích thôi. Chúng tôi không công nhận sự tồn tại của "Dữ liệu bạch kim" là được, rồi nó sẽ thành một truyền thuyết đô thị thôi."

"Nếu có người liên quan làm chứng thì sao?"

Nghe Kagura nói, Shiga nhướn một bên lông mày.

"Anh nói mình sẽ làm chứng à? Cuối cùng cũng nói vào trọng tâm. Tôi đến để trao đổi với anh về chuyện đó đây. Đi thẳng vào vấn đề nhé, tôi muốn anh quên hết mọi chuyện đi, cả chuyện "Dữ liệu bạch kim" lẫn "Mogul", và cả NF13 nữa."

Kagura cười ngớ ngẩn. "Đừng có tùy tiện áp đặt tôi."

"Đương nhiên tôi không nói là không có điều kiện gì? Shiga nhìn thẳng phía trước. "Vì anh không thể làm công việc liên quan đến hệ thống điều tra DNA nữa nên tôi sẽ bố trí cho anh một vị trí nào đó thích hợp. Vị trí đó mang tính hình thức thôi nên anh không làm việc cũng được, dù vậy, anh sẽ nhận lương gấp ba lần trước đây. Thế nào, câu chuyện không tồi nhỉ?"

"Định mua chuộc tôi à? Trong tôi có giống người bán lương tâm

vì tiền không?"

"Chấp nhận đề nghị này cũng là vì bản thân anh thôi. Nếu anh nằng nặc từ chối thì chúng tôi phải dùng cách khác."

"Anh tính làm gì?"

Shiga gỡ đôi bàn tay đang đan vào nhau, chỉ tay phải vào Kagura.

"Bắt anh và giam giữ. Tôi đã nói từ đầu rồi nhỉ? Anh đã giết hại Giáo sư Minakami, phạm tội giết người nghiêm trọng. Dù anh có khẳng định mình phòng vệ chính đáng, nhưng anh không có cách nào để chứng minh điều đó, dù sao đi nữa, anh cũng không có ký ức gì khi phạm tội mà."

Kagura nghiến răng nhìn chằm chằm Shiga. "Nếu bị ra tòa, tôi sẽ nói tất cả, thế là được chứ gì?"

"Anh chẳng hiểu gì cả. Tất cả các nguồn lực của quốc gia sẽ được huy động để bảo vệ "Dữ liệu bạch kim". Xét xử bí mật một kẻ sát nhân có là gì. Có lẽ anh tưởng mình chỉ đối đầu với kẻ hèn nhát là tôi, nhưng phía sau tôi đều là người có thể lực. Tôi chỉ đơn thuần là người đưa tin. Những việc tôi nói đều tốt cho anh, nên hãy làm như tôi bảo. Tôi rất quý mến anh nên không muốn anh ở tù cả đời."

Lời Shiga nói tưởng như đang nghĩ cho anh nhưng thực chất là vì anh ta mà thôi, có điều trong đó cũng có sự chân thực. Giờ có trách móc Shiga ở đây cũng chẳng để làm gì. Anh nhắm hờ mắt, lắc đầu, cảm thấy mình thật hèn nhát.

"Có vẻ anh đã hiểu." Shiga nói.

"Hãy cho tôi hỏi một câu. Anh sẽ làm gì nếu chuyện giống thế này xảy ra trong tương lai? Sợ là sẽ có người giống Giáo sư Minakami xuất hiện."

"Không cần lo chuyện đó, chúng tôi có "Mogul" mà. Trường hợp dùng mọi cách vẫn không tìm được hung thủ, chúng tôi sẽ dùng biện pháp cuối cùng là tra cứu trong "Dữ liệu bạch kim". Tuy nhiên phải xây dựng cơ chế để giới hạn vài người biết đến kết quả tra cứu." Nói xong, Shiga làm ra vẻ thương xót. "Thế giới lúc nào cũng tồn tại thứ gọi là "thân phận", con người làm gì có chuyện bình đẳng."

Kagura cảm thấy tinh thần anh như bị rút ra khỏi cơ thể. Hệ

thống điều tra DNA mà anh dồn hết tâm huyết để tạo ra chỉ là thứ để củng cố chế độ giai cấp.

"À đúng rồi, có chuyện tôi muốn cho anh biết."

Kagura ngẩng đầu lên khi nghe thấy điều này.

Shiga nói tiếp với vẻ gượng gạo: "Về cô gái tên Suzuran."

Kagura nín thở. "Anh biết Suzuran à?"

"Tôi nghe cái tên đó từ trợ lý thanh tra Asama." Shiga liếm môi. "Đó là ảo giác của anh."

"Ảo giác ư?" Kagura chau mày.

"Đúng rồi, đó là ảo giác. Cô gái tên Suzuran đó không tồn tại, tất cả là ảo giác do anh tạo ra."

Kagura vừa cười vừa siết tay thành nắm đấm. "Anh ngốc vừa thôi. Sao có thể có chuyện đó?"

"Có lẽ anh không tin nhưng đó là sự thực. Anh luôn một mình từ lúc lên tàu ở ga Tokyo, cả lúc ở Borero cũng chỉ có một mình."

Kagura lắc đầu. "Không thể nào. Tôi đã nói chuyện và cùng ăn với cô ấy."

"Vậy ngoài anh ra, có người nào nhìn thấy cô gái đó không? Có người nào nói chuyện với cô ta không?"

"Là vì cô ấy luôn tránh người khác dòm ngó khi đến gặp tôi."

"Bằng cách nào? Bằng cách nào mà cô ta biết anh đang đâu? Bằng cách nào mà cô ta vượt qua vòng vây bảo mật nghiêm ngặt để đến gặp anh?"

Kagura nghẹn lời, chính anh cũng luôn thấy kỳ lạ.

"Tôi hỏi tiếp nhé, anh có thu được thông tin mới nào khi nói chuyện với cô ta không? Những chuyện anh nghe được đều là chuyện anh vốn đã biết, hoặc là ký ức của Ryu phải không?"

Kagura định nói rằng không có chuyện đó, nhưng bản thân anh cũng biết mình đang dao động. Quả nhiên, những thông tin liên quan đến Suzuran anh đều biết thông qua ký ức của Ryu, anh chưa từng nghe chuyện nào mới cả.

"Vậy nhà thờ thì sao?"

"Nhà thờ ư?"

“Có một nhà thờ cũ ở gần căn nhà của anh em Tateshina. Người cho tôi biết về nhà thờ đó là cô ấy. Cho đến lúc đó, tôi không hề biết ở nơi đó có nhà thờ.”

Nhưng Shiga lại lắc đầu ngờ vực. “Ở đó làm gì có nhà thờ!”

“Có mà, rẽ vào con đường rừng, đi một lát là thấy.”

“Tiếc là đó không phải nhà thờ. Tôi đã nghe từ cảnh sát địa phương rồi, rằng kẻ bị truy lùng đã ở một đêm trong nhà trọ đổ nát.”

“Nhà trọ ư? Không, ở đó chắc chắn có nhà thờ. Tôi nhớ rõ cả nội thất bên trong nữa.”

“Có lẽ đó là anh tưởng tượng ra nhà thờ mình từng đến trước đây.

“Đùa à? Tôi vào nhà thờ từ hồi học tiểu học…” Nói đến đây, Kagura bỗng kinh ngạc. Hồi tiểu học, anh vào nhà thờ để tham quan, khung cảnh trong đó được hồi tưởng rất sống động. Nội thất của nhà thờ đó chính là nội thất trong nhà thờ anh ở cùng Suzuran.

Shiga cầm cái cặp đặt bên cạnh lên, lấy máy tính xách tay trong đó ra, sau vài thao tác đơn giản, anh ta quay màn hình về phía Kagura.

“Anh bị xe cảnh sát truy đuổi lúc ở Borero đúng không? Có vẻ anh đã chạy thoát ngoạn mục bằng xe máy, lúc ấy cô gái Suzuran đó ở đâu?”

“Chắc chắn là ngồi sau tôi.”

Shiga gật đầu. “Tôi hiểu rồi. Vậy anh xác nhận bằng mắt mình là được.” Nói rồi, anh ta ấn bàn phím. Hình ảnh xuất hiện trên màn hình, một chiếc xe máy đang chạy hết tốc lực trên đường ruộng, có vẻ được chụp từ phía sau.

“Đây là ảnh được chụp bởi camera truy vết của cảnh sát. Nào, anh nhìn kĩ đi!”

Hình ảnh xe máy được phóng to lên. Kagura không tin vào mắt mình, người chạy xe là anh, và đằng sau không có ai cả.

“Nói dối. Không thể nào…” Kagura lẩm bẩm mà không Còn chút sức lực nào. ”

“Tôi cần nói dối sao? Cô gái Suzuran đó không tồn tại thì có lợi

ích gì cho tôi chứ? Tôi chỉ muốn thức tỉnh anh thôi."

Kagura đặt tay lên trán, đầu anh bắt đầu đau. "Vậy bức tranh đó là thế nào? Ryu đã vẽ ảo giác của mình ư? Nhưng Suzuran trong bức tranh đó có cái túi đựng "Mogul", thế nên tôi mới biết nó được giấu dưới tấm vải canvas. Nếu Suzuran là ảo giác thì ai mang cái túi ấy đến đó?"

Shiga lập tức cụp mắt xuống, lại thao tác trên bàn phím máy tính.

"Lúc nãy tôi nói cô gái tên Suzuran không tồn tại, có nghĩa là không tồn tại với anh và tôi, nhưng với Ryu thì Suzuran tồn tại, không phải ảo giác mà là người thật."

"Ý anh là sao?"

"Như những gì tôi vừa nói, chúng tôi đã điều tra kĩ càng căn phòng để bức tranh Suzuran và thu thập tất cả những thứ có thể phân tích DNA, từ tóc, da, lông, đặc biệt là hai cái lon rỗng đặt ở đó. Hai lon nước trái cây, một lon là anh, à không, Ryu uống. Từ lon còn lại tìm thấy nước bọt của một người khác, đó là của phụ nữ. Tạo hồ sơ cá nhân cho DNA, tạo ảnh dựng. Hình ảnh đó đây." Shiga lại quay màn hình ra.

Kagura suýt thì hét lên. Trên màn hình đó là gương mặt của Tateshina Saki, điểm khác với thực tế là không có vết bớt ở nửa mặt bên phải.

"Đến đây anh hiểu rồi đúng không? Suzuran chính là Tateshina Saki. Sau khi anh dùng thuốc hoán đổi, Ryu đến căn phòng trên tầng năm để vẽ tranh, đồng thời Tateshina Saki cũng đến căn phòng đó. Lúc đó, cô ấy đã làm giả hình ảnh trên camera an ninh để không ai phát hiện việc làm của mình."

"Cô ấy đã động đến camera ư?"

"Đúng vậy, hình ảnh ngụy tạo trên camera đó là do Tateshina Saki làm."

Kagura sửng sốt. Đến đây anh nhớ ra Minakami từng nói, người bày trò trên camera an ninh không phải ông ta, ông ta chỉ lợi dụng cái có sẵn thôi.

"Tôi không biết Ryu và Tateshina Saki quen biết thế nào, sao lại

trở nên thân thiết, nhưng chắc chắn trong mắt Ryu, cô ấy trông như cô gái trong bức tranh, bởi vì anh ấy chỉ vẽ những gì mình nhìn thấy thôi đúng không?"

"... Đúng thế."

"Thế nào? Đến đây mọi bí ẩn đã sáng tỏ rồi chứ?"

Kagura dùng đầu ngón tay ấn vào khóe mắt. Trong đầu anh vẫn là một mớ hỗn độn nên chưa thể nghĩ ngợi thông suốt, nhưng anh vẫn cố bình tĩnh nhìn vào hiện thực. Lời nói của Shiga quả là hợp lý, không có kẽ hở nào.

Biết Suzuran là ảo giác khiến anh thất vọng, nhưng trong lòng lại thấy an tâm. Nghĩ đến chuyện vĩnh viễn không gặp lại cô nữa khiến anh buồn bã, nhưng việc cô không chết vào lúc đó cũng làm anh thấy thanh thản.

"Anh còn câu hỏi gì nữa không?" Shiga hỏi.

Anh nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng lắc đầu. "Không. Có lẽ giờ tôi không nghĩ ra."

"Nếu nghĩ ra câu hỏi gì thì cứ hỏi tôi bất cứ lúc nào." Shiga cất máy tính vào cặp, đứng dậy. "À đúng rồi, suýt thì quên việc quan trọng. Trợ lý thanh tra Asama nhờ tôi chuyển lời cho anh, nói chính xác thì đây là lời của Ryu."

"Ryu ư?" Kagura nghiêng đầu nhìn Shiga.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 48

Anh nghe thấy tiếng còi xe từ xa, ngoài âm thanh đó ra thì dường như không nghe thấy gì khác. Ryu nhẹ nhàng mở mắt. Anh thấy bức tường màu trắng. Anh ngồi trên cái ghế có tay vịn, trên ngón tay anh kẹp điếu thuốc hoán đổi. Điếu thuốc cháy gần đến đầu lọc. Anh nhìn xuống sàn, thấy cái chậu có nước, có lẽ Kagura sợ tàn thuốc rơi xuống làm cháy sàn nhà.

Vứt đầu lọc vào trong chậu, anh nhìn xung quanh. Có vẻ đây là phòng bệnh với một cái giường, bên cạnh đặt một cái giá căng tấm vải canvas, trên giường chuẩn bị sẵn bút, pallet, dụng cụ vẽ.

Ryu đến gần tấm vải canvas, có một tờ giấy nhắn viết: *"Không có loại với kích thước mà anh yêu cầu nên tôi đã chuẩn bị oải canvas có kích thước bằng bức tranh Suzuran. Từ nhân cách còn lại của anh."*

Anh thở nhẹ, tay lấy bút, là bút mới, đầu lông còn mềm. Anh bất giác nhìn sang bên cạnh. Suzuran mặc váy trắng đứng đó với nét mặt buồn bã.

"Em đến gặp anh lần cuối à?" Ryu nói.

"Tại vì anh sẽ vẽ tranh phải không?" Suzuran hỏi.

"Ừ, anh sẽ vẽ em, thế nên mới quay lại đây."

Ryu biết Suzuran ở trước mặt anh bây giờ là ảo giác, dù vậy anh vẫn có thể nhìn thấy cô, vì vốn dĩ hình dáng cô được tạo ra trong đầu anh. Nhưng với Kagura lại khác, anh ấy không biết sự thật về Suzuran, lại biết cô đã chết, nên Suzuran không xuất hiện trước mắt anh ấy nữa.

Suzuran khóc. Ryu với tay chạm vào má cô, lau nước mắt.

“Vẽ bức tranh này rồi, người tên Ryu sẽ biến mất khỏi thế gian này vĩnh viễn.”

“Nếu vậy, em có thể gặp anh ở thế giới bên kia không nhỉ?”

“Có thể gặp chứ, đương nhiên rồi.”

Hai người tiến sát lại gần, và ôm nhau.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 49

Kim đồng hồ chỉ quá bảy giờ, kẻ tình nghi quay lại chung cư. Hắn ta đội mũ len, đeo kính râm, mặc áo khoác đen, cổ áo dựng lên có lẽ để ít nhiều che đi khuôn mặt.

Tokura đang ngồi trên ghế lái, quay lại đằng sau. “Đội trưởng, làm sao bây giờ?”

Asama xoa tay lên cái cằm mọc râu lởm chởm. “Hãy xác nhận vị trí của tất cả mọi người.”

“Vâng.” Tokura đáp rồi liên lạc bằng bộ đàm. Nghe đoạn trao đổi của cấp dưới, có vẻ tất cả mọi người đã vào đúng vị trí.

“Nào, đi thôi!” Asama rời ghế.

Anh giơ phù hiệu cho quản lý chung cư xem để người đó mở khóa. Bước vào thang máy, ấn số tầng, anh biết kẻ tình nghi ở phòng nào.

Ra khỏi thang máy, dẫn theo ba điều tra viên, Asama tìm thấy ngay căn phòng đó. Nhưng họ không đứng trước cửa mà chỉ để lại Tokura mặc quần áo thể thao ở đó, những người khác nín thở chờ ở đằng xa.

Tokura ấn chuông cửa, không lâu sau, họ nghe thấy giọng nói trầm ấm vang lên: “Vâng.”

“Xin lỗi, tôi mới chuyển đến phòng bên cạnh, nên đến chào hỏi ạ!” Tokura diễn giọng vui tươi.

Không lâu sau, tiếng mở khóa vang lên. Asama tạo thế phòng thủ.

Cửa vừa hé mở, Tokura giật mạnh tay nắm cửa, gã đàn ông hét lên một tiếng và loạng choạng. Cùng lúc đó, Asama ập vào.

Gã đàn ông nhận ra, có đóng cửa lại nhưng chân Tokura đã ngáng cửa. Anh ta đi đôi giày bảo hộ dùng ở công trường xây dựng.

Cấp dưới đuổi theo người đàn ông vào tận trong phòng. Không lâu sau, người đàn ông bị quật ngã ở giữa phòng. Asama đến gần, rút lệnh bắt trong túi ra.

“Anh đã chuẩn bị tinh thần rồi nhỉ? Anh bị bắt vì tình nghi tội giết người cướp của.”

“Tôi không làm gì hết.” Gã đàn ông hét lên.

“Nếu thế hãy từ từ giải thích ở đồn cảnh sát. Nhưng tôi nghĩ khó đấy, vì chúng tôi đã tìm thấy DNA của anh trong móng tay nạn nhân. Lại còn thêm…” Asama tóm tay gã. “Trên tay anh có vết cào.”

Gã đàn ông ngừng phản kháng, có lẽ đã từ bỏ.

“Giải hắn đi!” Asama lệnh cho cấp dưới.

“Đây là chiến công đầu tiên của anh sau khi lên chức đội trưởng mà, anh không làm sao?” Tokura trêu chọc.

“Đã xong một vụ. Một công việc vui vẻ.” Anh vừa nói thì có thông báo có mail mới đến điện thoại. Nhìn tên người gửi, anh bất giác mỉm cười.

“Tin nhắn từ ai vậy? Lẽ nào là phụ nữ à?”

“Làm gì có chuyện đó.” Asama đọc nội dung mail.

“Anh khỏe không? Tôi ở đây thư thái lắm. Cốc uống rượu tôi mới làm xong nên gửi cho anh. Anh cố gắng trong công việc nhé! Kagura.”

Thư vẫn đơn giản như thế. Asama thở dài rồi cất điện thoại đi.

Đã hai tháng trôi qua kể từ khi vụ án “Dữ liệu bạch kim” kết thúc, à không, bề ngoài thì không có vụ án tên như thế tồn tại, nói một cách gượng ép thì đó là vụ NF13.

Asama không bị cấp trên ở Sở cảnh sát thành phố lẫn người của Tổng cục cảnh sát quốc gia chỉ trích về việc tiếp cận Kagura và đơn độc hành động khi không được phép. Thay vào đó, anh phải chấp nhận hai điều kiện, một là giao “Mogul” cho Viện nghiên cứu phân tích đặc biệt, hai là quên toàn bộ sự việc đã xảy ra.

Asama đồng ý nhưng cũng đưa ra yêu cầu, đó là không xử lý Kagura. Dù không tiếp xúc với anh ta nhiều nhưng việc hai người sát cánh cùng nhau đối mặt với một bí ẩn lớn khiến anh thấy thân thiết với anh ta như ruột thịt.

Yêu cầu của anh được chấp nhận, nhưng kèm theo điều kiện là bản thân Kagura cũng không được tiết lộ về vụ án.

“Anh Asama, lại thấy thứ này.” Tokura lục áo khoác của nghi phạm, lôi từ trong túi ra cái hộp hình vuông. “Siêu xung điện nhỉ?”

Asama nhăn mặt. Gần đây, siêu xung điện phổ biến nhanh chóng. Trong số các thiếu niên bị giữ lại giáo huấn, cứ năm người lại có một người mang theo siêu xung điện. Dù Minakami đã chết nhưng mầm mống tội ác mà ông ta gieo không hề bị phá hủy.

Nếu lúc đó tôi không nhận ra điều ấy thì hiện giờ chúng ta thế nào?

Ký ức của Asama quay trở lại thời điểm hai tháng trước. Đó là lúc anh đến phòng nghiên cứu của Minakami trước khi gặp Kagura. Sau khi Minakami rời phòng, Asama vô tình ngắm cái túi bằng da màu đen trên giá, và phát hiện một thứ như dây điện thò ra từ trong túi. Anh mở túi ra, bên trong là siêu xung điện. Asama không biết tại sao Minakami có thứ này, anh nghĩ rằng chắc ông ta dùng để điều trị cho bệnh nhân.

Anh không rõ về cấu tạo của siêu xung điện, nhưng với thông tin nghe được từ chủ tiệm *Điện khí Tiger*, anh biết được cải tạo linh kiện nào thì có thể điều chỉnh độ mạnh yếu của bộ xung điện. Như những gì anh quan sát thì siêu xung điện này đã được cài đặt chế độ cực nguy hiểm. Nghĩ Minakami không nhận ra điều đó thì quá nguy hiểm, Asama đã tháo một bộ phận ra. Anh cũng định nói chuyện với Minakami sau khi làm rõ tại sao ông ta có siêu xung điện.

Dù không xuất phát từ suy nghĩ sâu xa, nhưng kết quả là hành động đó đã cứu mạng anh và Kagura.

“Đội trưởng, tôi đưa nghi phạm lên xe rồi.” Tiếng gọi của cấp dưới kéo anh về thực tại.

“Nào, rút thôi!” Asama gọi Tokura.

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

Chương 50

Đất bắn lên mặt, anh bất giác nhắm mắt, nhưng tay vẫn giữ nguyên tư thế, cảm xúc của anh không vì thế mà bị gián đoạn. Anh lập tức mở mắt, tiếp tục công việc.

Anh đã dùng quen bàn xoay gốm bằng tay. Trong vô thức cũng có thể xoay cái bàn xoay thật ổn định, nên dễ dàng tập trung vào tạo hình đất.

Giữa hai bàn tay Kagura, một chiếc đĩa lớn đang được tạo hình, đường kính của nó dài hơn hai mươi centimet. Đây là tác phẩm lớn nhất của anh từ trước đến nay.

Anh nín thở, sau khi hoàn tất thì dừng bàn xoay. Ngắm nghía xong, anh hỏi Sasori ở bên cạnh: "Anh thấy sao?"

Sasori mặc bộ quần áo bảo hộ, ngồi trước bàn thao tác ngẩng mặt lên. Nhìn cái đĩa, anh ta nói với giọng điệu kém thân thiện: "Được đấy chứ?" Nghe người đàn ông không nói lời xu nịnh bao giờ nói vậy, Kagura hài lòng.

Một người đàn ông chạy vào từ cửa. "Trời đang mưa đấy. Tôi thu quần áo vào rồi." Đó là Chikushi. Ông ta nhìn lên cái bàn xoay, há miệng ngạc nhiên. "Đẹp đấy. Mới có hai tháng mà anh đã quen rồi nhỉ!"

"Nhờ trời."

Kagura đứng dậy, rửa tay trong cái bồn rửa ở góc phòng. Bàn tay đang gạt đất xuống của anh phản chiếu trong chiếc gương lắp trên bức tường chính diện. Nhìn nó, anh nhớ đến bức tranh của Ryu.

Anh lập tức nhìn sang bức tường bên cạnh. Ở đó treo một bức

tranh, là bức tranh cuối cùng mà Ryu vẽ.

Suzuran trong bức tranh mặc váy cưới và mỉm cười.

-HẾT-

©Facebook Group: We Love Ebook, mời các bạn tham gia Nhóm để tải nhiều sách hơn nữa!

[1] Thiết bị đầu cuối là cụm danh từ được sử dụng nhiều trong các lĩnh vực như mạng, viễn thông, linh kiện điện tử… [2] Thời Showa hay thời Chiêu Hòa là một giai đoạn trong lịch sử Nhật Bản tương ứng với thời gian tại vị của Thiên hoàng Chiêu Hòa (1926-1989). [3] Linoleum là một trong những vật liệu lát sàn. [4] Chiếu: đơn vị đo diện tích phòng của Nhật, một chiếu bằng 1,6562m^2. [5] Trong Thiền tông, công án là thuật ngữ quan trọng chỉ một phương pháp tu tập thiền đặc biệt. Công án có thể là một đoạn kinh, một kinh nghiệm giác ngộ, một câu chuyện về một vị sư, một cuộc đàm thoại, vấn đáp hay một cuộc pháp chiến. Nhưng chúng có chung một điều là đề cập đến thể tính của vạn vật. Đặc trưng của công án là thường thường nghịch lý, "nằm ngoài phạm vi của lý luận". Công án không phải là "câu đố" thông thường vì nó không hề được giải đáp bằng lý luận, muốn hiểu nó phải nhảy qua một cấp độ khác của nhận thức. [6] Counter bar: một kiểu quán bar theo phong cách Nhật. [7] Bourbon: một loại rượu Whisky của Mỹ, được chưng cất chủ yếu từ ngô. [8] Chiến thuật biển người: là một chiến thuật quân sự mà trong đó, một bên dùng quân số áp đảo để tấn công ào ạt phía bên kia bằng cách đánh giáp lá cà. [9] Kiến trúc sư trong tiếng Nhật. [10] Thời kỳ Meiji hay còn gọi là thời kỳ Minh Trị, là thời kỳ bốn mươi lăm năm dưới triều Thiên hoàng Minh Trị, từ năm 1868 đến 1912. [11] Mắt tam bạch là dáng mắt có ba khoảng trắng. Phần nhãn cầu (lòng đen) sát với mí trên và không chạm vào mí dưới, hoặc ngược lại, nhãn cầu dính với mí dưới và cách xa mí trên một khoảng.